JOSEPH FINDER

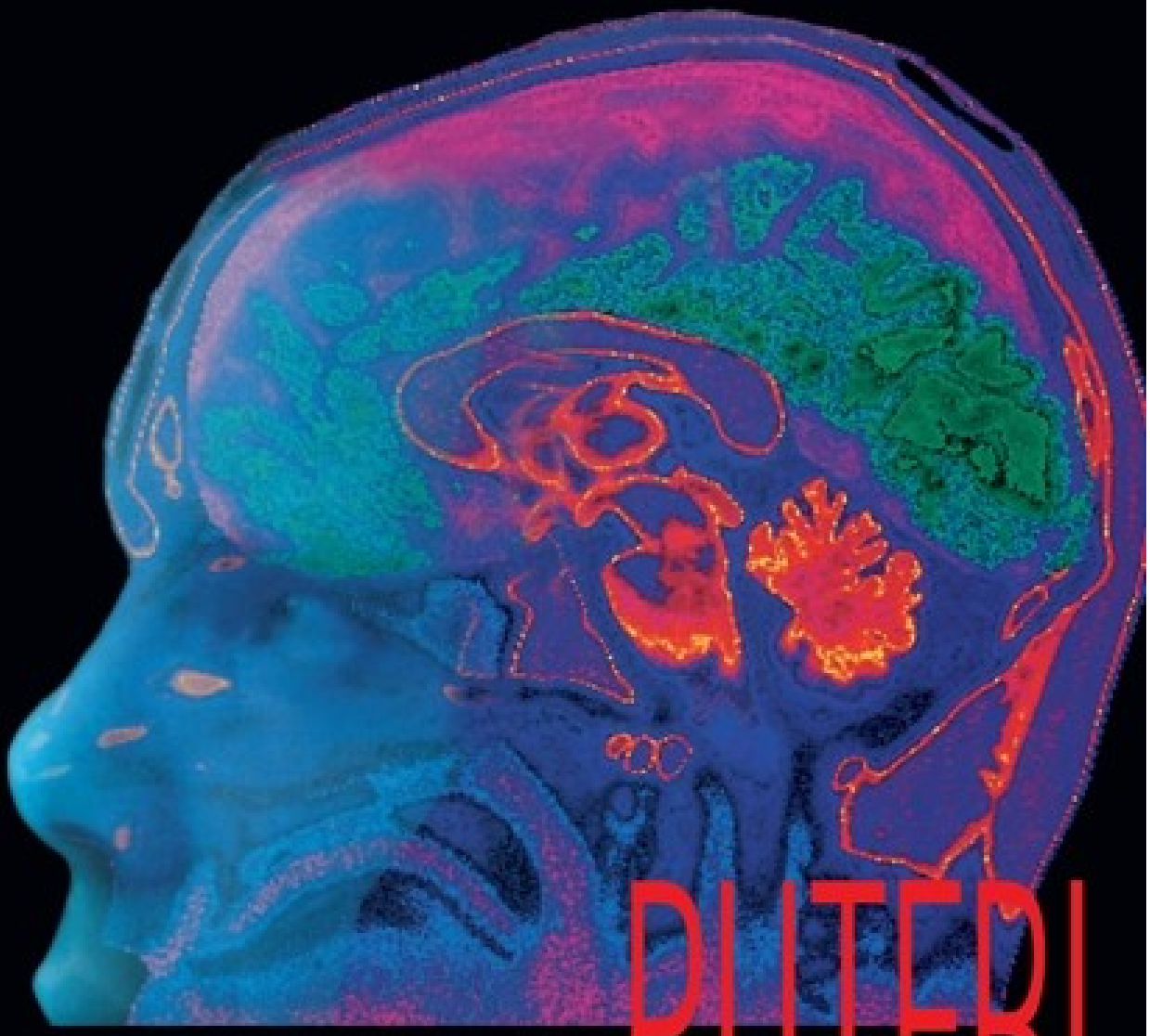

PUTERI EXCEPȚIONALE

JOSEPH FINDER

PUTERI EXCEPȚIONALE

Editura electronică Equinox 2012

v.1.0

Lui Michéle şi fiicei
noastre care se va naşte

Sunt recunoscător pentru sprijinul acordat cu amabilitate de: Richard Davies şi Samuel Etris de la Gold Institute; Gerald H. Kiel şi Bill Sapone de la Meaulay Fisher Nissen Goldberg & Kiel; Ed Gates de la Wolf Greenfield & Sacks; Dr. Leonard Atkins şi Dr. Jonathan Finder; şi, din Paris, Jean Rosenthal şi prietenii mei de la reţeaua Paris Métro.

Mulţumiri şi lui Peter Dowd şi Jay Gemma de la Peter G. Cooper, Martheishenton şi bunilor mei prieteni, Brucedonald şi Joe Teig. Strălucitorul, Jack Me George de la Public Safety Group a fost, ca de obicei, atât o sursă nepreţuită, cât şi un om extrem de generos cu timpul său.

Mulţumirile mele, de asemenea, lui Peter Gethers, Clarei Ferraro şi Lindei Grey de la Ballantine, precum şi inegalabilului Danny Baror de la Henry Morrison Inc. Mulţumiri, totodată, prietenilor şi surselor mele din sfera contrainformaţiilor, care au ajuns să cunoască înţelesul vechiului blestem chinezesc: „Să dea Dumnezeu să trăieşti în vremuri interesante!”.

Henry Morrison a fost, ca întotdeauna, nu doar un agent şi un lector minunat, ci şi un valoros editor şi factor de stimulare. Sunt, în continuare, recunoscător şi îndatorat fratelui meu, Henry Finder, strălucit editor şi consilier indispensabil. Soţiei mele, Michele Souda – editor, sfătuitor şi critic literar, care a fost alături de mine de la început – mulţumiri şi dragostea mea eternă.

„Armele secretului nu-şi află locul într-o lume ideală. Dar noi trăim într-o lume de ostilităţi nemărturisite, în care astfel de arme sunt folosite în mod constant împotriva noastră şi ar putea, în cazul în care nu sunt contracarate, să ne lase nepregătiţi din nou, de data aceasta pentru un măcel de o amploare ce depăşeşte imaginaţia. Şi, deşi insistenţa mea asupra acestui punct atât de evident poate să pară inutilă, armele secretului devin ineficiente dacă înlăturăm secretul.”

Sir WILLIAM STEPHENSON, în *Temerarul*

„Fost agent KGB, caută slujbă în domeniu similar.
Tel: Paris 1-42.50.66.76“

Anunţ la „Mica publicitate” din
International Herald Tribune, ianuarie 1992

Puteri excepţionale: termen de jargon din sfera spionajului, utilizat în cadrul serviciilor de contraspionaj din anumite ţări, foste membre ale Tratatului de la Varşovia. El se referă la permisiunea acordată unui agent secret care se bucură de mare încredere ca, în condiţii extrem de rare, dacă este nevoie, să încalce ordinele ferme ale celui în slujba căruia se află, pentru a îndeplini o misiune de o importanţă vitală.

NOTĂ CĂTRE CITITOR

Bineînţeles că evenimentele care au zguduit atât de puternic lumea în septembrie şi octombrie 1992 nu vor fi uitate niciodată. Dar puţine amănunte despre cele întâmplate în timpul acelor săptămâni extraordinare au fost dezvăluite publicului.

Până acum.

Cu multe luni în urmă, pe 8 noiembrie, am primit, la locuinţa mea din Manhattan, un pachet transmis prin Federal Express. Pachetul, care cântărea patru kilograme, conţinea un material în parte bătut la maşină, în parte scris de mână. Cercetările care au urmat nu au reuşit să descopere cine îl trimisese. Compania Federal Express nu a putut să spună decât că numele expeditorului de pe chitanţă era fals (punctul de plecare era Boulder, Colorado) şi că plata se făcuse în numerar.

Trei grafologi diferiţi au reuşit totuşi să confirme ceva ce ştiam deja – scrisul de mână îi aparţinea lui Benjamin Ellison, fost lucrător al Agenţiei Centrale de Informaţii, ulterior avocat la o firmă importantă de avocatură din Boston, Massachusetts. Se pare că Ellison aranjase lucrurile astfel încât, în cazul în care el murea, manuscrisul să fie expediat.

Deşi nu se poate spune că am fost prieten apropiat cu Ben Ellison, am fost colegi de cameră timp de un semestru, pe când eram studenţi la Harvard. El era un tip arătos, de înălţime medie şi bine făcut, cu un păr des, şaten închis, şi ochi căprui. Îmi amintesc că era simpatic, foarte prietenos şi că avea un râs contagios. O întâlnisem de câteva ori pe soţia lui, Molly, şi îmi plăcuse destul de mult. Pe când tatăl lui Molly, răposatul Harrison Sinclair, era director al Agenţiei de Informaţii, i-am luat interviuri în legătură cu câteva cazuri; la asta s-a limitat relaţia mea cu Sinclar.

După cum a demonstrat de curând o serie foarte bună de anchete din New York Times, nu prea există nici o îndoială că dispariţia lui Ben şi Molly în apele din apropiere de Cape Cod, Massachusetts, la o săptămână după ce s-au petrecut evenimentele relatate în acest manuscris, este cel puţin dubioasă. O serie de surse de informaţii demne de încredere mi-a confirmat, în timpul unor întrevederi neoficiale, ceea ce speculau articolele din *Times* – anume că Ben şi Molly fuseseră, se pare, ucişi, probabil de către agenţi care aveau legătură cu Agenţia Centrală de Informaţii, din cauza informaţiilor pe care le deţineau. Oricum, până când nu se vor găsi cadavrele lor, nu vom şti care este adevărul.

Dar de ce eu? De ce s-ar fi hotărât Ben Ellison să-mi trimită mie manuscrisul lui? Poate din cauza reputaţiei mele de scriitor relativ corect (sau cel puţin aşa îmi place să cred), care se ocupă de afaceri externe şi spionaj. Poate că era vorba despre succesul ultimei mele cărţi, *The Demise of CIA*[1], care îşi avea originea într-un expozeu pe care îl făcusem pentru *The New Yorker*.

Dar cred că cel mai aproape de adevăr era faptul că Ben mă cunoştea şi avea încredere în mine: el ştia că nu voi trimite niciodată manuscrisul la CIA sau la oricare altă agenţie guvernamentală. (Mă îndoiesc că Ben a anticipat vreodată nenumăratele ameninţări cu moartea pe care le-am primit prin telefon şi prin poştă în ultimele

[1] Testamentul CIA (n. tr.)

luni, campania subtilă şi nu prea de intimidare dusă de contactele mele din sfera informaţiilor, precum şi susţinutul efort depus de CIA pe cale legală pentru a împiedica publicarea acestei cărţi.)

În câteva cuvinte, povestirea lui Ben m-a izbit de la început ca fiind şocantă, bizară, chiar incredibilă. Dar, când editorii acestei cărţi mi-au cerut să verific autenticitatea relatării lui Ellison, am organizat întrevederi lungi cu cei care l-au cunoscut, atât în mediul juridic, cât şi în cel al informaţiilor, precum şi cercetări vaste în mai multe capitale europene.

Aşa că declar cu toată încrederea că versiunea pe care o dă Ben acestor evenimente alarmante, oricât de uluitoare ar părea, este exactă. Este limpede că manuscrisul pe care l-am primit a fost scris în grabă, astfel că mi-am permis să-l redactez pentru publicare şi să corectez câteva greşeli fără importanţă. Acolo unde am considerat necesar, am intercalat relatări din ziare, pentru a confirma povestirea.

Oricât de controversat va fi, fără îndoială, acest document, este prima povestire completă a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în acele vremuri înspăimântătoare şi sunt mulţumit că am avut un rol în scoaterea faptelor la lumina zilei.

JAMES JAY MORRIS

THE NEW YORK TIMES

DIRECTORUL CIA MOARE ÎNTR-UN ACCIDENT DE MAŞINĂ

Harrison Sinclair, 67 de ani, a ajutat Agenţia să facă faţă acestei lumi de după încetarea Războiului Rece.
Nu a fost numit încă nici un succesor.

Reportaj de Sheldon Ross special pentru *THE NEW YORK TIMES*

WASHINGTON, 2 martie – Directorul Agenţiei Centrale de Informaţii, Harrison Sinclair, a murit ieri, când automobilul pe care îl conducea a căzut într-o râpă dintr-o zonă interurbană din Virginia, la 40 de kilometri distanţă de cartierul general al CIA aflat la Langley, Virginia. Sinclair a decedat pe loc, declară purtătorul de cuvânt al agenţiei. Nu au existat alte victime.

Domnul Sinclair, care se află la conducerea CIA de mai puţin de un an, era unul dintre fondatorii agenţiei în anii care au urmat încheierii celui de-al Doilea Război Mondial. El are o fiică, Martha Hale Sinclair…

Prolog

Povestea începe, destul de nimerit, la o înmormântare.

Sicriul unui bătrân este coborât în pământ. Persoanele îndoliate care stau în jurul mormântului par la fel de triste ca oricare participant la funeralii, dar sunt, în mod vădit, bine îmbrăcate, radiind putere şi bogăţie. Este o privelişte ciudată: în această dimineaţă cenuşie de martie, cu o burniţă măruntă, rece, într-un mic cimitir rural din District of Columbia, la marginea statului New York, poţi să vezi senatori ai Statelor Unite, judecători de la Curtea Supremă, diferiţi descendenţi ai stabilimentelor puterii din New York şi Washington, ridicând bulgări umezi de pământ şi aruncându-i peste sicriu. Sunt înconjuraţi de limuzine negre, BMW-uri, Mercedes-uri, Jaguar-uri şi alte asemenea maşini pentru cei bogaţi, puternici şi aleşi. Majoritatea au venit de la distanţe mari ca să-şi prezinte omagiile; cimitirul se află la kilometri buni faţă de oricare altă aşezare.

Am fost acolo, bineînţeles, dar nu pentru că sunt celebru, mare, puternic sau ales. Eram pe atunci un simplu avocat în Boston – la Putnam & Stearns, o firmă foarte bună unde câştigam un salariu onorabil – şi mă simţeam, categoric, nelalocul meu printre aştri.

Eram, totuşi, ginerele răposatului.

Soţia mea, Molly – oficial, Martha Hale Sinclair – era singurul copil al lui Harrison Sinclair, o legendă a Instituţiei Americane, o enigmă, un maestru al spionajului. Hal Sinclair fusese unul dintre fondatorii Agenţiei Centrale de Informaţii, apoi un renumit soldat al Războiului Rece (o treabă murdară, dar pe care cineva tot trebuia s-o facă) şi ulterior director al Agenţiei Centrale de Informaţii, adus ca să salveze Agenţia care se scufunda din cauza crizei de identitate de după încheierea Războiului Rece.

La fel ca şi prietenul său William Casey, Sinclair a murit pe când ocupa funcţia de director. Suntem cu toţii fascinaţi de personalitatea unui director CIA care moare în timpul exercitării mandatului. Te întrebi: ce secrete a dus cu el în mormânt bătrânul as al spionajului? Într-adevăr, Hal Sinclair a luat cu el un secret extraordinar atunci când a plecat. Dar, în dimineaţa rece şi mohorâtă a funeraliilor sale nici Molly, nici eu, nici vreunul dintre VIP-urile adunate întru durere nu ştiam asta.

Fără îndoială, felul în care a murit socrul meu a părut suspect. Pierise cu o săptămână în urmă, într-un accident de maşină, în Virginia rurală. Era noaptea târziu; mergea cu maşina la o şedinţă de urgenţă care se ţinea la sediul CIA din Langley şi maşina fusese scoasă de pe şosea de un vehicul neidentificat, după care explodase într-o minge de foc.

Cu o zi înainte de „accident”, asistenta lui, Sheila McAdams, fusese găsită moartă pe o străduţă din Georgetown. Poliţia din Washington trăsese concluzia că fusese victima unui jaf – geanta şi bijuteriile lipseau. Molly şi cu mine, ca să fim cinstiţi, am bănuit de la bun început că atât tatăl ei, cât şi Sheila fuseseră ucişi, că nu era vorba de jaf sau de un „accident” şi nu eram singurii care aveam bănuieli. *The Washington Post, The New York Times* şi toate

posturile de televiziune făceau astfel de aluzii în relatările lor. Dar cine să fi făcut aşa ceva? În zilele negre ale trecutului, puteam, bineînţeles, da repede vina pe KGB sau pe altă armă misterioasă, cumplită, a Imperiului Răului; dar Uniunea Sovietică nu mai exista. Fără îndoială, spionajul american îşi avea încă duşmanii săi – dar cine ar dori să-l asasineze, dacă acesta era cuvântul potrivit, pe directorul CIA? Molly mai credea şi că tatăl ei şi Sheila erau combinaţi, ceea ce nu era pe atât de scandalos pe cât părea, pentru că Sheila nu era măritată, iar mama lui Molly murise în urmă cu şase ani, lăsându-l văduv pe Sinclair.

Deşi Hal Sinclair era o figură singuratică, ba chiar criptică, mă simţisem dintotdeauna aproape de el, încă de când Molly ne făcuse cunoştinţă. Molly şi cu mine fuseserăm împreună la colegiu, mai degrabă amici – ea era boboc când eu eram în ultimul an – şi nu începe vorbă că între noi exista scânteia unei atracţii, dar fiecare era combinat cu altcineva. Eu mă întâlneam cu Laura, cu care m-am şi căsătorit imediat după facultate. Molly trăia cu un găgăuță de care s-a plictisit după aproximativ un an. Dar Hal Sinclair pusese ochii pe mine şi m-a recrutat pentru Agenţie după ce-am absolvit la Harvard, m-a îndrumat spre serviciul secret, crezându-mă, se pare, un spion mai bun decât m-am dovedit a fi. S-a întâmplat că acest fel de muncă s-a potrivit cu o latura mai întunecată şi violentă care a făcut din mine un agent superb, chiar dacă eram impulsiv şi foarte temut, inclusiv de mine însumi.

Aşa că, timp de doi ani foarte tensionaţi, până am intrat la Facultatea de Drept de la Harvard, am lucrat pentru Agenţia Centrală de Informaţii ca agent secret. M-am descurcat destul de bine acolo – până la tragedia din Paris. Atunci am părăsit Agenţia şi am intrat la Drept, neregretând nici un moment această hotărâre.

Abia după ce m-am întors văduv de la Paris, în urma incidentului despre care îmi vine greu să vorbesc, Molly şi cu mine am început să ne vedem frecvent. Molly, fiica omului care în curând avea să ajungă directorul CIA, a aplaudat hotărârea mea de-a lăsa baltă treaba cu spionajul. La urma urmei, văzuse direct ce putea face asta dintr-o familie, tensiunile pe care le stârnise în propria casă, şi nu mai dorea să aibă parte de aşa ceva.

Chiar după ce Hal Sinclair devenise socrul meu, îl întâlneam rar şi nu am ajuns niciodată să-l cunosc prea bine. Ne vedeam numai la întrunirile de familie ocazionale (el era exemplul tipic de ins subjugat de munca lui, un om dedicat Companiei), când părea sa se uite la mine cu o oarecare căldură.

Dar, aşa cum am spus, povestea începe la înmormântarea lui Harrison Sinclair. Acolo, în timp ce persoanele care fuseseră prezente începeau să se împrăştie, strângându-şi mâinile sub umbrelele negre şi întorcându-se repede la maşinile lor, un bărbat înalt, slab, de vreo şaizeci de ani, cu un păr cărunt şi zbârlit, şi-a croit drum spre mine şi s-a prezentat.

Costumul lui era şifonat şi cravata îi era strâmbă, dar, dincolo de neglijenţa asta, avea haine scumpe: un costum de lână la două rânduri, de culoarea antracitului, impecabil croit, şi o cămaşă cu dungi care arăta ca şi cum ar fi fost făcută la comandă în Savile Row. Deşi nu-l întâlnisem niciodată, l-am recunoscut pe dată ca fiind Alexander Truslow, un vechi lucrător de la CIA, cu un renume considerabil. La fel ca şi Hal Sinclair, era un stâlp al instituţiei,

renumit pentru conduita sa morală. Timp de câteva săptămâni, în perioada scandalului Watergate din 1973, lucrase ca director delegat al Agenţiei Centrale de Informaţii. Nixon nu-l plăcuse – în general pentru că se spunea că Truslow refuzase să joace de partea lui şi a Casei Albe şi să implice CIA în acoperire – şi se grăbise să-l schimbe cu o persoană numită pe post din considerente politice, care îi era pe plac.

Cu o voce joasă şi elegantă în felul lui uşor dezordonat, Alex Truslow era unul dintre acei yankei WASP manieraţi şi rasaţi, ca Cyrus Vance sau Elliot Richardson, care emanau o decenţă fundamentală. El se retrăsese din Agenţie după ce Nixon îl înlăturase, dar bineînţeles că nu lansase niciodată vreo bârfă despre preşedinte; nu se făcea aşa ceva din partea unui gentleman. La dracu', eu aş fi organizat o conferinţă de presă, dar Alex nu procedase aşa.

După ce a bântuit de colo până colo puţin, ţinând un şir de prelegeri, şi-a format propria firmă de consultanţă internaţională, cu sediul în Boston, care era cunoscută, neoficial, sub numele de Corporaţia. Aceasta sfătuia corporaţiile şi firmele de avocatură din toată lumea cum să se descurce cu o piaţă mondială aflată în permanentă schimbare şi veşnic înşelătoare. Nu era surprinzător faptul că, dată fiind reputaţia frumoasă de care se bucura Truslow în sfera informaţiilor, Corporaţia lucra foarte strâns cu CIA.

Alexander Truslow era unul dintre cei mai respectaţi şi mai remarcabilii oameni din comunitatea agenţilor de informaţii. După moartea lui Hal Sinclair, se ştia că Truslow era pe lista persoanelor care urmau să-l înlocuiască. Dacă s-ar fi luat în considerare numai starea de spirit a ofiţerilor de la CIA, Truslow tot ar fi trebuit să primească numirea, atât era de popular în rândurile ofiţerilor mai tineri şi printre vechii săi camarazi. Ce-i drept, existau bombăneli în legătură cu activitatea dusă de Truslow în „sectorul particular". Mai erau şi cei care aveau motive serioase să se teamă de o nouă restructurare. Chiar şi aşa, când s-a prezentat în faţa lui Molly şi a mea, am pus rămăşag în gând că dădeam mâna cu viitorul director al CIA.

— Îmi pare foarte rău, i-a spus el lui Molly, cu ochii umezi. Tatăl tău a fost un om minunat. Îi vom simţi foarte mult lipsa.

Molly s-a mulţumit să dea din cap. Îl cunoştea? Nu-mi dădeam seama.

— Ben Ellison, nu-i aşa? a zis el, scuturându-mi mâna.

— Mă bucur să te cunosc, domnule Truslow, am răspuns eu.

— Alex. Mă mir că nu am dat unul peste altul în Boston, a spus el. Trebuie să ştii că sunt prieten cu Bill Stearns.

William Caslin Stearns al III-lea era acţionarul principal al firmei Putnam & Stearns, fiind el însuşi un vechi om al CIA. De asemenea, era şeful meu. Cam astea erau cercurile în care mă învârteam.

— A vorbit despre dumneata, am spus.

Au urmat câteva minute de conversaţie stângace, în timp ce ne îndreptam spre locul unde erau parcate maşinile, după care Truslow a ajuns la ceea ce, evident, era subiectul său principal:

— Ştii, i-am spus lui Bill că m-ar interesa foarte mult să faci ceva muncă juridică pentru firma mea.

Am zâmbit amabil:

— Îmi pare rău, dar n-am mai avut nici un fel de treabă cu CIA, cu informaţiile sau cu orice altceva de felul ăsta, de când am plecat de la Agenţie. Nu cred că sunt omul de care ai nevoie.

— A, trecutul dumitale nu are nimic de-a face cu asta, a insistat el. Este vorba doar de afaceri şi mi s-a spus că eşti cel mai bun avocat în materie de proprietate intelectuală din Boston.

— Ai fost indus în eroare, am spus cu un chicotit politicos. Sunt o groază mai buni ca mine.

— Eşti prea modest, a răspuns el cu amabilitate. Hai să luăm prânzul cândva, curând. De acord, Ben?

— Îmi pare rău, Alex. Mă simt flatat, dar mă tem că nu mă interesează. Ghinionul meu!

Truslow m-a privit direct, cu ochii săi căprui, trişti. Îmi aminteau de cei ai unui baset. A dat din umeri şi mi-a strâns din nou mâna.

— Atunci, ghinionul este *al meu,* Ben, a spus el, zâmbind nefericit şi dispărând pe bancheta din spate a unei limuzine Lincoln neagră.

Presupun că n-ar fi trebuit să mă surprindă faptul că lucrurile nu se terminau aici. Dar nu puteam să nu mă gândesc că era ciudat că dorea să mă angajeze, iar la vremea când am înţeles de ce, era prea târziu.

I. CORPORAŢIA

THE INDEPENDENT
SE AFLĂ GERMANIA ÎN PRAGUL PRĂBUŞIRII?

Nigel Clemona, Bonn

În luminile sumbre ce au urmat căderii bursei de valori care a aruncat Germania în cea mai gravă criză economică şi politică pe care a cunoscut-o din anii 1920 încoace, mulţi au ajuns să creadă că această ţară, cândva centrul puterii europene, se află în pragul prăbuşirii.

În timpul unei demonstraţii violente care a avut loc ieri la Leipzig, peste o sută de mii de oameni au protestat împotriva privaţiunilor economice, împotriva deteriorării standardului de viaţă şi pierderii bruşte a mii de locuri de muncă în toată ţara. Mulţi au cerut instalarea unui dictator care să-i redea Germaniei fosta ei măreţie.

Zilele acestea, la Berlin, au avut loc tulburări provocate de lipsa de alimente, izbucniri teroriste ale neonaziştilor şi ale extremiştilor de dreapta, precum şi o creştere enormă a delincvenţei stradale, mai ales în fosta Germanie de Vest. Naţiunea se apropie de sfârşitul alegerilor, puternic contestate pentru funcţia de cancelar, iar în urmă cu zece zile liderul Partidului Democrat Creştin a fost asasinat.

Sursele guvernamentale continuă să dea vina pentru recenta prăbuşire a Germaniei pe recesiunea generală şi pe fragilitatea proaspăt integratei burse de valori naţionale.

Unii observatori atrag, în mod intenţionat, atenţia asupra faptului că ultima criză economică de o asemenea amploare, din timpul Republicii de la Weimar, a dus la preluarea puterii de către Adolf Hitler.

1

Birourile de avocatură ale firmei Putnam & Stearns se află pe străzile înguste ale cartierului financiar al Bostonului, printre clădirile cu faţadele placate cu granit ale băncilor: varianta bostoniană a lui Wall Street, dar cu mai puţine baruri. Birourile noastre ocupă două etaje ale unei clădiri vechi şi frumoase de pe Federal Street, la al cărei parter se află o veche şi respectabilă bancă elitistă, celebră pentru spălarea banilor Mafiei.

Probabil că acum este momentul să explic că Putnam & Stearns este una dintre firmele de avocatură „din afară" ale CIA. Totul este perfect legal; nu încalcă statutul Agenţiei (care interzice escrocheriile pe plan intern; pe plan „internaţional", se pare că escrocheriile sunt acceptate). Destul de des, CIA cere sfaturi juridice în probleme cum ar fi, să spunem, emigraţia şi naturalizarea (dacă încearcă să strecoare un agent de informaţii dezertor în ţară) sau proprietăţile imobiliare (dacă doreşte să achiziţioneze o proprietate, o casă conspirativă, un birou sau orice altceva a cărui urmă să nu ducă la Langley).

Şi aici intervine deosebita pricepere a lui Bill Stearns – mutarea fondurilor de colo-colo, în şi din conturi cifrate, aflate în Luxemburg, Zürich sau Grand Cayman.

Cu toate astea, Putnam & Stearns face mult mai mult decât treburile murdare pentru CIA. Este o firmă de practică generală, în care lucrează vreo treizeci de avocaţi, care are doisprezece asociaţi şi se ocupă de o gamă variată de speţe, de la litigiile dintre corporaţii la proprietăţi imobiliare, divorţuri, averi, taxe şi proprietate intelectuală.

Ultimul tip, proprietatea intelectuală, este specialitatea mea: brevete şi drepturi de autor, cine ce a inventat, cine a furat invenţia cui. Vă amintiţi că, în urmă cu câţiva ani, un celebru producător de pantofi de sport a venit cu o şmecherie care îi permitea celui care îi purta să umfle pantofii cu aer, iar asta la un preţ de circa o sută cincizeci de dolari perechea. Asta era munca mea – partea legală, vreau să spun; am născocit un brevet beton, sau cât de beton se poate face.

În ultimele câteva luni ţinusem în biroul meu douăzeci şi patru de păpuşi mari, care, fără îndoială, îi descumpăneau pe clienţii mei mai ursuzi. Ajutam un producător de jucării din West Massachusetts să-şi apere linia de producţie a Bebeluşilor Uriaşi. Probabil că nu aţi auzit de Bebeluşii Uriaşi. Şi asta pentru că s-a depus o plângere împotriva clientului meu; nu sunt mândru de asta. M-am descurcat mult mai bine când am oprit un lanţ de cofetării să folosească în reclamele sale de televiziune o micuţă creatură de desen animat care semăna suspect de mult cu Găluşca Pillsbury.

Eram unul dintre cei doi avocaţi care se ocupau de proprietatea intelectuală la Putnam & Stearns, ceea ce, oficial, face

să fim un „departament”, dacă pui la socoteală personalul auxiliar, secretarele şi altele de felul ăsta. Ceea ce înseamnă că firma se poate prezenta drept o corporaţie juridică, având servicii complete, care există pentru a se ocupa de tot ce aveţi nevoie, chiar şi de drepturile de autor şi de brevetele dumneavoastră. Toate necesităţile legale, îndeplinite sub un singur acoperiş. Vă puteţi face toate cumpărăturile într-un singur magazin.

Eram considerat un avocat bun, dar nu pentru că îmi plăcea sau mă interesa prea mult. La urma urmei, după cum spune o vorbă veche, avocaţii sunt singurele persoane la care necunoaşterea legii nu este pedepsită.

În schimb, sunt binecuvântat cu un dar neurologic rar, care se poate constata la mai puţin de 0,1 la sută din populaţie: o memorie eidetică (sau fotografică, aşa cum este ea cunoscută în vorbirea curentă). Asta nu mă face mai isteţ decât ceilalţi, dar, cu siguranţă mi-a făcut viaţa mai uşoară în liceu şi la Facultatea de Drept, când era nevoie să memorez un paragraf sau un caz. Pot să văd pagina în minte ca şi cum ar fi un tablou. În general, nu le spun oamenilor despre această capacitate. Nu este genul de amănunt care să-ţi atragă multe prietenii. Cu toate astea, face atât de mult parte din mine, cel dintotdeauna, încât trebuie să am mereu grijă să nu mă izoleze de ceilalţi.

Spre cinstea lor, asociaţii fondatori, Bill Stearns şi răposatul James Putnam, şi-au cheltuit aproape toate veniturile din primii ani pe decorarea interioarelor. Birourile cu covoare persane şi pline de antichităţi delicate, în stil Regency, emană o eleganţă sufocantă, liniştită. Chiar şi sunetul telefonului este redus la tăcere. Recepţionera, care este (normal) englezoaică, stă la un birou mare şi vechi, aşezat pe un podium a cărui suprafaţă străluceşte de lustruită ce este. Am văzut clienţi, adevăraţi moguli ai proprietăţii imobiliare, care în propriile vizuini mergeau ţanţoş de colo-colo, lătrându-şi ordinele către subalterni, dar care intrau în camera noastră de primire la fel de intimidaţi şi tulburaţi ca nişte elevi muştruluiţi.

Trecuse ceva mai mult de o lună de la înmormântarea lui Hal Sinclair şi mă grăbeam către şedinţa ce avea loc în biroul meu. Am trecut pe lângă Ken McElroy, un asociat mai tânăr, care timp de aproape şase luni fusese prins într-un litigiu între corporaţii nespus de plictisitor. Ducea un teanc uriaş de depoziţii şi arăta nefericit, ca un personaj amărât din *Casa umbrelor* sau ceva de genul ăsta. I-am adresat bietului şi dickensianului McElroy un zâmbet şi am înaintat spre biroul meu.

Secretara mea, Darlene, mi-a făcut un semn rapid cu mâna şi a spus:

— Sunt toţi acolo.

Darlene este cea mai de groază persoană din firma asta, ceea ce nu este greu de realizat. De obicei se îmbracă în negru. Părul ei este brunet strălucitor; fardul de ochi e albastru-închis. Dar este al naibii de eficientă, aşa că nu-i fac probleme.

Organizasem această şedinţă ca să rezolv o dispută care continua, prin corespondenţă, de peste şase luni. Problema se referea la un aparat de exerciţii numit Alpine Ski, un dispozitiv extraordinar de bine conceput, care simula coborârea cu schiurile, oferindu-i utilizatorului nu numai avantajele aerobice pe care le aveai

de la ceva de genul Nordic Track, dar, în acelaşi timp, şi un serios antrenament al muşchilor.

Inventatorul lui Alpine Ski, Herb Schell, era clientul meu. Fost antrenor particular la Hollywood, făcuse o grămadă de bani cu invenţia asta. Apoi, brusc, cu aproape un an în urmă, o serie de reclame ieftine începuseră să fie date seara târziu la televiziune, prezentând ceva ce se numea Scandinavian Skier şi care îngropa, fără îndoială, invenţia lui Herb. Era, de asemenea, şi mult mai ieftină: în timp ce adevăratul Alpine Ski se vindea cu peste şase sute de dolari (iar Alpine Ski Gold cu peste o mie), Scandinavian Skier ajungea la 129,99 dolari.

Herb Schell se afla deja în biroul meu, împreună cu preşedintele şi directorul executiv Arthur Sommer de la A-Z Fit, compania care producea Scandinavian Skier, şi cu avocatul său, un foarte puternic om al legii pe nume Stephen Lyons, de care auzisem, dar pe care nu-l cunoscusem până atunci.

Până la un punct mi se părea o ironie a sorţii faptul că atât Herb Schell, cât şi Arthur Sommer erau burtoşi şi într-o vizibilă formă proastă. La un prânz pe care îl luaserăm împreună la scurt timp după ce ne-am cunoscut, Herb îmi mărturisise că, din cauza faptului că nu mai era antrenor particular, se plictisise să se antreneze tot timpul; prefera eliminarea grăsimii pe cale chirurgicală.

— Domnilor, am spus şi ne-am strâns cu toţii mâinile. Hai să rezolvăm treaba asta.

— Amin, a spus Steve Lyons.

Se ştie că duşmanii lui (batalioane întregi) îl numesc „Leul mincinos”, iar mica şi agresiva lui firmă de avocatură este „vizuina leului”[2].

— Bine, am spus. Clientul tău a copiat în mod flagrant proiectul clientului meu până la cel mai mic detaliu considerat invenţie. Am trecut prin toate astea de zeci de ori. Este o copie perfectă şi, dacă treaba nu se rezolvă azi, suntem pregătiţi să mergem la tribunalul federal şi să cerem o hotărâre judecătorească. Vom cere, de asemenea, daune care, după cum ştiţi, în cazuri de reproducere frauduloasă şi cu bună ştiinţă a unor brevete, sunt „triple”.

Legea brevetelor tinde să fie un mod foarte liniştit, mai degrabă plicticos, de a-ţi câştiga existenţa – fiecăruia ce i se cuvine, îmi place mie să spun – astfel că preţuiam rarele ocazii de confruntare. Arthur Sommer se înroşi, probabil de mânie, dar nu spuse nimic. Buzele sale subţiri se arcuirâ într-un zâmbet mic, strins. Avocatul lui se lăsă pe spatele fotoliului – ameninţătorul limbaj al trupului, dacă existase vreodată aşa ceva.

— Ascultă, Ben, spuse Lyons. De vreme ce, în realitate, nu avem aici nicio faptă care să justifice o acţiune injustiţie, clientul meu doreşte să fie generos şi să facă o ofertă politicoasă de reglementare, de cinci sute de mii. Eu l-am sfătuit să n-o facă, dar şarada asta îl costă pe el şi pe noi toţi…

— Cinci sute de mii? încearcă de douăzeci de ori pe atâta.

---

[2] Jocuri de cuvinte în limba engleză: *Lyin’ Lyons* este format din *lyin’* – mincinos, şi *Lyons,* numele personajului, care se pronunţă la fel cu *lion* – leu. Astfel, al doilea joc de cuvinte, *Lyons’ den* are aceeaşi reprezentare sonora cu *lion’s den* – vizuina leului (n. tr.).

— Îmi pare râu, Ben, spuse Lyons. Brevetul ăsta nu face nici cât hârtia pe care este tipărit. Avem un caz de vânzare aici.

— Despre ce dracu' vorbeşti?

— Am probe că Alpine Ski a fost pus în vânzare cu mai mult de un an înainte de data de înregistrare a brevetului, răspunse Lyons cu îngâmfare. Cu şaisprezece luni mai devreme, mai precis. Aşa că afurisitul ăsta de brevet nu mai este valabil. Interdicţie juridică de punere în vânzare.

Asistam la un nou mod de abordare la el, iar ăsta era un lucru îngrijorător. Până acum, tot ce am tocat, scrisoare după scrisoare, s-a legat de posibilitatea asemănării materiale dintre Scandinavian Skier şi Alpine Ski: dacă se încălcau prevederile brevetului, ca s-o spunem în termeni juridici. Ei bine, acum el invoca ceva ce se cheamă „doctrina vânzârii", conform căreia o invenţie nu poate fi brevetata dacâ este „în folosinţă publică sau de vânzare" cu mai mult de un an înainte de depunerea cererii de brevetare.

Dar n-am lăsat să mi se vadă surprinderea. Un avocat bun trebuie să fie un artist priceput în a mânca rahat.

— Bună încercare, am spus. Asta nu este tocmai „folosinţă", Steve, şi o ştii foarte bine.

Suna bine, indiferent ce se înţelegea.

— Ben… mă întrerupse Herb.

Lyons îmi înmână o mapă cu dosarul legal:

— Aruncă o privire, spuse el. Aici ai o copie a anunţului publicat de Clubul de sănătate Big Apple[3] din Manhattan, care prezintă cel mai nou echipament al lor – Alpine Ski – cu aproape un an şi jumătate înainte ca domnul Schell să depună cererea de brevetare. Şi o factură.

Am luat mapa, m-am uitat prin ea fără interes şi am dat-o înapoi.

— Ben… spuse Herb din nou. Putem vorbi un minut?

I-am lăsat pe Lyons şi pe Sommer în biroul meu, în timp ce Herb şi cu mine am stat de vorbă într-o sală de conferinţe goală din apropiere.

— Ce dracu' e cu toată povestea asta? am întrebat.

— Este adevărată. Are dreptate.

— Ai vândut chestia asta cu mai mult de un an înainte să ceri brevetarea?

— Cu doi ani, de fapt. Unui număr de doisprezece antrenori particulari de la cluburile de fitness din toată ţara.

M-am holbat la el, calm:

— De ce?

— Doamne, Ben, nu cunoşteam legea. Cum dracu' poţi să testezi chestiile astea dacă nu le pui acolo? Nici nu-ţi poţi imagina la ce abuzuri sunt supuse maşinile de genul ăsta în cluburile de gimnastică şi de întreţinere.

— Aşa că ai putut să-i aduci îmbunătăţiri pe parcurs?

— Păi, sigur că da.

— Aha. Cât de repede poţi să-mi faci rost de-un document de la sediul corporaţiei tale din Chicago?

Steve Lyons radia de triumf când am intrat:

---

[3] Big Apple este numele dat de americani oraşului New York (n. tr.).

— Presupun, spuse el cu ceea ce probabil lua drept înţelegere, că domnul Schell te-a pus la curent.

— Da, întocmai, am spus.

— Pregătirea, Ben, spuse el. Trebuie să cercetezi cu atenţie.

Sincronizarea se dovedi impecabilă. Chiar în acel moment faxul meu personal sună, scoase nişte sunete stridente şi începu să dea la iveală un document. M-am dus spre fax, l-am privit cu detaşare şi am spus:

— Steve, aş fi dorit să ne scuteşti de pierderea de timp şi bani, citind câte ceva din jurisprudenţă.

Mă privi uimit, în timp ce zâmbetul i se estompă întrucâtva.

— A, ia să vedem, am spus. Trebuie să fie Buletinul Federal 917, seria a 2-a, 544, districtul judecătoresc federal, 1990.

— Despre ce vorbeşte? îi şopti Sommer, abia auzit, lui Lyons.

Lyons, nedorind să dea din umeri în prezenţa mea, se holbă pur şi simplu la mine, neînţelegând.

— Este adevărat? insistă Sommer.

Expresia feţei lui Lyons nu se schimbă:

— Trebuie să verific.

Faxul tăie hârtia printr-un staccato format din semne de punctuaţie. I-am înmânat-o lui Lyons.

— Iată o scrisoare de la directorul Clubului de sănătate Big Apple, pentru Herb Schell, care conţine părerile lui despre Alpine Ski, însemnările despre randamentul său şi despre ce ar putea fi reproiectat. Plus sugestii de modificări.

În acel moment Darlene intră, îmi dădu în tăcere un document – *Buletinul Federal 917*, *seria a 2-a* – şi ieşi. Fără ca măcar să mă uit la el, i l-am dat lui Lyons:

— Faci vreun joc anume? reuşi Lyons să îngaime.

— O, nici vorbă, am răspuns. Clientul meu a vândut prototipuri în timpul perioadei de testare şi a cules date despre randament pe marginea variantelor vândute. De aceea, „doctrina vânzării“ nu se aplică, Steve.

— Nici măcar nu ştiu de unde scoţi această…

— Manville Sales Corp. contra Paramount Systems Inc., *Buletinul Federal seria a 2-a, 544.*

— Hai, las-o baltă, ripostă Lyons. Nici n-am auzit de…

— Pagina 1314, am spus, în timp ce m-am aşezat pe scaunul meu, m-am lăsat pe spate, mi-am încrucişat picioarele şi am recitat pe un ton monoton: „Politicile care definesc restricţiile juridice în caz de vânzare şi folosinţă publică nu sunt supuse invalidării brevetului, chiar dacă, la mai mult de un an înainte de depunerea cererii de brevetare, autorul invenţiei a instalat un dispozitiv de prindere la o staţie de adăpost de pe o şosea naţională, aflată în construcţie. Era necesară o perioadă de testare a invenţiei pe teren pentru a vedea dacă şi-ar…”

În acest timp Lyons stătea cu cartea deschisă în poală, urmărind şi mestecând cuvintele. Termină propoziţia în locul meu:

— … putea atinge scopul propus.

Se uită la mine, cu gura căscată.

— Ne vedem la tribunal, am zis.

Herb Schell plecă în dimineaţa aceea mult mai fericit şi cu aproape zece milioane de dolari mai bogat. Dar eu am avut plăcerea unei conversaţii de despărţire cu Steve Lyons.

— Cunoşteai împuţitul ăla de caz cuvânt cu cuvânt, spuse el. Cuvânt cu cuvânt. Cum dracu’ ai reuşit să faci asta?

— Prin pregătire, am spus şi i-am strâns mâna cu fermitate. Am studiat problema temeinic.

2

În dimineaţa următoare, foarte devreme, am luat micul dejun la Clubul Harvard din Boston cu şeful meu, Bill Stearns.

Atunci am aflat că, dintr-o dată, mă aflam într-o serioasă încurcătură.

Stearns lua micul dejun acolo în fiecare dimineaţă: doamna Stearns, o casnică ştearsă din Wellesley, se pare că nu făcea mare treabă în afară de a lucra ca voluntar pentru Muzeul de Arte Frumoase. Îmi închipuiam că dormea până târziu, cu ochelari de protecţie la ochi, şi că, de când cei doi copii ai lor părăsiseră cuibul pentru a-şi trăi vieţile organizate dinainte, de tineri aristocraţi din Boston (Deerfield, Harvard, investiţii bancare, alcoolism), el nu mai mâncase nici un mic dejun acasă.

Masa lui de la Clubul Harvard era mereu aceeaşi, lângă fereastra care dădea spre oraş. Mânca invariabil ouăle prăjite după o reţetă specială a clubului Harvard (Stearns considera aversiunea acestui sfârşit de secol douăzeci faţă de colesterol un moft trecător, la fel ca şi anii ’60). Uneori mânca singur, citind *The Wall Street Journal* şi *The Boston Globe,* alteori împreună cu unul sau mai mulţi parteneri importanţi, pentru a discuta afaceri şi golf.

Foarte rar, mă alăturam şi eu. În cazul în care bănuiţi că ne angajăm într-o tăifăsuială conspirativă, de vechi băieţi din reţea, despre Agenţia Centrală de Informaţii, trebuie să spun că Bill Stearns şi cu mine vorbeam de obicei despre sport (despre care ştiu doar atât cât să fac haz) sau despre proprietăţile imobiliare. Din când în când – ca în dimineaţa asta, de exemplu – Bill dorea să discute ceva serios.

Stearns este acel gen de om considerat tipul de unchi clasic de către cei care nu-l cunosc. Are aproape şaizeci de ani, părul sur, faţa roşcovană, este adus de spate şi oarecum pântecos. Costumele lui de două mii de dolari, cumpărate de la Louis, din Boston, arată pe el de parcă au aterizat de pe un raft de la solduri.

Adevărul este că, după acei doi ani violenţi, de coşmar, de muncă secretă pentru CIA, găseam siguranţa carierei mele avocăţeşti de la Putnam & Stearns foarte liniştitoare. Dar tocmai serviciul meu de la CIA a făcut să fiu recrutat de Putnam & Stearns. Bill Stearns fusese înainte inspector general la Agenţia Centrală de Informaţii, sub legendarul Allen Dulles, directorul Agenţiei din 1953 până în 1961.

Când am fost angajat la Putnam & Stearns, în urmă cu nouă ani, am arătat foarte clar că, în ciuda experienţei legate de informaţii, refuzam să am de-a face cu CIA. Scurta mea carieră în cadrul CIA aparţine trecutului, i-am spus lui Bill Stearns, şi cu asta, basta. Spre cinstea lui, Stearns a ridicat teatral din umeri şi a spus: „Cine a pomenit de CIA?“. Sunt sigur că existase o licărire în privirea lui. Cred că îşi închipuia că, în timp, o s-o las mai moale şi că o să fie

o treabă simplă pentru mine. Ştia că Agenţia se simţea mult mai bine când trata cu ai săi, că se vor exercita tot felul de presiuni asupra mea ca să fac treburile juridice pe care le dorea Agenţia şi că voi ceda. De ce altceva ar veni un fost ofiţer de teren ca mine să lucreze pentru o firmă de vechi camarazi ca Putnam & Stearns? Răspunsul, bineînţeles, era legat de bani, care erau considerabil mai mulţi decât îmi oferea oricare altă firmă.

Nu ştiam de ce mă invitase Bill Stearns la micul dejun în dimineaţa aceea, dar aveam puternica impresie că se întâmpla ceva. M-am ocupat de brioşa cu afine. Băusem deja mult prea multă cafea şi mă gândeam că puţină substanţă solidă în stomac mi-ar face bine. Am urât întotdeauna micul dejun de afaceri; cred că Oscar Wilde ştia ceva când spunea că doar oamenii proşti sunt sclipitori la micul dejun.

Când a sosit mâncarea noastră, Stearns a scos din servietă un exemplar din *The Boston Globe.*

— Cred că ai citit despre First Commonwealth, spuse el.

Tonul lui m-a alarmat imediat.

— Nu m-am uitat prin *Globe* în dimineaţa asta, am spus.

Mi-l aruncă peste masă.

Am parcurs în grabă prima pagină. Acolo, imediat sub manşetă, era un titlu care m-a făcut pe loc să simt că-mi vine rău:

O FIRMĂ DE INVESTIŢII ÎNCHISĂ DE CĂTRE GUVERNUL FEDERAL. Şi cu litere mici: ACTIVELE FIRMEI FIRST COMMONWEALTH, ÎNGHEŢATE DE CGS.

First Commonwealth era o mică firmă de administrare a banilor, cu sediul în Boston, care se ocupa de banii mei. În ciuda numelui pretenţios, era un loc micuţ, o firmă cât un butic, condusă de o cunoştinţă de-a mea, care avea doar câţiva clienţi. Era firma care îmi plătea ipoteca lunar, locul unde, practic, erau pitiţi toţi banii mei.

Până în dimineaţa asta.

Spre deosebire de Stearns, nu sunt un tip bogat. Tatăl lui Molly a lăsat o sumă neînsemnată de bani lichizi, nişte titluri de acţiuni, obligaţiuni la purtător şi titlul de proprietate pentru casa lui din Alexandria, care era ipotecată până la ultimul ac. Îi mai lăsase, curios, un document semnat şi legalizat, prin care îi dădea dreptul deplin şi absolut de a beneficia de toate conturile deschise pe numele lui, în ţară şi în străinătate conform legilor, bla, bla, bla. Amănuntele te zăpăceau, aşa cum se întâmpla cu majoritatea detaliilor legate de legea proprietăţii imobiliare şi a moştenirilor. Spun că era „curios” pentru că, în calitate de unic moştenitor în viaţă al lui Harrison Sinclair, ea era automat în măsură să beneficieze de toate drepturile. Nu era nevoie de nici o hârtie. Mă rog, poate că Sinclair era exagerat de precaut.

Mie mi-a lăsat un singur obiect: un exemplar cu autograf al memoriilor directorului CIA, Allen Dulles, *Arta informaţiei.* Era o primă ediţie şi avea autograful autorului: „Pentru Hal, cu cea mai profundă admiraţie, Allen”. O moştenire drăguţă din partea lui Sinclair, dar nicidecum o avere.

Când, cu câţiva ani în urmă, a murit tatăl meu, am moştenit puţin peste un milion de dolari care, după ce am plătit taxele pe proprietate, s-au redus urgent la jumătate. I-am transferat în întregime la First Commonwealth datorită bunei sale reputaţii. Pe

conducătorul firmei, Frederick „Doc” Osborne, îl cunoşteam din diferite tranzacţii juridice şi m-a impresionat întotdeauna prin iscusinţa sa. Oare Nelson Algeren sau altcineva a spus: „Niciodată să nu mănânci într-un loc numit La Mama şi nu juca niciodată cărţi cu un tip pe nume Doc”? Sau asta se întâmpla înainte de vremea administratorilor financiari?

Vă puteţi întreba, desigur, de ce cineva atât de isteţ cum se presupune că sunt eu şi-ar pune toţi banii într-un singur loc. Ca să fiu sincer, m-am întrebat şi eu adeseori acelaşi lucru şi încă o mai fac. Presupun că răspunsul are două aspecte. Doc Osborne îmi era prieten, avea o reputaţie grozavă şi de aceea părea inutil să merg în mai multe locuri. Şi mi-am tratat întotdeauna moştenirea ca pe un ou pus la clocit, un morman de bani de care preferam să nu mă ating de vreme ce câştigam un salariu decent. Mai presupun că este şi vorba aia veche despre copiii cizmarului care nu au niciodată ghete: tipii care lucrează cu bani sunt adeseori destul de nepăsători cu banii lor.

Am scăpat furculiţa din mână şi am simţit că mi se face rău de la stomac. Calculând rapid, am înţeles pe dată că, dacă nu-mi puteam scoate cumva banii de la First Commonwealth, voi fi falit cât ai clipi – salariul meu, oricât de grozav era, nu mi-ar acoperi nici măcar ipoteca. Iar pe piaţa slabă de bunuri imobiliare din Boston, n-aş fi reuşit să-mi vând casa decât cu pierderi colosale.

Venele de la tâmple îmi zvâcneau. Mi-am ridicat privirea spre Stearns:

— Ajută-mă cu asta, am spus cu o voce stinsă.

— Ben, îmi pare rău, zise Stearns, mestecând o bucăţică de ou.

— Ce înseamnă asta? Nu e specialitatea mea, ştii doar.

Luă o gură de cafea şi aşeză ceaşca pe farfurioară cu zgomot:

— Iată ce înseamnă, spuse el oftând. Banii tăi sunt îngheţaţi, împreună cu cei ai celorlalţi clienţi ai firmei First Commonwealth.

— De către cine? Cine are dreptul să facă asta? Şi de ce?

Am parcurs furios, de sus în jos, articolul din *Globe,* încercând să-l fac să aibă sens.

— Comisia de Garanţii şi Schimb. Plus biroul procurorului SUA. Din Boston.

— Îngheţaţi, am spus, mohorât şi neîncrezător.

— Biroul procurorului SUA nu spune mai mult – doar că este o cercetare în curs de desfăşurare.

— Care cercetează ce?

— Au spus doar că este vorba despre încălcări ale legii garanţiilor şi a regulamentelor RICO. Cică poate dura cel puţin un an până să dea drumul la active, în funcţie de rezultatul cercetării făcute de CGS.

— Îngheţaţi, am zis eu din nou. Dumnezeule!

Mi-am trecut o mână peste faţă:

— E-n regulă. Ce pot să fac în legătură cu asta?

— Nimic, spuse Stearns. Nimic, decât să aştepţi să se termine. Pot să-l rog pe Todd Richlin să discute cu un prieten de-al lui de la CGS – Richlin era geniul financiar de la Putnam & Stearns – dar nu m-aş aştepta la cine ştie ce.

Am privit pe fereastră la străzile minuscule ale Bostonului aflat la treizeci şi ceva de etaje sub noi – verdele grădinii publice şi al spaţiilor verzi semănau cu lichenii vopsiţi în verde din decorul unui

trenuleţ de jucărie, magnificul Commonwealth Avenue, străjuit de pomi, şi, paralel cu el, Marlborough Street, unde locuiam eu. Dacă aş fi avut vocaţie de sinucigaş, acela ar fi fost un loc bun de unde să sar.

— Continuă, am spus.

— Atât Comisia de Garanţii şi Schimb, cât şi Departamentul Justiţiei, care acţionează prin intermediul biroului procurorului general al SUA din Boston, se pare că au închis First Commonwealth pentru presupuse legături cu lumea drogurilor.

— Droguri…?

— Mda, se vorbeşte că Doc Osborne este implicat într-un fel de aranjament de spălare a banilor cu tipii care se ocupă de droguri.

— Dar eu nu am nimic de-a face cu rahatul în care se află Doc Osborne!

— Asta-i altceva, răspunse el. Îţi aminteşti când au închis federalii firma aia de curtaj cu rabat mare din New York, Drexel Burnham? Pur şi simplu au intrat, le-au pus cătuşe oamenilor şi un sigiliu pe uşă. Vreau să spun că, după un an, puteai să faci un tur la faţa locului şi să vezi că ţigările erau încă în scrumiere, cănile pe jumătate pline cu cafea şi aşa mai departe.

— Dar clienţii lui Drexel nu şi-au pierdut banii!

— Ei bine, uită-te la Marcos din Filipine sau la şahul Iranului – uneori înşfacă pur şi simplu toţi banii şi îi lasă să scoată dobânda – pentru bunul şi bătrânul Unchi Sam.

— Înşfacă toţi banii, am repetat.

— First Commonwealth are literalmente un lacăt pe uşă, continuă Stearns. Poliţia federală a luat tot echipamentul de calcul, toate registrele şi documentele, a sechestrat…

— Şi-atunci când pot să-mi iau banii?

— Poate că peste un an şi jumătate. Poate mai mult.

— Şi ce dracu’ o să fac?

Stearns expiră cu zgomot:

— Seara trecută am băut un pahar cu Alex Truslow, spuse el.

Apoi, tamponându-şi gura cu un şervet de pânză, adăugă indiferent:

— Ben, vreau să-ţi faci timp pentru Truslow Associates.

— Programul meu este cam aglomerat, Bill, am spus eu. Îmi pare rău.

— Alex ar putea însemna o creştere de două sute de mii de dolari în ore plătibile numai pe anul ăsta, Ben.

— Ai cinci avocaţi la fel de calificaţi ca mine. Chiar mai calificaţi.

Stearns îşi drese vocea:

— Nu în toate privinţele.

Era clar ce dorea să spună.

— De parcă aia ar fi o calificare, am spus.

— Se pare că el aşa crede.

— Ce vrea, la urma urmei?

Chelneriţa, o femeie cu pieptul mare, care se apropia de şaizeci de ani, ne umplu din nou ceştile de cafea şi clipi din ochi frăţeşte spre Stearns.

— Chestii de rutină, sunt sigur, spuse Stearns, scuturându-şi firimiturile de pe rever.

— Şi de ce eu? De ce nu Donovan Leisure?

Aceasta era o altă firmă de avocaţi, de acoperire, cu sediul în New York, fondată de „Sălbaticul Bill” Donovan, şeful BSS[4] şi o figură proeminentă în istoria informaţiilor americane. Se ştia, de asemenea, că Donovan Leisure avea legături cu CIA. Pentru ceva atât de secret ca informaţiile, este uluitor cât de mult „se ştia” sau „se zvonea”.

— Fără îndoială că Truslow lucrează câte ceva cu Donovan Leisure. Dar el doreşte consultaţii locale şi dintre firmele din Boston nu sunt multe faţă de care să simtă aceeaşi siguranţă ca faţă de a noastră.

N-am putut să-mi ascund un zâmbet.

— Siguranţă, am repetat eu, savurând discreţia lui Stearns. Vrei să spui că are nevoie de un anume fel de activitate de spionaj, neoficială, şi vrea să păstreze totul în familie.

— Ben, ascultă-mă. E o ocazie minunată. Cred că ar putea fi salvarea ta. Indiferent ce vrea Alex, sunt sigur că nu are de gând să-ţi ceară să te întorci la munca secretă.

— Şi ce-mi iese de-aici?

— Cred că se poate aranja ceva. Un împrumut de urgenţă, să spunem. Un avans care are drept garanţie capitalul tău de participare la firmă. Luat din dividendele de la sfârşit de an.

— Adică mită.

Stearns ridică din umeri şi inspiră adânc:

— Crezi că socrul tău chiar a murit într-un accident?

M-am simţit stânjenit să-l aud articulându-mi propriile suspiciuni.

— Nu am nici un motiv să nu cred varianta care mi s-a spus. Ce-are a face asta cu…

— Limba te trădează, spuse el supărat. Parcă ai fi un birocrat împuţit. Ca ofiţer care se ocupă de afaceri de stat în Agenţie, Alex Truslow e de părere că Hal Sinclair a fost omorât. Oricare ar fi sentimentele tale faţă de CIA, Ben, îi eşti dator lui Hal, lui Molly şi ţie însuţi să-l ajuţi pe Alex aşa cum poţi.

După o tăcere supărătoare, am spus:

— Ce legătură are talentul meu avocăţesc cu teoriile lui Truslow despre moartea lui Hal Sinclair?

— Ia prânzul cu el, atâta tot. O să-ţi placă.

— L-am cunoscut, am spus. Nu mă îndoiesc că este un prinţ. I-am promis lui Molly…

— Ne-ar prinde bine la toţi afacerea, spuse Stearns, examinând faţa de masă, semn că ajunsese la capătul răbdării.

Dacă ar fi fost câine, ar fi scos un mârâit jos în acest moment.

— Şi ţie ţi-ar prinde bine banii.

— Îmi pare rău, Bill, am spus. Mai bine nu. Cred că înţelegi.

— Înţeleg, spuse Stearns moale şi făcu semn să i se aducă nota de plată.

Nu mai zâmbea.

— Nu, Ben, spuse Molly, când m-am întors în seara aceea. De obicei era clocotitoare, chiar nebunatică, dar, de la moartea tatălui ei era, se înţelege, o persoană foarte diferită. Nu doar tristă, supărată, îndoliată – gamă de emoţii prin care trece toată lumea la moartea

[4] BSS. - Biroul pentru Servicii Strategice, în original, Office of Strategic Services (n. tr.).

unui părinte – dar şi nesigură, ezitantă, închisă. În aceste câteva ultime săptămâni, Molly era foarte diferită şi mă durea s-o văd în felul ăsta.

— Cum se poate aşa ceva?

Nu ştiam ce să răspund, aşa că am clătinat din cap:

— Dar tu *eşti* nevinovat, spuse ea, în pragul isteriei. Tu *eşti* avocat. Nu poţi să faci nimic?

— Dacă aş fi fost suficient de deştept să-mi împrăștii banii, nu s-ar fi întâmplat asta. M-am trezit prea târziu.

Ea pregătea cina, lucru pe care îl făcea doar atunci când avea nevoie de avantajele terapeutice pe care le oferea gătitul. Purta unul dintre ponositele mele tricouri de flanelă din facultate şi o pereche de blugi maro şi amesteca într-o cratiţă ceva care mirosea a roşii, măsline şi mult usturoi.

La prima vedere, nu cred că s-ar putea spune că Molly Sinclair este frumoasă. Dar înfăţişarea ei te captivează, astfel că, după ce o cunoşti mai bine, eşti surprins să auzi că cineva ar fi de altă părere decât că este uluitoare.

Este puţin mai înaltă decât mine, având un metru şaptezeci şi şapte, o claie rebelă de păr ondulat, negru, ochi albaştri-cenuşii, gene negre şi un ten sănătos, roşcovan, care cred că este trăsătura ei cea mai grozavă. Întotdeauna am considerat-o oarecum misterioasă, uşor distantă, şi asta la fel de mult acum ca atunci când ne-am cunoscut, în liceu; în plus, este binecuvântată cu un temperament senin.

Molly era medic pediatru în primul an de rezidenţă la Spitalul General din Massachusetts şi, la treizeci şi şase de ani, era mai în vârstă decât toţi ceilalţi din anul ei, pentru că începuse prea târziu. Un lucru tipic pentru Molly: este mare specialistă în amânări, mai ales când are altceva mai bun de făcut. În cazul ei, acest lucru a însemnat călătoria prin Nepal, timp de peste un an după terminarea liceului. La Harvard, chiar dacă ştia că în cele din urmă va urma medicina, s-a specializat în limba italiană, scriindu-şi lucrarea despre Dante – ceea ce însemna că ştia bine italiana, dar nu prea bine chimia organică.

Molly cita veşnic acea frază din Cehov care spunea că doctorii sunt la fel ca avocaţii, dar, în timp ce avocaţii pur şi simplu te jefuiesc, doctorii nu numai că te jefuiesc, dar te şi omoară. Iubea totuşi medicina mult mai mult decât averea materială. Ea şi cu mine discutaserăm adeseori – pe jumătate serios – dacă să ne lăsăm serviciul, să vindem mausoleul ăsta de casă şi să ne mutăm undeva, la ţară, unde să deschidem o clinică pentru tratarea copiilor săraci. I-am pune numele de Clinica Ellison-Sinclair, ceea ce ar suna a spital de psihiatrie.

A dat focul mic şi am trecut împreună în camera de zi, departe de bucătărie, care, ca toate camerele din casă, era o grămadă de cherestea, găleţi cu amestecuri pentru reparaţii de zugrăveală, ţevi de aramă şi altele de acest fel, totul acoperit cu un strat subţire de praf de tencuială. Ne-am aşezat în fotoliile dolofane care erau temporar protejate cu folii de plastic.

În urmă cu cinci ani, Molly şi cu mine cumpărasem o frumoasă şi veche casă orăşenească în Back Bay, Boston, pe Marlborough Street. Era frumoasă doar pe afară. Interiorul era „potenţial” frumos. Piaţa era înfloritoare cu câteva luni înainte de

cădere – aţi crede că am fost mai isteţ, dar, la fel ca toţi ceilalţi, mi-am închipuit că preţurile proprietăţilor imobiliare trebuiau să urce în continuare – şi casa era ceea ce reclamele imobiliare numeau „visul omului îndemânatic”. „Suflecați-vă mânecile, spuneau reclamele, şi folosiți-vă imaginaţia!” Agentul imobiliar nu a numit-o visul omului îndemânatic, dar nici nu ne-a povestit despre instalaţia beteagă, despre cari sau despre tâmplăria putredă. În anii ’80, oamenii spuneau că, de fapt, cocaina era un fel în care Dumnezeu îţi spunea că ai prea mulţi bani. În anii ’90, aşa stau lucrurile cu ipoteca.

Am primit ce-am meritat. Renovarea era un proiect nesfârşit, nu prea deosebit de construirea piramidelor din Gizeh. Un lucru ducea la un altul. Dacă vrei să repari scara care stă să se prăbuşească, trebuie să ridici un nou perete de susţinere, care presupune… mă rog, aţi înţeles.

Cel puţin, nu erau şobolani. Mi-a fost întotdeauna frică de şobolani, o groază nerațională, de necontrolat, în faţa animalelor mici, care depăşeşte repulsia simţită faţă de toţi ceilalţi. Respinsesem mai multe case înainte de asta, case pe care Molly le adora, pentru că eram convins că zărisem umbra unui şobolan. Nu încăpea vorbă de deratizare; eu cred că şobolanii, la fel ca ploşniţele, sunt, în esenţă, imposibil de stârpit. Ei ne supravieţuiesc tuturor. Din când în când, în timp ce scotoceam într-un magazin cu casete video, Molly obişnuia să se distreze pe seama mea alegând o casetă cu filmul horror cu şobolani, *Willard,* şi propunând s-o închiriem pentru o seară. Nu era amuzant deloc.

Şi, ca şi cum am fi avut nevoie de tensiuni suplimentare, ne certaserăm câteva luni în legătură cu ideea de a avea sau nu un copil. Spre deosebire de tipicul obişnuit – femeia vrea, în timp ce bărbatul, nu – eu doream unul sau mai mulţi copii, iar Molly refuza cu vehemenţă. Mi se părea ciudat pentru un pediatru să susţină că secretul bunei creşteri a unui copil era să nu fii părintele său. Din punctul ei de vedere, era chiar la începutul carierei şi momentul se dovedea complet nepotrivit. Asta făcea întotdeauna să explodeze cele mai aprinse certuri. Eu spuneam că doream să împart în mod egal răspunderile cu ea; ea riposta că în istoria civilizaţiei nici un bărbat nu a participat vreodată în mod egal la răspunderea creşterii copilului. Adevărul simplu era că eram pregătit să am o familie – când prima mea soţie, Laura, a murit, era însărcinată – iar Molly, nu. Aşa că şi certurile continuau.

— Am putea vinde casa lui tăticu’ din Alexandria, începu ea.

— Pe piaţa asta n-am câştiga mai nimic. Iar taică-tău nu ţi-a lăsat nimic. Nu i-a păsat niciodată prea mult de bani.

— Putem lua un împrumut.

— Ce să folosesc drept garanţie?

— Pot să-mi mai iau o slujbă de noapte.

— N-o să fie de ajuns, am spus, şi n-o să faci decât să te epuizezi.

— Dar ce vrea Alexander Truslow de la tine?

Într-adevăr, ce, când era plină lumea de avocaţi mult mai pregătiţi? Nu doream să repet bănuiala lui Stearns că tatăl lui Molly fusese ucis: oricum, asta nu explica de ce voia Truslow să mă angajeze pe mine. Nu aveam de ce s-o supăr mai mult.

— Nu-mi place să mă gândesc la motivul pentru care mă vrea, am răspuns neconvingător.

Amândoi ştiam că avea legătură cu activitatea mea la CIA, probabil cu reputaţia mea fioroasă, dar asta tot nu răspundea exact la întrebarea „de ce”.

— Cum a fost la SRNN? m-am interesat, referindu-mă la salonul de reanimare pentru nou-născuți de la Spitalul General din Massachusetts, unde, de la înmormântarea tatălui ei, lucra în schimburi.

Clătină din cap, refuzând să-mi dea drumul din gheare.

— Vreau să vorbim despre chestia asta cu Truslow, spuse ea.

Îşi răsuci nervos pe deget o buclă şi spuse:

— Tatăl meu şi Truslow erau prieteni. Colegi de nădejde, vreau să spun, nu neapărat prieteni apropiaţi. Dar i-a plăcut întotdeauna de Alex.

— Grozav, am spus. Este un om bun. Dar cine a fost spion, spion rămâne toată viaţa.

— Se poate spune acelaşi lucru şi despre tine.

— Ţi-am promis ceva, Molly.

— Aşadar, crezi că Truslow vrea să faci o muncă secretă pentru el?

— Mă îndoiesc. Nu la tariful meu de încasare.

— Dar este implicată CIA.

— Nu există nici o îndoială. CIA este unicul client foarte mare al Corporaţiei.

— Nu vreau s-o faci, spuse Molly. Am vorbit deja despre asta

— E ceva ce ţine de trecut. Te-ai rupt complet – ţine-te deoparte.

Ea ştia cât de important era pentru mine să mă despart de munca operativă secretă care cultivase neînduplecarea aceea de gheaţă în mine.

— Aşa îmi spune şi mie instinctul, am zis. Dar Stearns o să facă tot posibilul să-mi fie greu să refuz.

Acum se ridică în picioare şi îngenunche pe podea, cu faţa la mine şi cu mâinile pe genunchii mei.

— Nu vreau să mai lucrezi pentru ei. Mi-ai promis.

În timp ce vorbea, îşi freca mâinile înainte şi înapoi pe coapsele mele, seducându-mă, şi mă fixa cu o privire insistentă, rugătoare, mai de nepătruns ca de obicei.

— Este vreo persoană cu care să poţi vorbi despre asta? întrebă ea.

M-am gândit un minut şi în cele din urmă am zis:

— Ed Moore.

Edmund Moore, care se pensionase de la Agenţie după treizeci şi ceva de ani, ştia mai multe despre afacerile interne ale CIA decât oricine pe lumea asta. Îmi fusese mentor în timpul scurtei mele cariere de informaţii – „rabinul” meu, în jargonul informaţiilor – şi rămăsese un om cu o intuiţie rară. Locuia în Georgetown, într-o minunată casă veche, şi părea să fie mai ocupat acum, de când se pensionase, decât în perioada activă de la Agenţie: citea, se pare, toate biografiile publicate, participa la întâlnirile pensionarilor CIA, lua prânzul cu vechii lui prieteni din Agenţie, depunea mărturii în faţa subcomisiilor Senatului şi făcea un milion de alte lucruri pe care nu le puteam urmări.

— Cheamă-l, spuse ea.

— Am să fac ceva mai bun. Dacă reuşesc să-mi eliberez agenda de lucru mâine după-amiază sau poimâine, o să zbor la Washington să-l văd.

— Dacă poate el să-şi facă timp să te vadă, spuse Molly.

Începuse să mă excite, ceea ce, fără îndoială, era intenţia ei, şi, în timp ce mă aplecam în faţă ca s-o sărut pe gât, ea exclamă pe neaşteptate:

— A, grozav. Acum afurisitul ala de sos *putanesca* se arde. Am urmat-o în bucătărie şi, de îndată ce a stins focul – sosul era de-acum o cauză pierdută – am cuprins-o în braţe pe la spate. Lucrurile erau atât de încordate între noi, încât orice mică deplasare spre o direcţie sau alta ne-ar fi aruncat fie într-o gâlceavă fără sfârșit, fie…

I-am sărutat urechea dreaptă, mi-am croit încet drum în jos şi am început să facem dragoste pe podeaua camerei de zi, cu sau fără moloz, întrerupându-ne doar atât cât Molly să-şi găsească diafragma şi să şi-o pună.

În seara aceea l-am sunat pe Edmund Moore, care m-a invitat cu plăcere să iau cu el şi cu soţia lui o cină simplă, acasă la ei, în seara următoare.

În după-amiaza care a urmat, după ce am reprogramat trei întâlniri care puteau suferi amânare, am prins autobuzul care pleca spre Aeroportul Naţional din Washington şi, în vreme ce întunericul începea să se instaleze în Georgetown, taxiul meu a străbătut Key Bridge, s-a zdruncinat pe pietrele cubice de pe N Street şi a tras în dreptul gardului de fier forjat din faţa casei lui Edmund Moore.

3

Biblioteca lui Edmund Moore, în care ne-am instalat după cină, era o construcţie magnifică, cu două niveluri, pe care se înşirau rafturi de stejar cu intarsii din lemn de cireş. Al doilea cat era prevăzut cu o pasarelă; mai multe scări de bibliotecă se odihneau rezemate de corpurile de la primul nivel. În lumina slabă, camera părea să capete o strălucire de chihlimbar. Moore avea una dintre cele mai grozave biblioteci particulare din câte văzusem vreodată, care cuprindea o impresionantă colecţie de cărţi despre spionaj şi contrainformaţii. Unele dintre ele erau relatări ale refugiaţilor din Uniunea Sovietică şi Blocul Estic, pe care Ed Moore le dusese la editori americani şi britanici, în anii când CIA făcea astfel de lucruri (oricum, pe faţă). Corpuri întregi de bibliotecă erau dedicate operelor lui Carlyle, Dickens şi Ruskin. Ele aveau aspectul acelor cărţi pe care le puteai achiziţiona la metru de la un decorator de interioare, ca să simulezi înfăţişarea unei vechi biblioteci baroniale, dar eu ştiam că Ed Moore îşi dăduse multă osteneală să le adune la licitaţii, în librăriile din Paris şi Londra şi în anticariatele şi depozitele de vechituri de pe întreg teritoriul SUA, precum şi că, fără îndoială, le citise pe toate, într-o anume perioadă sau alta.

În cămin trosnea focul, împrăştiind în cameră o lumină portocalie, tihnită. Stăteam în fotolii uzate de piele, înaintea flăcărilor. El sorbea un vin de Porto din recolta anului 1963, de care era deosebit de mândru; eu beam un malţ mic.

Apreciam atmosfera pe care şi-o aranjase Moore cu atâta grijă pentru sine. În această casă de oraş, nu ne mai aflam în Georgetown-ul anilor ’90, sufocat de locuri unde se puteau închiria casete video, Tan-O-Ramas şi Benetton-uri, ci în Anglia edwardiană. Edmund Moore era un om al Midwest-ului, un adevărat originar din Oklahoma, dar în timpul anilor petrecuţi la CIA devenise la fel de clasic şi de spilcuit ca orice absolvent de la Yale sau Princeton din generaţia sa. Nu era vorba de afectare; asta s-a întâmplat pur şi simplu după ce a petrecut destul timp într-o organizaţie cum era CIA. De fapt, Agenţia se schimbase în jurul lui. În perioada anilor ’60, când campusurile universităţilor din Ivy League erau chinuite de greve şi droguri, Agenţia începuse să facă recrutări din şcolile Midwest-ului, mai sigure şi mai bune păstrătoare ale valorilor fundamentale. Astfel avusese loc „poliesterizarea” CIA, după cum s-a exprimat un prieten din Agenţie. Şi iată-l acum pe acest ciudat oklahoman, care ar fi putut păşi într-o sală de lectură de la Linsley-Chittenden, Yale, în anii ’40 şi nimeni nu ar fi clipit din ochi. „Afectarea, mi-a spus Moore cândva, este tot ce rămâne de la înaintaşii bogaţi după ce s-au dus banii.” Cu toate acestea, în realitate, Moore se căsătorise cu o femeie bogată – bunicul Elenei inventase ceva esenţial care avea de-a face cu telefonul.

— Nu-ţi lipseşte deloc, nu-i aşa? întrebă el cu un zâmbet răutăcios.

Era un bărbat scund, aproape ca un spiriduş, care se apropia de optzeci de ani, cu un cap mic şi chel, ca o cupolă, şi purtând ochelari cu ramă grea, neagră, care îi măreau ochii foarte mult. Costumul de tweed maro atârna pe el, făcându-l să pară minuscul.

— Luxul, călătoriile, hotelurile de primă clasă…?

— … Femeile frumoase, l-am ajutat eu, şi restaurantele Michelin de trei stele.

— A, da.

Moore, care fusese şef al secţiei europene din Direcţia de Operaţiuni în timpul când eu fusesem trimis la Paris – şeful meu, ca să exprim mai simplu – ştia foarte bine că viaţa unui agent operativ care lucra sub acoperire însemna un şir nesfârşit şi plictisitor de „rapoarte de sănătate”, telegrame, restaurante mizerabile şi parcări friguroase şi ploioase. După uciderea Laurei, Moore mă azvârlise pur şi simplu pe uşa sediului din Langley, aranjându-mi o întâlnire cu Bill Stearns la Boston. Simţise că ar fi o greşeală gravă să rămân în Agenţie după ceea ce se petrecuse. O vreme îi purtasem ranchiună pentru asta, dar în curând am ajuns să-mi dau seama că îl mânaseră cele mai bune interese ale mele.

Moore era un bărbat timid şi pedant – un tip nepotrivit pentru operaţiuni, unde predomina personalitatea gălăgioasă, agresivă, şireată. L-ai fi categorisit drept analist sau om de informaţii, conform nomenclatorului Agenţiei. În nici un caz nu arăta ca un maestru al spionajului. A predat istoria la Universitatea din Oklahoma, la Norman, înainte de a fi recrutat în armata informaţiilor, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, iar în sufletul lui rămăsese tot om de ştiinţă.

Afară vântul şuiera, aruncând torente de ploaie în uşile înalte de la un capăt al bibliotecii, răpăind pe sticla lor. Uşile dădeau într-o grădină minunat aranjată, în centrul căreia se afla un mic iaz pentru rățuște.

Furtuna cu ploaie începuse în timpul cinei care constase într-o friptură la tavă, cam prea rumenită, servită de micuţa soţie a lui Moore, Elena. Am sporovăit despre subiecte nevinovate – politica prezidenţială, Orientul Mijlociu, apropiatele alegeri generale din Germania, bârfe despre cunoştinţe comune – şi despre unul dureros, moartea lui Hal Sinclair. Şi Ed şi Elena şi-au exprimat sincere condoleanţe. După cină, Elena s-a scuzat şi a urcat la etaj, lăsându-ne să stăm de vorbă.

Întreaga ei viaţă conjugală, îmi închipuiam eu, fusese petrecută în scuze pentru a urca la etaj, pentru a ieşi din cameră sau pentru a ieşi la plimbare, lăsându-l pe soţul ei să discute probleme profesionale cu te miri ce spion ce se întâmpla să treacă pe la ei. Dar nu se putea spune defel că era ştearsă şi rezervată; îşi exprima părerile în mod ferm, râdea adeseori şi, deopotrivă de neastâmpărată şi de fidelă, îmi aducea aminte de actriţa Ruth Gordon.

— Să înţeleg atunci că viaţa sedentară ţi se potriveşte de minune?

— Îmi place liniştea traiului meu cu Molly. Aştept cu nerăbdare să am o familie. Dar să fii avocat în Boston nu este cel mai interesant mod de a-ţi câştiga existenţa.

El zâmbi, luă o înghiţitură de vin de Porto şi spuse:

— Ai avut parte de suficiente senzaţii care să-ţi ajungă pentru câteva vieţi.

Moore îmi cunoştea trecutul şi auzise despre ceea ce consiliul de disciplină al Agenţiei numise „nechibzuinţa” mea pe teren.

— Asta este un fel de a spune.

— Da, aprobă el, ai fost un fel de creier înfierbântat. Dar erai tânăr. Şi erai un agent bun, ceea ce contează. Doamne, nu-ţi era frică de nimic. Ne temeam că va trebui să te strunim. Este adevărat că ai scos din circulaţie un instructor din tabără?

Am dat din umeri. Era adevărat: în timpul pregătirii mele în tabăra CIA de la Camp Peary, un instructor de arte marţiale mă prinsese într-o strânsoare sufocantă în faţa colegilor şi începuse să mă ia în zeflemea, să mă întărâte. Brusc am fost cuprins de un val lent şi rece de mânie. Mă simţeam de parcă un lichid corosiv se prelingea în abdomenul meu şi apoi îmi inunda restul corpului, dându-mi un aspect glacial. Un colţişor străvechi din străfundul minţii părea să mă ia în stăpânire; eram un animal primitiv, feroce. Am atins mâna şi l-am pocnit peste faţă, rupându-i maxilarul. Incidentul a trecut imediat în folclorul taberei, a fost povestit şi repovestit, înflorit şi împodobit, noaptea târziu, la un pahar de băutură. De atunci încolo, am fost privit cu prudenţă, la fel ca o grenadă cu cuiul scos. A fost o reputaţie care mi-a prins bine pe teren şi a făcut să fiu selectat pentru misiuni care erau considerate prea riscante pentru ceilalţi. Dar în acelaşi timp era o trăsătură care mă scârbea, se lupta cu partea mea sobră, analitică, şi pur şi simplu nu mă reprezenta.

Moore îşi încrucişă picioarele şi se lăsă pe spate.

— Bun, ia spune-mi de ce eşti aici. Presupun că nu am fi putut discuta şi la telefon.

Nu, sigur că nu, dacă nu era un telefon neinterceptabil, mi-am zis. Agenţia îţi retrăgea asemenea privilegii când te pensionai, chiar când era vorba despre o personalitate ca Edmund Moore.

— Povesteşte-mi despre Alexander Truslow, am spus.

— Aha, făcu el şi îşi arcui sprâncenele. Să înţeleg că lucrezi ceva pentru el?

— Am în vedere. Adevărul este, Ed, că sunt într-o mică încurcătură financiară.

— Aha.

— Poate că ai auzit despre o mică firmă din Boston, care se numeşte First Commonwealth.

— Cred că da. Bani din droguri sau cam aşa ceva.

— A fost închisă. Împreună cu toate lichidităţile mele.

— Îmi pare foarte rău.

— Aşa că, dintr-o dată, Truslow Associates mi se pare destul de tentantă. Lui Molly şi mie ne-ar prinde bine banii.

— Dar specialitatea ta nu era proprietatea intelectuală, brevetele sau cum i-o fi zicând?

— Aşa este.

— M-aş fi gândit că Alex ar avea nevoie de serviciile cuiva…

S-a oprit pentru o clipă ca să-şi soarbă vinul, iar eu am completat:

— Cuiva care este specializat în ascunderea banilor în vizuini internaţionale.

Moore zâmbi slab şi aprobă din cap.

— Cu toate astea, poate că eşti exact ce-i trebuie. Chiar ai renumele de a fi unul dintre cei mai buni şi mai bine pregătiţi agenţi operativi de teren…

— O ghiulea în acţiune, Ed, o ştii prea bine.

O „ghiulea în acţiune” era, îmi închipui, doar una dintre etichetele care mi se aplicau de către colegii şi şefii mei din Agenţie. Eram privit cu frică, uimire şi multă nedumerire. Munca de teren, expunerea la pericol şi ameninţarea cu violenţa scoteau la suprafaţă partea întunecată din mine. Unii mă credeau neînfricat, ceea ce nu era adevărat. Alţii mă considerau nestăpânit, ceea ce era mai aproape de realitate.

Adevărul era că, în anumite momente, un Ben Ellison crud şi înspăimântător punea stăpânire pe tot. Era ceva care, din momentul în care am devenit conştient că exista, mă neliniştea profund şi care m-a făcut în cele din urmă să părăsesc Agenţia.

Înainte de Paris, fusesem expediat la Berlin ca să încerc marea cu degetul. Acoperirea mea era aceea de funcţionar comercial. Una dintre primele mele misiuni a fost să interoghez şi să protejez un informator foarte agitat, un soldat din Armata Roşie staţionată în apropiere. Mă aleseseră pentru că studiasem limba rusă la Harvard şi o vorbeam fluent. Şi am îndeplinit misiunea fără greşeală, aşa că am fost răsplătit – promovat, într-un fel – cu o sarcină mult mai periculoasă.

Mi se ordonase să escortez un refugiat din Germania de Est, de profesie fizician, de la Leipzig la o trecere de frontieră aflată la distanţă bună, la Herleshausen. Mercedesul pe care îl conduceam fusese dotat cu un compartiment construit special în spatele scaunului, în care era ascuns fizicianul. La punctul de control, am trecut prin toată rutina, aparatul cu oglinda pe roţi a fost băgat sub maşină ca să cerceteze dacă nu erau nemţi care încercau să fugă din ţara aceea îngrozitoare şi toate celelalte. Un om de la BND fusese trimis de la centrul din Pullach ca să ne întâmpine în partea cealaltă. Pe când treceam prin zona de paşapoarte şi emigrări, felicitându-mă pentru o treabă bine făcută, omul de la BND a făcut greşeala de a se arăta. Cineva din partea est-germană l-a recunoscut şi bănuiala a căzut pe loc asupra mea.

Dintr-o dată trei, iar apoi şapte lucrători de la *Volkspolizei* au apărut din baracă şi au înconjurat maşina. Unul stătea în faţa mea şi-mi arăta cu o mână întinsă că trebuia să mă opresc.

Conform metodelor Agenţiei, ar fi trebuit să fac pe inocentul şi pe uimitul şi să mă opresc. În nici o împrejurare nu trebuia să iau vieţi omeneşti. Dar lucrurile s-au întâmplat altfel.

Şi, pe când stăteam acolo, m-am gândit la fizicianul scund şi asudat, ghemuit în micul compartiment neaerisit dintre locul din spate şi portbagaj. O încărcătură preţioasă. Omul era curajos. Îşi risca viaţa când ar fi fost mult mai simplu să nu facă nimic.

Am zâmbit, m-am uitat în stânga şi în dreapta mea şi apoi drept înainte. Vopo-ul[5] care îmi bloca drumul – un *Kommandant* de la Stasi, după cum am aflat mai târziu – îmi arunca un zâmbet îngâmfat.

Eram încolţit. Era o tehnică clasică de box; o învăţaserăm la Camp Peary. Singurul lucru pe care îl aveai de făcut era să te predai. Nu luai o viaţă; consecinţele ar fi fost grave.

---

[5] Prescurtare de la *Volkspolizei* - poliţist, în limba germană (n. tr.).

Şi apoi m-a apucat ceva, aceeaşi furie rece care mă copleşise când i-am spart maxilarul antrenorului de arte marţiale. Parcă mă aflam în altă lume. Bătăile inimii nu mi s-au accelerat; faţa nu mi s-a îmbujorat. Eram calm – dar mânat de dorinţa de a ucide.

Sparge încercuirea, mi-am spus. *Sparge încercuirea.*

Am apăsat la maximum pedala de acceleraţie.

Niciodată n-o să fiu în stare să-mi scot din amintire imaginea feţei *Kommandant*-ului când s-a ridicat şi a văzut parbrizul. Un rictus de groază, dublat de neîncrederea din priviri.

Liniştit, cufundat într-un calm de reptilă, am privit drept înainte. Totul se petrecea cu încetinitorul. Ochii *Kommandant*-ului erau fixaţi într-ai mei, ca nişte lacuri pline de o frică abjectă. El a văzut în ochii mei indiferenţa supremă. Nu furie, nu disperare, ci un calm de gheaţă.

Cu un bubuit îngrozitor, corpul *Kommandant*-ului a fost aruncat în aer. A urmat o ploaie de tiruri de artilerie şi am ajuns dincolo de linie, cu încărcătura în siguranţă.

Desigur, mai târziu am fost mustrat de cei de la Langley pentru că am luat măsuri „inutile” şi „nechibzuite”. Dar în particular superiorii mi-au dat de înţeles, pe căi subtile, că erau încântaţi în secret. La urma urmei, îl scosesem pe fizician din ţară, nu-i aşa?

Dar ceea ce mi-a rămas nu era plăcerea unei misiuni îndeplinite, mândria pentru un act de vitejie sau de eroism, ci greaţa. Timp de aproape un minut după trecerea frontierei, aproape că devenisem un robot. Aş fi putut trece cu maşina şi printr-un zid de cărămidă. Nimic nu mă înfricoşa.

Iar asta făcea să-mi fie teamă.

— Nu, Ben, continuă Moore. Nu se putea spune că erai o ghiulea în acţiune. Erai dominat de o combinaţie rară de inteligenţă prodigioasă cu… nervi de fier. Ce s-a întâmplat cu Laura n-a fost vina ta. Ai fost unul dintre cei mai buni. În plus, cu memoria ta fotografică sau cum s-o chema, eşti într-adevăr o valoare.

— Memoria mea… „eidetică”, după cum o numesc neurologii, poate să fi făcut mare brânză în liceu sau la Facultatea de Drept, dar acum, cu bazele astea de date înşirate peste tot, nu mai înseamnă nimic special.

— Te-ai întâlnit cu Truslow?

— La înmormântarea lui Hal. Am vorbit preţ de vreo cinci minute. Asta este. Nici măcar nu ştiu încă ce vrea să fac.

Moore se ridică în picioare şi traversă camera spre uşile înalte. Una dintre ele se zgâlţâia mai tare decât celelalte; o îndreptă şi o închise, potolind zgomotul. În timp ce se întorcea, spuse:

— Îţi aminteşti de celebrul caz de drepturi ale omului, îndreptat împotriva CIA la începutul anilor ’70? Când un negru a candidat pentru un post de analist acolo şi a fost respins fără vreun motiv temeinic?

— Sigur.

— Ei bine, Alexander Truslow a fost cel care, în cele din urmă, a rezolvat cazul. Şi a avut grijă ca serviciul de personal din cadrul Agenţiei să nu mai comită niciodată discriminări pe bază de rasă sau sex. A fost extraordinar – el concepea o CIA care să fie o adevărată meritocraţie şi care să nu permită vechii gărzi să calce în picioare drepturile minorităţilor, împiedicându-le să intre în rândurile lor.

Mulţi dintre cei vechi încă îi poartă pică pentru asta – a lăsat toate minorităţile să intre în clubul ăla imaculat al vechilor camarazi. Şi, aşa cum probabil ai auzit, s-ar putea să fie cel propus să-i urmeze socrului tău.

Am aprobat din cap.

— Ce ştii despre ce face? întreba Moore.

— Practic nimic. „Muncă de securitate” pentru Agenţie, aşa cred. Operaţiuni pe care cei de la Langley nu pot sau nu vor să le facă.

— Dă-mi voie să-ţi arăt ceva, spuse Moore, ridicându-se din nou şi de data asta rugându-mă să-l urmez.

Urcă mormăind scara de lemn în formă de spirală, până la al doilea nivel al bibliotecii.

— Într-o bună zi, curând, n-am să mai fiu în stare să urc scările astea, spuse Moore cu respiraţia întretăiată. Moment în care o să-mi mut tot Ruskin-ul aici sus, unde nu va trebui să-l mai văd niciodată. Bazaconii dezgustătoare – nu mi-a plăcut niciodată afurisitul ăsta scârbos. Aşa se întâmplă când verii se căsătoresc între ei. Hai să mergem. Prada mea.

Am înaintat cam vreo trei metri pe pasarelă, pe lângă volume legate în marochin care arătau mohorât, până când Moore s-a oprit în dreptul unei porţiuni de perete lambrisat dintre rafturi. A bătut într-un panou până când acesta s-a deschis, dând la iveală un sertar de metal, vopsit în griul instituţiilor.

— Drăguţ, am spus. Ai pus băieţii de la serviciul tehnic să-ţi facă asta?

În realitate era o ascunzătoare destul de simplă pentru oricine ştia ceva despre spargeri şi intrări, dar n-aveam de gând să i-o spun.

Trase sertarul care scoase un geamăt slab, ruginit.

— Nu, se afla aici când am cumpărat casa în 1952. Bogatului şi bătrânului industriaş care a construit pe locul ăsta – un fel de găgăuță venit, pun pariu, din romanele lui Edith Wharton – îi plăceau compartimentele secrete. Exista un panou glisant în partea exterioară a şemineului pe care nu-l folosise niciodată. Habar nu avea că această casă va ajunge, în cele din urmă, în mâinile unui spion autentic.

Se părea că sertarul conţinea dosare de informaţii, cel puţin din ce mi-am dat seama citind pe cotoarele lor.

— N-am ştiut că te lasă să iei dosare cu tine când te pensionezi, am spus.

Se întoarse spre mine şi îşi potrivi ramele ochelarilor:

— O, nu te lasă. Contez pe discreţia ta.

— Întotdeauna.

— Bun. De fapt, n-am încălcat nici o lege a securităţii naţionale.

— Ţi-a dat cineva astea?

— Îl ţii minte pe Kent Atkins de la secţia din Paris?

— Sigur. Îmi era prieten.

— Ei bine, acum este la München. Adjunct al şefului de secţie. S-a făcut luntre şi punte ca să-mi procure astea. Tot ce-am putut face a fost să am grijă să le ascund acasă de spărgătorii curioşi sau de alţii de felul ăsta.

— Aşadar, să înţeleg că habar n-are Compania.

— Mă îndoiesc că au observat, spuse el şi scoase un dosar cafeniu. Aici se află treburile de care se ocupă Alexander Truslow. Ştii multe despre ce făcea socrul tău înainte să moară?

Ploaia începuse să se oprească. Moore întinsese o serie de dosare pe o masă de stejar bine lustruită din apropierea uşilor înalte. Acestea se refereau la abolirea KGB-ului şi a serviciilor de informaţii din Blocul Estic, la scurgerea constantă de secrete şi personal de la Moscova, Berlin şi din oricare alt loc aflat în spatele a ceea ce se numea cândva Cortina de Fier. Erau extrase din rapoartele oficialităţilor KGB care încercau să-şi vândă secretele în schimbul obţinerii protecţiei în Vest sau care ofereau CIA sau corporaţiilor din Vest grămezi de dosare spre vânzare. Erau telegrame decodificate care raportau bucăţele de informaţii ce se scurgeau din bazele KGB din toată lumea, care (puteam spune doar după o privire foarte generală) aveau capacitatea de a deveni explozive.

— Vezi, spuse Moore cu blândeţe, există un fragmenţel de informaţie cum că în scurt timp am fi rămas cu toţii îngropaţi în Lubianka.

— Ce vrei să spui?

Scoase un oftat.

— Sunt sigur că ai auzit de Wednesday Club.

Am dat din cap. Wednesaday Club era o adunare socială regulată a foştilor mahări de la CIA – foşti directori, directori adjuncţi şi alţii, care se bucurau de compania celorlalţi suficient de mult pentru a lua prânzul împreună la un restaurant francez din Washington în fiecare miercuri. Cei mai tineri din Agenţie îl numeau Clubul Fosilelor.

— Ei bine, se vorbeşte destul de mult în ultimele câteva luni despre ce iese la iveală din fosta Uniune Sovietică.

— Ceva folositor'?

— Folositor?

Se uită la mine cu atenţie, ca o bufniţă, pe deasupra ochelarilor.

— Crezi că este folositor să primeşti probe documentare de necontestat că Uniunea Sovietică a pus la cale asasinarea lui John F. Kennedy?

Timp de o secundă am tresărit, după care am clătinat din cap.

— Nu cred că asta l-ar face prea fericit pe Oliver Stone, am spus.

El a izbucnit în râs.

— Dar pentru o clipă m-ai crezut, nu-i aşa?

— Îţi cunosc foarte bine simţul umorului.

Mai râse câteva momente, apoi îşi împinse ochelarii în sus, pe nas.

— Sunt generali de la KGB şi Stasi, care vin la noi şi încearcă să ne vândă informaţii despre achiziţiile KGB-ului din toată lumea. Nume de oameni care au lucrat pentru ei.

— Cred că ar fi un mare avantaj.

— Poate în sens istoric, spuse Moore şi îşi scoase ochelarii, după care îşi masă şaua nasului. Dar cui îi pasă cu adevărat de nişte comunişti bătrâni şi obosiţi, care în urmă cu treizeci de ani au colaborat cu un guvern care nu mai există?

— Sunt sigur că unora le-ar păsa.

— Fără îndoială. Dar pe mine nu asta mă interesează. Cu câteva luni în urmă, în timpul unuia dintre prânzurile noastre de miercuri, am auzit o poveste despre Vladimir Orlov.

— Fostul preşedinte al KGB-ului?

— Mai precis, *ultimul* preşedinte de la KGB, înainte ca oamenii lui Elţîn să fi terminat cu el. Unde îţi imaginezi că ar pleca un tip ca ăsta când i s-ar trage scaunul de sub fund?

— Paraguay sau Brazilia?

Moore chicoti.

— Domnul Orlov avea ceva mai bun de făcut decât să se plimbe de colo-colo prin casa sa de ţară din afara Moscovei, aşteptând ca guvernul rus să se hotărască să-l condamne pentru că îşi făcuse datoria cât de bine putuse. A plecat în exil.

— Unde?

— Asta e problema.

Alese un set de hârtii capsate de pe masă şi mi-l puse în mână. Era o fotocopie a unei telegrame transmise de un ofiţer CIA de la secţia din Zürich, prin care raporta apariţia lui Vladimir I. Orlov, fost preşedinte al KGB-ului sovietic, într-o cafenea de pe Sihlstrasse.

Era însoţit de Sheila McAdams, asistent executiv al directorului CIA Harrison Sinclair. Telegrama fusese trimisă cu mai puţin de o lună în urmă.

— Nu cred că înţeleg, am spus.

— Cu trei zile înainte ca Hal Sinclair să moară, asistenta sa executivă şi – cred că nu-ţi dezvălui nimic din ceea ce nu ştii deja – amanta lui, Sheila McAdams, s-a întâlnit la Zürich cu fostul şef al KGB-ului.

— Şi?

— Întâlnirea era, se pare, aranjată de Sinclair însuşi.

— Probabil că discutau vreo afacere.

— Sigur, spuse Moore nerăbdător. A doua zi, numele lui Vladimir Orlov dispăruse din majoritatea băncilor de date ale CIA, cel puţin din cele la care aveau acces doar cinci sau şase funcţionari din vârful piramidei. Apoi Orlov însuşi a dispărut din Zürich. Nu ştim unde s-a dus. De parcă Orlov i-ar fi dat asistentei lui Hal ceva în schimb ca să-l şteargă din catastifele şi din vederile noastre. Două zile mai târziu, Sheila a fost omorâtă pe aleea aia din Georgetown. În ziua următoare, Hal a pierit într-un „accident” îngrozitor.

— Şi-atunci cine să-i fi ucis?

— Asta, dragul meu Ben, este exact ce ar dori să ştie şi Alexander.

Focul se stingea şi Moore îl scormoni leneş.

— Este agitaţie în Agenţie. O agitaţie grozavă. O îngrozitoare luptă pentru putere.

— Între…?

— Ascultă-mă. Europa este într-o încurcătură înspăimântătoare. Marea Britanie şi Franţa sunt într-o formă proastă, iar Germania se află, practic, într-o perioadă de depresiune. Spectrul elementelor naţionaliste care se luptă…

— Da, dar ce-are asta cu…

— Se vorbeşte – este doar o speculaţie, te asigur, dar vine din partea unor persoane retrase din Agenţie, cu legături foarte bune – că anumite elemente din Agenţie au găsit o cale prin care se infiltrează în haosul din Europa.

— Ed, asta-i îngrozitor de vag…

— Da, spuse el atât de ascuţit, încât mă făcu să tresar. *Anumite elemente…* şi *se infiltrează…* şi toate celelalte mici expresii ameţitoare pe care le folosim când nu cunoaştem decât expresii. Dar problema este că bătrânii care ar trebui să joace golf şi să se bucure de Martini-urile lor foarte seci sunt speriaţi. Prieteni de-ai mei, care conduceau cândva organizaţia, vorbesc de sume enorme de bani care trec în alte mâini, la Zürich…

— Vrei să spui că noi l-am plătit pe Vladimir Orlov? l-am întrerupt. Sau că el ne-a plătit pe noi pentru protecţie?

— Nu banii sunt problema!

Dinţii lui prea egali erau de un galben nefiresc.

— Atunci despre ce e vorba? am întrebat blând.

— Dă-mi voie să-ţi spun doar că secretele încă nu au început să iasă la iveală. Când o vor face, CIA va putea foarte bine să stea alături de KGB pe grămada de cenuşă a istoriei.

Am tăcut un timp îndelungat. Eram pe punctul să spun: „Şi ce-ar fi atât de rău în asta?”, când am văzut expresia de pe chipul lui Moore. Faţa lui era acum albă precum creta.

— Ce crede Kent Atkins?

Rămase tăcut timp de o jumătate de minut.

— Nu prea ştiu, Ben. Kent e speriat de moarte. Mă întreba pe *mine* ce credeam că se petrece.

— Ce i-ai spus?

— Că, indiferent ce ar încerca aceşti renegaţi ai Agenţiei să realizeze în Europa, nu-i va privi numai pe europeni. Ne va privi direct şi pe noi. Va fi implicată întreaga lume. Şi mă cutremur gândindu-mă ce fel de conflagraţie ne aşteaptă pe toţi.

— Ce înseamnă asta mai precis?

Ignoră întrebarea mea, schiţă un zâmbet mic, trist, şi clătină din cap.

— Tatăl meu a murit la vârsta de nouăzeci şi nouă de ani, mama la optzeci şi nouă. Longevitatea este o caracteristică a familiei mele. Dar nici unul dintre ei nu a luptat în Războiul Rece.

— Nu înţeleg. Ce fel de conflagraţie, Ed?

— Ştii, în timpul ultimelor luni de serviciu, socrul tău era obsedat de ideea de-a salva Rusia. Era convins că, dacă CIA nu lua măsuri serioase, forţele reacţionare vor prelua puterea la Moscova. Iar atunci Războiul Rece va fi o dulce amintire. Poate că Hal cocea ceva.

Îşi strânse pumnul mic, cu pete cafenii, care trădau o boală a ficatului, şi îl apăsă pe buzele lui strânse.

— Ne asumăm riscuri toţi cei care lucrăm la Informaţii. Rata sinuciderilor este destul de mare, ştii şi tu.

Am dat din cap:

— Şi, deşi în realitate se întâmplă destul de rar ca vreunul dintre noi să fie ucis în timp ce-şi face datoria, acest lucru nu este exclus.

Vocea lui se înmuie puţin.

— Doar ştii asta.

— Te temi că vei fi ucis?

Alt zâmbet şi o nouă clătinare din cap.

— Mă apropii de optzeci de ani. Nu am de gând să-mi trăiesc anii pe care-i mai am cu o santinelă înarmata lângă pat. Presupunând că îmi vor da una. Nu văd de ce aş trăi într-o colivie.

— Dar ai primit ameninţări?

— Deloc. Mă îngrijorează doar stilul.

— Stilul?

— Spune-mi ceva. Cine ştia că vii să mă vezi?

— Doar Molly.

— Nimeni altcineva?

— Nu.

— Mai este şi telefonul.

M-am uitat la el cu atenţie, întrebându-mă dacă nu cumva paranoia se cuibărise în el aşa cum făcuse cu James Angleton în ultimii ani de viaţă. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Moore spuse:

— Nu fi îngrijorat în privinţa mea, Ben. Sunt încă în toate facultăţile. Şi sigur că suspiciunile mele pot fi eronate. Dacă şi când e să mi se întâmple ceva, mi se va întâmpla. Doar că am şi eu dreptul să fiu speriat, nu-i aşa?

Nu l-am văzut niciodată isteric, aşa că teama lui liniştită mă scotea din minţi. Tot ce am putut spune a fost: „Cred că exagerezi”.

A zâmbit; era un surâs lent, trist.

— Poate că da. Poate că nu.

Apucă un plic mare de hârtie cafenie şi îl împinse de-a lungul mesei, spre mine.

— Un prieten… sau mai degrabă un prieten al unui prieten… mi-a trimis asta.

Am deschis plicul şi am scos o fotografie color, strălucitoare, de format opt pe zece.

Mi-au trebuit câteva secunde să recunosc faţa, dar în acel moment mi s-a făcut rău de la stomac.

— Iisuse Hristoase, am spus.

Eram încremenit de groază.

— Îmi pare rău, Ben. Dar trebuia să ştii. Clarifică orice îndoială în legătură cu posibilitatea uciderii lui Hal Sinclair.

Priveam fix, iar capul mi se învârtea.

— Alex Truslow, continuă el, poate fi ultima şi cea mai bună şansă pe care o are Compania. El a încercat cu curaj să scape CIA de acest – nu găsesc un cuvânt mai bun decât *cancer* – care o macină.

— Lucrurile stau într-adevăr chiar atât de rău?

Moore privi cum se reflecta încăperea în geamurile întunecoase ale uşilor înalte. Ochii lui aveau o privire pierdută.

— Ştii, cu ani în urmă, când Alex şi cu mine eram tineri analişti la Langley, aveam un îndrumător despre care ştiam că inventa o evaluare – exagerând grosolan ameninţarea pe care o reprezenta o grupare desprinsă din extrema stângă din Italia, astfel încât să-şi poată dubla bugetul de operaţiuni. Alex l-a înfruntat. L-a demascat. Chiar de atunci tipul dădea dovadă de nervi de fier. Avea un soi de integritate care părea nepotrivită, aproape bizară într-un dispozitiv cum era Agenţia. Din câte îmi amintesc, bunicul lui era preot presbiterian în Connecticut şi de la el moştenise, probabil, Alex acel fel de încăpăţânare etică. Şi ştii ceva? Oamenii au ajuns să-l respecte pentru asta.

Moore îşi scoase ochelarii, îşi închise ochii şi şi-i masă.

— Singura problemă este că nu sunt sigur că mai există cineva ca el. Şi dacă-i fac ce i-au făcut lui Hal Sinclair… ei bine, cine ştie ce s-ar mai putea întâmpla?

4

Nu m-am dus la culcare până mult după miezul nopţii. Era prea târziu ca să prind ultima cursă spre Logan şi Moore nici nu a vrut să audă de statul la un hotel, cu mulţimea de camere goale pe care le avea în casă acum, când copiii lui plecaseră. Aşa că am petrecut noaptea în confortabila lui cameră de oaspeţi de la etajul trei şi am fixat ceasul deşteptător să sune la şase dimineaţa, astfel încât să pot ajunge la birou la o oră decentă.

O oră mai târziu m-am ridicat brusc în capul oaselor, cu inima bătându-mi puternic, şi am aprins lampa de lângă pat. Fotografia era încă acolo. Molly nu trebuie să vadă asta niciodată, mi-am spus. M-am sculat din pat şi, în lumina galbenă, strălucitoare, a lămpii, am strecurat fotografia în plicul cafeniu şi am închis-o într-un compartiment lateral al servietei.

Am stins lumina, m-am foit şi m-am întors timp de câteva momente, până când m-am dat bătut şi am aprins-o iar. Nu puteam să dorm. Mi-am făcut o regulă din a evita sedativele, în parte din pricina pregătirii pe care mi-o făcuse Agenţia (trebuie să fii întotdeauna gata să sari din pat la un apel de moment) şi în parte pentru că, în calitate de avocat de proprietate intelectuală, ultimul lucru de care aveam nevoie în timpul zilei era buimăceala pe care ţi-o provoca orice pastilă dătătoare de somn.

Aşa că am deschis televizorul şi am căutat ceva soporific. De obicei C-SPAN îmi era suficient. La CNN era, după cum s-a dovedit, un program de ştiri şi dezbateri despre „Germania în criză”. Trei ziarişti discutau despre situaţia din Germania, despre căderea bursei germane de valori şi despre demonstraţiile neonaziste care îşi făcuseră apariţia. Se părea că erau destul de înfierbântaţi, arătând că Germania se afla într-un pericol iminent de a cădea într-o altă dictatură, care va pune omenirea faţă în faţă cu o perspectivă îngrozitoare. Şi, fiind ziarişti, păreau foarte siguri de asta.

Pe unul dintre ei l-am recunoscut imediat.

Era Miles Preston, corespondent al unui ziar britanic. Cu obraji trandafirii, o inteligenţă sclipitoare şi (spre deosebire de majoritatea englezilor pe care îi cunosc) un fanatic al bunei condiţii fizice, îl cunoşteam din perioada primelor zile petrecute la Agenţie. Era deştept şi extrem de bine informat, un individ impresionant prin relaţiile lui, şi am ascultat cu atenţie tot ce avea de zis.

— Hai să spunem lucrurilor pe nume, bine? spunea el din studioul CNN din Washington. Aşa-numiţii neonazişti care sunt în spatele acestei violenţe sunt, pur şi simplu, vechi nazişti. Cred că au aşteptat acest moment istoric. Uitaţi, în sfârşit, după toţi aceşti ani, germanii şi-au făcut o bursă de valori unită, Deutsche Borse, şi iată ce se întâmplă – se clatină şi apoi se prăbuşeşte, aşa e?

Îl cunoscusem în timpul misiunii mele de la Leipzig, după ce tocmai îmi terminasem pregătirea la Fermă. Eram singur: Laura era

acasă în Preston, Virginia, unde încerca să vândă casa noastră ca să poată sta împreună cu mine. Stăteam singur în Türinger Hof, pe Bergstrasse, o mică berărie plăcută şi aglomerată din Altstadt, şi probabil că nu arătam deloc în formă pe când trăgeam de o halbă mare cu bere.

Am observat că cineva stătea în picioare lângă mine; categoric, un occidental.

— Pari plictisit, spuse bărbatul cu accent britanic.

— Nici vorbă, am spus. Am băut destulă chestie din asta şi toată lumea mi se pare interesantă.

— În cazul ăsta, spuse Miles Preston, pot să stau şi eu aici?

Am ridicat din umeri. S-a aşezat la masa mea şi a întrebat:

— American? Diplomat sau ceva asemănător?

— Departamentul de Stat, am răspuns.

Acoperirea mea era cea de ataşat comercial.

— Eu lucrez la *Economist*. Eşti de mult aici?

— Cam de o lună, am spus.

— Şi abia aştepţi să pleci.

— M-am cam plictisit de nemţi.

— Indiferent cât de multă bere bei, adăugă el. Cât mai stai?

— Două săptămâni. Apoi o-ntind la Paris. Abia aştept. Mi-au plăcut întotdeauna francezii.

— A, spuse el, francezii sunt nişte nemţi cu mâncare bună.

Ne-am înţeles de minune şi ne-am întâlnit de câteva ori pentru a bea ceva sau pentru a cina, înainte să fiu transferat la Paris. Părea să creadă în acoperirea mea din Departamentul de Stat; cel puţin, n-a întrebat nimic. Se poate să fi bănuit că lucram pentru Agenţie, nu ştiu. O dată sau de două ori, pe când cinam cu nişte prieteni de la Agenţie la Auerbachs Keller, unul dintre puţinele restaurante decente din oraş, plin de străini, el a intrat, m-a văzut, dar nu s-a apropiat, simţind probabil că nu doream să-l prezint. Asta era ceva ce-mi plăcea la el; ziarist sau nu, nu încerca niciodată să ciupească informaţii sau să pună întrebări incomode despre ceea ce făceam „cu adevărat” la Leipzig. Putea fi direct până la grosolănie – o sursă de mult umor când eram împreună – dar în acelaşi timp era capabil de un tact extraordinar. Lucram amândoi în acelaşi domeniu şi poate că asta mă atrăsese la el. Fiecare dintre noi vâna şi aduna informaţii; singura diferenţă era că eu o făceam pe partea întunecoasă a străzii.

Acum am ridicat receptorul telefonului de lângă pat. Trecuse de unu şi jumătate noaptea, dar de la biroul CNN din Washington mi-a răspuns cineva, un tânăr stagiar, desigur, care mi-a dat informaţiile de care aveam nevoie.

Ne-am întâlnit pentru un mic dejun foarte matinal la Mayflower. Miles Preston era la fel de deschis şi de încântător cum mi-l aminteam.

— Te-ai recăsătorit vreodată? întrebă el, în timp ce bea a doua ceaşcă de cafea. Ce s-a întâmplat cu Laura la Paris? Doamne, nu ştiu cum ai supravieţuit…

— Da, l-am întrerupt, sunt căsătorit cu o femeie care se numeşte Martha Sinclair. Medic pediatru.

— Medic, nu? S-ar putea să ai necazuri, Ben. O soţie trebuie să fie suficient de isteaţă ca să înţeleagă deşteptăciunea soţului ei şi suficient de proastă ca s-o admire.

— Poate că este puţin prea deşteaptă pentru binele meu. Dar tu, Miles? Din câte îmi amintesc, aveai un şir constant de femei.

— N-am încheiat niciodată actul ăla murdar. A, ce bine-ar fi dac-ai putea să cazi în braţele unei femei fără să-i cazi şi în gheare, nu?

Chicoti potolit şi-i făcu semn chelnerului să-i aducă o a treia ceaşcă de cafea.

— Sinclair, murmură el. Sinclair… Doar nu te-ai însurat cu vlăstarul proprietarului Companiei, nu? Nu cu fiica lui Harrison Sinclair?

— Ba chiar cu ea.

— Atunci te rog să accepţi condoleanţele mele. A fost… ucis, Ben?

— Subtil ca totdeauna, Miles. De ce întrebi?

— Îmi pare rău. Iartă-mă. Dar în meseria mea nu pot să ignor zvonurile.

— Ei bine, speram că ai putea să mă luminezi tu pe mine în afacerea asta, am spus. Dacă a fost sau nu ucis, n-am idee. Dar tu eşti primul care-mi sugerează asta. Iar pentru mine nu are nici un sens – socrul meu nu avea duşmani personali, din câte ştiu.

— Dar nu trebuie să gândeşti în termeni personali. Gândeşte în termeni politici, în schimb.

— Cum aşa?

— Harrison Sinclair era cunoscut drept un suporter declarat al ajutorării Rusiei.

— Şi?

— Mulţi oameni nu vor asta.

— Sigur, am spus. Mulţi americani se opun ajutorării ruşilor cu bani – bani mulţi pentru cine nu merită, şi aşa mai departe. Mai ales într-o perioadă de dificultăţi financiare generale.

— Nu la asta mă refer. Sunt oameni – nu, hai să le spunem *forţe*, Ben – care vor ca Rusia să se prăbuşească de tot.

— Ce fel de forţe?

— Gândeşte-te: Europa de Est este un dezastru total. Este plină de resurse naturale valoroase şi clocoteşte de neînţelegeri. Mulţi est-europeni au uitat deja stalinismul şi tânjesc iar după dictatură. Aşa că fructul s-a copt. Nu a fost Voltaire cel care a spus: „Lumea este un templu vast închinat discordiei”?

— Nu înţeleg pe de-a-ntregul logica ta.

— *Germania*, omule. Valul viitorului. Suntem pe punctul de a vedea o nouă dictatură germană. Şi asta nu se va întâmpla din greşeală, Ben. Este plănuită de foarte mult timp. Iar acei uneltitori nu vor să vadă o Rusie renăscută, întărită. Adu-ţi aminte cum a dominat rivalitatea naţională germano-rusă cele două războaie mondiale ale acestui secol. O Rusie slabă asigură o Germanie puternică. Poate – spun, *poate* – socrul tău, un avocat puternic al unei Rusii puternice şi democrate, a stat în drum. Apropo, cine este pe listă să-i ia locul?

— Truslow.

— Hmm. Puţin cam moralist, nu, Alex al nostru? Nu chiar un favorit al bătrânilor. Nu m-ar surprinde dacă ar păţi el însuşi o uşoară căzătură. Ei bine, acum am un meci de squash. Fiind burlac, înţelegi, trebuie să mă menţin în formă. Americancele tale au devenit atât de pretenţioase în ultima vreme.

O oră mai târziu, la Aeroportul Naţional, chiar înainte de a mă sui la bordul navetei spre Boston, am lăsat un mesaj la biroul lui Alexander Truslow, acceptând să mă întâlnesc cu el.

5

Taxiul, o rablă de la Town Taxi căreia îi lipsea o clanţă pe partea dreaptă spate şi care era condus de un psihopat de la frontieră, a tras în faţa casei mele la nouă şi un sfert. Mi-am schimbat repede hainele – Molly era încă la serviciu – şi am plecat cu maşina. Am întârziat doar cincisprezece minute.

Darlene mă fixă cu o privire calmă şi spuse:

— La ora nouă aveai convocată o teleconferință sau ai uitat?

— Am fost reţinut la Washington, am spus. Cu treburi. Poţi să transmiţi scuzele mele şi să reprogramezi?

— Cum rămâne cu Sachs? A aşteptat aproape o jumătate de oră.

— Drace. Poţi să-mi dai numărul lui? O să-l sun chiar eu.

— De asemenea – îmi înmânã o hârtiuță roz pentru mesaje – a sunat Molly. A spus că este urgent.

Mă întrebam ce putea fi atât de urgent pentru ca Molly să sune în acel moment al zilei, când în mod normal îşi făcea vizitele prin spital. Am spus „mulţumesc”, am intrat în birou, am trecut pe lângă şirul celor douăzeci şi patru de Bebeluşi Mari, înalţi de peste un metru, şi m-am adâncit în scaunul de piele de la birou. Am stat acolo gândindu-mă preţ de o clipă, am socotit că pot s-o rog pe Darlene să înceapă teleconferința, dar am format numărul de pager al lui Molly. Nici un răspuns; i-am lăsat un mesaj prin operatorul de pager.

Aveam de lucru chiar foarte mult, ceea ce făcea ca situaţia să fie mai rea din cauza întârzierii mele, dar nu eram în stare să mă concentrez asupra legii brevetelor. Am ridicat receptorul ca să sun la biroul lui Bill Stearns, apoi m-am răzgândit şi l-am pus la loc. Întâlnirea mea cu Truslow era fixată pentru mâine dimineaţă, dar probabil că Stearns ştia deja asta.

Am una dintre acele sculpturi din ace care sunt imposibil de descris dacă nu le-ai văzut. Se numeşte „jucăria activă”. Am făcut o imagine a pumnului meu din sute de ace cu gămălia rotundă. Şi apoi am admirat o vreme sculptura tridimensională. Cealaltă jucărie activă a mea este un inel electronic de baschet, prins pe o placă de acrii aparent netedă, montată pe peretele opus biroului meu. Am azvârlit mingea din piele alb cu negru, am vârât-o în el, o voce electronică şi agitată a zis: „Grozavă lovitură!”, iar el a strigat înregistrarea uralelor frenetice ale unei mulţimi. Foarte nelalocul ei în firma asta austeră.

— *De nada*, am spus.

Zece minute mai târziu încă nu primisem nici un telefon de la Molly.

Se auzi o bătaie uşoară în tocul uşii şi Bill Stearns intră, purtând ochelarii lui de citit model Ben Franklin.

— O să mă întâlnesc cu Truslow, am spus.

M-am oprit, m-am uitat cu atenţie la el şi am început să respir normal.

— Alex o să fie încântat.

Am expirat încet.

— Drăguţ din partea lui. Dar încă nu m-am hotărât. Am acceptat doar să vorbesc cu el.

Îşi arcui sprâncenele uşor, interogativ.

— Cât de mult ar însemna afacerile lui pentru firmă? Am întrebat.

Stearns mi-a spus.

— Nu aş vedea partea mea decât la sfârşitul anului, am zis, după ce se calculează profitul, corect?

De data asta sprâncenele lui se încruntară uşor.

— Unde vrei să ajungi, Ben?

— Simplu. Truslow vrea să-l reprezint şi tot asta vrei şi tu. Se întâmplă să am o foarte bruscă nevoie de bani.

— Şi?

— Vreau ca el să mă plătească *pe mine.* Direct. De la început.

Stearns îşi scoase ochelarii, îi strânse cu o mişcare din încheietura mâinii şi îi puse în buzunarul de la piept.

— Ben, asta e foarte…

— Se poate face. Mă văd cu Truslow, cad la învoială cu el şi transferă un avans direct în contul meu. Pe urmă batem palma.

Stearns ezită un moment înainte de a-mi strânge mâna.

— Eşti dur, afurisitule. Uneori uit asta. Bine, Ben. Ne-am înţeles.

Se răsuci pe călcâie ca şi cum ar fi vrut să plece, dar se întoarse.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Înaintă în biroul meu, se lăsă pe unul dintre scaunele din piele „pentru clienţi” şi îşi încrucişă picioarele.

— Aş putea să te trag pe sfoară şi să spun că a fost vorba de puterea ta de convingere, am zis.

— Sau? întrebă el cu un zâmbet.

— O să recurg la trasul pe sfoară, am răspuns, aruncându-i o jumătate de zâmbet.

Mi-am apăsat palma deschisă pe sculptura din ace, realizând o replică „cyborg”, tridimensională, a mâinii mele.

— Ascultă, am spus după un moment de tăcere, tocmai când Stearns se întorcea încă o dată să plece. Am avut o discuţie cu un vechi prieten de la Agenţie, noaptea trecută.

Stearns dădu din cap, privind absent în gol.

— Se ocupa de moartea lui Harrison Sinclair.

Clipi de câteva ori şi spuse:

— Şi?

— El crede că a avut legătură cu KGB-ul.

Îşi frecă ochii cu ambele mâini şi gemu.

— Bătrânii luptători ai Războiului Rece nu se despart prea uşor de iluziile lor, nu-i aşa? KGB şi Imperiul Răului au fost într-adevăr mari zmei în vremurile lor bune. Chiar de primă mâna. Dar KGB nu mai există de câţiva ani buni. Şi chiar când exista, nu se ocupa de asasinarea directorilor CIA.

Mă gândeam să-i arăt fotografia pe care mi-o dăduse Ed Moore, dar chiar atunci sună telefonul.

— E Molly, se auzi vocea metalică şi plată a lui Darlene.

Am apăsat pe buton şi am ridicat receptorul imediat.

— Molly… am început.

Plângea, iar cuvintele ei erau neclare, aproape de neînţeles.

— Ben… ceva îngrozitor.

Am alergat pe coridor, spre lift, îmbrăcându-mi haina în timp ce fugeam. Stearns îşi ridică ochii şi îmi aruncă o privire rapidă, pătrunzătoare şi atotştiutoare în timp ce alergam.

De parcă… de parcă ar fi ştiut.

6

Mi se părea că, în urmă cu o mie de ani, trecusem printr-o perioada de şase luni de antrenament elementar pentru CIA la „Fermă” – Camp Peary, Virginia – unde învăţasem totul, de la cum să te strecori la cum să pilotezi un avion mic, sau cum să ocheşti cu un pistol dintr-o maşină în mişcare. Unul dintre instructorii mei într-ale meseriei remarcase, întâmplător, că vom învăţa artele negre ale spionilor atât de bine, încât cu timpul vor deveni automate, aproape instinctive. Chiar cu mulţi ani mai târziu, indiferent ce ne va lua prin surprindere, corpurile noastre vor şti cum să reacţioneze cu o fracţiune de secundă înaintea minţii noastre. Nu am crezut; după anii de avocatură, eram sigur că instinctele mele trebuie să se fi pierdut.

Mi-am lăsat Acura nu în spaţiul nostru din spatele clădirii, ci un cvartal mai încolo, pe Commonwealth Avenue.

De ce? Instinctul, presupun; obiceiurile înrădăcinate în timpul petrecut pe teren.

Molly descoperise ceva teribil de supărător, ceva despre care nu putea vorbi la telefon. Asta era, şi totuşi…

M-am grăbit pe aleea ce se afla în spatele blocului nostru, care făcea parte din acele case de oraş lipite una de alta. M-am apropiat de intrarea din spate a clădirii, oprindu-mă la uşă înainte de a-mi scoate cheia. Apoi, pe moment liniştit, am intrat şi m-am furişat în linişte sus, pe scara întunecată de lemn din spate.

Doar zgomote normale pentru o casă. Ticăitul agentului termic ce trecea prin ţevi; zgomotul ciclic al frigiderului; zumzetul nenumăratelor dispozitive care se ocupă de gospodăria noastră.

Neliniştit, încordat din toate fibrele trupului, am intrat în camera lungă, îngustă, care într-o bună zi avea să fie biblioteca noastră, dar care pe moment era pustie. Corpurile de bibliotecă, care se înălţau de la podea până la tavan, căceau goale, iar vopseaua în ulei încă nu se uscase la o zi după ce fusese dată de Frank, zugravul pe care îl angajaserăm.

Eram pe punctul de-a traversa spre scară ca să urc apoi în dormitor, când, cu ajutorul vederii mele periferice, am observat ceva.

Molly şi cu mine aranjaserăm cărţile în camera asta după conţinut, gata să fie puse pe rafturi în momentul când acestea se vor fi uscat. Stăteau în teancuri ordonate, lângă un perete, acoperite cu o folie transparentă de plastic. Lângă ele, tot acoperite cu o folie, erau sertarele mele de stejar, pe care le lustruisem în urmă cu câţiva ani şi care erau pline cu dosarele noastre personale.

Cineva se uitase prin ele.

Fuseseră cercetate cu abilitate, dar vizibil. Foliile fuseseră ridicate şi puse greşit la loc, astfel că suprafaţa plină cu pete de vopsea era acum îndoită spre interior, nu în afară.

M-am apropiat.

Cărţile, aflate tot în teancuri ordonate, erau aranjate diferit. Dar nu părea să lipsească nimic; exemplarul cu autograf al cărţii lui Allen Dulles, *Arta informaţiilor*, era tot acolo. La o cercetare mai atentă, am văzut că dosarele noastre erau aşezate într-o ordine total diferită, unele indicatoare fiind cu faţa în sens greşit, dosarele referitoare la Facultatea de Medicină a lui Molly erau acolo unde fuseseră dosarele despre Facultatea mea de Drept, totul era puţin anapoda aşezat.

Cel puţin la prima vedere, nu părea să lipsească nimic.

Era doar o dezordine generală.

Făcută cu bună ştiinţă, ca s-o observ.

Cineva fusese în casă şi se uitase prin lucrurile noastre. Le aşezase greşit în mod expres. Astfel încât să sesizez. Ca un… ce? Un avertisment?

Bătăile inimii mi s-au accelerat, am urcat în grabă scările şi am găsit-o pe Molly în dormitor, ghemuită chiar în mijlocul patului nostru de dimensiuni extraordinare. Încă avea hainele de lucru, genul de ţinută pe care o poartă întotdeauna la spital – o fustă gri, plisată, un pulover de caşmir de culoarea somonului – dar părul ei, de obicei pieptănat pe spate, era în dezordine. Am observat că purta medalionul din aur cu camee pe care i-l dăduse tatăl ei. Aparţinuse mamei ei şi fusese transmis generaţiilor de Sinclairi şi Evanşi. Cred că era convinsă că purta noroc.

— Iubito?

M-am apropiat. Machiajul ei se întinsese peste tot; plângea de multă vreme.

I-am atins ceafa cu mâna jilavă şi fierbinte.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. Ce este?

Strâns la pieptul ei am văzut plicul gros, cafeniu.

— De unde ai asta?

Zguduită, cu vocea tremurând, abia putu să vorbească.

— Din geanta ta, spuse ea. Unde îţi ţii notele de plată. Căutam factura pentru telefon în dimineaţa asta…

Cu un îngrozitor sentiment de teamă, mi-am amintit că schimbasem genţile acasă în dimineaţa aceea, mai devreme. Ea deschise ochii, cu pleoapele înroşite.

— Am plecat de la serviciu cu două ore mai devreme, mulţumită lui Burton, şi m-am hotărât să trag pe dreapta, spuse ea încet, cu o voce groasă. N-am putut să dorm. Eram prea încordat. M-am… hotărât să plătesc nişte facturi şi n-o găseam pe aia de la telefon. M-am uitat în servieta ta…

Fotografia pe care o ţinea acum în mână era a tatălui lui Molly după ce murise.

Încercasem s-o protejez cât de mult se putea de amănuntele oribile ale morţii tatălui ei. Corpul lui Harrison Sinclair fusese atât de ars, încât nu se pusese problema unui sicriu deschis. În afară de îngrozitoarea mutilare provocată de explozia rezervorului de benzină, gâtul lui fusese aproape complet tăiat (în timpul accidentului, îmi explicase medicul legist). Nu am văzut nici un motiv pentru care Molly să-şi fi văzut tatăl în halul ăsta; atât ea, cât şi eu am preferat să-l păstreze în amintire aşa cum era când au fost ultima oară împreună, sănătos, voios şi puternic. Mi-am amintit că plânsesem la morga din Washington când văzusem ce mai rămăsese

din socrul meu. Cu siguranţă că nu era necesar să treacă şi Molly prin asta.

Dar ea a insistat. Era medic, susţinea ea; văzuse oameni mutilaţi. Cu toate acestea, lucrurile stau altfel dacă este vorba de propriul tău tată; natural, imaginea fusese profund traumatizantă. Aşa desfigurat cum era corpul tatălui ei, Molly putuse să-l identifice, arătând un tatuaj albastru, slab, care înfăţişa o inimă, pe partea de sus a umărului (pe care îl făcuse într-o noapte de beţie în Honolulu, când îşi îndeplinea serviciul, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial), inelul clasei lui din liceu, aluniţa din barbă. După care clacase complet.

Fotografia pe care mi-o dăduse Ed Moore fusese făcută după moartea lui Hal, dar înainte de accidentul de maşină. Era dovada că fusese ucis.

Era o imagine a lui Hal Sinclair în care se vedeau doar gâtul, umerii şi capul, cu ochii larg deschişi, privind fix, ca şi cum ar fi fost cuprins de indignare. Buzele lui, anormal de palide, erau uşor depărtate, ca şi cum ar fi fost gata să vorbească.

Dar era, fără îndoială, mort.

Imediat sub linia maxilarului, de la o ureche la alta, exista un rictus larg, oribil, din care ieşeau ţesuturi roşii şi galbene.

Gâtul lui Sinclair fusese tăiat cu pricepere de la carotida stângă la cea dreaptă. Cunoşteam bine procedura; fuseserăm învăţaţi s-o recunoaştem de la prima vedere. Rana era făcută printr-o singură lovitură, rapidă, determinând o pierdere bruscă a tensiunii arteriale la nivelul creierului.

Pentru victimă, era de parcă cineva ar fi închis deodată apa. Cădeai aproape pe loc.

Asta făcuseră; îl omorâseră pe Hal Sinclair, făcuseră, din motive indescifrabile, o fotografie, apoi îl puseseră într-o maşină şi…

Ei.

Am ştiut imediat, desigur, cine erau *ei*.

În meseria mea, asta era ceea ce se numeşte o „semnătură” sau o „amprentă”, un gen de crimă preferată de un anumit grup sau organizaţie.

Tăietura de la carotidă la carotidă era o specialitate a fostului serviciu de informaţii est-german, *Ministerium für Staatssicherheit*, cunoscut şi sub numele de *Staatssicherheitsdienst*.

Stasi.

Maniera de execuţie era semnătura lor, iar fotografia aceasta era cartea lor de vizită.

Dar era cartea de vizită a unui serviciu de informaţii care nu mai exista.

7

Plângea în tăcere, umerii i se zguduiau, iar eu o ţineam în braţe. I-am sărutat ceafa, vorbindu-i blând.

— Molly, îmi pare rău că a trebuit să vezi asta.

Înşfăcă o pernă cu amândoi pumnii şi o îngrămădi pe faţă, înăbuşindu-şi cuvintele.

— E de necrezut ce-au putut să-i facă.

— Indiferent cine a făcut-o, Mol, va fi prins. Îi prind aproape întotdeauna. Ştiu că asta nu-i o consolare.

Nici eu nu credeam, dar Molly avea nevoie să audă aceste cuvinte. Nu i-am spus bănuielile mele despre felul cum fusese scotocită casa.

Acum se întoarse şi ochii ei îmi cercetau chipul. Inima mi se strânse.

— Cine ar putea face una ca asta, Ben? Cine?

— Orice persoană aflată într-o funcţie publică este expusă nebunilor. Mai ales într-un post atât de important ca acela de director al CIA.

— Dar… înseamnă că mai întâi tata a fost omorât, nu-i aşa?

— Molly, ai vorbit cu el în dimineaţa în care a fost ucis.

Se smiorcăi, întinse mâna după un şerveţel şi îşi şterse nasul cu el.

— Dimineaţa aceea, spuse ea.

— Spuneai că nu a fost nimic neobişnuit în conversaţia voastră.

Ea clătină din cap.

— Îmi amintesc, spuse ea slab, că se plângea de o luptă pentru putere din cadrul Agenţiei, pe care nu o putea explica prea bine. Dar asta era normal pentru el. A avut întotdeauna sentimentul că CIA era o agenţie imposibil de ţinut sub control. Cred că dorea doar să se descarce, dar, ca de obicei, nu putea spune nimic clar.

— Continuă.

— Păi, cam asta-i tot. A oftat şi a spus – ba nu, a cântat *Fools rush in where wise men never go*[6]. Cu vocea aia caraghioasă.

— Ăsta-i cântecul lui Sinatra, nu?

Dădu o dată din cap şi îşi strânse buzele.

— Melodia lui favorită. Nu-i plăcea omul, dar iubea muzica. Nu era chiar un sentiment profund. Oricum, când eram mică, îmi cânta întotdeauna asta la culcare.

M-am ridicat din pat, m-am dus la oglindă şi mi-am îndreptat cravata.

— Te duci înapoi la birou, Ben?

— Da. Îmi pare rău.

— Mi-e frică.

— Ştiu. Şi mie, puţin. Sună-mă din nou. De câte ori vrei.

[6] Proștii dau năvală acolo unde înțelepții nu merg vreodată (engl.) (n. tr.).

— O să te angajezi la Alex Truslow, nu-i aşa?

Mi-am îndreptat reverele, mi-am trecut pieptenele prin păr şi n-am răspuns.

— Vorbim mai târziu, am spus.

Ea mă privi ciudat, ca şi cum ar fi încercat să ia o hotărâre, şi în cele din urmă zise:

— Cum se face că nu vorbeşti niciodată despre Laura?

— Nu sunt… am început.

— Nu. Ascultă-mă. Ştiu că este atât de dureros pentru tine, încât este de nesuportat. Ştiu asta. Nu vreau să scormonesc toate astea, crede-mă. Dar, dat fiind ce s-a întâmplat cu tata… Ei bine, Ben, vreau doar să ştiu dacă hotărârea ta de-a lucra cu Truslow are de-a face cu felul cum a fost omorâtă Laura, cu un soi de încercare de a *repara* lucrurile sau ceva de felul ăsta…

— Molly, am spus calm şi prevenitor. Nu face asta.

— Bine, spuse ea. Îmi pare rău.

Avea ea ceva în cap, desigur, deşi nu eram conştient la vremea aceea.

M-am trezit gândindu-mă destul de mult la Harrison Sinclair în ziua aceea. Una dintre primele mele amintiri despre el era când spusese o glumă deocheată.

Era un bărbat înalt, sobru, elegant, cu capul acoperit de o claie de păr alb; evident, un fost atlet (făcuse parte dintr-un echipaj de canoe din Amherst). Hal Sinclair era un om simplu, încântător, deopotrivă demn şi glumeţ.

În acea vreme eram la facultate, unul dintre doar cei trei studenţi de la Harvard (şi singurul absolvent), la un seminar MIT[7] pe probleme de arme nucleare. Într-o luni dimineaţa am intrat în sala de seminar şi am văzut că aveam un vizitator, un bărbat mai în vârstă, înalt, bine îmbrăcat. Stătea la masa de conferinţe în formă de sicriu, ascultând şi nespunând nimic. Îmi închipuiam (corect) că era un prieten de-al profesorului. Mult mai târziu am aflat că Hal, care era atunci numărul trei din CIA, Directorul de Operaţiuni, se afla în Boston ca să coordoneze o operaţiune de spionaj în spatele Cortinei de Fier, care implica membri ai MIT.

S-a întâmplat ca în după-amiaza aceea să prezint o lucrare de cercetare pe care o făcusem despre aberaţia armelor nucleare ale Americii şi a politicii de distrugere reciprocă sigură, sau MAD[8]. Era un efort destul de pretenţios, îmi amintesc. Ultimul rând al lucrării spunea ceva prostesc despre MAD ca fiind „într-adevăr nebunie”. De fapt, nu sunt cinstit faţă de mine însumi; lucrarea era o treabă foarte decentă, de culegere a surselor publice referitoare la strategia nucleară sovietică şi americană.

După aceea, vizitatorul distins s-a prezentat, mi-a strâns mâna şi mi-a spus cât de impresionant era. Am stat de vorbă şi mi-a spus o glumă deocheată, dar foarte nostimă, despre – culmea – armele nucleare. Apoi am observat că prietena mea, Molly Sinclair, intra pe uşa clasei. Ne-am salutat, surprinşi să ne întâlnim în altă parte decât la Harvard Yard.

---

[7] Massachusetts Institute of Technology (n. tr.).

[8] Mutual assured destruction (engl.) – distrugere reciprocă sigură. MAD mai înseamnă în limba engleză şi „nebun”, de aici jocul de cuvinte folosit în text: MADness – nebunie (n. tr).

Hal ne-a dus pe amândoi să mâncăm la Maison Robert, pe School Street, în primăria veche (Molly şi cu mine am mai cinat acolo o singură dată de-atunci, când am cerut-o în căsătorie; răspunsul ei a fost că „o să se gândească la asta"). A fost băutură din belşug şi s-au auzit multe râsete. Hal a spus o altă glumă deocheată şi Molly a roşit.

— Voi doi ar trebui să fiţi împreună, îi spuse el cu o voce scăzută lui Molly, dar nu atât de scăzută ca să nu aud. E grozav.

Ea s-a înroşit şi mai tare, devenind aproape stacojie.

Eram amândoi vizibil atraşi unul de celălalt, dar nu avea să fie nimic între noi timp de câţiva ani.

— Mă bucur că te văd din nou, spuse Alexander Truslow.

El, Bill Stearns şi cu mine, luam prânzul la Ritz-Carlton, în ziua următoare.

— Dar, trebuie să mărturisesc, sunt puţin surprins. Când ne-am întâlnit la înmormântarea lui Hal, am simţit clar o lipsă de interes din partea ta.

Truslow purta un alt costum elegant, de comandă, şifonat, ca de obicei; singurul element îndrăzneţ era papionul, care era mic, curat, bleumarin şi legat aiurea. Eu purtam cel mai bun costum, în carouri mici, discrete, oliv cu gri, de la magazinul Andover din Harvard Square; presupun că doream să-l impresionez pe bătrân.

Mă fixă cu o privire tristă, în timp ce-şi ungea cornul proaspăt cu unt.

— Cred că ai auzit de scurta mea carieră la informaţii, am spus.

El dădu din cap.

— Bill m-a pus la curent. Înţeleg că a fost o tragedie. Şi că ai fost exonerat complet.

— Da, aşa mi s-a spus, am murmurat.

— Dar a fost o perioadă cumplită, care lasă urme.

— A fost o perioadă despre care nu vorbesc prea mult, am spus.

— Îmi pare rău. Este motivul pentru care ai plecat din Companie, nu-i aşa?

— Este motivul, l-am corectat, pentru care părăsesc cu totul acest domeniu de activitate. Pentru totdeauna. I-am jurat solemn soţiei.

A pus jos cornul cu unt, fără să fi muşcat din el.

— Şi ţie însuţi.

— Aşa este.

— Atunci trebuie să vorbim deschis. Eşti familiarizat cu ceea ce face firma mea?

— Vag, am spus.

— Ei bine, suntem o firmă de consultanţă internaţională. Presupun că asta este cea mai bună definiţie. Unul dintre clienţii noştri este, după cum sunt sigur că ştii, fostul tău şef.

— Care are mare nevoie de consultanţă, am spus.

Truslow ridică din umeri şi zâmbi.

— Fără îndoială. Înţelegi că vorbesc acum în limitele privilegiilor acordate de relaţia avocat – client.

Am dat din cap şi el a continuat.

— Din diferite motive, ei doresc la un moment dat ajutorul unei alte firme, situată suficient de departe de Beltway. Indiferent din care motiv – poate pentru că am lucrat în Agenţie atât de mult timp, încât aproape că făceam parte din inventar – cei care sunt la putere la Langley mă pun pe mine să fac treaba urâtă pentru ei.

Am luat un corn, care acum era rece, şi am muşcat din el. Am observat că evita cu grijă să spună CIA.

— Ei, haide, spuse Stearns, punând o mână pe umărul lui Truslow. O modestie de-a dreptul ridicolă.

Adăugă spre mine:

— Ştii, Alex este pe lista celor propuşi pentru postul de director.

— Ştiu, am spus.

— Trebuie să fie o mare lipsă de candidaţi calificaţi, spuse Truslow. O să vedem ce se va întâmpla. Cum spuneam, Truslow Associates este angajată într-o serie de proiecte în care Langley preferă, dintr-un motiv sau altul, să nu fie direct implicată, precizează el.

Stearns completă:

— Ştii cum supravegherea Congresului şi altele de felul ăsta pot pune beţe în roate activităţii de informaţii. Mai ales în zilele noastre, cu chestia asta rusească ieşită din normal.

Am zâmbit politicos. Aceasta era o manieră de conversaţie deosebit de obişnuită în cadrul Agenţiei, mai ales între cei care doreau ca CIA să se elibereze şi să facă ce dracu' voia ca să poată folosi ţigări explozive în cazul lui Fidel şi să-i asasineze pe dictatorii lumii a treia.

— Bine, spuse Truslow, coborând vocea. „Chestia asta rusească", aşa cum o numeşte Bill, adică prăbuşirea Uniunii Sovietice, a creat o serie de probleme deosebite pentru noi.

— Sigur, am spus. Fără un duşman, la ce mai e bună CIA? Şi apoi, cine mai are nevoie de Corporaţie?

— Nu-i chiar aşa, spuse el. Sunt mulţi duşmani şi, din nefericire, vom avea întotdeauna nevoie de CIA. O CIA reformată, o CIA „mai bună". Poate Congresul nu realizează asta acum, dar cu timpul o va face. Şi aşa cum ştii, CIA se restructurează, concentrându-se mai mult asupra spionajului economic şi corporativ. Apără companiile americane de acele ţări care caută să le fure secretele industriale. Aici se vor purta adevăratele bătălii ale viitorului. Eşti conştient de faptul că, puţin înainte de-a muri, Harrison Sinclair a stabilit contactul cu ultimul preşedinte al fostului KGB?

— Prin Sheila McAdams, am spus.

Se opri cu bărbia în sus, surprins.

— Aşa e. Dar se pare că Hal a fost şi în Elveţia. Şi el, şi Sheila s-au întâlnit cu Orlov. Gândeşte-te la chinurile de moarte ale imperiului sovietic – lovitura de stat eşuată din august 1991. În acel moment, vechea gardă ştia că jocul era pierdut. Birocraţia Partidului Comunist era deja la pământ, Armata Roşie se răzgândise şi îl sprijinea acum pe Elţîn – considerat atunci singura speranţă pentru a păstra cel puţin Rusia. Iar KGB-ul…

— Care, l-am întrerupt eu, organizase lovitura…

— Da. Organizase, iniţiase lovitura – deşi nu are de ce să fie mândru de asta, dat fiind felul cum a dat-o-n bară. KGB-ul ştia că în câteva săptămâni, eventual luni, va fi desfiinţat.

— Tocmai în acest moment a început Agenţia să urmărească foarte îndeaproape Lubianka. Dorind să vedem dacă îşi va accepta inevitabila condamnare la moarte…

— Sau se va înfuria împotriva luminii ce se stinge, am spus.

— Bine zis, spuse Truslow. În orice caz, atunci a început Agenţia să detecteze un transport neobişnuit de greu prin curier diplomatic – camioane întregi de saci şi colete de corespondenţă, ca să fiu mai exact – care plecau de la Moscova spre Ambasada Sovietică din Geneva. Primitorul şi rechiziţionerul era şeful de secţie al KGB-ului.

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, spuse Stearns şi se ridică. Trebuie să mă întorc la serviciu.

Dădu mâna cu Truslow şi plecă. Mi-am dat seama că ne apropiam de ţintă.

— Ştiam ce se afla în acele transporturi?

— De fapt, nu, spuse Truslow. Ceva foarte valoros, îmi închipui.

— Pentru care vrei ajutorul meu.

Truslow aprobă din cap. În sfârşit, muşcă din corn.

— Cum anume?

— O investigaţie.

Am făcut o pauză şi m-am gândit.

— De ce eu?

— Pentru că…

Îşi cobori vocea şi continuă:

— Pentru că nu pot să am încredere în băieţii de la Langley. Am nevoie de cineva din afară – cineva care cunoaşte stilul Agenţiei, dar nu mai are legătură cu ea.

Se opri mai mult timp, de parcă se întreba cât de deschis putea să vorbească. În cele din urmă dădu din umeri.

— Sunt într-un punct mort: nu mai ştiu în cine din Agenţie pot să am încredere.

— Ce vrea să însemne asta?

Truslow ezită.

— Corupţia este în floare la Langley, Ben. Sunt sigur că ai auzit povestindu-se câte ceva…

— Câte ceva, da.

— Ei bine, e mult mai rău decât îţi poţi imagina. Este la limita criminalităţii, a escrocheriei patentate.

Mi-am amintit de avertismentul lui Ed Moore: „Este fierbere în Agenţie… O îngrozitoare luptă pentru putere… Sume enorme de bani care trec dintr-o mână în alta…”. În acel moment, păruseră judecăţile excesiv de înfierbântate şi de iraţionale ale unui bătrân care lucrase prea mult.

— Am nevoie de nişte precizări, am spus.

— Şi o să le primeşti, spuse Truslow. Mai multe decât ai vrea. Există o organizaţie – un grup secret, un sfat al bătrânilor… Dar nu trebuie să vorbim despre lucrurile astea aici.

Faţa lui Truslow se îmbujorase. Clătină din cap.

— Şi ce-a avut Hal Sinclair de-a face cu toate aceste transporturi? am întrebat.

— Ei bine, ăsta e misterul. Nimeni nu ştie de ce s-a întâlnit cu Orlov, de ce a ţinut atât de secretă treaba asta. Sau ce fel de tranzacţie s-a făcut. Şi apoi s-a spus – s-a zvonit – că Hal a delapidat o sumă mare de bani…

— A delapidat? Hal? Chiar crezi asemenea zvonuri?

— Nu spun că le cred, Ben. Sigur că nu vreau să le cred. Cunoscându-l pe Hal, sunt sigur că – indiferent care era motivul pentru care s-a întâlnit în secret cu Orlov în Elveţia – nu a făcut-o cu intenţii criminale. Dar, indiferent ce avea în minte, avem motive bune să credem că a fost ucis din această cauză.

Văzuse oare fotografia pe care mi-o dăduse Moore? mă întrebam. Dar, înainte să pot spune ceva, el continuă:

— Iată care este problema: în câteva zile Senatul Statelor Unite va începe audierile în legătură cu corupţia extinsă din CIA.

— Vor fi publice?

— Da. Unele sesiuni vor fi, fără îndoială, închise accesului presei. Dar Subcomisia senatorială pentru problemele de informaţii a aflat destule zvonuri din astea ca să cerceteze bine.

— Iar Hal este implicat, asta încerci să-mi spui?

— Nu în mod public. Nu încă. Nici nu vreau să mă gândesc că Senatul a aflat poveştile astea. Ei au auzit numai că lipseşte o sumă mare de bani. Şi astfel departamentul de afaceri interne de la Langley m-a angajat să văd despre ce era vorba. Să văd cu ce se ocupa Hal Sinclair în ultimele zile ale vieţii. Să aflu de ce a fost ucis. Să găsesc banii care lipseau, să aflu unde s-au dus, cine era implicat. Investigaţia nu putea fi făcută în familie – corupţia era prea mare. Prin urmare, Truslow Associates.

— Despre ce sumă de bani lipsă vorbim?

Dădu din umeri.

— O avere. Dă-mi voie să nu spun mai mult deocamdată.

— Şi ai nevoie de mine…

— Am nevoie de tine ca să afli cu ce se ocupa Hal când s-a întâlnit cu Orlov.

Se uită la mine cu ochii lui căprui, injectaţi şi umezi.

— Ben, încă ai tot dreptul să spui nu. O să înţeleg. Mai ales luând în considerare prin ce-ai trecut. Dar, din tot ce mi s-a spus, erai unul dintre cei mai buni oameni de teren.

Am dat din umeri flatat, dar neştiind ce să răspund. În mod sigur auzise tot felul de poveşti despre „nechibzuinţa” mea.

— Tu şi cu mine avem multe în comun, spuse el. Puteam să-ţi spun asta de la început. Mergi drept la ţintă. Ai dat tot ce-ai putut Agenţiei, dar ai simţit întotdeauna că ar putea fi mai bine. Dă-mi voie să-ţi spun ceva: în toţi anii în care am lucrat la Agenţie, am văzut cum scopul ei fundamental era pus în pericol de ideologi şi fanatici de dreapta şi de stânga. Angleton mi-a spus cândva: „Alex, eşti unul dintre cei mai buni pe care îi avem, dar paradoxul este că ceea ce te face să fii atât de bun în meserie este faptul că, la un anumit nivel, o dezaprobi.”.

Truslow râse cu tristeţe.

— Atunci am negat până m-am înroşit tot. Dar în cele din urmă mi-am dat seama că avea dreptate. Instinctul îmi spune că eşti la fel ca mine, Ben. Noi doi facem ceea ce credem că trebuie făcut, dar o parte din noi se delimitează şi dezaprobă.

Luă o înghiţitură zdravănă din paharul cu apă şi zâmbi pentru sine, pârând stânjenit de faptul că ajunsese atât de departe.

Împinse lista cu vinuri pe faţa de masă, spre mine, de parcă m-ar fi invitat să aleg.

— Poţi să arunci o privire la asta, Ben? Alege ceva bun.

Am deschis copertele de piele şi m-am uitat repede.

— Îmi place Grand-Puy-Ducasse Panillac destul de mult, am spus.

Truslow zâmbi şi luă lista de vinuri înapoi.

— Ce era în capul paginii a treia?

M-am gândit timp de o secundă, cât timp am readus imaginea în memorie.

— Un Merlot, Stag's Leap Merlot, '82.

Truslow dădu din cap.

— Dar nu-mi place să mă dau în spectacol ca un animal de la circ, am spus.

— Ştiu, începu el. Îmi cer iertare. Este o calitate foarte rară. Cât te invidiez.

— Asta mi-a permis la Harvard să trec uşor prin toate materiile în care memorarea era de importanţă crucială – inclusiv engleza, istoria, istoria artei…

— Ei bine, vezi tu, Ben, memoria ta… eidetică este un adevărat dar ceresc într-o astfel de misiune care poate foarte bine să presupună înşiruiri de coduri şi altele de acest fel. Asta *dacă* mai doreşti să accepţi. Apropo, sunt complet de acord cu condiţiile puse de tine şi de Bill.

Condiţiile pe care le-am stors, voia el să spună, dar era prea politicos ca s-o zică pe şleau.

— Vezi tu, Alex, când Bill şi cu mine am discutat termenii aceia, nu aveam idee pentru ce mă solicitai.

— E-n regulă…

— Nu, lasă-mă să termin. Dacă te-am înţeles corect – că în final se are în vedere scoaterea numelui lui Hal Sinclair în afara oricărei bănuieli – atunci sigur că nu am intenţia să fiu mercenar.

Truslow se încruntă, afişând o expresie severă.

— *Mercenar*? Pentru Dumnezeu, Ben, cunosc starea ta financiară. În cel mai rău caz, această misiune o să-mi dea prilejul să te-ajut. Dacă doreşti, pot chiar să te pun pe statul nostru de plată.

— Mulţumesc, dar nu-i nevoie.

— Ei bine, atunci, spuse el, mă bucur să te am la bord.

Ne-am strâns mâinile, ca într-un ritual de încheiere a târgului.

— Ascultă, Ben, soţia mea, Margaret, şi cu mine mergem la casa noastră din New Hampshire diseară. O deschidem pentru primăvară. Ne-ar face plăcere dacă tu şi Molly aţi putea lua cina cu noi – nimic pretenţios, un grătar sau ceva de felul ăsta. O să-mi cunoşti nepoţii.

— Sună bine, am zis.

— Mâine se poate?

A doua zi era plină, dar puteam să-mi fac nişte timp liber.

— Da, sigur, am spus. Mâine.

Cu greu m-am putut concentra toată după-amiaza aia. Era posibil ca tatăl lui Molly să fi fost serios implicat în vreun fel de

conspiraţie cu fostul şef al KGB-ului? Era posibil să fi deturnat, într-adevăr, bani – „o avere“, cum se exprimase Truslow? Nu avea sens.

Totuşi, la fel ca explicaţiile pentru asasinarea lui… parcă avea o oarecare logică, nu-i aşa?

Simţeam un ghem în stomac care, evident, nu avea de gând să dispară.

Telefonul zbârnâi; Darlene anunţă că era Molly.

— La ce oră ne întâlnim cu Ike şi Linda?

Suna de pe un coridor zgomotos din spital.

— La ora opt, dar pot să anulez, dacă vrei. Date fiind împrejurările.

— Nu. Vreau… vreau să mergem.

— Or să înţeleagă, Mol.

— Nu anula. Ar fi bine să ieşim.

Din fericire, nu aveam timp de gânduri negre în după-amiaza aceea. Clientul programat la ora patru a fost punctual: Mel Kornstein era un bărbat rotofei, abia sărit de cincizeci de ani, care purta haine prea modeme, italieneşti, scumpe, şi ochelari de soare, model de aviator, întotdeauna puţin strâmbi. Avea aspectul distrat şi neatent al unui geniu, ceea ce cred că şi era. Kornstein făcuse o avere frumuşică din inventarea unui joc pe calculator numit Space Tron, despre care sunt sigur că aţi auzit. Dacă nu, are la origine un joc de şah, în care tu, pilotul unei mici aeronave spaţiale, trebuie să eviţi o aeronavă spaţială care vrea să te distrugă pe tine şi planeta Pământ. Poate că sună prostesc, dar jocul este o minune a tehnologiei computerelor. Este tridimensional şi pare atât de real, încât ai impresia că eşti acolo – ai senzaţia că meteoriţii, cometele, aeronavele inamice şi celelalte vin direct spre tine. Acest lucru se realizează cu ajutorul unui ingenios dispozitiv de acţionare inclus în software pe care l-a brevetat Kornstein, o adevărată lovitură. Adăugaţi asta la simulatorul lui de voce brevetat, care urlă comenzi la tine – „Prea departe spre stânga!” sau „Te apropii prea mult!” – şi aveţi o explozie de culoare şi sunet, totul pe calculatorul personal. Iar compania lui Kornstein avea venituri cifrate cam la o sută de milioane de dolari pe an.

Dar acum, o altă companie de software lansase un produs atât de asemănător cu Space Tron, încât veniturile lui Mel Kornstein se micşoraseră simţitor. Nici nu mai e nevoie să spun că voia să facă ceva în privinţa asta.

Se adânci în fotoliul de piele dintr-o parte a biroului meu, cuprins de cea mai neagră disperare. Am pălăvrăgit câteva momente, dar nu era într-o dispoziţie expansivă. Mi-a înmânat o cutie care conţinea jocul rival, numit Space Time. L-am băgat în computerul de pe biroul meu, i-am dat drumul şi am fost uimit să văd ce copie perfectă era.

— Tipii ăştia nici măcar n-au încercat să fie originali, nu-i aşa? am spus.

Kornstein şi-a scos ochelarii şi i-a şters de cămaşă.

— Vreau să-i înfund pe nenorociţii ăştia blestemaţi, spuse el.

— Hai s-o luăm încetişor niţel, i-am zis. Trebuie să cer o evaluare independentă care să-mi arate cât de aproape ajunge de încălcarea drepturilor brevetului.

— Vreau să-i distrug pe ticăloşi, insistă el.

— Toate la timpul lor. Hai să trecem prin fiecare clauză a brevetului, pe rând.

— Este la fel, spuse Kornstein, punându-şi ochelarii la loc pe nas, tot strâmb. O să am motiv să-i dau în judecată sau nu?

— Ei bine, jocurile pe calculator sunt brevetabile conform aceloraşi principii care guvernează, hai să zicem, jocurile de genul şahului. Brevetezi de fapt relaţia dintre elementele fizice şi conceptele din spatele lor, felul în care interacţionează.

— Vreau doar să-i distrug.

Am dat din cap.

— O să facem tot ce putem, am spus.

Focaccia era unul dintre acele restaurante italieneşti nordice din Back Bay fabulos de sofisticate, uşor ofensive şi aglomerate, unde se serveau *arugula* şi *radicchio* şi unde toţi patronii erau tineri şi frumoşi, îmbrăcaţi în negru şi lucrând în domeniul reclamelor. Dincolo de zumzăitul vocilor şi de bubuitoarea muzică sacadată a bărbatului alb, locul era de asemenea asurzitor, ceea ce părea să fie o altă cerinţă a restaurantelor italieneşti nordice şi pretenţioase situate în oraşele americane.

Molly întârzia, dar cel mai bun prieten al meu, Ike, şi soţia lui, Linda, zbierau deja unul la altul peste masă, dând impresia unei aprinse certe conjugale, când în realitate era vorba doar de o încercare de a comunica. Isaac Cowan şi cu mine fuseserăm la Facultatea de Drept împreună şi el se specializase în a mă bate la tenis. Acum lucra în domeniul dreptului corporativ, care era atât de plictisitor, încât nici nu putea să vorbească despre el, dar ştiu că avea ceva de-a face cu reasigurarea. Linda, care atunci era gravidă în luna a şaptea, era medic psihiatru, avea părul roşu – enervant de asemănător din punct de vedere fizic – şi mi se pare că amândoi erau genul de oameni cu care te simţeai în largul tău.

Spuneau ceva despre mama lui, care urma să le facă o vizită. Apoi Ike se întoarse către mine şi menţionă un meci al lui Celtics la care fuseserăm amândoi cu o săptămână înainte. Am vorbit puţin despre serviciu, despre sarcina Lindei (ea dorea s-o întrebe pe Molly despre un test pe care i-l impunea obstetricianul), despre reverul meu la tenis (care practic era inexistent) şi, în cele din urmă, despre tatăl lui Molly.

Ike şi Linda păruseră întotdeauna stingheriţi să vorbească despre celebrul personaj, nefiind niciodată siguri că nu erau indiscreţi şi nevrând să pară prea curioşi în legătură cu el. Ike ştia ceva despre munca mea pentru CIA, deşi arătasem clar că preferam să nu vorbesc mult. Ştia, de asemenea, că mai fusesem căsătorit o dată, că prima mea soţie murise într-un accident şi nimic altceva. Natural, acest lucru limita uneori conversaţia noastră. Şi-au exprimat condoleanţe şi au întrebat ce făcea Molly. Ştiam că nu puteam spune nimic despre ce mă preocupase în ultimul timp şi în nici un caz nimic despre asasinarea lui Hal Sinclair.

În timp ce ne terminam aperitivele (din principiu, nici unul dintre noi nu comandase *focaccia*), sosi şi Molly, scuzându-se până la exagerare.

— Cum a fost ziua de azi? întrebă ea, în timp ce mă săruta.

Mi-a aruncat o privire care era cu o secundă sau două prea lungă, ceea ce însemna că întreba despre Truslow.

— Grozavă, am spus.

Îi sărută pe Ike şi pe Linda, se aşeză şi spuse:

— Nu cred că o să mai suport mult timp.

— Medicina? întrebă Linda.

— Prematurii, răspunse Molly, folosind jargonul medical pentru bebeluşii născuţi înainte de termen. Astăzi am internat doi gemeni şi încă un copilaş şi toţi trei la un loc cântăreau mai puţin de patru kilograme. Mi-am petrecut tot timpul îngrijindu-i pe mititeii ăştia, încercând să le pun catetere arteriale ombilicale şi ocupându-mă de nişte familii cu nervii la pământ.

Ike şi Linda clătinară din cap înţelegător.

— Copii bolnavi de SIDA, continuă ea, sau cu infecţii bacteriene la nivelul creierului şi gardă la fiecare trei nopţi…

Am întrerupt-o:

— Hai să uităm de toate astea acum, bine?

Se întoarse către mine, cu ochii mari.

— Să *uităm*?

— E-n regulă, Mol, am spus calm.

Ike şi Linda, stânjeniţi, se concentrară asupra salatelor din farfurii.

— Îmi pare rău, spuse ea.

I-am luat mâna pe sub masă. Uneori munca îi încorda nervii în felul ăsta, dar ştiam că încă nu-şi revenise după şocul vederii fotografiei.

În tot timpul cinei fu distantă; aproba din cap şi zâmbea politicos, dar gândurile ei erau, în mod vizibil, în altă parte. Ike şi Linda atribuiau, neîndoielnic, această atitudine recentei morţi a tatălui ei, ceea ce era în mare parte corect.

În drum spre casă, în taxi, ne-am certat pe un ton şoptit-violent în legătură cu Truslow, Corporaţia şi CIA, cu tot ce mă făcuse să-i promit cândva şi la care aveam să renunţ pentru totdeauna.

— La dracu', şopti ea, o dată ce începi să tratezi cu Truslow, înseamnă că te-ai întors la jocul ăla cumplit.

— Molly – am început, dar n-aveam cum s-o opresc.

— Dacă te bagi între lupi, urli ca ei. La dracu', mi-ai promis că n-o să te mai întorci niciodată la treburile alea.

— Nu mă întorc la treburile alea, Mol, am spus.

Ea tăcu un moment.

— Ai vorbit cu el despre moartea lui tata, nu-i aşa? întrebă ea.

— Nu, n-am vorbit.

Era o mică minciună, dar nu voiam să-i spun despre presupusa delapidare sau despre audierile din Senat.

— Dar ceea ce vrea să te pună să faci are legătură cu asta, nu?

— Într-un fel, da.

Taxiul viră ca să evite o groapă, claxonă şi o luă pe aleea din stânga.

Am tăcut amândoi pentru o vreme. După aproximativ un minut – de parcă ar fi încercat cu bună ştiinţă să obţină un anumit efect dramatic – spuse pe un ton prea indiferent, chiar detaşat:

— Ştii, am telefonat la biroul medicului legist din Fairfax.

M-am arătat nedumerit.

— Fairfax…?

— Unde a fost ucis tata. Ca să-mi trimită o copie după raportul autopsiei. Legea spune că rudele apropiate pot obţine copii dacă doresc.

— Şi?

— E sigilat.

— Ce înseamnă asta?

— Că nu mai este un dosar public. Singurii care au voie să vadă raportul autopsiei sunt procurorul districtual şi procurorul general al statului Virginia.

— De ce? Pentru că este – a fost – de la CIA?

— Nu. Pentru că cineva care este implicat în caz a hotărât ceea ce noi ştim deja. Că a fost crimă.

Am străbătut restul drumului spre casă în tăcere şi, pentru nu ştiu ce motiv nebunesc, am tras o altă ceartă când am ajuns, care s-a încheiat când ne-am dus la culcare, furioşi unul pe altul.

Curios, acum privesc înapoi la seara aceea cu plăcere, pentru că a fost una dintre ultimele seri normale pe care le-am mai petrecut, cu numai două zile înainte de-a se întâmpla totul.

8

În noaptea aceea, ultima noapte normală din viaţa mea, am avut şi visul.

Am visat despre Paris, un vis la fel de autentic şi viu ca orice coşmar, un vis prin care am trecut suferind de o mie de ori.

Visul era întotdeauna după cum urmează:

Mă aflu într-un magazin de confecţii de pe Rue du Faubourg - St. Honoré, un magazin de confecţii pentru bărbaţi, care arată ca o crescătorie de iepuri formată din camere mici, luminoase, şi mă rătăcesc tot trecând dintr-o încăpere în alta, căutând locul de întâlnire cu agentul de teren, loc pe care îl pregătisem cu mare grijă şi, în cele din urmă, găsesc un vestiar. Ăsta este locul de întâlnire şi acolo, atârnând într-un cuier, este un pulover, o jachetă bleumarin pe care o iau, aşa cum stabiliserăm, şi în buzunar găsesc, tot conform celor stabilite, un petic de hârtie care conţinea mesajul codificat.

Am stat prea mult pritocind mesajul şi acum am întârziat cu telefonul pe care trebuie să-l dau şi merg, ca nebun, dintr-o cameră în alta prin magazinul ăsta nenorocit, căutând un telefon, întrebând şi neputând să-l localizez, până când, în sfârşit, ajung în subsolul clădirii şi îl găsesc. Este un model francez demodat, greoi, în două nuanţe, cafeniu şi maro, şi, pentru nu ştiu care motiv, nu merge, încerc şi tot încerc, şi în cele din urmă – slavă Domnului! — sună.

Răspunde cineva la telefon; este Laura, soţia mea.

Plânge şi mă roagă să vin acasă, în apartamentul meu de pe Rue Jacob, fiindcă s-a întâmplat ceva oribil. Sunt cuprins de frică, încep să alerg şi în câteva secunde (este un vis, la urma urmei) ajung în Rue Jacob, la intrarea blocului unde locuiam, ştiind ce urma să văd. Aceasta este partea cea mai rea a visului: gândul că, dacă nu m-aş duce acasă, nu s-ar întâmpla; dar o fascinaţie îngrozitoare mă împinge inexorabil. Înaintez ameţit, simţind că mi se face rău.

Un bărbat iese din clădirea unde locuiesc, purtând o cămaşă de vânătoare în carouri, groasă, de lână, şi pantofi de sport Nike. Sunt convins că e american, la vreo treizeci de ani. Deşi îl zăresc doar din spate, văd că are o claie de păr negru dezordonat – e întotdeauna acelaşi amănunt – şi o cicatrice roşie şi urâtă, care îi străbate linia maxilarului, de la ureche la bărbie. Este o cicatrice îngrozitoare şi pot s-o văd foarte clar. Şchiopătează, ca şi cum ar avea dureri mari.

Nu-l opresc – de ce-aş face-o? În schimb, pe când se îndepărtează şchiopătând, intru în clădire, simţind un miros de sânge care devine din ce în ce mai puternic pe măsură ce urc scările spre apartamentul nostru; acum mirosul este de nesuportat şi mă trezesc vomând, apoi sunt pe palier şi văd cele trei cadavre, zăcând grotesc în bălţi de sânge, iar unul dintre ele – nu *se poate*, îmi spun – este al Laurei.

În acest punct, de obicei mă trezesc.

Dar, desigur, lucrurile nu s-au petrecut chiar aşa. Visul meu, care este întotdeauna acelaşi, a creat o semiparabolă grotescă.

În calitate de ofiţer care se ocupa de un caz la Paris, eram însărcinat cu conducerea mai multor agenţi de teren valoroşi, bine acoperiţi, şi a unei grămezi de agenţi mai puţin importanţi. Avusesem un succes mare la Paris: reuşisem să contracarez un nucleu de spioni sovietici de la informaţiile militare, care operau dintr-o uzină din afara oraşului. Acoperirea mea era cea de arhitect al unei firme americane. Apartamentul care mi se dăduse pe Rue Jacob era mic, dar scăldat de soare, situat în al şaselea arondisment, cel mai bun amplasament în Paris, după mine. Eram norocos; majoritatea colegilor mei spioni erau găzduiţi în mohorâtul arondisment opt. Laura şi cu mine eram căsătoriţi de curând şi ea nu avusese nici un fel de obiecţie să ne mutăm la Paris: era pictoriţa şi erau puţine locuri pe care prefera să le picteze în afară de Paris. Era mică, irezistibil de drăgălaşă, cu un păr lung şi blond, pe care îl purta adunat la spate. Eram foarte îndrăgostiţi.

Discutaserăm despre posibilitatea de-a avea copii şi amândoi îi doream. Dar ceea ce nu ştiam era că era deja însărcinată, lucru care m-ar fi emoţionat. Nu a avut niciodată şansa să-mi spună. Am crezut întotdeauna că dorea să mi-o comunice în felul ei, la momentul ales de ea, după ce ar fi putut să se acomodeze cu situaţia. Tot ce ştiam era că nu se simţea bine de câteva zile – o mică virozã, aşa credeam.

La vremea aceea, am fost contactat de un ofiţer KGB de nivel inferior, un funcţionar la arhivă la secţia KGB din Paris, care dorea să dea o lovitură. Avea nişte informaţii de vânzare, spunea el, peste care dăduse în arhivele de la Moscova. În schimb, dorea să fugă şi cerea securitate financiară, protecţie şi o serie de avantaje.

Am urmat toate procedurile standard, am aranjat prima întâlnire cu şeful secţiei CIA, James Tobias Thompson. Ofiţerii de caz sunt întotdeauna prudenţi faţă de ceea ce se numeşte o „vedere”, care înseamnă întâlnirea cu un agent necunoscut, într-un loc ales de el. Există întotdeauna riscul ca toată treaba să fie o cursă.

Dar acest agent, care îşi spunea Victor, a fost de acord să aranjăm întâlnirea în termenii noştri, ceea ce era încurajator. Am aranjat o întâlnire riscantă, dar vitală. Un telefon care suna de trei ori, rapid, undeva, într-un apartament din arondismentul şase, indicând locul şi ora. Apoi o întâlnire „întâmplătoare” într-un magazin scump de confecţii bărbăteşti de pe Rue du Faubourg - St. Honore, dar, spre deosebire de vis, totul a mers ca pe roate. Un pulover bleumarin atârna într-un cui în vestiar, aşa cum trebuia să fie, ca şi cum ar fi fost uitat de un client neglijent care se hotărâse să nu cumpere nimic; în buzunar am lăsat o bucată dintr-un plic, mesajul codificat, care menţiona ora şi locul.

În ziua următoare ne-am întâlnit într-una dintre casele conspirative ale Agenţiei, în realitate un mic apartament neîngrijit din arondismentul paisprezece. Ştiam că cei care „intrau” nu reuşeau în general, dar nu-i puteai ignora niciodată: mulţi dintre cei mai mari refugiaţi din istoria spionajului au fost dintre cei care „intrau”.

„Victor” purta o perucă blondă, se vedea clar că era perucă; tenul lui măsliniu era cel al unui bărbat cu părul negru. Sub linia maxilarului său era o cicatrice lungă, subţire, roşie ca sfecla.

Părea să fie o marfă adevărată, cel puţin după câte puteam să-mi dau seama. Mi-a propus, pentru data următoare când ne vom întâlni – dacă se putea aranja un târg – o dezvăluire importantă, cu un efect ca de cutremur. Un document, spunea el, peste care dăduse în arhivele KGB. A menţionat şi un criptonim: MAGPIE[9].

Când şeful şi prietenul meu apropiat Toby Thompson m-a chemat mai târziu la raport, l-a intrigat acest mic amănunt. Se părea că există ceva serios în cazul ăsta.

Aşa că am aranjat o a doua întâlnire.

Am disecat lucrul ăsta de o mie de ori de atunci. Victor mă contactase pe mine, ceea ce însemna că îmi ştia deja acoperirea. Toate casele conspirative, convenabil amplasate, erau folosite pentru rapoarte şi chestii din astea. Aşa că, având aprobarea şi chiar încurajarea lui Toby Thompson, am aranjat o a doua întâlnire, între Victor, Toby şi mine, în apartamentul meu din Rue Jacob.

Laura, în ciuda crizelor sporadice de greaţă, era plecată din oraş sau cel puţin aşa credeam. Cu o seară înainte se dusese să-şi viziteze nişte prieteni lângă Giverny şi să exploreze grădinile lui Monet. Urma să se întoarcă abia peste două zile, aşa că apartamentul era disponibil.

N-ar fi trebuit să risc, dar asta e uşor de spus acum.

Întâlnirea urma să aibă loc la amiază, însă fusesem reţinut la serviciu în legătură cu o teleconferință transatlantică urgentă cu Langley, pe o linie telefonică neinterceptabilă, la care participa directorul adjunct al serviciului Operaţiuni, Emory St. Clair. Ca urmare, am ajuns cu douăzeci de minute mai târziu, aşteptându-mă ca Toby şi Victor să fie deja în apartament.

Îmi amintesc că am văzut un bărbat cu părul negru ieşind cu un pas sigur din clădirea mea, îmbrăcat cu o cămaşă vânătorească în carouri, despre care am hotărât că nu era vecin sau musafir. Am urcat scările şi ceva pe scara scărilor răspândea un miros oarecum vag. Mirosul era din ce în ce mai puternic, pe măsură ce mă apropiam de etajul trei: sânge. Inima a început să-mi bată nebuneşte.

Când am ajuns pe palierul etajului trei, am văzut o scenă de o grozăvenie de neuitat. Pe podea, în bălţi de sânge proaspăt, se aflau două cadavre: Toby… şi Laura.

Cred că trebuie să fi urlat, dar nu pot să fiu sigur. Totul în jur îşi încetinise mişcarea, devenise stroboscopic. Brusc am îngenuncheat lângă Laura şi i-am luat capul în braţe, neputând să cred. Nu trebuia să fie acasă; nu era ea; era o greşeală.

Laura fusese împuşcată în piept, în inimă, iar pata de sânge se întinsese pe o suprafaţă mare de pe cămaşa ei de noapte albă, de mătase. Era moartă. M-am întors, am văzut că Toby fusese împuşcat în stomac, l-am văzut că se mişca în balta de sânge şi l-am auzit gemând.

Nu-mi mai amintesc nimic după aceea. A apărut cineva, cred. Probabil că am chemat pe cineva. Nu puteam să înţeleg nimic. Îmi pierdusem minţile. Au fost nevoiţi să mă desprindă de biata mea

[9] Coţofana (engl.) (n. tr.).

Laura, moartă, căci eram convins că puteam s-o readuc la viaţă dacă mă străduiam suficient.

Toby Thompson supravieţuise cu greu; măduva spinării îi fusese secţionată şi rămăsese paralizat pe viaţă.

Laura murise.

Mai târziu, unele lucruri şi-au găsit explicaţia.

Laura se întorsese acasă devreme în acea dimineaţă, fiindcă se simţea rău. Mă sunase la serviciu ca să mă anunţe, cu toate că, din nu ştiu ce motive, nu am primit niciodată mesajul ei. Mai târziu, la autopsie, s-a văzut că era însărcinată. Toby ajunsese la apartamentul meu cu câteva minute înainte de amiază, înarmat, pentru cazul în care apărea ceva neplăcut. Găsise uşa deschisă, iar omul de la KGB era înăuntru, ţinând-o pe Laura ostatică, sub ameninţarea pistolului. „Victor” îndreptase atunci arma spre Toby şi trăsese, iar apoi se întorsese şi o împuşcase pe Laura. Toby trăsese şi el, încercase, dar nu putuse să-l omoare înainte să leşine din cauza durerii.

Se pare că ceea ce se întâmplase era o revanşă sovietică îndreptată împotriva mea. Dar de ce? Pentru că descoperisem grupul de spioni de la fabrica de turbine? Sau pentru vreunul dintre cele câteva incidente din Germania de Est, în care rănisem şi, în câteva cazuri, ucisesem agenţi est-germani şi sovietici? Fusesem păcălit de „Victor” şi urma să fiu întâmpinat cu împuşcături. În schimb, Laura a fost omorâtă – ea, care nici nu trebuia să fie acolo – iar eu, reţinut printr-o păcătoasă întorsătură a sorţii, am fost cruţat. Făcusem rahatul praf şi eram viu, în timp ce Toby Thompson era condamnat să zacă într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieţii, iar Laura era moartă.

Cât despre bărbatul cu păr negru, îmbrăcat cu cămaşă în carouri, pe care îl văzusem ieşind din clădire, cine altcineva putea fi decât „Victor”, care îşi scosese peruca blondă?

Mult mai târziu se hotărâse că, deşi nu fusese vina mea, acţionasem greşit – în mare, o neglijenţă procedurală pe care nu o puteam contesta, cu toate că Toby îmi dăduse aprobarea – şi, într-un fel, am fost în cele din urmă vinovat de asasinarea soţiei mele şi de paralizia lui Toby.

Cariera mea nu era neapărat terminată; aş fi putut să fac apel la un alt consiliu de administraţie. Cu timpul, aş fi trecut peste asta.

Dar nu puteam suporta. Ştiam că era ca şi cum aş fi apăsat eu însumi pe trăgaci.

Ancheta a continuat un timp. Toţi cei care fuseseră fie şi întâmplător implicaţi, de la secretare sau funcţionari de la codificări la Ed Moore, şeful Direcţiei Operaţiuni din Departamentul Europa, au fost interogaţi la nesfârşit şi au fost supuşi testului cu detectorul de minciuni. Ancheta s-a ocupat de viaţa mea într-o vreme când nu mai aveam nici un imbold interior care s-o împingă înainte.

Soţia şi viitorul meu copil fuseseră ucişi. Viaţa mea părea lipsită de sens.

Au trecut câteva săptămâni. Eram în purgatoriu. Mă cantonaseră într-un hotel aflat la câţiva kilometri distanţă de Langley. Mergeam cu maşina la serviciu în fiecare dimineaţă: o sală de conferinţe albă, fără ferestre, de la etajul doi, unde anchetatorul (la fiecare câteva zile era unul nou) îmi zâmbea cordial, îmi strângea mâna ferm, funcționărește, îmi oferea o ceaşcă de cafea împreună cu

un borcan maro cu frişcă artificială Coffeemate şi o spatulă plată, de lemn, pentru amestecat.

Apoi scotea transcrierea întâlnirii din ziua precedentă. În aparenţă eram doar doi indivizi care încercau să înţeleagă ce nu mersese bine acolo, la Paris.

În realitate, anchetatorul se străduia din răsputeri să mă prindă cu cele mai mărunte neconcordanţe, să descopere cele mai mici semne pe chipul meu, cele mai vagi contradicţii, să mă epuizeze, să mă distrugă.

După şapte săptămâni de astfel de întrevederi – cheltuielile cu mâna de lucru implicată trebuie să fi fost extraordinare – investigaţia s-a încheiat. Nu s-a ajuns la nici o concluzie.

Am fost chemat în biroul lui Harrison Sinclair. El era încă numărul trei în Agenţie, director-adjunct la Operaţiuni. Deşi stătuserăm de vorbă doar de câteva ori, se purta de parcă eram prieteni vechi. Nu spun că nu era sincer, mai degrabă făcea absolut tot ce putea ca să mă simt în largul meu. Hal era cu adevărat un om afectuos. M-a luat cu mâna de după umeri, m-a condus spre un fotoliu de piele şi s-a aşezat pe canapeaua mică de piele de lângă mine. S-a aplecat spre mine confidenţial, ca şi cum era pe punctul de-a mă pune la curent cu o operaţiune strict secretă, şi apoi mi-a spus o glumă despre un bătrân şi o bătrână care s-au întâlnit în lift, într-o casă a pensionarilor din Miami. Îmi amintesc doar că poanta era: „Aşa deci, sunteţi burlac?”.

Deşi mă simţeam de parcă fiecare fibră din mine se transformase în carne vie în ultimele două luni de iad, m-am trezit râzând, am simţit cum tensiunea se risipeşte, fie chiar şi pentru un moment. Am vorbit puţin despre Molly. Ea locuia în Boston, după cei doi ani petrecuţi cu forţele de menţinere a păcii din Nigeria. Se despărţise de prietenul ei din liceu – un găgăuţă, cum îi spunea ea.

Dorea s-o sun când simţeam că eram pregătit să mă întâlnesc iar cu oamenii, adăugă Sinclair. Am spus c-o voi suna.

El mi-a zis că Ed Moore, şeful secţiei europene, hotărâse să plec de la CIA, întrucât nişte semne de întrebare îmi vor umbri cariera. Că deşi, fără îndoială, eram nevinovat, vor exista întotdeauna suspiciuni. Cel mai bun lucru pentru mine era să plec. Moore, a spus el, era inflexibil.

Nu aveam de gând să mă opun. Nu doream nimic mai mult decât să mă ghemuiesc undeva într-un colţ, să dorm zile întregi, iar apoi să mă trezesc şi să constat că totul a fost un vis urât.

— Ed crede că ar trebui să mergi la Facultatea de Drept, spuse Hal.

Am ascultat indiferent. Ce mă interesa pe mine Dreptul? Răspunsul, am aflat mai târziu, nu era mare lucru, dar ce importanţă avea? Poţi să faci bine şi un lucru de care nu-ţi pasă prea mult.

Voiam să vorbesc cu Hal despre ce se întâmplase, dar nu-l interesa. Avea o agendă plină; credea că cel mai bine era să-şi păstreze neutralitatea; nu dorea să scormonească trecutul.

— O să fii un jurist mare, spuse el.

Îmi zise o glumă foarte amuzantă, foarte deocheată, despre jurişti.

Am râs amândoi. În aceeaşi zi am părăsit sediul CIA – pentru ceea ce am crezut că era ultima oară.

Dar îmi era dat să fiu urmărit de coşmarul Parisului tot restul vieţii.

9

Casa de odihnă a lui Alex Truslow se afla în sudul New Hampshire-ului, la mai puţin de o oră de mers cu maşina de Boston. Ca printr-un fel de miracol, Molly putuse să-şi găsească destul timp liber ca să mă însoţească. Cred că dorea să se asigure că totul era în regulă cu Truslow şi că nu comiteam o greşeală enormă acceptând să lucrez pentru Corporaţie.

Casa, o frumuseţe veche şi cu multe ascunzişuri, cocoţată pe un mal înalt, deasupra unui lac, era mult mai mare decât ne aşteptaserăm noi. Cu scândurile sale albe şi cu obloanele negre, era în acelaşi timp plăcută şi elegantă. Arăta de parcă fusese la început, în urmă cu o sută de ani, o modestă casă de ţară formată din două camere, care se mărise treptat şi constant până când ajunsese să se întindă, stângaci şi şerpuitor, pe toată creasta sinuoasă. Ici şi colo, vopseaua se scorojise.

Truslow era afară, aţâţând focul, în timp ce noi urcam cu maşina. Era în ţinută sport: o cămaşă de stofă în carouri, pantaloni largi din catifea reiată, cu dungi late, de culoare verde închis, şosete albe şi pantofi marinăreşti. O sărută pe Molly pe obraz, mă bătu cu palma pe spate şi ne întinse nişte martini cu votcă. Pentru prima oară mi-am dat seama, conştient, ce mă intriga la Alexander Truslow. Prin anumite amănunte izbitoare – expresia tristă a feţei, modestia aceea încăpăţânată – îmi amintea de propriul meu tată, care murise în urma unui atac cerebral când aveam şaptesprezece ani, în vara de dinaintea plecării la colegiu.

Soţia lui, Margaret, o femeie zveltă, cu părul negru, de vreo şaizeci de ani, ieşi din casă ştergându-şi mâinile cu şorţul de un roşu strălucitor, în timp ce uşa protectoare se lovea cu zgomot în spatele ei.

— Îmi pare rău de tatăl tău, îi spuse ea lui Molly. Ne este atât de dor de el. Atâţia oameni îi simt lipsa.

Molly zâmbi şi îi mulţumi.

— E minunat locul ăsta, spuse ea.

— O, spuse Margaret Truslow, apropiindu-se de soţul ei şi atingându-i cu dragoste obrazul cu dosul palmei. Nu pot să-l sufăr. De când s-a pensionat de la CIA, Alex m-a făcut să petrec practic toate sfârşiturile de săptămână şi toate verile aici. M-am obişnuit cu el fiindcă nu am de ales.

Expresia ei, copilăroasă şi obosit-amuzată, era genul pe care îl puteai folosi cu un copil rătăcitor, dar iubit.

— Margaret preferă Louisburg Square, spuse Truslow.

Louisburg Square era o enclavă mică, restrânsă, de pe Beacon Hill, unde Alexander Truslow avea o casă.

— Voi locuiţi în oraş, nu-i aşa?

— În Back Bay, spuse Molly. Probabil că ai văzut semnele care atenţionează că se lucrează, cele cu grămezile de gunoi. Acolo stăm.

Truslow chicoti:

— Renovări, bănuiesc?

Înainte să putem răspundem, doi copii mici ieşiră plângând din casă: o fetiţă de vreo trei ani, care urla fiindcă era urmărită de un băiat ceva mai mare.

— Elias! strigă doamna Truslow.

— Hei, potoliți-vă, spuse Alex, ridicând-o pe fetiţă în braţe. Elias, n-o mai chinui pe soră-ta. Zoe, vreau să faci cunoştinţă cu Ben şi Molly.

Fetiţa se uită la noi prudent, cu faţa plină de lacrimi. Apoi îşi îngropă capul la pieptul lui Truslow.

— E timidă, explică Truslow. Elias, dă mâna cu Ben Ellison şi cu Molly Sinclair.

Băiatul dolofan şi blond întinse o mânuță grăsuță către fiecare pe rând, înainte s-o ia la fugă.

— Fiica mea… începu să spună Margaret Truslow.

— Trântoriţa de fiică-mea, interveni sec Truslow, şi soţul ei cel obsedat de muncă sunt la un concert. Ceea ce înseamnă că săracii lor copii trebuie să ia cina cu bătrânii şi plicticoşii lor bunici. Aşa-i, Zoe?

O gâdilă pe fetiţă cu o mână, ţinând-o în sus cu cealaltă. Ea chicoti aproape fără tragere de inimă şi îşi reluă plânsul.

— Se pare că pe micuţa noastră Zoe o doare o ureche, spuse Margaret. Plânge de când a venit aici.

— Ia să văd, spuse Molly. Probabil că nu aveţi amoxiscilină la îndemână, nu-i aşa'?

— Amoxi… ce? spuse Margaret.

— E-n regulă. Cred că am un flacon de 150 în maşină.

— O vizită la domiciliu în toată regula! exclamă Margaret Truslow.

— Şi fără să plăteşti nimic, spuse Molly.

Cina a fost pur americănească – pui la frigare, cartofi copţi şi salată. Puiul a fost delicios; Truslow ne-a dat cu mândrie reţeta.

— Ştii cum se spune, zise el, în timp ce ne aruncam asupra cupelor cu îngheţată. În momentul în care cel mai mic copil a învăţat să păstreze casa ordonată, cei mai mari dintre nepoţi sunt gata s-o arunce în aer. Aşa-i, Elias?

— Nu-i aşa, răspunde Elias.

— Aveţi copii? întrebă Margaret Truslow.

— Nu încă, am spus eu.

— Cred că pe copii nu trebuie nici să-i vezi, nici să-i auzi, spuse Molly. Niciodată.

Margaret păru pe moment scandalizată, până când îşi dădu seama că Molly glumea.

— Şi asta o spune un pediatru, o certă ea.

— Copiii au fost cel mai grozav lucru pe care l-am făcut, spuse Truslow.

— Nu există şi o carte, spuse Margaret, intitulată *Nepoţii sunt atât de distractivi, încât ar trebui să-i am pe ei mai întâi*?

Cei doi Truslow râseră copios.

— E ceva adevărat în asta, spuse Alex.

— Va trebui să renunţi la toate astea dacă te vei întoarce la Washington, spuse Molly.

— Ştiu. Să nu crezi că n-am cântărit totul.

— Nici măcar n-ai fost încă rugat, Alex, spuse soţia sa.

— Foarte adevărat, spuse Truslow. Şi, ca să fiu sincer, perspectiva de a-l înlocui pe tatăl tău mă sperie foarte tare.

Molly dădu din cap.

— Sunt puţine lucruri cu care îţi este greu să te obişnuieşti, în afară de necazul unui predecesor bun, am intervenit eu.

— Şi acum, anunţă Truslow, sper că voi, frumoaselor, nu vă supăraţi dacă Ben şi cu mine ne evaporăm de aici ca să vorbim de-ale noastre.

— Nu ne supărăm, spuse soţia lui cu asprime. Molly mă poate ajuta să-i culc pe copii. Asta dacă suportă să stea cu ei.

— În urmă cu câteva săptămâni, spuse Truslow, Agenţia a prins un aşa-zis asasin. Un român. De la Securitate.

Stăteam într-o cameră pardosită cu piatră pe care el părea s-o folosească drept birou; amândoi eram aşezaţi la o masă mare, din lemn de esenţă dură. Mobila din cameră era veche şi uzată; singura notă discordantă o făcea modernul ansamblu constând într-un telefon negru şi un dispozitiv de bruiaj de pe biroul său.

— A fost interogat. S-a ţinut tare.

Nu ştiam unde voia să ajungă, aşa că am aşteptat în tăcere şi încordat.

— După mai multe interogatorii dificile, în cele din urmă a clacat. Dar chiar şi atunci, ştia foarte puţin. O treabă foarte profesionistă de compartimentare a informaţiei. A spus că putea să ne ofere câte ceva. Ceva despre asasinarea lui Hal Sinclair.

Vocea lui se pierdu.

— Şi?

— Şi, înainte să poată ciripi, a murit.

— Unul dintre interogatorii superzeloşi ai Agenţiei, bănuiesc.

— Nu. S-au infiltrat în sistem, au ajuns la el, l-au luat. Este impresionant cât de departe pot ajunge.

— Şi cine sunt?

— O persoană sau câteva persoane, spuse el încet, neliniştitor, din CIA.

— Ai nume?

— Asta e. Sunt foarte bine camuflaţi. Nu se ştie cum arată, Ben. Acest grup din Langley este un grup despre care s-au zvonit multe. Ai auzit de „Înţelepţi”?

— Ieri mi-ai spus ceva despre un sfat al bătrânilor, am spus. Dar cine sunt? Ce urmăresc?

— Nu ştiu. Sunt ascunşi prea bine în spatele unor oameni din faţă.

— Şi vrei să spui că aceşti… „Înţelepţi”… s-ar afla în spatele asasinării lui Hal?

— Speculaţii, răspunse el. Este posibil ca Hal să fi fost chiar unul dintre ei.

Am simţit o uşoară ameţeală. Până azi se părea că Hal fusese ucis de cineva pregătit de serviciul secret est-german, Stasi. Acum Truslow vorbea despre un român. Cum se potriveau fragmentele astea? Ce voia să spună?

— Dar trebuie să ştii ceva despre identitatea lor, am insistat.

— Ştiu doar că au reuşit să scoată zeci de milioane de dolari din diferite conturi ale Agenţiei. Totul făcut într-un mod foarte sofisticat. Şi se pare că Harrison Sinclair a băgat în buzunar cam 12,5 milioane din astea.

— Doar nu crezi de-adevăratelea aşa ceva. Ştii cât de modest a trăit.

— Ascultă, Ben. Nici eu nu vreau să cred că Hal Sinclair a delapidat un cont.

— Nu *vrei* să crezi? Ce tot îndrugi?

În loc să răspundă, Truslow mi-a înmânat un dosar din hârtie groasă, cenuşie. Eticheta de pe el purta o menţiune făcută de Agenţie: Gamma Unu, care era un nivel de clasificare mai înalt decât cele la care am avut acces vreodată.

Înăuntru era un amestec de fotocopii după cecuri, documente scoase pe calculator şi fotografii neclare. Într-o fotografie, un bărbat care purta o pălărie de panama stătea într-un fel de hol.

Era, fără îndoială, Hal Sinclair.

— Ce este asta? am întrebat, deşi ştiam deja.

— Hal la o banca din Insula Grand Cayman, aşteptând, evident, o întâlnire cu directorul băncii. Celelalte instantanee sunt cu Hal la diferite bănci din Liechtenstein, Belize şi Anguilla.

— Ceea ce nu demonstrează nimic…

— Ben, ascultă-mă. Am fost unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Hal. Şi pe mine m-a dat gata asta. Au fost mai multe zile în care Hal a lipsit – bolnav, chipurile, sau luându-şi o mică vacanţă. Nu era de găsit, sau aranja astfel încât să telefoneze el la birou. Evident, atunci făcea depunerile. Au rapoarte ale călătoriilor pe care le-a făcut folosind mai multe paşapoarte false.

— Asta este o porcărie, Alex!

Oftă; evident, era un lucru care îl întrista.

— Uite-aici semnătura pe documentele de înregistrare pentru un *Anstalt*, ceva gen căsuţă poştală, cu răspundere limitată, fără acţiuni, cu sediul în Liechtenstein. Adevărata identitate a proprietarului, după cum o să vezi acolo, este Harrison Sinclair. Şi avem copii ale telegramelor interceptate, prin care transfera fonduri în conturile din Bermude. Proprietatea unui liberian, desigur. Înregistrări de telefoane, telexuri, împuterniciri de transfer prin cablu. Un adevărat labirint, Ben. Straturi peste straturi, cochilii în cochilii. Este dovada clară şi mi se frânge inima. Dar asta este.

Nu ştiam ce să înţeleg din toate acestea; tot ce puteam spune e că aveau marfa. Dar era ilogic. Răposatul meu socru fusese un artist al prefăcătoriei, un delapidator? Trebuia să-l cunoşti aşa cum îl cunoşteam eu ca să înţelegi cât de greu era de acceptat asta. Şi totuşi, exista întotdeauna acel minuscul sâmbure de îndoială. Nu cunoaştem niciodată cu adevărat pe nimeni.

— Cheia se află în întâlnirea dintre Sinclair şi Orlov de la Zürich, continuă el. Gândeşte-te: Ce-ţi spune ţie Zürich?

— Spiriduşi.

— Poftim?

— ”Spiriduşii din Zürich”. Cred că expresia a fost inventată de un ziarist britanic la începutul anilor ’60, cu referire la bancherii elveţieni care erau extrem de utili şi de discreţi faţă de mafioţi şi de baronii drogurilor.

— A, da. Mă rog. Este lesne de înţeles că, atunci când el şi Orlov s-au întâlnit la Zürich, au făcut o tranzacţie. Nu era o vizită de curtoazie.

Adăugă pe un ton gânditor:

— Şeful CIA şi ultimul şef al KGB-ului.

— Întâmplarea, am spus eu.

— Poate. Sper din tot sufletul că există o explicaţie pentru toate astea. Aşa că înţelegi, sper, de ce vreau să-i reabilitezi numele. Agenţia m-a angajat să găsesc o enormă sumă de bani care lipseşte – o avere care ar face ca cele 12,5 milioane pe care se presupune că le-a delapidat Hal să pară meschine. Am nevoie de ajutorul tău. Putem să omorâm doi iepuri dintr-un foc: găsim banii şi, în acelaşi timp, dovedim nevinovăţia lui Hal. Pot să contez pe tine?

— Da, am spus. Da, poţi.

— Este o treabă de verificare la sânge, Ben, înţelegi? Va trebui să treci prin toată aiureala de rigoare, detectorul de minciuni, interogatoriile şi aşa mai departe. Înainte să pleci în seara asta, am să-ţi dau un dispozitiv de bruiaj pentru telefonul din biroul tău, care este compatibil cu dispozitivul de bruiaj de la telefonul meu personal de la serviciu. Dar trebuie să fiu cinstit: sunt mulţi oameni care vor încerca să-ţi pună beţe în roate.

— Înţeleg, am spus.

Adevărul era că nu înţelegeam sau nu înţelegeam complet şi cu siguranţă că n-am avut idee ce era în mintea lui până în dimineaţa următoare.

10

Îmi amintesc evenimentele din dimineaţa următoare cu o claritate ciudată.

Birourile firmei Truslow Asssociates, Inc. ocupau toate cele patru etaje ale unei case vechi, înguste, de cărămidă de pe Beacon Street (la mică distanţă, mi-am dat seama, de locul unde locuia Truslow, în Louisburg Square). O placă de alamă de pe ornamentala ușă principală anunţa: TRUSLOW ASSOCIATES, INC., fără nici o explicaţie; dacă trebuia să întrebi, înseamnă că nu trebuia să ştii.

Biroul era frumos amenajat. Trebuia să suni ca să intri într-o anticameră mică, unde o recepționeră coafată te verifica, iar apoi erai condus într-o cameră de aşteptare odihnitoare, elegantă într-un fel sobru şi cu mobilă scumpă. Am aşteptat în jur de zece minute, adâncit într-un fotoliu confortabil din piele neagră, răsfoind *Vanity Fair*. Aveai de ales între această revistă şi *Art and Antiques* sau *Country Life*: orice, numai reviste de afaceri nu, pentru Dumnezeu. Nici un exemplar din antipatica revistă *Barron's* nu zăcea acolo.

Exact la zece minute după ora programată pentru întâlnire, secretara lui Truslow apăru de la treaba care o reţinuse (cafea cu pateuri, presupun) şi mă conduse spre un şir de trepte mochetate care trosneau şi duceau la biroul lui Truslow. Era tipul clasic de asistentă administrativă adjunctă, de vreo treizeci şi cinci de ani, drăguţă şi eficientă, îmbrăcată în costum cu un cordon Chanel şi purtând un colier gros de aur, tot Chanel. Se prezentă cu numele de Donna şi mă întrebă dacă doream apă Evian, cafea sau suc de portocale proaspăt. Am cerut o cafea.

Alexander Truslow s-a ridicat din spatele biroului când am intrat. Lumina din biroul său era atât de puternică, încât aş fi vrut să-mi fi adus ochelarii de soare. Năvălea înăuntru prin ferestrele înalte şi se refracta pe pereţii albi şi vechi.

Aşezat într-un fotoliu de piele, lângă biroul lui Truslow, era un bărbat masiv, cu umeri rotunzi şi păr negru, care abia trecuse de cincizeci de ani.

— Ben, spuse Truslow, aş vrea să faci cunoştinţă cu Charles Rossi.

Rossi se ridică, îmi scutură mâna mai să-mi rupă oasele şi spuse:

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Ellison.

— Şi eu, am spus, cu toate că mă îndoiam că se va dovedi a fi adevărat.

Ne-am aşezat amândoi, iar eu am rostit:

— Ben.

Rossi aprobă din cap şi zâmbi.

Secretara așează în faţa mea o ceaşcă cu cafea proaspăt făcută, într-o cană de ceramică italienească. Era foarte bună. Am

scos din servietă un carnet galben, folosit de obicei de avocaţi, şi un pix Mont Blanc.

După ce secretara plecă, Truslow bătu ceva pe tastatura Amtel din faţa lui, un dispozitiv care îi permitea lui şi secretarei să comunice fără zgomot în timpul şedinţelor sau al convorbirilor telefonice.

— Ceea ce vom discuta cu tine trebuie să rămână strict secret.

Am dat din cap şi am luat o înghiţitură de cafea. Un amestec bogat de cafea franţuzească prăjită şi încă ceva; remarcabil de bună.

— Charles, dacă eşti amabil să ne scuzi, spuse Truslow.

Rossi se ridică şi părăsi biroul, închizând uşa în urma lui.

— Rossi este legătura noastră cu CIA, explică Truslow. A venit de la Langley special ca să lucreze cu tine la problema asta.

— Nu cred că înţeleg, am spus.

— Seara trecută am primit un telefon de la Rossi. Dat fiind caracterul delicat al proiectului pe care am fost angajaţi să-l realizăm, este de înţeles că Agenţia e preocupată de securitate. Au insistat să-şi introducă propriile metode de verificare.

Am aprobat din cap.

— Şi mie mi se pare puţin exagerat, continuă Truslow. Ai fost interogat, verificat şi toate cele. Dar, înainte să poţi fi complet verificat, Rossi ar dori să treci prin nişte chestii preliminare. Ni se cere, prin contractul cu Agenţia Centrală de Informaţii, să-i scuturăm bine pe angajaţi.

— Am priceput, am spus.

Se referea la poligraf, adică la detectorul de minciuni cu care toţi angajaţii Agenţiei erau testaţi de câteva ori în timpul carierei – la începutul serviciului, apoi periodic şi uneori după operaţiuni de importanţă vitală sau în cazuri excepţionale.

— Ca punct central al investigaţiei noastre, Ben, continuă Truslow, am dori să-l găseşti pe Vladimir Orlov şi să afli cât poţi de multe despre ce s-a întâmplat în timpul întâlnirii cu socrul tău. Orlov poate să fi făcut un joc dublu cu Hal Sinclair şi vreau să ştiu dacă a fost aşa sau nu.

— Să-l găsesc pe Orlov? am spus.

— Cam asta-i tot ce-ţi pot spune până termini cu verificările. De îndată ce-ai fost puricat, putem vorbi mai multe.

Apăsă pe un buton de pe biroul lui şi Rossi se întoarse.

Truslow înconjură masivul său birou şi-l bătu pe Rossi pe umăr.

— Am să te dau pe mâna lui Charlie acum, spuse el, după care îmi strânse mâna. Bine-ai venit, prietene.

L-am văzut pe Truslow întorcându-se din nou spre Amtel-ul său şi apăsând pe un buton al telefonului. În timp ce ieşeam din birou, l-am mai privit o dată: o figură gânditoare, întunecată, emanând o energie intensă, proiectată în lumina strălucitoare a soarelui dimineţii.

Charles Rossi m-a condus într-o limuzină albastru închis de felul celor guvernamentale, dincolo de fluviu, spre o clădire ultramodernă din Kendall Square, Cambridge, în apropiere de Massachusetts Institute of Technology, Raytheom, Genzyme şi toate celelalte corporaţii puternice, de înaltă tehnologie.

După ce liftul ne-a lăsat la etajul cinci, am intrat într-o sală de primire care părea foarte funcţională, toată numai crom şi oţel, cu covoare gri-industrial şi lemn galben. Pe peretele din faţa noastră era o plăcuţă maro-gălbuie pe care scria: LABORATOARE DE CERCETARE A DEZVOLTĂRII: ACCESUL PERMIS NUMAI PERSOANELOR AUTORIZATE.

Am ştiut imediat că era tot o operaţiune a CIA. Totul la ea – numele ambiguu, anonimatul, liniştea ameninţătoare – purta marca Agenţiei. Ştiam că CIA conducea laboratoare şi instalaţii de testare amplasate în suburbiile Washingtonului şi într-o clădire de pe Water Street, în New York City; nu-mi dădusem seama că aveau un loc şi la Cambridge, în terenul MIT, dar părea logic.

Spunând puţine lucruri, Rossi mă conduse pe nişte uşi mari, metalice, pe care le deschise introducând o cartelă magnetică într-o fantă verticală. Uşile se deschiseră spre o cameră enormă, plină cu şiruri întregi de terminale de computere. În faţa celor mai multe dintre ele stăteau oameni care apăsau pe taste.

— Nu-s prea multe de văzut, ce zici? remarcă Rossi, în timp ce rămăsesem la intrarea în cameră. Lucruri destul de plictisitoare.

— Ar trebui să vezi firma noastră, am răspuns.

A râs politicos.

— Există în realitate o serie de proiecte în curs de desfăşurare. Microdispozitive, criptografie automată, vizualizări pe maşini; lucruri de felul ăsta. Te pricepi…?

— Nu foarte mult, am recunoscut.

— Ei bine, să luăm criptografia automată. Aceasta este subvenţionată de APCAA, Administraţia Proiectelor de Cercetare Avansată de Apărare, o secţie din Departamentul Apărării.

Am aprobat din cap, în timp ce el mă escorta spre un terminal, o staţie de lucru SPARC-2, la care un tânăr vânos, cu barbă, părea să lucreze cu furie.

— Ei bine, terminalul ăsta este făcut de Sun Microsystems şi „vorbeşte” cu un supercomputer, un CM-3 de la Thinking Machines Corporation.

— Înţeleg.

— Oricum, Keith, aici de faţă, lucrează la dezvoltarea unor algoritmi de codificare a textelor simple. Asta înseamnă coduri care sunt, cel puţin teoretic, indescifrabile. Mai simplu spus, asta ne va permite să traducem şi să codificăm informaţii strict secrete într-o formă care să semene cu un document aparent inofensiv, scris în limba engleză – nu ceva fără sens, ci proză adevărată. Apoi, cu ajutorul recunoaşterii limbajului, computerele noastre vor fi în stare să-l decodifice – coduri-capcană, vreau să spun coduri-rucsac, chestii din astea.

Nu înţelegeam, dar am dat din cap. Totuşi, Rossi s-a dovedit un bun observator.

— Bat câmpii, se scuză el. Hai să-ţi explic altfel. Un agent de teren va putea să codifice un document secret sub forma unui material pentru un program obişnuit de ştiri radio, la Vocea Americii. Pentru oricine ascultă, nu va suna deloc neobişnuit, dar computerul respectiv va putea să-l descifreze.

— Drăguţ.

— A, oricum, sunt o serie de lucruri de care ne ocupăm. De exemplu, microdispozitivele sunt proiectate aici, dar le facem în altă parte, într-un laborator de microproducţie.

— Şi la ce folosesc?

Îşi mişcă capul în spate şi în faţă a nehotărâre, iar apoi spuse:

— Aceste dispozitive micuţe din silicon şi xenon, de mărimea câtorva angstromi, care pot fi plasate fără să fie detectate într-un computer, servesc drept dispozitive de transmisie. Sunt utilizări mult mai interesante, dar nu am voie să merg mai departe. Aşa că, dacă-mi dai voie…

Ne-am întors în coridorul alb şi apoi am pătruns într-o altă zonă păzită, în care Rossi intră introducând o cartelă magnetică diferită în deschizătura verticală. Se întoarse spre mine şi remarcă simplu:

— Securitatea.

Acum ne aflam într-un coridor complet alb, fără ferestre. Drept în faţa noastră, pe o placă, stătea scris: ACCESUL PERMIS NUMAI PERSONALULUI AUTORIZAT.

Rossi mă conduse şi pe acest coridor, dincolo de o altă pereche de uşi, într-o cameră de beton cu un aspect ciudat. În mijlocul încăperii se afla o cămăruţă cu pereţi de sticlă, care conţinea o maşină de scris mare, albă, de vreo şapte metri înălţime pe cinci metri lăţime. Semăna cu o gogoaşă mare şi pătrată. În afara pereţilor de sticlă, erau o sumedenie de monitoare computerizate.

— Un proiector de rezonanţă magnetică, am spus. Le-am văzut în spitale. Dar ăsta arată ceva mai mare.

— Foarte bine. PRM-ul pe care îl vezi de obicei prin spitale poate avea între 0,5 tesla şi 1,5 tesla – tesla este o unitate de măsură a puterii magnetului din interior. Foarte rar poţi să vezi un aparat de 2 tesla, pentru întrebuinţări cu totul speciale. Ăsta e unul de 4.

— Foarte puternic.

— Dar şi foarte sigur. Şi oarecum modificat. Chiar eu am supravegheat modificarea.

Ochii lui Rossi rătăceau prin camera de beton goală, de parcă era scos din minţi.

— Sigur pentru ce?

— Ai acum în faţă un înlocuitor al vechiului detector de minciuni. Curând, Agenţia va folosi un PRM modificat pentru interogarea ofiţerilor de informaţii, a dezertorilor, a agenţilor şi aşa mai departe, pentru a obţine o „amprentă” mintală adevărată.

— Vrei să explici treaba asta?

— Sunt sigur că îţi sunt cunoscute multele neajunsuri ale vechiului sistem de detectare a minciunilor.

Aşa era, dar i-am ascultat explicaţiile.

— Vechea tehnică a poligrafului se bazează pe cătuşe şi electrozi de tensiune care măsoară răspunsurile galvanice de la nivelul pielii, transpiraţia, modificările de temperatură a pielii şi aşa mai departe. Este grosolan şi doar – cât să zic? – şaizeci la sută demn de încredere. Dacă este şi atât.

— Bine, am spus nerăbdător.

Rossi continuă meticulos:

— Sovieticii nici măcar nu au folosit aşa ceva, după cum poate ştii. Au ţinut cursuri despre felul cum poţi să-l păcăleşti. Pentru Dumnezeu, îţi aminteşti când douăzeci şi şapte de agenţi dubli

cubanezi ai DGI care lucrau împotriva noastră au fost scoşi basma curată din epurările făcute de CIA?

— Desigur, am spus.

Făcea parte din folclorul Agenţiei.

— Afurisitul de obiect înregistrează doar reacţiile emotive, cum cred că ştii. Iar ele variază foarte mult, în funcţie de temperament. Cu toate acestea, epurarea este piatra de temelie a atâtor operaţiuni de informaţii de-ale noastre. Nu numai pentru CIA, dar şi pentru DIA, ANS şi un număr de agenţii şi diviziuni de informaţii. Securitatea lor operativă depinde în totalitate de asta pentru stabilirea bunei-credinţe şi a siguranţei produsului, şi chiar pentru examinarea solicitanţilor şi a recruţilor.

— Şi este uşor de păcălit, am adăugat.

— Supărător de uşor, aprobă Rossi. Nu e vorba numai de sociopaţi sau oameni care nu înregistrează gama normală de emoţii umane, vină, nelinişte, remuşcări şi tot restul. Dar un profesionist bine pregătit poate învinge maşina aia folosind orice fel de drog. Chiar şi atunci când face ceva simplu, cum ar fi auto- provocarea unei dureri fizice în timpul testului, poate denatura rezultatele. Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi suficient să calce pe o piuneză.

— Bine, l-am îmboldit eu.

— Acum, cu permisiunea ta, aş vrea să începem şi să ne întoarcem de fapt la domnul Truslow.

11

— O jumătate de oră, îmi spuse Rossi, după care poţi să pleci. Şi pe-aici ţi-e drumul.

Stăteam în afara camerei unde se afla PRM-ul, cercetând reconstrucţiile tridimensionale ale creierului omenesc făcute de computer şi redate pe un monitor color. Pe ecranul din faţa mea o imagine vie a unui creier se roti şi apoi dispăru secţiune cu secţiune, ca un grepfrut rozaliu.

Una dintre asistentele de laborator ale lui Rossi, o fostă absolventă de la MIT, mică şi brunetă, pe nume Ann, stătea la monitor şi forma diferite imagini. Cortexul cerebral, îmi explică ea cu o voce moale, de fetiţă, era format din şase straturi.

— Noi am descoperit că există o diferenţă sesizabilă între aspectul cortexului unei persoane care spune adevărul şi cel al cuiva care minte, spuse ea şi adăugă confidenţial: Desigur, încă nu avem idee dacă acest lucru îşi are originea în neuroni sau în celulele nervoase, dar o să ajungem şi acolo.

Realiză o imagine computerizată a creierului unui mincinos, care părea să aibă o nuanţă întrucâtva diferită de creierul cuiva care nu minţea.

— Dacă eşti amabil să-ţi scoţi sacoul, spuse Rossi, o să te simţi mai în largul tău.

Aşa am făcut şi mi-am scos şi cravata, aşezându-le pe spătarul scaunului. Între timp, Ann se duse în camera interioară şi începu să regleze maşina.

— Acum tot metalul, continuă Rossi. Chei, catarame, bretele, monede. Şi ceasul. Deoarece este în realitate doar un magnet mare, orice obiect din oţel sau fier îţi va zbura din buzunare.

Magnetul îţi poate opri ceasul, sau cel puţin ţi-l strică destul de rău. Şi portvizitul.

— Portvizitul?

— Chestia asta poate demagnetiza tot felul de lucruri, cum ar fi cărţile de credit, benzile magnetice, lucruri din astea. Nu ai vreo plăcuţă de oţel sau ceva de felul ăsta în cap, nu?

— Nu.

Am terminat cu golirea buzunarelor şi cu aşezarea conţinutului lor pe masa de laborator.

— E-n regulă, spuse el, conducându-mă în camera interioară. Poate să-ţi dea un uşor sentiment de claustrofobie. Te deranjează?

— Nu în mod special.

— Excelent. Mai este şi o oglindă acolo, astfel încât să te poţi vedea, dar multor oameni nu le place să se privească stând întinşi înăuntrul maşinăriei. Cred că unora le sugerează modul cum vor arăta în sicrie.

M-am întins pe platforma albă, iar Ann m-a legat cu nişte curele. Cele din jurul capului mă strângeau şi erau căptuşite cu bureţi. Întregul aranjament era uşor incomod.

Mişcă încet platforma în centrul maşinii. Înăuntrul găurii din gogoaşă era, aşa cum spuseseră, o oglindă care îmi dădea posibilitatea să-mi văd capul şi torsul.

De undeva din cameră, am auzit vocea lui Ann:

— … să pornească magnetul.

Apoi, dintr-un difuzor din interiorul maşinii, l-am auzit pe Rossi:

— Totul e bine acolo, înăuntru?

— Sunt bine, am spus. Cât ţine asta?

— Şase ore, răspunse vocea. Am glumit. Zece, cincisprezece minute.

— Foarte amuzant.

— Gata?

— Hai să-i dăm drumul, am spus.

— O să auzi un zgomot puternic, mi-a zis Rossi, dar vei putea să-mi auzi vocea peste el. E-n regulă?

— E-n regulă, am spus nerăbdător.

Cureaua de sus nu-mi dădea voie să mişc capul, ceea ce-mi dădea un sentiment neplăcut.

— Hai să-ncepem.

Brusc, un sunet puternic ca de baros începu să se audă, o bubuitură ritmică, ce se repeta la mai puţin de o secundă.

— Ben, o să-ţi pun o serie de întrebări, se auzi vocea lui Rossi, cu o rezonanţă metalică. Răspunde cu da sau nu.

— Nu e pentru prima oară, i-am spus.

— În regulă, se auzi răspunsul metalic. Te cheamă Benjamin Ellison?

— Da, am spus.

— Te cheamă John Doe?

— Nu.

— Eşti medic?

— Nu.

— Ai avut vreo aventură extraconjugală?

— Ce este asta? am spus supărat.

— Te rog, ai răbdare. Da sau nu?

Am ezitat. La fel ca Jimmy Carter, am simţit pofta în suflet.

— Nu.

— Ai lucrat la Agenţia Centrală de Informaţii?

— Da.

— Locuieşti în Boston?

— Da.

Am auzit o voce de femeie din cameră, vocea lui Ann. Apoi o voce de bărbat venind de undeva din apropiere. Pe urmă întrebarea lui Rossi, amplificată:

— Ai fost agent al informaţiilor sovietice?

Am scos un bolborosit de neîncredere.

— Da sau nu, Ben. Înţelegi că aceste întrebări au rolul de a-ţi testa parametrii de anxietate. Ai fost agent al informaţiilor sovietice?

— Nu, am spus.

— Eşti căsătorit cu Martha Sinclair?

— Da.

— Te ţii bine acolo, Ben?

— Sunt bine, am spus. Continuă.

— Te-ai născut în New York?

— Nu.

— Te-ai născut în Philadelphia?

— Da.

— Ai treizeci şi opt de ani?

— Nu.

— Ai treizeci şi nouă de ani?

— Da.

— Te numeşti Benjamin Ellison?

— Da.

— Acum, Ben, vreau să minţi la următoarele două întrebări. Specialitatea ta juridică este legislaţia proprietăţii imobiliare?

— Da, am răspuns.

— Te-ai masturbat vreodată?

— Nu.

— Acum adevărul. Când ai lucrat pentru informaţiile americane, ai lucrat în acelaşi timp şi pentru serviciul de informaţii al vreunei alte naţiuni?

— Nu.

— De când ai încheiat serviciul la Agenţia Centrală de Informaţii, ai intrat la un moment dat în legătură cu vreun ofiţer de informaţii asociat înainte cu fosta Uniune Sovietică sau cu naţiunile din Blocul Sovietic'?

— Nu.

Urmă o pauză lungă, după care se auzi din nou vocea lui Rossi.

— Mulţumesc, Ben. E suficient.

— Atunci scoate-mă repede de aici.

— Ann o să te scoată într-un minut.

Bătaia barosului se opri la fel de brusc pe cât începuse şi tăcerea veni ca o mare uşurare. Îmi simţeam urechile înfundate. Am auzit din nou voci, de la distanţă; erau, probabil, tehnicienii din laborator.

— Totul e gata, domnule Ellison, se auzi vocea lui Ann, în timp ce trăgea platforma înapoi. *Pentru Dumnezeu, sper că e sănătos.*

— Poftim? am spus.

— Am spus că suntem gata.

Se aplecă şi-mi desfăcu curelele de la cap, apoi făcu acelaşi lucru cu legăturile de la glezne şi de pe coapse.

— Sunt bine, am spus. În afară de auz, care cred că va reveni la normal abia peste două zile.

Ann îmi aruncă o privire pătrunzătoare, îşi încreţi fruntea şi apoi spuse:

— O să vă simţiţi bine.

Mă ajută să cobor de pe platformă.

— Nu a fost chiar aşa de rău, spuse ea, în timp ce mă ridicam în picioare, după care adăugă supărată: *N-a mers, n-a mers*.

— Ce n-a mers?

Se uită din nou uimită la mine. Ezită un moment, după care spuse:

— Totul a mers bine.

Am urmat-o în camera exterioară, unde Rossi stătea în picioare, cu mâinile în buzunarele hainei, într-o poziţie relaxată.

— Mulţumesc, Ben, spuse el. Ei bine, eşti complet curat. Nu-i o surpriză. Imaginile oferite de computer – fotografii ale activităţii creierului, de fapt – arată că eşti perfect sincer, în afară de situaţiile când ţi-am cerut eu să minţi.

Rossi se întoarse apoi să ia un teanc de dosare. M-am apropiat să-mi iau lucrurile şi l-am auzit murmurând ceva despre Truslow.

— Ce-i cu Truslow? am întrebat.

Se întoarse, zâmbind agreabil.

— Ce vrei să spui?

— Vorbeai cu mine? am întrebat.

Se uită fix la mine timp de cinci secunde. Clătină din cap. Ochii lui priveau atent, cu o anumită răceală.

— Las-o baltă, am spus, dar eram sigur că-l auzisem.

Stăteam la nici un metru distanţă unul de altul; nici vorbă să fi auzit greşit. Ceva despre Truslow. Uluitor. Poate că nu şi-a dat seama că vorbise cu voce tare.

Mi-am întors atenţia spre lucrurile mele înşirate pe masa din apropiere: ceasul, cureaua, monedele şi aşa mai departe. Rossi spuse din nou, la fel de clar ca ultima oară: *Este posibil?*

M-am uitat la el şi nu am spus nimic.

— *A mers?* se auzi din nou vocea lui Rossi, oarecum neclară, puţin distantă, dar…

…şi de data asta am fost foarte sigur…

…gura nu i s-a mişcat.

Nu rostise un cuvânt. Am înţeles pe loc şi am simţit cum îmi îngheţa sângele în vine.

II. TALENTUL

„Pentagonul a cheltuit, conform a trei noi rapoarte, milioane de dolari pentru proiectele secrete de cercetare a fenomenelor extrasenzoriale şi pentru a vedea dacă simpla forţă a minţii umane poate fi folosită în realizarea diferitelor activităţi de spionaj…”

The New York Times, 10 ianuarie, 1984

FINANCIAL TIMES
EUROPA SE TEME DE O GUVERNARE NAZISTĂ ÎN GERMANIA DEVASTATĂ.

Elizabeth Wilson, Bonn

„În cursa pentru funcţia de cancelar al Germaniei, la care iau parte trei candidaţi, domnul Krauss, liderul renăscutului Partid Naţional Socialist, pare să-l devanseze atât pe candidatul moderat Wilhelm Vogel, lider al Partidului Creştin Democrat, cât şi pe deţinătorul…

Ca rezultat al căderii Bursei Germane de Valori şi a depresiunii care i-a urmat, există temeri generale, aici şi în întreaga Europă, faţă de renaşterea, într-o formă nouă, a nazismului…”

12

Rossi şi cu mine ne-am privit fix unul pe altul, preţ de o clipă.

În lunile care au trecut de la acel moment, nu am fost niciodată în stare să explic cuiva în mod satisfăcător acest aspect; cu atât mai puţin mie.

Am auzit vocea lui Charles Rossi aproape la fel de clar, aproape la fel de distinct, ca şi cum mi-ar fi vorbit.

Nu chiar ca şi cum ar fi vorbit cu voce tare. Timbrul era diferit de cel al vocii cu care vorbea, cam cum se auzea o convorbire interurbană, diferită de una locală, ceva mai clară. Oarecum mai puţin distinctă; puţin distantă, o idee mai înăbuşită, ca o voce auzită prin pereţii de placaj tencuit din camera unui motel ieftin.

Era o diferenţă incontestabilă între vocea cu care vorbea Rossi şi – cum aş putea s-o numesc? – vocea lui „mintală”, vocea *gândului* lui. Vocea cu care vorbea era cumva mai aspră; vocea mintală era mai moale, mai egală, mai plină.

Puteam să-i aud gândurile lui Rossi.

Capul începu să-mi bubuie; era o durere pulsatorie rea, care se localizase în tâmpla dreaptă. În jur, tot ce era în cameră – Rossi, asistenta lui care căsca, maşinile, hainele de laborator cauciucate care atârnau în cuierul de lângă uşă – forma o aură ca un curcubeu tremurător. Pielea începu să mă furnice într-un fel neplăcut, fiind inundată de fierbinţeală, apoi de frig, şi am simţit un val de greaţă cuprinzându-mi stomacul.

S-au scris volume peste volume despre percepţiile extrasenzoriale, fenomenele psihice şi „psi”, din care marea majoritate sunt pline cu prostii – probabil că le-am citit pe toate – dar nici măcar un singur teoretician nu a bănuit că va fi aşa.

Puteam să-i *aud* gândurile.

Nu toate gândurile, slavă Domnului, căci altfel aş fi înnebunit de mult. Doar unele, anumite lucruri care-i pătrundeau în minte cu mare insistenţă şi cu o intensitate destul de ridicată.

Cel puţin, aşa am înţeles mult mai târziu.

Dar în acel moment, în clipa când mi-am dat seama, nu pusesem totul cap la cap, aşa cum am făcut acum. Ştiam doar, *ştiam* că auzeam ceva ce Rossi *nu rostise cu voce tare*, iar asta mă umplea de o groază fără sfârşit.

Eram pe marginea unei prăpăstii; mă luptam să nu-mi pierd minţile complet.

În acel moment eram convins că ceva în mine plesnise, că o coardă care mă ţinea sănătos se rupsese, că forţele magnetice ale maşinii PRM îmi făcuseră ceva îngrozitor, precipitaseră cumva o cădere nervoasă şi îmi pierdeam controlul asupra realităţii.

Aşa că am reacţionat în singurul fel în care puteam: am negat complet totul. Aş dori să spun că am fost şmecher sau deştept, să spun că *ştiam* chiar de atunci că trebuia să păstrez această ciudată şi

îngrozitoare schimbare pentru mine, dar nu acesta era lucrul care mi-a venit mai întâi în minte. Instinctul mi-a spus să păstrez aparenţa unui om sănătos – să nu-i dau de înţeles lui Rossi că auzeam tot felul de lucruri.

El a fost primul care a vorbit, pe un ton calm.

— N-am spus nimic despre domnul Truslow.

Mă testa, privindu-mi ochii de la distanţa aceea stânjenitor de mică.

Am rostit încet:

— Am crezut că ai spus, Charlie. Probabil că n-am auzit bine.

Întorcându-mă spre masa de laborator, mi-am adunat portvizitul, cheile, monedele, stilourile şi am început să mi le pun în buzunar. În timp ce făceam asta, m-am retras încet, indiferent, îndepărtându-mă de el. Durerea de cap se intensifica şi mă cuprinsese frigul.

Era o migrenă în toată puterea cuvântului.

— Nu am spus absolut nimic, spuse Rossi calm.

Am zâmbit împăciuitor şi am dat din cap. Voiam să mă aşez undeva, să-mi leg ceva în jurul frunţii şi să smulg durerea de acolo.

Mi-a aruncat altă privire lungă, pătrunzătoare şi am „auzit” un murmur: *A căpătat-o?*

Cu o jovialitate forţată, am spus:

— Ei bine, dacă am terminat pe ziua de azi…

Rossi mă privi cu suspiciune. Clipi o dată, de două ori şi apoi spuse:

— Imediat. Trebuie să ne aşezăm şi să vorbim două minute.

— Ascultă, am spus. Am o durere de cap îngrozitoare. O migrenă, sunt sigur.

Acum eram la cel puţin doi metri de el şi îmi îmbrăcam haina de la costum. Rossi încă se uita la mine de parcă eram un şarpe boa care se încolăcea şi se desfăşura în mijlocul dormitorului său. În tăcere, m-am încordat ca să aud din nou acele murmure, acele voci slabe.

Nimic.

Îmi închipuisem aceste ultime câteva momente? Fuseseră doar halucinaţii, la fel ca aura tremurătoare care înconjura toate obiectele din cameră? Îmi venisem în fire acum, după acea ieşire momentană din starea de sănătate?

— Eşti predispus la migrene? întrebă Rossi.

— N-am mai avut până acum. Probabil că testul mi-a provocat-o.

— Imposibil. Nu s-a întâmplat niciodată, în cazul testelor cu proiectorul de rezonanţe magnetice făcute până în prezent.

— Ei bine, am spus, în orice caz ar trebui să mă întorc la birou.

— N-am terminat chiar totul, spuse Rossi, întorcându-se cu spatele la mine.

— Mă tem că…

— Terminăm repede. Mă întorc imediat.

Plecă în direcţia camerei alăturate, unde şirurile de computere erau ţinute sub observaţie. L-am privit cum se apropie de unul dintre tehnicienii de la computere şi-i spune ceva, repede şi pe furiş. Tehnicianul îi înmânã un mic teanc de imprimante.

Apoi Rossi se întoarse, aducând imaginile computerizate ale testului de detectare a minciunilor. Se aşează la o masă de laborator lungă, cu suprafaţa neagră, şi îmi făcu semn să stau în faţa lui. M-am oprit un moment, m-am gândit şi apoi m-am aşezat îndatoritor.

A întins imaginile pe masa de laborator. S-a uitat peste ele cu capul plecat, părând că le cercetează. Stăteam la o distanţă cam de un metru unul de altul.

Am auzit vocea lui Rossi, înăbuşită, dar uimitor de clară: *Cred că ai căpătat această capacitate.*

Apoi spuse cu voce tare:

— Ai să observi aici cum arăta creierul tău la începutul testului.

Mi-a indicat cu degetul prima imagine, pe care am tras-o mai aproape ca s-o cercetez.

— Neschimbată în cea mai mare parte pe tot parcursul testului, pentru că ai spus adevărul.

Am auzit: *Trebuie să ai încredere în mine. Trebuie să ai încredere în mine.*

Apoi mi-a indicat un ultim set de imagini, despre care chiar şi eu puteam să spun că erau colorate oarecum diferit – galben şi purpuriu de-a lungul cortexului cerebral, faţă de ruginiul şi bejul normal. Îmi trasă cu degetul zonele în care se manifesta schimbarea.

— Aici ai minţit.

Zâmbi repede şi adăugă cu o politeţe inutilă:

— Aşa cum te-am rugat eu să faci.

— Înţeleg.

— Mă îngrijorează durerea de cap.

— O să-mi treacă, am spus.

— Mă preocupă faptul că ar fi putut-o provoca maşinăria asta.

— Zgomotul, am zis. Probabil că zgomotul a făcut-o. O să mă simt mai bine.

Încă aplecat, Rossi dădu din cap.

Am auzit: *Ar fi mult mai uşor dacă am avea încredere unul în altul.* Vocea păru să dispară pentru un moment şi apoi reveni: *să-mi spui*.

Nu mai zise nimic, aşa că am rostit:

— Dacă nu mai e nimic…

În spatele tău, se auzi vocea, nerăbdătoare şi tare de data asta. *Vine în spatele tău. Cu arma încărcată. Ai ajuns o ameninţare. E îndreptată spre capul tău.*

Nu vorbea. Gândea.

Nu am trădat nici o reacţie. Am continuat să mă uit fix la el, întrebător, dar cât de indiferent puteam.

Acum, acum, acum. Pentru Dumnezeu, sper că nu poate auzi zgomotul paşilor din spatele lui.

Mă testa. Eram sigur de asta. Nu trebuia să răspund, nu trebuia să arăt teamă, asta voia, să vadă un semn mic, o undă de teamă pe chipul meu, voia să mă întorc brusc, să tresar, să-i arăt că pot să-l *aud*.

— Atunci, chiar *trebuie* să plec, am spus calm.

Am auzit: *Chiar trebuie?*

— Bine, spuse Rossi. Putem vorbi data viitoare.

Am auzit: *Ori minte, ori…*

I-am privit faţa; am văzut că gura lui nu se mişcase. Din nou am simţit spaima aceea care se furişa, o furnicătură pe piele, iar inima mea a început să bată mult prea repede.

Rossi s-a uitat la mine şi am fost sigur că am văzut resemnarea în ochii lui. Îl păcălisem cel puţin pentru un timp, mi-am zis. Dar era ceva în Charles Rossi care îmi spunea că nu puteam să-l păcălesc multă vreme.

13

Stăteam uluit pe bancheta din spate a unui taxi care îşi croia drum pe străzile late şi aglomerate din apropierea centrului guvernamental, spre biroul meu. Capul îmi pulsa mai rău ca oricând şi simţeam încontinuu că eram pe punctul de-a mi se face rău de la stomac.

Este un adevăr incomplet şi de cea mai mare importanţă să vă spun că mă aflam în primele faze ale unui fel de panică profundă, sălbatică. Lumea mea se întorsese cu fundu-n sus. Nimic nu mai avea sens. Îmi era grozav de teamă că eram pe punctul de a-mi pierde complet minţile.

Acum auzeam voci, voci nerostite. Auzeam, ca să mă exprim mai direct, *gândurile* altora, aproape la fel de clar ca şi cum le-ar fi rostit cu voce tare.

Şi eram convins că înnebunisem.

Nici chiar acum nu sunt în stare să spun limpede ce ştiam atunci şi ce concluzii am tras mult mai târziu. Chiar „auzisem" ceea ce am crezut că auzisem? Cum era posibil? Şi, mai la obiect, ce anume voiau Rossi şi asistenta sa de laborator să spună când se întrebau dacă „a mers"? Mi se părea că nu exista decât o singură explicaţie posibilă: *Ştiau.* Cumva, ei – Rossi şi asistenta lui de laborator – nu erau uimiţi că PRM-ul îmi făcuse ceea ce-mi făcuse. Pentru că nu era nici o îndoială în mintea mea că PRM-ul era cel care îmi modificase într-o măsură mecanismul creierului.

Dar oare Truslow ştia ce se întâmplase?

După încă un minut de examinare a acestui lucru cu luciditate, m-am trezit întrebându-mă, cuprins de panică, dacă nu cumva începeam s-o iau pe mirişte.

În timp ce taxiul se târa prin trafic, gândurile mele erau din ce în ce mai pline de suspiciune. Era afacerea asta cu testul de detectare a minciunilor doar un pretext, un mod de-a mă forţa să trec prin această procedură?

Pe scurt, *ştiuseră* ei ce urma să se întâmple cu mine?

Şi încă ceva: Truslow ştiuse?

Îl păcălisem oare pe Rossi? Ori ştia că obţinusem această nouă, ciudată şi îngrozitoare aptitudine?

Mă temeam că Rossi ştia. Normal, când cineva spune ceva care este într-un fel ecoul celor gândite de noi – cu toţii am avut momente din astea – reacţionăm surprinşi, adeseori încântaţi. Este fără îndoială plăcut până la un punct să găsim o altă fiinţă umană care să fie legată de noi în felul acesta.

Dar Rossi nu păruse surprins. Părea – cum să spun? – în alertă, alarmat, suspicios. Ca şi cum aşteptase o astfel de evoluţie.

Pe când reflectam la scena aceea cu Rossi, mă întrebam dacă îl convinsesem cu adevărat că nu era nimic ieşit din comun în reacţia

mea – că doar *păream* acordat la gândurile lui, că nu era nimic altceva decât o coincidenţă.

Când taxiul a intrat în zona financiară, m-am aplecat în faţă ca să-i dau indicaţii şoferului. Acesta, un negru de vârstă mijlocie, cu o barbă rară, stătea pe locul său, rezemat de spătar, gândindu-se aiurea în timp ce conducea, ca şi cum ar fi visat cu ochii deschişi. Eram separaţi de un paravan de plexiglas zgâriat. Am vorbit în găurile făcute special şi am înţeles brusc ceva surprinzător: nu-l „auzeam" pe şofer. Acum eram complet derutat. Se diminuase acest talent sau dispăruse complet? Era de vină plexiglasul, distanţa sau altceva? Oare nu cumva îmi imaginasem toate astea?

— Ia-o la dreapta aici, am spus, şi o să vezi clădirea mare şi cenuşie din stânga.

Nimic. Zgomotul radioului, o emisiune-dezbatere la care se trăncănea tot timpul cu volumul scăzut şi ocazionale izbucniri de electricitate statică de la staţia sa de comunicare, dar nimic altceva.

Îmi făcuse PRM-ul ceva la creier care dispăruse pe atât de repede pe cât apăruse?

Complet derutat de data asta, i-am plătit şi am intrat în holul clădirii, care era plin de oameni ce se întorceau din pauza de masă, cu vorbăria lor zgomotoasă. Împreună cu o mulţime impresionantă de oameni care îşi luaseră masa de prânz, mi-am făcut loc în lift, am apăsat pe butonul cu numărul etajului meu şi – recunosc – am încercat să „ascult", să „citesc" sau cum vreţi să-i spuneţi, dar diferitele discuţii purtate cu voce tare au făcut acest lucru imposibil.

Îmi crăpa capul de durere. Sufeream de claustrofobie, îmi era greaţă. Transpiraţia îmi picura în jos pe ceafă.

Apoi uşile liftului s-au închis şi mulţimea a tăcut, aşa cum se petrec lucrurile adeseori, şi atunci s-a întâmplat iar.

Am auzit diferite frânturi de cuvinte – sau, aşa cum mi se părea în acel moment, *urme* de cuvinte şi fraze, de felul celor de pe un disc sau o bandă de magnetofon când le derulezi în sens invers (sau cum le derulai înainte să apară înregistrările digitale, când tehnica îţi permitea, de fapt, să faci astfel de lucruri). Femeia din apropierea mea – lipită strâns de mine din cauza înghesuielii – era o femeie cu o înfăţişare senină, de vreo patruzeci de ani, durdulie şi cu părul roşu. Expresia ei era plăcută şi zâmbea uşor. Dar în acelaşi timp auzeam o voce – nu putea să vină decât de la ea – care ajungea în unde, îndepărtate şi apoi distincte, dispărând din când în când, ca vocile de pe o linie telefonică. *Să suport, nu pot să suport*, spunea vocea. *Să mi-o facă, nu poate să nu mi-o facă, nu poate*. Uimit de contrastul dintre aspectul plăcut al acestei femei şi gândurile ei care frizau isteria, mi-am întors capul spre bărbatul din stânga mea, care arăta ca un avocat, îmbrăcat într-un costum cu dungi subţiri şi purtând ochelari cu rame de baga, abia trecut de cincizeci de ani şi cu o expresie uşor plictisită. Apoi a venit un strigăt îndepărtat, o voce de bărbat:… *Minute întârziere, au început fără mine, nenorocitul…*

Mă „acordam", fără s-o fac în mod conştient, la fel cum poţi căuta o voce familiară într-o mulţime, selectând un anume timbru, un anumit sunet. În tăcerea care domnea în lift, era uşor.

Se auzi soneria şi uşile se deschiseră în faţa recepţiei de la Putnam & Stearns. Am trecut în grabă pe lângă câţiva colegi de-ai mei, abia salutându-i, şi mi-am urmat drumul spre biroul meu.

Darlene îşi ridică privirea în timp ce mă îndreptam spre ea. Ca de obicei, era îmbrăcată în negru, dar azi purta ceva cu volănaşe şi cu guler înalt, care probabil că i se părea feminin. Arăta de parcă o culesesem de la Armata Salvării.

În timp ce mă apropiam de ea, am auzit: *ceva foarte în neregulă cu Ben*.

A început să spună ceva, dar i-am făcut semn să tacă. Am intrat în birou, i-am salutat în tăcere pe Bebeluşii Mari care îşi continuau veghea tăcută lângă un perete şi m-am aşezat la masa de lucru.

— Preia telefoanele, am spus, după care am închis uşa biroului şi m-am adâncit în scaunul meu, în sfârşit în siguranţă, în singurătate.

Am stat multă vreme într-o tăcere absolută, privind în gol, strângându-mi tâmplele care zvâcneau, aşezându-mi capul în mâini şi ascultându-mi doar bătăile inimii.

Puţin mai târziu, am ieşit ca să-i cer lui Darlene mesajele. Mă privi curioasă, întrebându-se evident dacă mă simţeam bine. Înmânându-mi un teanc de mesaje scrise pe hârtiuţe roz, îmi spuse:

— A sunat domnul Truslow.

— Mulţumesc.

— Te simţi mai bine?

— Ce vrei să spui?

— Te doare capul, nu?

— Da. O migrenă păcătoasă. *O durere de cap atât de puternică, încât se vede*.

— Ştii, am totdeauna nişte Advil aici, spuse ea, trăgând un sertar din care se vedea provizia ei de medicamente. Ia două. Şi eu am migrene în fiecare lună, dintre cele mai rele.

— Cele mai rele, am aprobat, acceptând câteva pastile.

— A, şi Allen Hyde de la Textronic vrea să discute cu tine cât de curând posibil.

Domnul Hyde era amărâtul inventator al Bebeluşilor Mari, care era pe punctul de-a face o ofertă de soluţionare.

Am spus „mulţumesc” şi am trecut în revistă mesajele. Darlene se întorsese la IBM-ul ei Selectric – ei bine, da, folosim încă maşini de scris la Putnam & Stearns; în anumite situaţii, legea cere folosirea maşinilor de scris, nu a imprimantelor cu laser – şi începuse să bată frenetic.

Nu m-am putut opri să nu merg mai aproape de biroul ei, să nu mă aplec apoi în faţă şi să nu încerc.

Şi a venit, cu aceeaşi claritate afurisită. *Se pare că o ia razna*, am auzit vocea lui Darlene, după care s-a lăsat liniştea.

— Sunt bine, am spus liniştit.

Darlene se răsuci spre mine, cu ochii larg deschişi.

— Cum?

— Nu fi îngrijorată în privinţa mea. Am avut o întâlnire dură în dimineaţa asta.

Mi-a aruncat o privire lungă, înnebunită, apoi s-a liniştit.

— Cine este îngrijorat? spuse ea, întorcându-se la maşina de scris şi am auzit, cu acelaşi ton de conversaţie: *Am spus ceva?*

— Vrei să ţi-l dau pe Truslow la telefon?

— Nu încă, am spus. Am patruzeci şi cinci de minute până la întâlnirea cu Kornstein, care mă pune faţă în faţă cu Lewin, şi am nevoie de aer curat, pentru că altfel o să-mi explodeze capul.

Ceea ce doream cu adevărat era să stau într-o cameră întunecată, cu păturile trase peste cap, dar m-am gândit că o plimbare, oricât de neplăcută ar fi, mi-ar putea alina cel puţin durerea.

În timp ce mă întorceam în birou ca să-mi iau pardesiul, telefonul lui Darlene sună.

— Biroul domnului Ellison, spuse ea. Un moment, vă rog, domnule Truslow.

Apăsă pe butonul de păstrare a convorbirii pe fir.

— Eşti aici?

— Vorbesc.

— Ben, a spus Truslow când am ridicat receptorul de la mine din birou. Am crezut că o să te întorci să stăm de vorbă.

— Îmi pare rău, am spus. Testul a durat mai mult decât mi-am închipuit. Am o zi diabolică aici. Dacă nu te deranjează, hai să reprogramăm întâlnirea.

Urmă o pauză lungă.

— Bine, spuse el. Ce părere ai de Rossi ăsta? Mie mi se pare puţin periculos, dar poate că-mi fac prea multe griji.

— N-am avut prea mult timp să-mi dau seama.

— Oricum, Ben, am înţeles că ai trecut de detectorul de minciuni cu mare succes.

— Cred că nu te surprinde.

— Bineînţeles că nu. Dar trebuie să vorbim. Trebuie să te instruiesc complet. Problema este că a apărut ceva neprevăzut.

Vocea lui era însoţită de un zâmbet şi o ştiam.

— Preşedintele m-a rugat să merg la Camp David, spuse el.

— Felicitări.

— Felicitările sunt premature. Vrea să discute cu mine, aşa spune şeful lui de personal.

— Se pare că ai reuşit.

— Ei bine… spuse Truslow.

Păru să ezite un moment, dar apoi spuse: „O să iau legătura cu tine în curând” şi închise telefonul.

Am mers pe Milk Street, spre Washington Street, pe promenada numită uneori Downtown Crossing. Acolo, pe Summen Street, care este spaţiul dintre două mari magazine universale rivale din centrul comercial al oraşului, Filene’s şi Jordan Marsh, am hoinărit fără ţintă printre vânzătorii ambulanţi care vindeau floricele de porumb şi covrigei, eşarfe de beduini, tricouri turistice cu Bostonul şi pulovere sud-americane, tricotate din lână aspră. Durerea de cap părea să cedeze. Ca de obicei, strada era plină de cumpărători, muzicanţi de stradă şi funcţionari. Totuşi, acum aerul era plin de sunete, un amalgam de strigăte şi bolboroseli, oftaturi şi exclamaţii, şoapte şi ţipete. Gânduri.

Pe Devonshire Street am intrat într-un magazin cu obiecte electronice, am examinat absent un şir de televizoare color cu diagonala de cincizeci şi cinci de centimetri şi l-am refuzat pe vânzător. Mai multe aparate erau fixate pe seriale, unul pe CNN, unul pe Nickelodeon, unde se retransmitea un spectacol TV, în alb şi

negru, din anii ’50, care putea să fie *The Donna Reed Show*. Pe CNN crainica blondă spunea ceva despre un senator al Statelor Unite care murise. Am recunoscut chipul prezentat pe ecran: senatorul Mark Sutton din Colorado, care fusese găsit împuşcat mortal în casa sa din Washington. Poliţia din Washington credea că omorul nu avea motivaţie politică, ci fusese comis în timpul unui jaf înarmat.

Vânzătorul se apropie din nou, spunând:

— Aparatele Mitsubishi se vând doar săptămâna asta, ştiţi?

Am zâmbit amabil, am spus nu, mulţumesc şi am ieşit pe stradă. Capul îmi zvâcnea. M-am trezit stând aproape de trecătorii care aşteptau la stopuri sau la trecerile de pietoni, ascultând. O tânără atrăgătoare, cu un păr blond, scurt, îmbrăcată într-un costum roz şi pantofi de sport, stătea lângă mine în timp ce semnul „Nu traversaţi” se aprindea pe Tremont Street. În condiţii normale, cu toţii păstrăm o anumită distanţă faţă de străini. Stătea la doi metri distanţă, cufundată în propriile ei gânduri. Mi-am aplecat capul spre ea într-o încercare de-a împărtăşi câteva dintre acele gânduri, dar ea s-a încruntat la mine de parcă aş fi fost un pervers şi s-a mutat mai departe.

Oamenii se agitau mult prea repede pentru eforturile mele slabe, de novice. Stăteam, întinzându-mi gâtul când ici, când colo, cât de discret puteam, dar nimic.

Dispăruse oare talentul? îmi imaginasem pur şi simplu toată treaba asta?

Nimic.

Îmi slăbise puterea?

Înapoi pe Washington Street, am ochit un stand cu ziare, unde un grup de oameni îşi cumpărau *Globe*, *Wall Street Journal* şi *New York Times* şi, când semnul „Traversează” s-a aprins, am traversat într-acolo. Un tânăr se uita pe prima pagină din *Boston Herald* – EXECUTANT AL MAFIEI CAPTURAT titra ziarul şi arăta o fotografie a unui mafiot neînsemnat, care fusese arestat în Providence. M-am apropiat, ca şi cum aş fi cercetat teancurile de ziare *Herald* din faţa lui. Nimic. O femeie de vreo treizeci de ani, cu alură de avocat, se uita peste teancurile de ziare, căutând ceva. M-am apropiat cât de mult am putut, fără s-o alarmez. Tot nimic.

Dispăruse?

Nu cumva, m-am întrebat, nici unul dintre oamenii aceştia nu era destul de supărat, de furios, de speriat, ca să emită unde la nivelul creierului – dacă aşa funcţiona – cu o frecvenţă pe care s-o pot recepţiona?

În cele din urmă am văzut un om abia trecut de patruzeci de ani, îmbrăcat în costumul spilcuit al unui agent de asigurări, care stătea lângă teancurile de *Women’s Wear Daily*, uitându-se distrat la şirurile de reviste lucioase. Ceva din privirea lui mi-a spus că era profund afectat de ceva.

M-am tras mai aproape, prefăcându-mă că mă uit la coperta ultimului număr din *The Atlantic*, şi am încercat.

… S-o concediez, o să pună pe tapet toată afacerea aia împuţită cu legătura noastră, o să-i telefonez Gloriei şi o să-i spună, ah, Iisuse, ce mă fac, nu am de ales, aşa de prost să fii, să te regulezi cu propria secretară…

I-am aruncat o privire furişată agentului şi pe chipul lui mohorât nu s-a clintit un muşchi.

De data asta, formulasem un număr de ceea ce cred că putem numi condiţii sau, poate, teorii despre ceea ce se întâmplase şi despre ce trebuia să fac.

Unu: Puternicul proiector de rezonanţe magnetice îmi afectase creierul în aşa fel încât puteam să „aud” gândurile altora. Nu pe ale tuturor oamenilor; poate că nu pe ale majorităţii, dar cel puţin pe ale câtorva.

Doi: Nu puteam să „aud” toate gândurile, ci numai pe acelea care erau „exprimate” cu un anumit grad de accentuare. Cu alte cuvinte, „auzeam” doar lucrurile care erau gândite cu vehemenţă, frică, mânie. De asemenea, puteam să „aud” doar când mă aflam aproape din punct de vedere fizic – la maximum un metru de o anumită persoană.

Trei: Charles Rossi şi asistenta sa de laborator nu numai că nu erau surprinşi de astfel de manifestare, dar în realitate chiar o aşteptau. Asta însemna că folosiseră PRM-ul în acest anume scop, chiar înainte să intru eu în scenă.

Patru: Nesiguranţa pe care o simţeau indica faptul că fie aparatul nu funcţionase cum trebuia înainte, fie că o făcuseră rareori.

Cinci: Rossi nu ştia cu certitudine dacă acest experiment reuşise în cazul meu. De aceea eram în siguranţă atâta vreme cât nu arătam că aveam această capacitate.

Şase: Prin urmare, era doar o chestiune de timp până când mă prindeau, ca să mă folosească în scopurile pe care le aveau în minte.

Şapte: După toate probabilităţile, viaţa mea nu avea să mai fie niciodată aceeaşi. Nu mai eram în siguranţă.

M-am uitat la ceas, mi-am dat seama că hoinărisem mult prea multă vreme şi m-am îndreptat înapoi spre birou.

Zece minute mai târziu, mă aflam iar în birourile firmei Putnam & Stearns, având câteva minute la dispoziţie înainte de următoarea întâlnire. Fără să-mi dau seama, m-am trezit brusc amintindu-mi de chipul senatorului pe care îl văzusem la emisiunea de ştiri de pe CNN. Senatorul Mark Sutton din Colorado, împuşcat mortal. Abia atunci mi-am amintit: senatorul Sutton era preşedintele subcomisiei Senatului care se ocupa de informaţii. Şi – să tot fie cincisprezece ani de atunci? – fusese director-adjunct la Agenţia Centrală de Informaţii înainte de-a fi ales să completeze un loc rămas liber în Senat şi apoi de-a fi ales cu drepturi depline, doi ani mai târziu.

Şi…

Şi era unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Hal Sinclair. Colegul lui de cameră de la Princeton. Se angajaseră la CIA împreună.

Asta ridica la trei numărul celor de la CIA care fuseseră ucişi. Hal Sinclair şi două persoane de încredere.

Coincidenţele, cred eu, apar peste tot, dar nu şi când e vorba de informaţii.

Am sunat-o pe Darlene şi am rugat-o să-l poftească pe clientul de la ora patru.

14

Mel Kornstein intră, îmbrăcat într-un costum Armani care nu părea făcut pe măsură şi care nu-i prea ascundea burta. Cravata sa argintie avea o pată în formă de semilună, de un galben strălucitor, care părea să provină de la un ou.

— Unde-i măgarul? întrebă el, întinzându-mi o mână moale, umedă, şi uitându-se prin biroul meu.

— Frank O'Leary va fi aici peste aproximativ cincisprezece minute. Am vrut să avem puţin timp ca să mai punem la punct nişte lucruri.

Frank O'Leary era „inventatorul" lui Space Time, jocul pentru calculator care era copia fidelă a uluitorului Space Tron inventat de Mel Kornstein. El şi avocatul lui, Bruce Kantor, fuseseră de acord cu o întâlnire care să aducă primii paşi spre un fel de înţelegere. De obicei, asta însemna că ei îşi dădeau seama că ar fi mai bine să cadă la învoială şi că ar pierde mult dacă ar ajunge la tribunal. Un proces, cum le plăcea avocaţilor să spună, era o maşină în care intrai porc şi ieşeai sub formă de cârnaţi. Pe de altă parte, poate că se arăta doar din simplă politeţe, deşi avocaţii nu puneau mare preţ pe aşa ceva. Era, de asemenea, foarte posibil ca cei doi să dorească doar să-şi manifeste încrederea în puterea lor, să încerce să ne zăpăcească puţin.

Nu eram în cea mai bună formă în acea după-amiază. De fapt – cu toate că durerea mea de cap aproape că dispăruse – nu prea puteam gândi coerent, iar Mel Kornstein a priceput asta.

— Mă urmăreşti, domnule avocat? a întrebat el pe ton de ceartă la un moment dat, când am pierdut şirul discuţiei.

— Te urmăresc, Mel, am spus şi am încercat să mă concentrez.

Constatasem că, dacă nu *voiam* să aflu gândurile unei persoane, în general nu le aflam. Vreau să spun că am descoperit, stând acolo cu Kornstein, că nu eram bombardat cu gânduri pe deasupra conversaţiei, ceea ce ar fi fost insuportabil. Puteam să-l ascult normal, dar, dacă doream să-l „citesc", o puteam face pur şi simplu concentrându-mă într-o direcţie, spre ţintă.

Fireşte, nu pot descrie acest lucru aşa cum trebuie, dar este la fel ca atunci când o mamă poate să selecteze vocea copilului ei care se joacă pe plajă dintre vocile zecilor de copii. Este într-un fel ca atunci când asculţi amestecul de voci de pe o linie de telefon comună, unde unele dintre ele se aud mai bine decât altele. Sau poate că seamănă mai mult cu conversaţiile la un telefon celular, când poţi să auzi ecoul conversaţiilor dintre alţi oameni suprapunându-se peste a ta. Dacă asculţi cu mai multă atenţie, poţi să auzi totul clar.

Aşa că m-am trezit ascultându-i vocea lui Kornstein, ridicându-se din cauza supărării şi căzând în disperare, şi mi-am dat

seama că, dacă doream, puteam să-i aud numai vocea cu care vorbea.

Din fericire, îmi mai revenisem puţin când au sosit O'Leary şi Kantor, debordând de cordialitate. O'Leary – înalt, roşcat, cu ochelari, cam de treizeci de ani – şi Kantor – scund, masiv, pe punctul de a cheli, spre cincizeci de ani – s-au instalat imediat în biroul meu şi s-au adâncit în fotolii, de parcă am fi fost cu toţii vechi amici.

— Ben, spuse Kantor ca o formă de salut.

— Mă bucur să te văd, Bruce.

Vechea persiflare obişnuită între camarazi.

La aceste întâlniri, numai avocaţii ar trebui să vorbească. Clienţii, dacă sunt cumva de faţă, se află acolo doar pentru recomandările finale ale avocaţilor; ei ar trebui în mod normal să păstreze tăcerea. Dar Mel Kornstein stătea acolo clocotind, refuzând să dea mâna cu cineva şi neputându-se abţine să izbucnească.

— Peste şase luni o să speli vase la McDonald's, O'Leary. Sper că-ţi place mirosul uleiului de la cartofii prăjiţi.

O'Leary zâmbi şi îi aruncă lui Kantor o privire care spunea: „Vrei să te ocupi de nebunul ăsta?". Kantor mi-a întors privirea şi eu am spus:

— Mel, lasă-ne pe Bruce şi pe mine să ne ocupăm de asta.

Kornstein îşi încrucişă braţele, arzând mocnit.

Adevăratul scop al acestei întâlniri era să stabilească un lucru simplu; văzuse Frank O'Leary vreun prototip al Space Tron-ului în timp ce-l „crea" pe Space Time? Asemănarea dintre jocuri nici măcar nu era pusă sub semnul întrebării. Dacă puteam dovedi, fără urmă de îndoială, că O'Leary „văzuse" Space Tron-ul înainte de-a fi scos pe piaţă, câştigam. Era simplu ca bună ziua.

Fireşte, O'Leary susţinea că văzuse pentru prima oară Space Tron-ul într-un magazin de software. Kornstein era convins că O'Leary pusese cumva mâna pe prototipul jocului, datorită unuia dintre inginerii lui de software, dar bineînţeles că nu-şi putea dovedi bănuiala. Şi iată-mă încercând să mă bat cu Bruce Kantor, Esq., cocoşelul arţăgos.

După o jumătate de oră, Kantor încă făcea spume vorbind despre interdicţiile comerciale şi practicile necinstite. Îmi era greu să mă concentrez asupra acestui fel de argumentare, în starea de semizăpăceală în care mă aflam de dimineaţă, dar ştiam destule ca să-mi dau seama că doar făcea pe nebunul. Nici el, nici clientul lui nu aveau de gând să cedeze cu un centimetru.

Am întrebat pentru a treia oară:

— Poţi să spui în mod cert că nici clientul tău, nici unul dintre angajaţii lui nu au avut acces la vreo activitate de cercetare şi creaţie care să se desfăşoare la firma lui Kornstein?

Frank O'Leary continua să stea nepăsător, cu braţele încrucişate, afişând o figură plictisită şi lăsându-l pe avocatul lui să ducă greul. Kantor se aplecă în faţă, arboră micul său zâmbet impertinent şi spuse:

— Cred că ai ajuns la fundul sacului, Ben. Dacă nu mai ai nimic altceva…

Şi apoi am auzit, cu tonul acela imaterial, neclar, pe care începusem să-l recunosc, vocea lui Frank O'Leary murmurând ceva. Nu am înţeles bine, dar mi-am întins gâtul în faţă, prefăcându-mă că-

mi consult carnetul de notiţe, şi m-am concentrat ca s-o separ de pălăvrăgeala lui Kantor.

Ira Hanovian, spunea O'Leary.

Iisuse, dacă Hanovian ciripeşte…

— A, Bruce, am zis. Poate vrea clientul tău să ne povestească puţin despre Ira Hanovian.

Kantor se încruntă, privi supărat şi spuse:

— Nu ştiu la ce…

Dar O'Leary îl prinse de braţ pe Kantor şi îi şopti ceva la urechea stângă. Kantor se uită la mine cu ironie preţ de o clipă, se întoarse şi şopti şi el ceva.

Mi-am consultat carnetul galben, mi-am întins gâtul şi am început să ascult, dar în acel moment Kornstein m-a bătut uşor pe umăr.

— Ce are a face Ira Hovanian cu asta? şopti el. Cum ai ştiut de Ira Hovanian?

— Cine-i ăsta? am întrebat.

— Păi nu…

— Spune-mi tu.

— E un tip care a plecat din companie cu două luni înainte să iasă Space Tron. Un porcotan.

— Un ce?

— Mi-a fost milă de nenorocit. A pierdut o grămadă de pitaci băgaţi la bursă. Cred că a găsit o slujbă mai bună în altă parte, dar, dacă ar mai fi stat, ar fi fost un om bogat acum.

— A vândut secretele firmei?

— Ira? Ira era un nimeni.

— Ascultă-mă, am spus. Habar n-am de ce O'Leary ştie de numele ăsta. Înseamnă ceva pentru el.

— Nu mi-ai spus…

— Am aflat de curând, am răspuns. Bine, stai să mă gândesc un minut.

M-am întors şi m-am prefăcut a fi foarte concentrat asupra mâzgăliturilor din carnetul meu galben. La un metru şi ceva, O'Leary şi Kantor erau cufundaţi într-o discuţie şoptită.

… a furat un prototip funcţional din seif. Avea o combinaţie. Mi l-a vândut pentru douăzeci şi cinci de mii de dolari şi promisiunea că va mai primi o sută de miare când vom începe să avem profit.

Luam notiţe cât de repede puteam şi continuam să ascult, dar vocea dispăru. O'Leary zâmbea, vizibil relaxat acum, iar gândurile lui erau liniştite şi, ca atare, imposibil de citit.

Eram pe punctul de-a mă întoarce din nou spre Kornstein ca să-l întreb despre asta când, brusc, am prins un alt flux.

… L-a ars. Ce dracu' era să facă? El e cel care a comis actul ilegal, nu? Aşa că unde să se ducă?

Acum Kantor se răsuci înapoi spre mine şi spuse:

— Hai să ne întâlnim iar peste o zi sau două. Am făcut destule azi.

Am reflectat câteva secunde şi am spus:

— Daca aşa doriţi tu şi clientul tău, bine. În cel mai rău caz, asta o să ne dea timp pentru o depoziţie suplimentara a domnului Havonian, care ne-a oferit deja nişte informaţii interesante în legătură cu un prototip al jocului Space Tron şi cu un alt seif al companiei.

Kantor arăta îngrozitor de stânjenit. Îşi descrucişă picioarele, apoi şi le încrucişa din nou şi se trase neliniştit de barbă cu două degete.

— Ascultă, spuse el şi vocea lui era cu câteva note mai înaltă decât înainte, laudă-te cât vrei. Dar hai să nu ne pierdem vremea. Dacă tot ce doreşti este un mic aranjament, cred că ar fi în interesul clientului meu să treacă peste toate astea, aşa că am fi pregătiţi să facem o…

— 4,5 milioane, am spus.

— Ce? a făcut el cu respiraţia tăiată.

M-am ridicat şi am întins mâna.

— Ei bine, domnilor, am de luat câteva depoziţii. Cu ajutorul dat de dumneavoastră la tăinuirea cu bună ştiinţă a delictului în calitate de avocat care deţine probe, cred că vom avea un proces interesant. Vă mulţumesc că aţi venit.

— Stai puţin! izbucni Kantor. Putem ajunge la o înţelegere de…

— 4,5, am repetat.

— Ai înnebunit?

— Domnilor, am spus.

Cei doi clienţi, O'Leary şi Kornstein, se uitau fix la mine, ca loviţi de trăsnet, de parcă mi-aş fi tras brusc pantalonii de pe mine şi aş fi dansat o gigă pe birou.

— Iisuse, spuse Kornstein.

— Hai… hai să vorbim, decise Kantor.

— Bine, am spus eu şi m-am aşezat. Hai să vorbim.

Întâlnirea s-a încheiat patruzeci şi cinci de minute mai târziu.

Frank O'Leary era de acord să plătească o sumă totală de 4,25 milioane de dolari odată, achitabilă în termen de nouăzeci de zile, cu o clauză suplimentară că Space Time va fi scos de pe piaţă imediat.

Cu puţin timp înainte de prânz, O'Leary şi Kantor, considerabil mai supuşi, au ieşit de la mine din birou. Mel Kornstein m-a strâns într-o îmbrăţişare jilavă, ca de urs, mi-a mulţumit până la exagerare şi a plecat, zâmbind pentru prima oară după mai multe luni.

Iar eu m-am aşezat singur în biroul meu, ignorând sunetul telefonului. Şi am marcat un punct perfect în coşul electronic. Acesta a scos nişte urale sălbatice, ca la Boston Garden când e aglomeraţie mare, şi a strigat cu o voce metalică „Punct!". Am zâmbit în sinea mea, ca un idiot, întrebându-mă cât ar putea dura acest noroc deosebit. După cum se va vedea, a ţinut exact o zi.

15

Eroarea mea, după cum a ieşit la iveală, a fost greşeala clasică a operativului de informaţii aflat la început de drum: nu am luat în considerare faptul că s-ar putea să fiu urmărit.

Problema era că îmi pierdusem obişnuinţele. Lumea mea se întorsese cu fundul în sus. Logica normală a vieţii mele aşezate şi ordonate de avocat nu mai era valabilă.

Cred că trecem prin viață în mod mecanic, făcându-ne meseria, şi îndeplinindu-ne datoriile de parcă am avea ochelari de cal. Acum, dintr-o dată, ochelarii de cal au căzut. Cum aş mai putea să fiu la fel de circumspect şi de precaut cum fusesem, probabil, cândva?

Am reuşit să plec de la birou suficient de devreme ca să mai fac o oprire înainte să ajung acasă. Când a sosit liftul, era gol – ca de obicei, era prea târziu pentru aglomeraţia de după-amiază – şi am intrat.

Simţeam o nevoie disperată să vorbesc cu cineva, dar cu cine puteam vorbi cu adevărat? Cu Molly? Ar crede imediat că mă prăbuşisem pe fundul prăpastiei. Ca la toţi medicii, lumea ei era una foarte raţională. Sigur, la un moment dat va trebui să-i spun – dar când? Cu prietenul meu Ike? Aş putea, cred; dar în acest moment n-ar trebui să risc să spun nimănui.

Cu două etaje mai jos, liftul s-a oprit şi în el a intrat o tânără femeie. Era înaltă, cu păr arămiu, cu puţin prea mult rimel, dar cu o siluetă drăguţă, plină, iar bluza de mătase îi scotea în evidenţă sânii mari. Stăteam acolo în tăcerea împărtăşită în mod normal de persoanele dintr-un lift atunci când nu se cunosc, dar, întâmplător, ajung împreună într-o cutie de metal, la o distanţă de ceva mai mult de un metru. Părea preocupată. Amândoi eram ocupaţi să ne uităm în sus, la numerele care se schimbau. Durerea mea de cap, acel teribil val de durere, aproape că dispăruse, slavă Domnului.

Întâmplător, mă gândeam la Molly, când am „auzit-o”:

Cum o fi în pat.

I-am aruncat o privire, instinctiv, asigurându-mă încă o dată că nu spusese nimic cu voce tare. Privirea ei a părut s-o prindă pe-a mea o fracţiune de secundă, dar s-a întors spre cifrele roşii care se aprindeau în panoul de deasupra uşii.

Acum m-am concentrat şi am prins ceva mai mult.

Fund drăguţ. Probabil un tip destul de puternic. Arată ca un avocat, ceea ce înseamnă că este, probabil, genul conservator, plictisitor, dar pentru o noapte cui îi pasă.

M-am întors din nou şi de data asta ochii ei i-au întâlnit pe ai mei pentru o clipă, întârziind o secundă prea mult.

Dacă a existat vreodată o femeie care să fie disponibilă, atunci ea era aceea. Am simţit deodată un ciudat acces de vinovăţie. Mă furişasem în fanteziile ei cele mai intime, în socotelile ei particulare,

în visele ei. Era o fraudă îngrozitoare, încălca toate regulile pe care noi, fiinţele omeneşti, le făcuserăm pentru flirt, dansul aluziilor, al semnelor şi al sugestiilor, care funcţionează aşa de bine tocmai pentru că nu se spune nimic niciodată şi nimic nu este sigur.

Ştiam că această femeie s-ar culca imediat cu mine. De obicei, nu poţi fi niciodată sigur, indiferent ce-ţi spune limbajul trupului. Unor femei le place să flirteze, să ducă lucrurile până pe marginea prăpastiei, doar ca să vadă dacă sunt suficient de dezirabile ca să împingă un bărbat atât de departe. Apoi se retrag, jucându-se de-a convenţiile sociale şi simulând lipsa de dorinţă sau nevoia de-a fi curtate. Întregul joc, care a uimit atât bărbaţi, cât şi femei încă de pe vremea când am început să stăm în poziţie bipedă (şi probabil chiar şi înainte de asta), se bazează pe incapacitatea noastră de-a şti ce este în mintea celorlalţi. Este un joc construit pe incertitudine.

Dar eu *ştiam*. Ştiam cu o siguranţă absolută ce gândea această femeie. Şi pentru nu ştiu care motiv, acest lucru mi s-a părut profund neliniştitor, de parcă aş fi fost exclus din regulile normale ale comportării umane.

Sunt, de asemenea, foarte conştient de faptul că un alt bărbat ar fi profitat imediat de situaţie. Şi de ce nu? Ştiam că era dornică; o găseam destul de atrăgătoare. Chiar dacă pretindea lipsa de interes, puteam să văd – sau să „aud” – prin ea, ştiind exact ce să spun şi când s-o spun. Puterea aceea era enormă.

Ei bine, nu sunt mai virtuos decât oricare alt bărbat. Doar că eram îndrăgostit de Molly.

Şi tocmai în acest moment mi-am dat seama că relaţia mea cu Molly nu va mai putea niciodată să fie aceeaşi.

Biblioteca Publică din Boston nu era prea aglomerată în primele ore ale serii şi am putut să primesc teancul de cărţi pe care îl solicitasem în douăzeci de minute.

Literatura care se ocupă de percepţia extrasenzorială este, în realitate, foarte bogată. Un număr de cărţi au titluri care sună (relativ) serios, cum ar fi *Descoperiri din domeniul psihologiei făcute în spatele Cortinei de Fier* şi *Bazele ştiinţifice ale telepatiei*. Pe de altă parte, altele au titluri neatractive, ca de exemplu *Dezvoltaţi-vă potenţialul mintal!* sau *Oricine poate avea PES*[10] pe acestea le-am dat la o parte după o foarte scurtă trecere în revistă. Unele dintre cele care păreau serioase s-au dovedit, după câteva minute de citire, a nu fi atât de profund discutabile – făceau o grămadă de speculaţii şi aduceau probe în paginile lor pline de statistici şi referinţe erudite. În cele din urmă am mai rămas cu trei volume, care păreau să ofere speranţe: *Psi* (care s-a dovedit a fi o prescurtare folosită în jargon pentru „psihic”), *Constatări recente în domeniul fenomenelor parapsihologice* şi *Frontierele minţii*.

Mă simţeam puţin ciudat uitându-mă prin cărţile pline de speculaţii. Era ca şi cum o persoană suferind de migrenă ar cerceta nişte volume care emiteau ipoteze că „s-ar putea” să existe un lucru ca migrena. Voiam să strig în incinta tăcută, cavernoasă a bibliotecii: „Lua-o-ar dracu’, nu-i o teorie! Eu chiar o am!”. În schimb, m-am cufundat în studii. Aparent, printre grămezile de şarlatani şi ţăcăniţi se afla un număr de savanţi avizaţi, în care puteai să ai încredere şi

[10] Percepții extrasenzoriale (n. tr.).

care credeau că anumite fiinţe umane posedau capacitatea de-a citi gândurile, într-un fel sau altul. Printre ei se aflau câţiva laureaţi ai Premiului Nobel şi câţiva cercetători renumiţi de la Duke, UCLA, Princeton, Stanford, Oxford şi de la Universitatea din Freiburg. Ei studiau domenii cum ar fi „psihometria” şi „psihokinezia”.

În majoritatea cazurilor, aceşti oameni de ştiinţă se afirmaseră în mai multe domenii de cercetare tradiţionale şi atrăseseră o atenţie puţină sau superficială asupra activităţii lor din domeniul parapsihologici, în ciuda articolelor din revistele de ştiinţă respectabile, cum ar fi *Nature* din Marea Britanie.

Rezultatul la care se pare că ajungeau era acesta: probabil că un sfert dintre fiinţele omeneşti trăiesc, într-un moment sau altul, o formă oarecare de telepatie. Cei mai mulţi dintre noi refuzăm totuşi să acceptăm acest lucru. Am citit un număr de relatări care păreau plauzibile. O femeie tocmai lua cina cu nişte prieteni din New York şi dintr-o dată a fost *sigură* că tatăl ei murise. S-a grăbit să dea un telefon – şi, într-adevăr, tatăl murise în urma unui atac de cord, la spital, în clipa când simţise ea că se întâmplase. Un student de la un colegiu simţise o nevoie bruscă, urgentă, să telefoneze acasă şi aflase că fratele său mai mic avusese un accident de maşină cumplit. Cel mai des, am aflat, oamenii primeau „semnale” sau „presimţiri” în timpul somnului şi/sau în vise, pentru că în acele perioade suntem cel mai puţin dominaţi de scepticism.

Dar nimic din toate astea nu se aplică la ce mi se întâmplase mie. Eu nu trăiam experienţa unor „presentimente”, „semnale” sau „nevoi urgente”. Eu „auzeam” – nu există un alt cuvânt pentru asta – gândurile altora. Totuşi, nu de la distanţă. De fapt, la ceva mai mult de un metru distanţă, nu puteam „auzi” nimic. Ceea ce însemna că primeam un fel de semnal transmisibil de la creierul omenesc. Nimic din cărţile acelea nu se referea la aşa ceva.

Până când am dat peste un capitol care m-a intrigat în volumul *Limitele minţii*. Autorul discuta despre folosirea psihologiei de către diferite forţe de poliţie de pe tot teritoriul Statelor Unite şi de către Pentagon în timpul căutării soldaţilor dispăruţi în misiune în Vietnam. Exista şi o referire la felul cum folosise Pentagonul psihologia, în ianuarie 1982, când fusese căutat generalul Dozier, răpit de Brigăzile Roşii din Italia.

Apoi am remarcat o trimitere la un articol scris în 1980 în revista internă a armatei SUA, *Militaryreview*, despre „noul câmp de bătaie mintal”. Se vorbea despre „marele potenţial” al „utilizării hipnozei telepatice” pe timp de război – război psihic, îl numea articolul. Se menţionau şi armele „psihotronice” ale sovieticilor – folosirea parapsihologici la scufundarea submarinelor nucleare ale Statelor Unite – precum şi modul cum Agenţia Naţională de Securitate folosea psihologia pentru a sparge codurile.

Cartea continua să vorbească despre izvorul existenţei unei „forţe militare cu acţiune psihică” în subsolul Pentagonului, păstrată în cea mai mare siguranţă şi condusă de un adjunct de şef de stat-major de la informaţii.

Pe pagina următoare am dat peste o referinţă la un proiect CIA strict secret, care presupunea utilizarea capacităţilor de percepţie extrasenzorială a celor de la informaţii.

Proiectului, spunea această relatare, i-a pus capăt în 1977 noul director al Agenţiei Centrale de Informaţii, amiralul Stansfield

Turner. Cel puţin, specula autorul, i s-a pus capăt în mod „oficial”. Se ştia foarte puţin despre acest proiect, continua autorul, cu excepţia unui nume asociat cu el şi obţinut de la un ofiţer CIA renegat. Era numele directorului de proiect. Iar numele acela era Charles Rossi.

Profund neliniştit şi derutat, aveam nevoie de puţină mişcare ca să-mi limpezesc mintea şi să gândesc raţional.

De doi ani făceam parte dintr-un club de atletism de pe Boylston Street, care îmi plăcea mai ales pentru că era aproape atât de serviciu, cât şi de casă. Clientela lui era amestecată – avocaţi şi oameni de afaceri, vânzători şi directori de nivel mediu, atleţi adevăraţi şi aşa mai departe; amenajările din sala de gimnastică erau ultimul răcnet. N-am putut s-o conving niciodată pe Molly să vină să lucreze cu mine. Era de părere că toţi aveam un număr limitat de bătăi ale inimii şi nu dorea să şi le irosească pe ale ei pe vreo maşină Nautilus. Şi când te gândeşti că era medic.

Mi-am schimbat hainele de lucru cu un şort şi un tricou şi am tras la aparatul cu vâsle timp de douăzeci de minute, gândindu-mă tot timpul la ceea ce citisem la bibliotecă.

În cel mai strict sens al cuvântului, nu citeam gândurile altora, am conchis. Puteam să primesc undele de joasă frecvenţă ale creierului, generate doar de o singură parte a acestuia, centrul vorbirii din cortex. Cu alte cuvinte, auzeam cuvinte şi fraze aşa cum erau transformate din gânduri şi idei abstracte în cuvinte, aşa cum căpătau formă în vorbire, înainte de-a fi rostite cu voce tare. Dacă teoria mea era corectă, se pare că, atunci când anumite gânduri ne apar cu forţa, pasiunea sau emoţia necesară, noi le prearticulăm – le pregătim spre a fi rostite, chiar dacă nu le vom rosti niciodată. Şi exact în acele momente creierul emite semnale perceptibile pentru – mă rog, pentru mine.

De-aş şti mai mult despre felul cum funcţionează creierul! Dar nu prea puteam risca acum să consult un neurolog; nu puteam avea încredere cu adevărat în nimeni că va păstra secretul stării mele.

Toate astea îmi treceau prin minte în timp ce plecam de la aparatul de vâslit, cu tricoul cenuşiu deja ud de sudoare, şi mă instalam pe Stairmaster. Acest instrument de tortură îţi cere să apeşi în sus şi în jos pe un set de pedale, în timp ce te ţii de un ghidon şi stai tot timpul în poziţie verticală, iar ecranul unui computer cu cifre roşii, strălucitoare, îţi măsoară efortul.

Pe aparatul Stairmaster de lângă mine era un domn solid, de vreo cincizeci de ani, cu un tricou bleu şi pantaloni scurţi şi albi, care împrăştia stropi de sudoare pe suportul metalic al aparatului, în timp ce şiroaie de transpiraţie îi curgeau pe lângă urechi, de pe nas, fălci şi frunte. Purta ochelari cu ramă de metal, care se aburiseră complet. Vorbisem o dată cu el la club – nu-mi amintesc despre ce – şi îmi aminteam că numele lui era Alan, Alvin sau cam aşa ceva şi că era vicepreşedinte la o buclucaşă bancă din Boston, Beacon Guaranty Trust. Din cauza unei poveşti despre conducerea proastă, care se adăuga la problemele generale ale economiei naţionale, Beacon se îndrepta încet spre faliment. Alan sau Alvin, din câte îmi amintesc, era un om permanent deprimat şi cine putea să-l învinovăţească pentru asta?

Cum trăgea vârtos pe Stairmaster, Al nu mă observă. Ochii lui erau acoperiţi, gura pe jumătate deschisă, respiraţia grea.

Nu era intenţia mea, pentru că doream să fiu singur, doar cu gândurile mele, dar nu m-am putut abţine şi am auzit cele ce urmează.

Poate unchiul lui Catherine?

Nu. CSG-ul ar merge drept la ţintă. Ticăloşii ăia nu au scrupule.

Ar fi la fel de ilegal ca în cazul în care mi-aş vinde propriile acţiuni.

Trebuie să existe o cale.

Nu puteam să prind tot ce spunea. Gândurile lui veneau şi plecau, tari şi apoi slabe, clare şi apoi indistincte, ca un radio cu unde scurte care prindea un post străin aflat la distanţă.

Dar toată treaba aia despre CSG şi ilegalitate mi-a atras atenţia imediat. Mi-am înclinat capul puţin spre trupul greoi şi transpirat al lui Al.

Acţiunile or să crească al naibii. Cum se face că nu am voie să cumpăr acţiuni în propria companie? Nu pare corect. Mă întreb dacă altcineva din comitetul director gândeşte la fel ca mine. Sigur că da. Toţi încearcă să găsească o cale să se îmbogăţească din asta.

Acest monolog devenea din ce în ce mai interesant şi mă străduiam să-l prind fără să atrag atenţia. Al, pierdut în micile lui gânduri lacome, nu părea să mă observe.

Ia să vedem. Anunţul se face mâine la ora 14:00. Fiecare specialist financiar din ţară şi sute de mii de acţionari vor vedea că săracul, încolţitul, bătrânul Beacon Trust este cumpărat de solidul Saxon Bancorp şi toată lumea, cu căţel şi purcel, va cumpăra acţiunile Beacon, mult subevaluate. Vom ajunge de la unsprezece şi jumătate la cincizeci sau şaizeci în două zile. Iisuse. Şi eu să stau cu mâinile în sân. Trebuie să existe o cale. Poate una dintre prietenele bogate ale lui Catherine. Poate reuşeşte unchiul ei să găsească ceva care să nu ducă prea aproape de mine – să cumpere Beacon mâine dimineaţă pe numele altcuiva…

Am constatat că inima începea să-mi bată cu putere. Tocmai aflasem ceea ce se putea numi informaţia esenţială a unui iniţiat. Beacon Trust urma să fie achiziţionată de Saxon. Tranzacţia avea să fie anunţată a doua zi. Alan sau Alvin era unul dintre probabilii câţiva iniţiaţi, directori şi avocaţi, care ştiau despre tranzacţie. Cu siguranţă că acţiunile Beacon vor avea o evoluţie rapidă şi oricine avea informaţii prealabile putea ajunge un om bogat. Al căuta o cale să se îmbogăţească el însuşi, dacă putea să găsească o metodă care nu i-ar pune pe urmele sale pe ogarii de la CGS. Mă îndoiam că era în stare să se descurce.

Dar eu eram.

Mâine, în câteva ore, puteam să dau lovitura la acţiunile Beacon Trust, ceea ce ar face ca dispariţia acelei sume de o jumătate de milion de dolari să pară lipsită de importanţă.

Nici un om din lumea asta nu putea lega numele meu de Beacon Trust. Firma mea nu făcea afaceri cu Beacon (nu am catadicsi să facem). M-am hotărât ca nici măcar să nu-l salut pe Al; mai bine să nu schimbăm nici un cuvânt.

Ce putea face Comisia pentru Garanţii şi Securitate? Să mă aducă în tribunal, în faţa unui juriu format din cei ca mine şi să mă acuze că am citit gânduri cu scopul de-a profita în mod ilegal?

Preşedintele CGS s-ar trezi închis la nebuni înainte ca hârtiile să poată fi puse la dosar.

Am coborât de pe Stairmaster, asudând din belşug. Petrecusem trei sferturi de oră bune pe echipamentul de tortură fără măcar să-mi dau seama.

16

Cu aproximativ douăzeci de minute mai târziu, am auzit o cheie răsucindu-se în ambele broaşte de la uşa din față, apoi am auzit vocea lui Molly strigând:

— Ben?

— Ai întârziat, am spus eu, simulând supărarea. Spune-mi, ce e mai important – viaţa unui prunc sau cina mea?

Mi-am ridicat privirea, i-am zâmbit şi am văzut că arăta epuizată.

— Hei, am spus, ridicându-mă s-o îmbrăţişez. Ce s-a întâmplat?

Clătină din cap încet, obosită.

— O zi grea.

— Aha, am spus, dar acum eşti acasă.

Am luat-o în braţe şi am sărutat-o; un sărut zdravăn, lung, prelungit. Am strâns-o de fund şi m-am lipit de ea.

Şi-a strecurat mâinile reci şi uscate în jos pe spatele meu, sub banda elastică a şortului.

— Mmm, a spus ea.

Îi simţeam respiraţia fierbinte pe ceafă. Acum îmi strecurasem mâinile sub bluza ei, în sus, sub ţesătura albă de bumbac a sutienului, îi pipăiam sfârcurile calde, întărite, o mângâiam.

— Mmm, spuse ea.

— Sus? am întrebat.

Ea gemu încet, apoi tremură uşor.

În bucătărie, am auzit.

M-am înclinat spre ea, plimbându-mi încă vârful degetelor peste sânul ei stâng, strângându-i sfârcul întărit.

Fă-o în bucătărie. În picioare. Ah, chiar aici…

M-am ridicat, am apucat-o de umeri şi am condus-o cu blândeţe din camera de zi în bucătărie, apoi am împins-o cu spatele spre suprafaţa lustruită, zgâriată, a mesei de stejar.

Gândurile ei. Era incorect, era rău, era ruşinos, dar, dus de poftele mele, nu mă puteam abţine…

Ah, da…

Gemu încet în timp ce-i dădeam jos bluza.

Celălalt sân. Nu te opri. Amândoi sânii…

Ascultător, i-am mângâiat ambii sâni cu palmele, după care mi-am aplecat capul şi am supt sfârcul unuia, iar apoi pe al celuilalt.

Nu te mişca…

Am continuat să sug şi să ling, împingându-mă în tot acest timp peste ea, până când s-a întins pe masă, la o distanţă sigură de castroane. Nu văzusem niciodată filmul *Poştaşul sună întotdeauna de două ori*, dar mi-am amintit povestea; n-o făcuseră Lana Turner şi John Garfield tot pe masa din bucătărie?

Acum, încă mozolindu-i sânii, mi-am apăsat mădularul întărit pe coapsele ei, mişcându-mă încet, şi, în timp ce începeam să-i desfac fermoarul de la pantaloni, am auzit;

— Nu. Nu încă.

Şi, ascultând de dorinţele ei nerostite, mi-am întors toată atenţia spre sânii ei, întârziind acolo mai mult decât aş fi făcut-o în mod normal.

Adevărul este că am făcut efectiv dragoste pe masa din bucătărie, spărgând un castron din porţelan ieftin în timpul agitaţiei, dar nici unul dintre noi n-a observat prea bine pierderea. Trebuie să recunosc, a fost cel mai erotic şi mai intens act sexual pe care l-am avut vreodată. Molly fusese atât de transportată, încât uitase să-şi pună diafragma. A avut orgasm, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. După aceea am rămas îmbrăţişaţi, uzi de sudoare şi mirosind a mosc pe canapeaua din camera de zi, lângă bucătărie.

Cu toate astea, când s-a terminat, m-am simţit cumplit de vinovat.

Se spune că toţi oamenii sunt trişti după actul sexual. Eu cred că doar bărbaţii trăiesc melancolia postcoitală. Molly părea în acelaşi timp fericită şi dezorientată când îmi mângâia penisul acum flasc, roşu şi stors de vlagă.

— Nu te-ai protejat, am spus. Înseamnă că te-ai răzgândit în legătură cu copiii?

— Nu, spuse ea visătoare. Nu sunt în perioada fertilă a ciclului. Nu există un risc prea mare. Dar a fost grozav.

Mă simţeam din ce în ce mai vinovat, mai prădalnic şi, în general, mai rău. Simţeam că o violasem într-un mod esenţial, îndeplinindu-i toate dorinţele nerostite, o manipulasem în cel mai rău sens al cuvântului, angajat într-o lipsă de sinceritate condamnabilă.

Mă simţeam ca un rahat.

— Mda, am spus. A fost grozav.

Căsătoria noastră avusese loc pe terenul unei proprietăţi vechi şi încântătoare, în afara Bostonului. Ziua aceea îmi este neclară. Îmi amintesc că mă agitam de colo-colo, căutându-mi cureaua, butonii şi o pereche de şosete negre suficient de bune ca să le pot purta.

Cu puţin timp înainte de începerea ceremoniei, Hal Sinclair m-a prins de cot. În smoching, părea mai distins decât atunci când l-am întâlnit pentru prima oară: părul lui alb strălucea în contrast cu faţa bronzată, prelungă, îngustă şi frumoasă. Avea bărbia despicată, buze subţiri şi riduri în jurul ochilor şi gurii ori de câte ori râdea.

Părea supărat, dar în curând mi-am dat seama că era crispat şi nu-l mai văzusem niciodată aşa.

— Să ai grijă de fiica mea, spuse el.

M-am uitat la el, aşteptând să spună o glumă, dar chipul său era în continuare sumbru.

— M-ai auzit?

Am spus da, bineînţeles că voi avea grijă.

— Să ai grijă de ea.

Şi deodată ceva m-a izbit ca un pumn în plexul solar. Sigur! Prima mea soţie fusese ucisă. Hal n-ar fi spus-o niciodată, dar, dacă

nu ar fi fost neputinţa mea de-a urma metodele de acţiune corecte, Laura ar fi trăit. Dacă n-ar fi fost superficialitatea mea!

Ţi-ai omorât prima soţie, Ben, părea el să-mi spună. *N-o omorî şi pe a doua*.

Faţa mea a luat foc. Voiam să-i spun să se ducă în paştele măsii. Dar nu-i puteai spune aşa ceva viitorului socru, nu în ziua căsătoriei.

Am răspuns, cât de călduros am putut:

— Nu-ţi face griji, Hal. O să am.

— Am un client, Mol, am spus mai târziu, în timp ce sorbeam votcă şi apă tonică la masa din bucătărie. Un tip normal, în toate minţile…

— Ce caută la Putnam & Stearns?

Luă o înghiţitură din paharul rece.

— Excelent. Cu multă lămâie, aşa cum îmi place.

Am chicotit.

— Iar acest client, care pare a fi în toate minţile, m-a întrebat dacă cred în existenţa percepţiei extrasenzoriale.

— P.E.S.

— Şi a insistat că poate, într-un fel, să le prindă gândurile altora. Să le „citească”.

— Bine, Ben. Unde vrei să ajungi?

— Aşa că a încercat şi cu mine şi m-a convins. Ce aş vrea eu să ştiu este: tu accepţi o asemenea posibilitate?

— Nu. Da. De unde dracu’ să ştiu? Unde baţi?

— Ai auzit vreodată de aşa ceva?

— Sigur. *În Zona crepusculară* cred că au fost nişte episoade despre asta. Şi cu un puşti dintr-un roman de Stephen King. Dar ascultă, Ben… eu… trebuie să vorbim.

— Bine, am spus prudent.

— M-a acostat azi un tip la spital.

— Ce tip?

— „Ce tip”? mă imită ea sarcastic. Ştii al naibii de bine ce tip.

— Molly, ce tot îndrugi?

— În după-amiaza asta. La spital. A zis că i-ai spus tu unde să mă găsească.

Mi-am pus băutura jos.

— Ce?

— N-ai vorbit cu el?

— Îţi jur, nici n-am idee despre ce e vorba. Cineva te-a „acostat”?

— Nu „acostat”, nu vreau să spun asta. Ştii, era un tip care stătea în sala de aşteptare şi cred că trimisese vorbă prin cineva să mă cheme. Nu l-am recunoscut. Avea un aspect oarecum oficial – costum gri, cravată albastră şi aşa mai departe.

— Cine era?

— Ei, asta e. Nu ştiu.

— Nu ştii?

— Ascultă, spuse ea pe un ton ascuţit. A întrebat dacă eram Martha Sinclair, fiica lui Harrison Sinclair. Am spus că da şi l-am întrebat cine e. A întrebat dacă poate să stea de vorbă cu mine două minute şi am spus că poate.

S-a uitat la mine cu nişte ochi injectaţi şi a continuat:

— A spus că tocmai vorbise cu tine, că era un prieten de-al tatălui meu. Mi-am închipuit că asta însemna că era un angajat al Agenţiei, de vreme ce arăta aşa, şi că dorea să discute cu mine două minute, aşa că i-am spus că sunt de acord.

— Ce voia?

— A întrebat dacă ştiam ceva despre un cont pe care îl deschisese tata înainte să moară. Ceva în legătură cu un cod de acces sau aşa ceva. Nu ştiam despre ce dracu' vorbea.

— *Ce?*

— N-a vorbit cu tine, nu? spuse ea, nereuşind să-şi stăpânească un suspin. Ben, este o minciună, trebuie să fie.

— Nu i-ai aflat numele?

— Eram şocată! Aia mai puteam vorbi.

— Cum arăta?

— Înalt. Piele foarte albă, aproape albinos. Păr blond. Părea puternic, dar cumva, nu ştiu, efeminat. Hermafrodit. A spus că se ocupa de securitate la Agenţia Centrală de Informaţii, spuse ea cu o voce scăzută, subţire. A mai spus că cercetau ceva căruia i-a zis o „presupusă delapidare" făcută de tata şi dorea să ştie dacă nu mi-a lăsat nişte hârtii şi nu mi-a dat informaţii. Dacă n-a lăsat nişte coduri de acces. Ceva de genul ăsta.

— I-ai spus că gândesc cu cururile lor ălea mari, nu-i aşa?

— I-am spus că este o greşeală îngrozitoare, ce dovadă au şi altele de felul ăsta. Iar tipul mi-a spus ceva de genul, o să luăm legătura din nou, dar între timp gândeşte-te foarte bine la ce ţi-ar fi putut spune tatăl tău. Apoi a zis…

Vocea ei se frânse şi îşi acoperi ochii cu mâna.

— Continuă, Molly.

— A spus că delapidarea era, după toate probabilităţile, legată de asasinarea tatălui meu. Ştia de fotografie…

Îşi închise ochii.

— Mai departe.

— A spus că Agenţia făcea multe presiuni ca aceste afirmaţii să fie făcute publice, să le prezinte în mijloacele de informare în masă, iar eu am zis *dar nu pot face asta, este o minciună, i-aţi ruina reputaţia.* El a spus, *n-am vrea să facem asta, doamnă Sinclair. Nu vrem decât să cooperaţi cu noi.*

— O, Doamne, am gemut.

— Are asta vreo legătură cu Corporaţia, Ben? Cu ceea ce faci pentru Alex Truslow?

— Da, am spus. Da, cred că are.

17

Dimineaţa următoare, devreme – şi *trebuie* să fi fost devreme, pentru că Molly încă nu se sculase ca să meargă la lucru – am deschis ochii, m-am uitat prin cameră, aşa cum fac de obicei, şi am văzut pe ceasul radio electronic că nu era nici măcar ora şase.

Molly dormea lângă mine ghemuită şi cu mâinile strânse la piept. Îmi place s-o privesc când doarme; îmi plac vulnerabilitatea ei de fetiţă, părul ciufulit şi chipul fără machiaj. Are capacitatea de-a dormi mult mai profund decât mine. Uneori cred că îi place mai mult să doarmă decât să facă dragoste. Şi, într-adevăr, se trezeşte mereu vioaie, fericită şi refăcută, de parcă s-ar fi întors dintr-o vacanţă scurtă, dar minunată.

În timp ce eu mă trezesc dispeptic, năucit, țâfnos. M-am dat jos din pat, am traversat podeaua rece din lemn şi m-am dus la toaletă, sperând că zgomotul o va trezi. Dar nici că putea fi ademenită să se despartă de visul ei, oricare ar fi fost. Apoi m-am apropiat de pat pe partea ei, m-am aşezat pe margine şi mi-am aplecat capul spre al ei.

Am fost uimit „auzind” ceva.

Nu era nimic coerent, nimic de felul scurtelor fragmente de gândire logică pe care fusesem în stare să le culeg cu o zi în urmă.

Auzeam frânturi şi crâmpeie de sunete aproape muzicale, tonale, care nu semănau cu nici o limbă pe care o auzisem până atunci. Era ca şi cum ar fi răsucit butonul unui radio într-o ţară străină. Şi apoi – un mănunchi de cuvinte care aveau un sens perfect. *Computer*, am auzit şi apoi ceva care suna ca *vulpe*, pe urmă era limpede că visa ceva despre spital, *monitor*, după care, brusc, *Ben* şi pe urmă mai multe fraze din acelea fără sens, dar muzicale.

Abia atunci s-a trezit. Îmi simţise respiraţia pe faţa ei? Ochii s-au deschis încet, concentrându-se asupra mea. A sărit în sus.

— Ce este, Ben? întrebă ea repede.

— Nimic, am spus.

— Cât e ceasul? E şapte?

— E şase.

Am ezitat, apoi am spus:

— Vreau să stăm de vorbă.

— Vreau să dorm, mormăi ea şi-şi închise ochii. Vorbim mai târziu.

Se răsuci pe o parte şi înșfăcă perna în braţe. I-am atins umărul:

— Mol, iubito. Trebuie să vorbim acum.

Cu ochii închişi, mormăi: „Bine”. I-am atins umărul din nou şi ochii i s-au deschis la loc:

— Ce?

S-a sculat încet în capul oaselor. M-am ridicat în pat şi mi-a făcut loc:

— Molly… am început şi apoi m-am oprit.

Cum era să spun asta? Cum să explic ceva ce nu avea sens nici măcar pentru mine însumi?

— Hmm?

— Mol, o să fie foarte greu să-ţi explic. Cred că va trebui doar să asculţi. N-o să mă crezi, mă aştept la asta – sigur, nici eu n-aş crede – dar deocamdată ascultă-mă şi atât. Bine?

Mă privi un moment cu suspiciune.

— Asta are legătură cu tipul de la spital, nu-i aşa?

— Te rog, ascultă. Ştii, tipul ăsta de la CIA a venit şi m-a rugat să mă supun la un examen cu un poligraf PRM.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

— Cred că PRM-ul mi-a făcut ceva – la creier.

Ochii ei s-au mărit, apoi sprâncenele i s-au arcuit a îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat, Ben?

— Stai, ascultă. E ceva rău de tot. Crezi cel puţin în posibilitatea ca unele fiinţe omeneşti să posede o percepţie extrasenzorială?

— Clientul ăsta despre care mi-ai spus aseară, spuse ea. Nu există nici un client, nu? O, Ben.

— Ascultă, Molly…

— Ben, am nişte prieteni pe care-i poţi consulta. La spital…

— Molly…

— Oameni foarte buni, foarte deştepţi. Şeful secţiei de psihiatrie pentru adulţi este efectiv un…

— Pentru Dumnezeu, n-am luat-o razna.

— Atunci…

— Ascultă, să ştii că au apărut mai multe studii în ultimele decenii, care demonstrează – fără a fi concludente, dar cel puţin sunt convingătoare, dacă ai o minte deschisă – *posibilitatea* ca unii dintre noi să poată percepe gândurile altora. Uite, am continuat. În februarie 1993, un psiholog de la Cornell a susţinut o lucrare la întâlnirea anuală a Asociaţiei Americane pentru Progresul Ştiinţei. Asta-i o chestie oficială. El a prezentat probe statistice serioase, care demonstrau că P.E.S. există – că fiinţele omeneşti pot cu adevărat să citească gândurile altora. Lucrarea lui a fost acceptată spre publicare la cea mai prestigioasă revistă de psihologie. Iar preşedintele secţiei de psihologie de la Harvard a spus că a fost „foarte convins”.

Ea a părut să se bosumfle şi nici nu s-a mai uitat la mine, dar eu am continuat neclintit.

— Până de curând nu am dat nici o atenţie acestor probleme. Lumea-i plină de negustori şi şarlatani şi am respins întotdeauna acel tip de oameni ca fiind naivi, dacă nu chiar mai rău.

Acum băteam câmpii, încercând cu disperare să par cât de raţional, de realist şi de avocat puteam.

— Hai să trec la obiect. CIA, vechiul KGB şi alte câteva servicii de informaţii din întreaga lume – cred că şi Mossad-ul din Israel – au fost dintotdeauna interesate de posibilităţile de spionaj ale oamenilor care posedă fie şi un minimum de – nu găsesc un cuvânt mai bun – capacităţi „psihice”. Există programe bine finanţate care caută astfel de oameni – asta este realitatea – şi încearcă să-i folosească la informaţii. Când lucram la Agenţie, îmi amintesc că am

auzit zvonuri despre un asemenea program special. Şi acum am citit destul de mult despre asta.

Molly clătina încet din cap, cu toate că nu puteam să spun dacă era în semn de neîncredere sau de tristeţe. Mi-a atins genunchiul cu mâna şi a spus:

— Ben, crezi că Alex Truslow e amestecat în asta?

— Dă-mi voie să termin, am spus. Când am…

Vocea mea se pierdu în timp ce mă gândeam la ceva.

— Hmm?

Am ridicat o mână ca s-o fac să tacă. Am încercat să-mi golesc mintea, apoi m-am concentrat. Sigur, dacă era atât de supărată pe cât părea…

Rosenberg, am auzit, mai clar ca oricând. Mi-am muşcat buza de jos şi am continuat să mă concentrez:

… lăsat să facă împuţita asta de treabă pentru Truslow. Trebuie să fie aşa de greu pentru el să vină iar în contact cu fantomele astea după ce a renunţat la tot, după ceea ce s-a întâmplat cu el, trebuie să plătească un tribut. Stan Rosenberg îşi va face timp pentru el astăzi dacă-l rog, ca pe o favoare specială…

Am spus:

— Molly, ai de gând să-l suni pe Stan Rosenberg, da? Aşa îl cheamă, nu-i aşa?

Mă privi cu tristeţe:

— Este noul şef de la psihiatrie. Ţi-am spus despre el mai de mult, nu?

— Nu, Molly. Niciodată. Erau gândurile tale.

Dădu din cap şi privi în altă parte:

— Molly. Hai să ne jucăm puţin. Vreau să te gândeşti la ceva. Gândeşte-te la ceva ce eu nu pot *să ştiu*.

— Ben, spuse ea, cu un zâmbet slab pe faţă.

— Gândeşte-te la… gândeşte-te la numele învăţătoarei tale din clasa întâi. *Fă-o*, Molly.

— Bine, spuse ea cu răbdare.

Îşi închise ochii, ca şi cum s-ar fi gândit foarte serios, iar eu mi-am eliberat mintea şi am auzit – *doamna Nocito*.

— E doamna Nocito, nu-i aşa?

Ea aprobă din cap. Apoi se uită la mine exasperată şi spuse:

— Ce rost are asta, Ben? Te distrezi?

— La dracu', ascultă-mă. Mi s-a întâmplat ceva la laboratorul PRM al lui Rossi. Mi-a modificat cumva creierul, mi-a făcut ceva. Am ieşit de-acolo cu o capacitate de a – cum aş putea să explic? — de a auzi sau a citi gândurile altora. Nu tot timpul şi nu toate gândurile. Numai lucruri la care ceilalţi se gândesc cu furie, teamă sau emoţie – dar pot s-o fac. Evident, cineva a descoperit că un aparat de proiectare a rezonanţei magnetice, foarte puternic, poate modifica creierul sau cel puţin ***unele*** creiere…

Cinci cinci cinci zero şapte doi zero. Când se duce la baie sau când merge jos, am s-o sun pe Maureen. Ea o să ştie ce e de făcut…

— Molly. Ascultă-mă. Ai de gând să suni pe cineva care se numeşte Maureen. Numărul de telefon este 555-0720.

Se uită la mine posomorâtă:

— N-aveam cum să ştiu asta, Molly. Nici vorbă. Crede-mă.

Ea continuă să se uite la mine, cu lacrimi sclipind în ochii ei şi cu gura uşor deschisă.

— Cum ai făcut asta? şopti ea apoi.

O, slavă Domnului. Slavă Domnului.

— Molly, vreau să te gândeşti la ceva – ceva ce eu nu *pot* să ştiu că gândeşti. Te rog.

Şi-a adus genunchii la piept, i-a cuprins în braţe şi şi-a strâns gura.

Trollope. N-am citit niciodată Turnurile din Barchester. Vreau să o citesc în curând. În vacanţa viitoare…

— Te gândeşti că nu ai citit niciodată *Turnurile din Barchester* de Trollope, am spus foarte prudent.

Molly trase aer în piept încet, abia perceptibil.

— O, nu. O, nu.

Am dat din cap.

— O, nu, a spus ea şi am fost surprins să văd cum faţa ei era cuprinsă de o expresie nu de emoţie, ci de teamă nemăsurată. O, Ben, a repetat ea. Te rog. Nu.

Se trăgea de bărbie cu un gest inconştient, de adâncă reflecţie. Se dădu jos din pat şi începu să meargă de colo-colo.

— Ai fi de acord să te vadă cineva de la spital? întrebă ea. De exemplu un neurolog, cineva cu care am putea să vorbim despre asta?

M-am gândit un moment.

— Nu, nu cred.

— De ce nu?

— Cine o să mă creadă?

— Dacă le faci şi lor ce mi-ai făcut mie – dacă *demonstrezi* pur şi simplu – cum ar putea să *nu* te creadă?

— Aşa e. Dar ce rost ar avea? Ce-am descoperi?

Îşi flutură mâinile în aer, iar apoi şi le lăsă să cadă pe lângă corp.

— Modul în care s-a întâmplat asta, spuse ea şi vocea ei căpătă acea notă stridentă, de tensiune. Cum de-a fost posibil să se întâmple?

— Molly, am spus, întorcându-mă cu faţa la ea, în timp ce se juca cu un ghioc de pe masa de toaletă. S-a întâmplat. Nimeni nu-mi va spune ceva ce nu ştiu.

Se uită la mine.

— Cât de mult crezi că ştie Alex Truslow?

— Despre mine? Probabil că nimic. Şi nu l-am lăsat nici pe Rossi să afle – cel puţin *cred* că nu l-am lăsat…

— Ai vorbit cu Alex despre asta?

— Nu încă.

— De ce nu?

— Păi… nu ştiu.

— Telefonează-i acum.

— E la Camp David.

Se uită la mine batjocoritor.

— Se întâlneşte cu preşedintele, am explicat.

— Funcţia de director. Înţeleg. Lui Bill Stearns i-ai spus?

— Nu, sigur că nu.

Făcu o pauză.

— De ce nu?

— Cum adică, de ce…

— Adică, de ce ţi-e teamă?

— Haide, Molly…

— Nu, Ben, gândeşte-te bine un moment.

Reveni lângă marginea patului şi se aşează lângă mine, încă jucându-se cu buza inferioară, de culoare roz, a ghiocului.

— Truslow Associates este angajată să găsească o comoară care lipseşte. Este o muncă strict secretă, aşa că un tip de la CIA vine până aici şi, sub pretext că te verifică, te supune la chestia asta. Un detector de minciuni superior. Aşa cum ţi-au spus. Aşa cum poate că stau cu adevărat treburile. Bun. Dar ce te face să crezi că ei sunt *conştienţi* că acest PRM superputernic mai are şi alt fel de – hai să-i spunem efect secundar – de a reorganiza creierul omenesc, sau doar o mică *parte* a creierului omenesc? În aşa fel încât oamenii trataţi astfel să poată căpăta aptitudinea de-a asculta undele emise de creierele altora? Adică, de unde ştii că ei *ştiu* ce ţi-au făcut, ce i-ar *putea* face oricui?

— După ceea ce ţi s-a întâmplat ieri – cu tipul de la spital, cum de mai poţi să gândeşti altceva?

— Ben, spuse ea cu o voce firavă, după un moment de tăcere.

— Da?

Se întoarse spre mine, destul de aproape pentru un sărut, cu faţa îngrijorată.

— Când am făcut dragoste aseară. În bucătărie.

M-am retras brusc, involuntar, vinovat.

— Mda?

— O făceai, nu-i aşa?

— Făceam…

— Îmi citeai gândurile, nu-i aşa?

Revenise la tonul ascuţit.

Am zâmbit încordat.

— Ce te face să…

— Ben.

— Tu şi cu mine nu avem nevoie de percepţie extrasenzorială, am început cu o falsă jovialitate.

Se trase din îmbrăţişarea mea.

— Ai făcut-o, nu-i aşa?

Acum era furioasă.

— Îmi ascultai gândurile, fanteziile, aşa-i?

Înainte să pot spune da, mi-a aruncat pe un ton veninos:

— Ticălosule!

Se ridică în picioare, cu mâinile în şolduri, privindu-mă drept în faţă.

— Ticălosule, spuse ea cu un glas mai liniştit. Să nu-mi mai faci aşa ceva niciodată.

18

Presupun că reacţia lui Molly era uşor de înţeles. Este înfiorător să ştii că cele mai intime gânduri, despre care fiecare crede că sunt inaccesibile pentru toată lumea în afară de el însuşi, pot fi ascultate pe furiş.

Tocmai ne bucuraserăm de cel mai grozav act sexual pe care îl trăiserăm vreodată Molly şi cu mine, dar acum asta trebuie să se fi părut ieftin, fraudulos. În fond însă, de ce? În mod logic, această putere mă făcuse să aflu ceva ce de obicei nu puteam şti niciodată, ceva ce dorea în secret o altă persoană, dându-mi ocazia să-i ofer acel ceva.

N-am dreptate?

Cu toate acestea, unul dintre lucrurile care ne face fiinţe inteligente este capacitatea de a *nu* ne împărţi gândurile cu ceilalţi – de a hotărî ce să dezvăluim şi ce să ţinem secret. Şi iată că eu treceam peste această barieră. Molly părea deosebit de distantă când ne-am sărutat de rămas-bun, o oră mai târziu. După cele ce tocmai aflase despre mine, cine o putea condamna?

Cred că, până la un punct, sperasem să mă trezesc în dimineaţa aceea şi să-mi dau seama că totul nu fusese decât un vis, că mă voi duce la serviciul meu sigur şi liniştitor de avocat specialist în proprietate intelectuală, că voi trece prin toate conferinţele şi întâlnirile ca de obicei.

Asta poate să vi se pară puţin ciudat. La urma urmei, capacitatea de-a citi gândurile altora este una dintre acele fantezii generale sau vise pe care mulţi dintre noi le ţin ascunse. Mai sunt şi cei aflaţi la graniţa nebuniei, care cumpără cărţi şi benzi de magnetofon ce le promit să-i înveţe percepţia extrasenzorială. Într-un moment sau altul, ne-am dorit cu toţii o asemenea putere.

Dar să ştiţi că nu o vreţi cu adevărat. Credeţi-mă pe cuvânt. De îndată ce-am ajuns la birou şi am vorbit puţin cu Darlene, am închis uşa biroului şi mi-am chemat la telefon agentul de bursă, John Matera, de la Shearson. Mi-am trecut câteva mii de dolari din contul de economii în contul de curtaj de la Shearson. Asta, plus micul rest de avere pe care încă îl aveam investit în câteva acţiuni sigure – majoritatea la Nynex şi alte întreprinderi de utilitate publică – mi-ar fi dat suficienţi bani cu care să mă descurc. De fapt, jucam cu banii pe care mi-i avansase Bill Stearns ca să fac faţă falimentului, sărăciei şi ruinei.

Dar, la urma urmei, era un lucru sigur.

— John, am spus după câteva amabilităţi, la ce preţ vinde Beacon Trust?

John, care era un tip dintr-o bucată, direct, răspunse fără să facă o pauză:

— Pe nimic. E gratis. O dau oricui e destul de nebun ca să arate un interes. La ce dracu’ vrei rahatul ăla, Ben?

— Care este preţul cerut?

Scoase un oftat lung, din toată inima. Se auzi păcănitul tastelor computerului şi apoi John spuse:

— Se cere unsprezece şi jumătate, se cumpără la unsprezece.

— Ia să vedem, am spus. Pentru treizeci de mii de dolari, asta înseamnă că pot căpăta – ce?…

— Un ulcer. Nu fi nebun.

— John, pur şi simplu fă-o.

— Nu am voie să-ţi dau sfaturi, spuse John. Dar să te gândeşti bine şi să mă suni când îţi mai vine mintea la cap.

Cu toate protestele lui vehemente, am dat ordin să cumpere 2800 de acţiuni Beacon Trust cu până la unsprezece şi un sfert. Zece minute mai târziu m-a sunat să-mi spună că eram „mândrul proprietar” al celor 2800 de acţiuni Beacon Trust cumpărate la unsprezece dolari bucata şi n-a putut să nu adauge: „Cap sec”.

Am zâmbit în sinea mea câteva secunde şi apoi mi-am adunat tot curajul ca să-l sun pe Truslow. Amintindu-mi brusc că se ducea la Camp David, am intrat pe moment în panică. Era urgent să-l găsesc, să aflu dacă ceea ce se întâmplase cu mine se întâmplase „intenţionat”, dacă el ştia…

Dar cum să dau de el?

Am telefonat mai întâi la Truslow Associates, unde secretara lui m-a informat că plecase din oraş şi nu putea fi contactat. Da, a spus ea, ştia cine eram, ştia că eram un prieten, dar nici măcar ea nu ştia cum să ia legătura cu el.

Apoi am sunat la casa lui din Louisburg Square. La telefon a răspuns o femeie (probabil menajera) care a spus că domnul Truslow era plecat din oraş – „la Washington, cred” – şi că doamna Truslow era în New Hampshire. Mi-a dat numărul de telefon din New Hampshire şi, în sfârşit, am găsit-o pe Margaret Truslow. Am felicitat-o pentru alegerea lui Alex, iar apoi i-am spus că trebuia să iau legătura cu el imediat.

Ea ezită.

— Nu se poate să mai aştepte, Ben?

— E urgent, am spus.

— De ce nu vorbeşti cu secretara lui? Ea nu poate să facă nimic pentru tine?

— Trebuie să vorbesc cu Alex, am spus. Imediat.

— Ben, ştii că este în Maryland, la Camp David, spuse ea cu delicateţe. Nu ştiu cum să ajung la el şi am sentimentul că nu este momentul potrivit ca să-l deranjez.

— *Trebuie* să existe o cale de a ajunge la el, am insistat. Şi cred că o să vrea să fie deranjat. Dacă este cu preşedintele sau aşa ceva, mă rog. Dar dacă nu este…

Părând cumva enervată, ea fu de acord să telefoneze persoanei de la Casa Albă care îl contactase prima dată pe Alex, ca să vadă dacă soţul ei putea fi găsit. Ea fu de asemenea de acord să transmită dorinţa mea ca atunci când (şi dacă) Truslow mă va suna, s-o facă de la un aparat portabil cu dispozitiv de bruiaj.

Şedinţele acţionarilor de la Putnam & Stearns sunt la fel de plicticoase ca şedinţele acţionarilor de pretutindeni, în afară, probabil, de cele de la televiziune, de la *L.A. Law*. Ne întâlnim o dată pe săptămână, în dimineţile de vineri la ora zece, ca să discutăm ce

vrea Bill Stearns să discutăm şi să decidem ceva ce trebuie să decidem.

În timpul acestei şedinţe, după ce ne-am servit cu cafea şi chifle dulci, foarte bune, de la furnizorul firmei, am trecut la un număr de probleme care mergeau de la cele mai plicticoase (câţi asociaţi ar trebui să angajăm anul viitor?) la cele uşor senzaţionale (ar trebui firma să accepte să reprezinte un celebru baron al crimei din lumea interlopă a Bostonului – nu, hai să-i spunem „presupus" baron al crimei – care se întâmplă să fie fratele unuia dintre cei mai puternici politicieni ai statului şi care era acuzat de fraudă de către Comitetul Loteriei de Stat?).

Răspunsurile: Nu, pentru baronul crimei şi şase la capitolul asociaţi. Dacă n-ar fi fost singura chestiune de afaceri care să mă privească pe mine – aş putea pregăti un caz bun pentru un conglomerat mamut din industria alimentară care să-i impresioneze aşa de mult, încât să mă angajeze în procesul lor împotriva unui „alt" conglomerat din industria alimentară, referitor la cine de la cine a furat formula pentru o grăsime sintetică – n-aş fi fost în stare deloc să-mi menţin atenţia asupra celor ce se discutau.

Mă simţeam neliniştit şi, categoric, deloc ca un avocat, de parcă mă aşteptam în orice moment să-mi ies din fire. Bill Stearns, în capul mesei de conferinţe în formă de sicriu, părea să-mi arunce prea multe priviri. Eram paranoic? Oare ştia?

Nu, întrebarea potrivită era: Cât de mult ştia?

Eram tentat să încerc să mă acordez la gândurile colegilor mei acţionari, în timp ce mâzgăleau distraţi pe bucăţele de hârtie sau vorbeau clar, dar, ca să spun drept, era greu. Atât de mulţi dintre parteneri erau la limita răbdării, nervoşi, iritaţi, supăraţi, încât larma se ridica aidoma unui zid înalt de zgomote sau ca un vârtej de palavre care suiau din perete în perete şi din care nu puteam să deosebesc gândurile unei persoane de vorbele rostite ale alteia. Da, am descris deosebirea calitativă – adică diferenţa de timbru – a gândurilor pe care le-am putut recepta, faţă de vocea normală, vorbită. Dar diferenţa este una subtilă şi, când se petreceau prea multe, era pur şi simplu derutant şi frustrant.

Totuşi, nu mă puteam opri să nu receptez gânduri întâmplătoare. La un moment dat l-am auzit pe Todd Richlin, şmecherul financiar al firmei, discutând despre plăţi, încasări şi achitări şi în acelaşi timp am desluşit, suprapuse, gândurile lui frenetice şi agitate – *Stearns tocmai şi-a ridicat sprâncenele, ce vrea să însemne?* şi *Kinney încearcă să mă umilească, măgarul*. Peste toate, veneau interjecţii de la Thorne sau Quigley, ceva despre angajarea unui consultant din afară care să-i instruiască pe asociaţii noştri practic analfabeţi într-ale scrisului şi cititului, iar apoi gândurile *lor* despre asta. Aşa că ceea ce aveam la sfârşit era un tumult de coşmar, care treptat mă conducea spre neatenţie.

Şi în tot acest timp, ori de câte ori priveam spre capul mesei de conferinţe, Bill Stearns părea să se uite la mine.

În curând, şedinţa începu să capete acel ritm accelerat care indica întotdeauna faptul că mai aveam ceva mai puţin de o jumătate de oră la dispoziţie.

Richlin şi Kinney erau prinşi într-un fel de luptă de gladiatori în ceea ce privea cursul litigiului corporativ care implica Viacorp-ul, o uriaşă companie de spectacole din Boston, iar eu încercam să-mi

limpezesc capul de toată hărmălaia aia, când l-am auzit pe Stearns încheind întâlnirea, după care s-a ridicat de pe locul său şi a ieşit din cameră.

Am alergat să-l prind, dar el a continuat să meargă cu un pas grăbit pe hol.

— Bill! am strigat.

Se întoarse ca să mă privească; ochii îi erau ca de oţel, dar nu se opri din mers. Se pare că ţinea în mod voit o distanţă fizică apreciabilă între noi. Jovialul Bill Stearns dispăruse, fusese înlocuit de un om cu o atitudine severă, înspăimântător de zelos. *Ştia şi el?*

— Nu pot să stau de vorbă cu tine acum, Ben, spuse el cu o voce ciudată, categorică, pe care nu i-o mai auzisem înainte.

La câteva minute după ce m-am întors în biroul meu, mi s-a făcut legătura prin telefon cu Alexander Truslow.

— Iisuse Hristoase, Ben, e ceva important?

Vocea lui avea acel ton ciudat, plat, pe care-l conferea dispozitivul de bruiaj.

— Da, Alex, este, am spus. Este o linie sigură?

— Da. Mă bucur că m-am gândit să iau dispozitivul cu mine.

— Sper că nu te-am scos de la o întâlnire cu preşedintele sau ceva de genul ăsta.

— Nu, nu. Se întâlneşte cu doi dintre membrii cabinetului să discute ceva în legătură cu criza germană, aşa că mi-am luat tălpăşiţa. Ce s-a întâmplat?

I-am făcut un raport scurt a ceea ce se petrecuse în „Laboratoarele de Cercetare a Dezvoltării” şi, pe cât de rezervat am putut, i-am povestit despre ce eram în stare acum să fac.

A urmat o pauză lungă, interminabilă. Tăcerea părea infinită. O să creadă că mi-am pierdut minţile? O să închidă?

Când în cele din urmă vorbi, o făcu aproape în şoaptă.

— Proiectul Oracol, răsuflă el.

— Ce?

— Doamne. Am auzit nişte poveşti – dar chiar aşa…

— Tu *ştii* despre asta?

— Doamne Dumnezeule, Ben. Ştiam că tipul ăsta, Rossi, a fost când va implicat într-un astfel de experiment. Am crezut… Iisuse, auzisem că se obţinuseră ceva succese, că funcţionase pe o persoană, dar ultima oară când am auzit despre asta, Stan Turner blocase tot proiectul, cu destul de multă vreme în urma. Deci asta urmărea în realitate. Trebuia să-mi închipui că era ceva necurat în povestea lui Rossi.

— Nu ai fost informat?

— Informat? Mi-au spus că este o verificare cerută de regulament. Înţelegi ce am vrut să spun când ţi-am zis că se coace ceva? Compania a scăpat de sub control. La dracu’, nu mai ştiu în cine pot să mai am încredere…

— Alex, am spus. Va trebui să-mi întrerup complet legăturile cu firma ta.

— Eşti sigur, Ben? întrebă Truslow.

— Îmi pare rău. Pentru siguranţa mea, a lui Molly şi a ta, va trebui să mă dau la fund o perioadă. Să nu mai stau la vedere. Să întrerup toate contactele cu tine sau cu oricine altcineva asociat cu CIA.

— Ben, ascultă-mă. Mă simt răspunzător – eu sunt cel care te-a băgat în asta. Orice te-ai hotărât să faci, o să-ţi respect decizia. O parte din mine vrea să-i dai bătaie înainte, să vedem ce vor aceşti cowboy ai Agenţiei de la tine. O altă parte ar vrea să te îndemne să te duci pur şi simplu la locul nostru de vacanţă şi să te ascunzi o vreme. Nu ştiu ce să-ţi spun.

— Nu ştiu ce dracu' s-a întâmplat cu mine. Încă nu am înţeles. Nu ştiu dacă voi înţelege vreodată. Dar…

— N-am nici un drept să-ţi spun ce să faci. Tu hotărăşti. Poate vrei să vorbeşti cu Rossi, să afli ce vrea de la noi. Poate că este periculos. Poate că este mai degrabă excesiv de zelos. Pune-ţi mintea la contribuţie, Ben. Asta-i tot ce pot să-ţi spun.

— Bine, am spus. Am să mă mai gândesc.

— Între timp, dacă pot să fac ceva…

— Nu, Alex. Nimic. În acest moment, nimeni nu poate face nimic.

Imediat după ce am închis telefonul, acesta a sunat din nou.

— Un bărbat pe nume Charles Rossi, m-a anunţat Darlene prin interfon.

Am ridicat receptorul.

— Rossi, am spus.

— Domnule Ellison, o să fie nevoie să veniţi cât de repede puteţi şi…

— Nu, am spus. Nu am nici un aranjament cu CIA. Aranjamentul meu era cu Alexander Truslow. Şi din clipa asta aranjamentul s-a încheiat.

— Hei, staţi puţin…

Dar deja închisesem.

19

John Matera, agentul meu de bursă de la Shearson, era atât de emoţionat, încât cu greu putea rosti cuvintele.

— Iisuse, spuse el. Ai auzit?

Vorbea pe linia oficială de la Shearson, aşa că am spus cu nevinovăţie:

— Ce să aud?

— Beacon – ce s-a întâmplat cu Beacon – au fost cumpăraţi de Saxon…

— Grozav, am spus, simulând entuziasmul. Ce înseamnă asta pentru stocul de acţiuni?

— Ce înseamnă? *Ce înseamnă?* A crescut deja cu treizeci de afurisite de puncte, Ben. Ţi-ai… ţi-ai triplat banii şi ziua încă nu s-a terminat. Deja ai adunat mai mult de şaizeci de mii de dolari, ceea ce nu e deloc rău pentru două ore de muncă. Hristoase, dacă ai fi putut cumpăra toate acţiunile…

— Vinde-le, John.

— Ce paştele mă-sii…?

— Pur şi simplu vinde-le, John. Acum.

Din nu ştiu ce motiv, nu simţeam exaltare. În schimb, simţeam un val de frică întunecat şi amar care mă cuprindea. Orice altceva mi se întâmplase în ultimele câteva ore putea fi, până la un anumit punct, considerat rodul imaginaţiei mele, un fel de înşelătorie cumplită. Dar eu citisem mintea unei fiinţe omeneşti, aflasem, deci, informaţii secrete şi iată, aveam proba concretă.

Nu numai pentru mine, ci pentru oricine m-ar fi putut urmări. Ştiam că exista un risc serios ca CGS să fie suspicioasă în privinţa acestei schimbări rapide, dar aveam nevoie de bani şi mă lăsam condus de bunul-simţ.

I-am dat instrucţiuni rapide în legătură cu ceea ce avea de făcut cu banii luaţi pe vânzare şi în care cont să-i pună, iar apoi am închis. Pe urmă l-am sunat pe Edmund Moore, la Washington. Telefonul zbârnâi întruna – nu avea robot; Ed Moore considerase întotdeauna aceste invenţii drept grosolane şi tocmai când eram pe punctul să închid, mi-a răspuns o voce bărbătească:

— Da?

Vocea unui bărbat tânăr, nu a lui Ed. Vocea cuiva care ocupa un post important.

— Cu Ed Moore, vă rog, am spus.

Pauză.

— Cine e la telefon?

— Un prieten.

— Numele, vă rog.

— Nu-i treaba dumitale. Vreau să vorbesc cu Elena.

În fundal, am auzit vocea unei femei, înaltă şi ascuţită, precum şi plânsul ei ridicându-se şi pierzându-se ritmic.

— Cine este? întrebă vocea femeii.

— Nu poate să vină la telefon, domnule. Îmi pare rău.

În spate, plânsul se auzi mai tare, apoi se transformă în cuvinte: „O, Doamne!” şi „Iubitul meu! Iubitul meu!” după care se auzi un icnit puternic, îndurerat.

— Ce naiba se întâmplă? am întrebat.

Omul acoperi telefonul, se consultă cu cineva şi apoi reveni pe linie.

— Domnul Moore a murit. Soţia lui l-a descoperit cu doar câteva minute în urmă. S-a sinucis. Îmi pare rău. Asta-i tot ce pot să vă spun.

Rămăsesem stană de piatră, aproape fără grai.

Ed Moore… să se sinucidă? Dragul meu prieten şi mentor, acel bătrân mărunţel, loial, şi, mai presus de toate, extraordinar de inimos. Eram prea uluit, prea şocat ca să plâng pentru el, aşa cum ştiam că ar fi trebuit.

Nu se putea.

Sinucidere? Vorbise despre ameninţări vagi la adresa lui; se temuse pentru viaţa lui. În mod sigur nu era nici o sinucidere. Totuşi, chiar păruse dezorientat şi derutat când stătuserăm de vorbă.

Edmund Moore murise.

Dar nu se sinucisese.

Am sunat la Spitalul Massachusetts şi am pus să fie sunată Molly prin pager. Aveam încredere în bunul ei simţ, în sfaturile ei sănătoase şi aveam nevoie de ele acum mai mult ca oricând.

Eram foarte speriat. Există o tendinţă – bravada masculină – în rândul noilor recruţi pentru funcţia de agenţi secreţi să minimalizeze şi să râdă de sentimentul de teamă, de parcă acesta ţi-ar micşora cumva competenţa şi bărbăţia. Dar oamenii de teren cu experienţă ştiu că frica poate fi cel mai bun aliat. Trebuie întotdeauna să asculţi şi să ai încredere în propriile instincte.

Instinctele îmi spuneau acum că acest talent, apărut brusc, ne puseseră atât pe Molly, cât şi pe mine în mare pericol.

După o aşteptare îndelungată, operatoarea de la pager intră pe fir şi spuse, cu o voce răguşită din cauza ţigărilor:

— Îmi pare rău, domnule, nu răspunde. Doriţi să vă fac legătura la secţia de reanimare pentru naşteri?

— Da, vă rog.

Femeia care răspunse la SRN avea un uşor accent spaniol.

— Nu, domnule Ellison, îmi pare rău, a plecat deja.

— A plecat?

— A plecat acasă. Cam în urmă cu zece minute.

— *Ce?*

— A trebuit să plece brusc. A spus că este urgent, ceva în legătură cu dumneavoastră. Am presupus că ştiţi.

Am închis şi m-am grăbit spre lift, în timp ce inima îmi bătea nebuneşte.

Ploaia cădea în rafale, împinsă de vânt aproape cu forţa unei furtuni. Cerul era de un cenuşiu ca al metalului de puşcă, brăzdat cu galben. Oamenii mergeau îmbrăcaţi cu cizme de cauciuc galbene şi impermeabile kaki, în timp ce umbrelele lor negre erau date peste cap de vântul şuierător.

Pe când urcam treptele casei mele, udat până la piele în timpul scurtei plimbări de la taxi până la uşa din faţă, se întunecase şi toate luminile din casă păreau să fie stinse. Ciudat.

M-am grăbit să intru în holul exterior. De ce să se fi întors Molly acasă? Era programată să fie de gardă la spital.

Primul lucru ciudat pe care l-am observat era faptul că alarma era închisă. Însemna oare că era acasă? Molly plecase după mine în dimineaţa aceea şi ea era întotdeauna scrupuloasă – chiar puţin obsedată – în legătură cu punerea în funcţiune a alarmei, deşi erau puţine lucruri sau chiar nimic de furat.

Când am deschis uşa de la intrare, am observat un al doilea lucru ciudat: geanta diplomat a lui Molly pe care o lua cu ea oriunde se ducea era acolo, în hol.

Trebuia să fie acasă.

Am aprins câteva lumini şi am urcat scările în tăcere, spre dormitorul nostru. Era întuneric şi nu se vedea nici urmă de Molly. Am mai urcat un şir de trepte spre camera pe care o folosea ca birou, deşi în acel moment era în renovare.

Nimic.

Am strigat: „Molly?”

Nici un răspuns.

Adrenalina a început să-mi curgă prin sânge şi am făcut o serie de calcule în minte.

Dacă nu era aici, putea să fie pe drum? Dacă aşa era, cine sau ce o făcuse să vină acasă? Şi de ce nu încercase să mă sune?

— Molly? am strigat, puţin mai tare.

Tăcere.

Am coborât scările în goană, cu inima bătându-mi puternic, aprinzând luminile în timp ce mă mişcăm.

Nu, nu era în camera de zi. Şi nici în bucătărie.

— Molly? am spus cu voce tare.

O tăcere deplină, cumplită, s-a aşternut.

Apoi am tresărit când telefonul a început să sune.

Am sărit să ridic receptorul şi am zis din nou: „Molly?”

Nu era Molly. Era o voce de bărbat, necunoscută.

— Domnul Ellison?

Avea accent, dar nu-mi dădeam seama de care.

— Da?

— Trebuie să vorbim. Este urgent.

— *Ce paştele mamei voastre aţi făcut cu ea?* am explodat. *Ce…*

— Vă rog, domnule Ellison. Nu la telefon. Nu în casa dumneavoastră.

Am tras aer în piept încet, încercând să-mi domolesc bătăile inimii.

— Cine este?

— Afară. Trebuie să ne întâlnim chiar acum. Este o problemă de siguranţă pentru voi. Pentru noi toţi.

— Unde dracu’… am încercat să spun.

— Toate vor fi explicate, se auzi din nou vocea. Vom vorbi…

— Nu, am spus. În momentul ăsta vreau să ştiu…

— *Ascultă*, şuieră vocea cu accent în receptor. Este un taxi la capătul cvartalului. Chiar acum soţia ta este în el şi te aşteaptă. Trebuie s-o iei la stânga, pe lângă bloc…

Dar n-am mai aşteptat să termine. Am aruncat receptorul pe podea, m-am răsucit şi am alergat spre uşa de la intrare.

20

Strada era întunecoasă, liniştită şi alunecoasă din cauza ploii. Cădea o burniţă uşoară, aproape ca o ceaţă.

Era acolo, la capătul blocului – un taxi galben, la câţiva metri distanţă. De ce la capătul blocului? De ce acolo? mă întrebam.

Şi în timp ce o porneam într-acolo, alergând, accelerând, am zărit pe bancheta din spate a taxiului conturul unui cap de femeie, claia de păr lung, negru, nemişcată.

Chiar era Molly?

Nu puteam să fiu sigur de la distanţa aceea, dar se putea – *trebuia* – să fie. De ce, mă întrebam cu frenezie în timp ce dădeam din picioare, de ce era acolo? Ce se întâmplase?

Dar ceva părea în neregulă. Instinctiv, am încetinit până am ajuns să merg repede, întorcând capul în ambele părţi.

Ce era?

Ceva. Prea mulţi trecători pe stradă la ora asta, seara, pe ploaie. Mergeau prea nepăsători. De obicei, oamenii se grăbesc când plouă, ca să scape neudaţi…

Oare eram paranoic?

Sigur că erau trecători obişnuiţi, ce altceva?

Doar pentru moment, în realitate o fracţiune de secundă, am prins privirea unuia dintre pietoni. Înalt, slab, îmbrăcat cu un impermeabil negru sau bleumarin şi cu o șapcă tricotată, de culoare închisă.

Părea ca se uită la mine. Ochii noştri s-au întâlnit timp de o secundă.

Faţa lui era extraordinar de palidă, ca şi cum ar fi fost complet golită de culoare. Buzele lui erau subţiri şi la fel de palide ca şi restul feţei. Sub ochi avea cearcăne adânci, galbene, care se întindeau până la pometii obrajilor. Părul, sau ce se putea vedea de sub şapcă, era de un blond deschis, ca paiul, pieptănat spre spate.

Imediat se uită în altă parte, indiferent.

Aproape un albinos, spusese Molly. Bărbatul care o „acostase” la spital, care dorise să ştie despre nişte conturi, despre nişte bani pe care i-ar fi putut lăsa Harrison Sinclair prin testament.

Toată treaba părea în neregulă. Telefonul, Molly care stătea în taxi: mirosea a ceva putred şi anii mei de pregătire la Agenţie mă învăţaseră să miros lucrurile într-un fel anume, să văd lucrături şi… ceva mi-a atras privirea, o mică sclipire a unui obiect, o strălucire a

unui lucru – de metal? – în lumina lămpii din cealaltă parte a străzii înguste.

Atunci l-am auzit, un fâşâit slab de stofă pe stofă sau de stofă pe piele, un sunet familiar, ce se distingea de toate celelalte zgomote stradale din jur, *un toc de piele* oare?

M-am aruncat pe trotuar chiar în timp ce o voce profundă şi masculină striga: *Culcat!*

Brusc, tăcerea fu zguduită de o hărmălaie îngrozitoare.

Următorul moment fu unul de teroare, un talmeş-balmeş drăcesc de explozii şi ţipete – fâşâitul pistoalelor semiautomate cu amortizor, zgomotul strident al gloanţelor care găureau capotele maşinilor din faţa mea. De undeva se auzi un scrâşnet de frâne, urmat de o explozie de sticlă. Undeva, o fereastră fusese aruncată în aer – o împuşcătură greşită?

M-am ridicat în poziţie ghemuită, încercând să stabilesc de unde se trăgea. M-am mişcat cu viteza fulgerului, în timp ce mintea mea era un vârtej de milioane de socoteli.

De unde venea?

Nu-mi dădeam seama.

Din partea opusă a străzii? Dinspre stânga? Da, din stânga, din direcţia – din direcţia taxiului!

O siluetă întunecată alerga spre mine, un alt strigăt pe care nu-l puteam înţelege şi apoi, în timp ce mă aruncam iar pe trotuar, o nouă rafală de împuşcături. De data asta împuşcăturile erau periculos de aproape. Am simţit cum ceva se înfige în obrazul meu, în frunte, am simţit durerea pe care o provoca bordura ce-mi zgâria falca. Ceva m-a înţepat în coapsă. Iar apoi parbrizul maşinii în spatele căreia stăteam chircit a explodat într-o pânză lăptoasă.

Eram prins în capcană; atacatorii mei necunoscuţi se apropiaseră şi eram neînarmat. Disperat, m-am tras sub maşină şi apoi s-a auzit o altă rundă de împuşcături silenţioase, un lătrat scurt, agonizant, şi un scrâşnet de cauciucuri…

Şi linişte.

O linişte absolută.

Împuşcăturile încetaseră deocamdată. De sub şasiul maşinii nu puteam zări decât un cerc de lumină drept pe partea cealaltă a străzii. În el zăcea corpul unui bărbat, îmbrăcat în negru, cu faţa întoarsă în altă parte, cu partea din spate a capului formată dintr-un amestec oribil de sânge şi ţesuturi.

Era bărbatul palid pe care îl zărisem cu câteva secunde mai înainte?

Nu, am văzut imediat. Conformaţia cadavrului era mai solidă, mai scundă.

În tăcere, în urechile mele încă răsunau împuşcăturile şi exploziile. Pentru câtva timp am rămas acolo; îmi era teamă să mă mişc, eram îngrozit la gândul că cea mai mică mişcare putea indica poziţia în care mă aflam.

Şi apoi mi-am auzit numele.

— Ben!

O voce oarecum familiară.

Vocea era mai aproape acum. Venea de la geamul unui vehicul care se apropia.

— Ben, eşti teafăr?

Pe moment, eram incapabil să răspund.

— O, Hristoase, am auzit vocea. O, Doamne, sper că n-a fost lovit.

— Aici, am reuşit să spun. Sunt aici.

21

Câteva minute mai târziu stăteam în spatele unui microbuz alb şi blindat, năucit complet.

În compartimentul din față, în spatele şoferului îmbrăcat în uniformă şi separat de mine printr-un panou de sticlă groasă, stătea Charles Rossi. Interiorul microbuzului era elegant mobilat: un mic ecran de televizor, un filtru de cafea, chiar şi un fax.

— Mă bucur că eşti bine, se auzi vocea lui Rossi, amplificată, metalică, printr-un interfon dublu.

Se părea că sticla care ne despărţea izola sunetele.

— Trebuie să vorbim.

— Ce dracu' a fost asta?

— Domnule Ellison, spuse el obosit. Viaţa dumitale este în pericol. Ăsta nu este un joc.

Ciudat, nu simţeam nici un fel de mânie. Eram amorţit din cauza a ceea ce tocmai mi se întâmplase? De şocul dispariţiei lui Molly? Ceea ce simţeam în schimb era un sentiment îndepărtat de indignare, o înţelegere a faptului că nu erau toate în ordine… Totuşi, în mod ciudat, nu simţeam furie.

— Unde-i Molly? am întrebat morocănos.

Rossi oftă prin interfon.

— E în siguranţă. Vrem să ştii acest lucru.

— E la voi, am spus.

— Da, răspunse Rossi parcă de la distanţă. E la noi.

— Ce i-aţi făcut?

— O s-o vezi în curând, spuse Rossi. Îţi promit asta. O să înţelegi că tot ce-am făcut a fost pentru siguranţa ei. Îţi promit.

Vocea lui era liniştitoare, rezonabilă şi plauzibilă.

— Este în siguranţă, continuă Rossi. O s-o vezi destul de curând. O apărăm, atâta tot. O să poţi să vorbeşti cu ea peste câteva ore şi o s-o vezi.

— Atunci, cine a încercat să mă omoare?

— Nu ştim.

— Nu ştiţi multe, nu?

— Nu putem spune încă dacă era unul de-ai noştri sau alţii.

Unul de-ai noştri. Voia să spună CIA? Sau alţii din guvern?

Cam cât de mult ştiau despre mine?

M-am întins spre mânerul portierei şi am tras în sus ca să-l deschid, dar era încuiat din interior.

— Nu încerca, spuse Rossi. Eşti mult prea valoros pentru noi. Nu vreau să păţeşti ceva.

Între timp, microbuzul se pusese în mişcare. Nu ştiam încotro, nu prea înţelesesem. Ştiam un singur lucru.

— Am fost lovit, am spus.

— Da? Pari întreg, Ben.

— Nu. Am fost lovit.

M-am lăsat în jos şi am pipăit umflătura din partea de sus a coapsei. Mi-am desfăcut cureaua, mi-am dat jos pantalonii. Am găsit urma de ac, un punct mic, negru, înconjurat de o inflamaţie circulară, roşie. Nu era un ac hipodermic.

— Cum aţi făcut-o? am întrebat.

— Ce să facem?

Ne deplasaserăm pe Storrow Drive, spre o străduţă care ducea către autostrăzi.

Ketamină, mi-am zis.

— Poftim? se auzi vocea metalică a lui Rossi.

Trebuie să fi vorbit cu voce tare, dar am făcut un efort de a-mi păstra gândurile pentru mine.

Îmi injectaseră un compus al benzodiazepinei? Nu. Semăna cu hidrocloridul de ketamină. „K special”, cum era numit, în mod obişnuit, un calmant pentru animale.

Din când în când, Agenţia avea nevoie să administreze ketamină subiecţilor necooperanţi. Produce ceva numit „anestezie disociativă” care, în esenţă, înseamnă că te face să te simţi rupt de mediul înconjurător – de exemplu, poţi să *experimentezi* durerea, dar nu poţi s-o *simţi*; separă sensul de senzaţie.

Sau, dacă este administrată într-o doză corectă, poţi să rămâi atent, dar devii uimitor de agreabil, supus, chiar dacă partea de autoapărare din creierul tău te avertizează să nu te supui.

Dacă vrei să determini pe cineva să facă un lucru pe care altfel nu l-ar face, acesta este drogul perfect.

M-am uitat la drum şi am văzut cum ne apropiam din ce în ce mai mult de aeroport. Mă întrebam leneş ce aveau de gând cu mine.

Mi-am zis că nu putea să fie chiar aşa de rău, la urma urmei.

Nu foarte rău.

O parte din mine, o parte îndepărtată, slabă, voia să deschidă portiera microbuzului, să sară şi să fugă.

Dar totul era în esenţă bine, mă asigura partea mai puternică, mai apropiată, cu o voce mai tare.

Eram testat într-un fel. Testat de Charles Rossi. Asta era tot.

Nu puteau afla nimic de la mine, nimic de valoare. Dacă aveau de gând să mă omoare, ar fi făcut-o de mult.

Dar astfel de gânduri despre pericole erau nebuneşti. Paranoice. Inutile.

Totul era în esenţă bine.

L-am auzit pe Rossi vorbindu-mi calm, de la sute de kilometri depărtare.

— Dacă aş fi în locul tău, dat fiind ce ţi s-a întâmplat, fără îndoială că m-aş simţi la fel. Crezi că nimeni nu ştie – nici tu nu prea crezi asta. Uneori eşti entuziasmat de ceea ce eşti în stare să faci; alteori eşti speriat de moarte.

— N-am nici cea mai vagă idee la ce te referi, am spus, dar cuvintele mele erau plate şi neconvingătoare, de parcă ar fi fost spuse mecanic.

— Ar fi mult mai simplu şi mult mai bine pentru noi toţi dacă am coopera, în loc să ne luptăm unii contra altora.

N-am spus nimic.

Un moment de linişte, după care Rossi continuă:

— Suntem în stare să te apărăm. Nu ştiu cum, dar există oameni care au aflat de participarea ta la experiment.

— Experiment? am zis. Te referi la dispozitivul tău poligrafic PRM?

— Ştiam că există o şansă la o mie – sau în cel mai bun caz una la o sută – ca PRM-ul să aibă efectul dorit asupra ta. Sigur că aveam motive întemeiate să credem, dat fiind examenul medical complet din dosarul tău de la Agenţie, că aveai toate atributele necesare – coeficientul de inteligenţă, fişa psihologică şi în special memoria eidetică. Exact profilul de care aveam nevoie. Evident, nu puteam fi siguri, dar aveam motive importante să fim optimişti.

Urmăream absent cu degetul modelul de pe tapiţeria din piele roşie a scaunului.

— Nu ai fost destul de atent, să ştii, spuse el. Chiar şi cineva ca tine, cu pregătirea ta şi cu aptitudinile tale, poate să fie neglijent.

Toate alarmele mele sunau. Simţeam înţepături neplăcute pe pielea de pe ceafă. Cu toate astea, mintea mea leneşă şi senină părea să fie complet separată de instinctele corpului şi m-am trezit dând din cap.

El tocmai spunea:

— … deloc surprins dacă telefoanele tale de la serviciu şi de acasă ar avea microfoane. Totul într-un mod foarte legal, dată fiind posibila ta implicare în dezastrul de la First Commonwealth. S-au pus şi dispozitive electronice în mai multe camere din casa ta – am lăsat puţine lucruri la voia întâmplării.

Am clătinat încet din cap.

— Nu este nevoie să spun că am putut să urmărim tot ce-ai rostit cu voce tare – şi ai fost oarecum indiscret, atât în timpul întâlnirii tale cu o zi în urmă cu Mel Kornstein, cât şi, desigur, în conversaţiile cu soţia. Nu vreau deloc să te critic pentru că nu aveai nici un motiv să bănuieşti că era ceva în neregulă. Nu exista nici un motiv să apelezi la pregătirea căpătată la Agenţie, la urma urmei.

Mi-am lăsat capul în jos ca să măresc cantitatea de sânge primită de creier, dar asta m-a ameţit şi mai tare. Capul parcă îmi plutea, iar farurile maşinilor care treceau păreau mult prea puternice şi îmi simţeam membrele grele.

Cu o urmă de îngrijorare în glas, Rossi spuse:

— Există şi un lucru bun în asta. Dacă nu te-am fi ţinut sub o supraveghere atât de atentă, nu te-am fi putut culege la timp.

Mi-am înăbuşit un căscat, încordându-mi tendoanele de la gât.

— Alex, am început să spun.

Rossi continuă:

— Îmi pare rău că a trebuit să facem asta. O să înţelegi. Trebuia să te protejăm pe tine de tine însuţi. O să înţelegi că a trebuit să facem asta când ketamina îşi va fi terminat efectul. Suntem de partea ta. Nu vrem să ţi se întâmple ceva. Pur şi simplu avem nevoie să colaborezi cu noi. De îndată ce ne vei asculta, cred că vei coopera. Nu te putem forţa să faci ceva ce nu vrei să faci.

— Bănuiesc că vreţi o mână de ajutor în domeniul legal… nu? am bolborosit.

— Reprezinţi o mare speranţă pentru unii oameni foarte buni.

— Rossi… am spus.

Vorbirea mea era neclară; gura şi limba îmi erau leneşe.

— Ai fost… directorul de proiect… proiectul psihologic CIA… Proiectul Oracol… numele tău…

— Eşti foarte, foarte valoros pentru noi, spuse Rossi. Nu vreau să ţi se întâmple nimic.

Am spus:

— De ce… stai acolo… ce ai de ascuns?

— Compartimentare strictă, spuse el. Cunoşti regula de aur din domeniul informaţiilor. Cu talentul tău ar fi periculos pentru tine să ştii prea multe. Ai fi o ameninţare pentru noi toţi. Mai bine să te ţinem pe cât de neştiutor se poate.

Trecuserăm acum prin faţa unui terminal nemarcat, la Aeroportul Logan.

— În doar câteva minute un avion militar va decola spre Baza Andrews a Forţelor Aeriene. În curând, vei dori să dormi şi aşa şi trebuie.

— De ce… am început, dar cumva nu mi-am mai putut termina propoziţia.

Rossi răspunse o secundă mai târziu:

— Totul îţi va fi explicat în curând. Totul.

22

Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că vorbisem cu Charles Rossi în microbuz şi apoi m-am trezit ameţit într-un fel de cabină de avion goală, care semăna foarte mult cu un aeroplan militar. Mi-am dat seama că eram legat în poziţie orizontală de un scaun, o targă sau ceva de genul ăsta.

Dacă Rossi era la bord, nu-l puteam zări nicăieri, cel puţin nu din acest unghi. În apropiere stăteau câţiva bărbaţi îmbrăcaţi într-un fel de uniformă militară. Mă păzeau? Credeau că plănuiseră să scap la cinci mii de metri înălţime? Nu-şi dădeau seama că eram neînarmat?

Ketamina care îmi fusese injectată pe stradă trebuie să fi fost extrem de puternică, fiindcă şi acum eram incapabil să gândesc limpede. Oricum, eram obosit.

Destinaţia era Baza Andrews a Forţelor Aeriene. Se părea că eram dus la cartierul general al CIA. Nu. Asta n-ar avea nici un sens. Rossi ştia că aveam capacitatea de-a citi gândurile, aşa că ultimul loc unde ar fi vrut să mă ducă ar fi fost Langley. Se părea că ştia ce nu puteam să fac – nu puteam să percep undele creierului prin sticlă sau la o distanţă mai mare de un metru – ceea ce-mi sugera că mai trecuse prin acest lucru extraordinar şi înainte.

Dar această capacitate mai funcţiona? N-aveam nici cea mai mică idee. Cât de scurt era efectul? Poate că dispăruse la fel de repede cum venise.

M-am foit pe locul meu, am forţat legăturile şi am observat că paznicii mei îşi întorceau capetele, încordaţi.

Cea din taxi fusese Molly sau nu? Rossi spusese că era la ei, în siguranţă şi teafără. Dar în taxi? Şi încă parcat pe strada? Trebuie să fi fost o momeală, cineva care semăna foarte bine cu Molly fusese instalat în taxi ca să mă amăgească spre capătul blocului. Dar o făcuseră oamenii lui Rossi? Sau „alţii”, fără nume, nespecificaţi?

Şi care erau aceşti „alţii”?

Am reuşit să croncănesc: „Hei!”.

Unul dintre paznici s-a ridicat şi a venit lângă mine (dar, am observat, nu prea aproape).

— Cu ce te pot ajuta? întrebă el cu o voce plăcută.

Abia trecuse de douăzeci de ani, era tuns milităreşte, înalt şi solid. Mi-am întors capul spre el şi l-am privit direct în faţă.

— Mi-e rău, am spus.

Îşi încruntă fruntea.

— Instrucţiunile mele…

— O să vomit, am spus. Din cauza tranchilizantelor. Am vrut doar să vă spun. Faceţi ce dracu’ aţi fost instruiţi să faceţi.

El se uită în jur. Unul dintre ceilalţi paznici se încruntă şi clătină din cap.

— Îmi pare rău, spuse el. Să-ţi aduc un pahar cu apă sau ceva?

Am gemut.

— Apă? Iisuse. La ce o să-mi servească asta? Trebuie să fie vreun W.C. pe-aici.

Paznicul se întoarse spre celălalt şi îi şopti ceva. Celălalt gesticula mânat de ceea ce părea a fi indecizie. Apoi primul se întoarse spre mine şi spuse:

— Îmi pare rău amice. Tot ce pot să-ţi ofer este o ploscă.

Am dat din umeri sau am încercat să dau, aşa legat cum eram.

— Cum vreţi, am spus.

Se duse în faţa cabinei şi se întoarse în scurt timp cu ceva ce semăna cu o ploscă de aluminiu, pe care o așeză lângă capul meu.

Am făcut tot ce-am putut ca să simulez cât mai bine sunetele de vomă, am tuşit şi am râgâit, în timp ce el ţinea plosca aproape de gura mea, cu capul la maximum o jumătate de metru distanţă; şi cu o privire plină de cea mai profundă scârbă, care-i strâmba gura.

— Sper că te plătesc bine pentru asta, am zis.

Nu răspunse.

Am făcut tot posibilul ca să-mi concentrez mintea încâlcită şi înceţoşată de ketamină.

… *Nu-l lovesc…* am auzit.

Am zâmbit, ştiind despre ce era vorba.

Am tuşit din nou.

Apoi; *de ce…*

Şi, câteva secunde mai târziu:… *ce a făcut este treaba Companiei, nu ne spun niciodată, probabil vreo condamnare pentru spionaj, nu pare a fi genul, arată ca un afurisit de avocat.*

— Bag seama că nu ţi-e aşa de rău la urma urmei, spuse paznicul, trăgând plosca după câteva secunde.

— Ce uşurare, am spus. Dar nu duce chestia asta prea departe.

Ştiam, numărul unu, că încă funcţiona, şi, numărul doi, că nu aveam ce să aflu de la acest individ care nu fusese în mod voit prevenit în legătură cu identitatea mea şi cu locul unde mă duceau.

În scurt timp, m-am cufundat iar într-un somn fără vise.

Data următoare când m-am trezit, eram aşezat în partea din spate a unui vehicul, de data asta un Chrysler făcut la comandă guvernamentală. Mă dureau membrele.

Şoferul era înalt, spre patruzeci de ani, cu o tunsoare cazonă şi îmbrăcat cu o haină cu glugă albastru-închis.

Am intrat într-o zonă deosebit de rurală din Virginia, undeva în afară de Roston, lăsând în urmă International Houses of Pancakes, Osco Drugstores şi sutele de mici locuri comerciale de pe drumurile şerpuite cu două benzi ce străbăteau podurile. La început m-am întrebat dacă ne îndreptam spre Langley pe vreo rută ocolită, apoi am văzut că mergeam într-o cu totul altă direcţie.

Acesta era ţinutul caselor conspirative – acea parte din Virginia unde CIA îşi păstrează un anumit număr de case particulare, folosite pentru treburile Agenţiei: întâlniri cu agenţii, interogarea fugarilor şi altele de felul ăsta. Uneori, ele sunt apartamente în clădiri suburbane mari, anonime, dar cel mai des sunt ferme obscure

cu etaj, cu mobilă ieftină, închiriate cu luna, cu oglinzi simple în rame de prost gust, precum şi votcă şi vermut în frigider.

Zece minute mai târziu am tras în faţa unor porţi de fier forjat ornamentale, montate într-un gard înalt de peste cinci metri. Porţile şi gardul erau terminate cu vârfuri ascuţite şi păreau să asigure securitatea totală. Probabil că erau legate la reţeaua de curent electric. Apoi porţile s-au deschis automat, lăsându-ne să intrăm pe o alee lungă, umbrită de copaci, care se termina brusc după două sute de metri, făcând loc unei alei lungi şi circulare din faţa unei case mari din cărămidă în stil georgian, care în întunericul serii părea aproape ameninţătoare. O cameră de la etajul trei era luminată, la fel şi câteva de la etajul doi. Plus o cameră mare de la etajul unu, ale cărei draperii erau trase. În faţa uşii de la intrare era lumină. Mă întrebam cât costa Agenţia să închirieze această reşedinţă impresionantă şi pentru cât timp o luase.

— Ei bine, domnule, am ajuns, spuse şoferul.

Vorbea cu acea voce nazală şi moale pe care o auzeai la atât de mulţi angajaţi ai guvernului care emigraseră la Washington din împrejurimile Virginiei.

— Bine, am spus. Mulţumesc că m-ai adus.

El dădu din cap.

— Mult succes, domnule.

Am coborât din maşină şi am traversat încet aleea cu pietriş şi pajiştea luminată de la intrare şi, în timp ce mă apropiam de uşa din față, aceasta s-a deschis.

III. CASA CONSPIRATIVĂ

THE WALL STREET JOURNAL
CRIZĂ LA CIA

Michael Halpern, Reporter

„Se spune că preşedintele este pe punctul de a-l numi pe noul director al CIA.
Unii se întreabă dacă o mătură nouă poate face cu adevărat curăţenie.
Este Agenţia de spionaj scăpată de sub control? ”

„Printre zvonurile neplăcute care fac ocolul Washingtonului în legătură cu vasta activitate ilegală din cadrul Agenţiei Centrale de Informaţii, se spune că preşedintele este pe punctul de-a numi un nou director.

Cele mai recente speculaţii în acest sens se concentrează asupra unui ofiţer de carieră al Agenţiei, Alexander Truslow, care este în general privit cu ochi buni atât de Congres, cât şi de cei de la Informaţii.

Dar mulţi observatori se tem că domnul Truslow se va confrunta cu o sarcină dificilă, chiar insurmontabilă, anume aceea de-a încerca să conducă o CIA despre care mulţi cred că este scăpată de sub control.”

23

Nu ar fi trebuit să fiu deloc surprins să-l văd pe bărbatul care stătea în scaunul cu rotile, privindu-mă calm, în timp ce intram în salonul imens şi împodobit. James Tobias Thompson al III-lea îmbătrânise îngrozitor de mult de când îl văzusem ultima dată, în incidentul care pusese capăt carierei mele la CIA, dar care, mult mai tragic, pusese capăt vieţii unei femei frumoase şi paralizase un om de la brâu în jos.

— Bună seara, Ben, spuse Toby.

Vocea lui, ca un scrâşnet jos, era abia perceptibilă. Era un bărbat îngrijit, care se apropia de şaptezeci de ani şi purta un costum de serj albastru, cu o croială clasică. Pantofii lui – care nu prea atinseseră pământul – erau din piele neagră, netăbăcită, şi erau lustruiţi de-ţi luau ochii. Părul său bogat, purtat puţin cam lung pentru un bărbat de vârsta lui, şi mai ales pentru un veteran al Agenţiei, era de un alb imaculat. La Paris, când l-am văzut ultima oară, era negru ca smoala, cu şuviţe sure la tâmple. Ochii lui erau căprui-deschis; arăta demn, dar totodată abătut.

Scaunul cu rotile al lui Toby era oprit în faţa unui şemineu imens de piatră în care, ciudat, ardea un foc mare, artificial. Spun ciudat pentru că încăperea în care mă aflam şi care trebuie să fi fost de vreo douăzeci de metri lăţime şi patruzeci lungime, cu un tavan înalt de aproape cinci metri, avea o instalaţie de aer condiţionat ce menţinea o temperatură neplăcut de scăzută. Nu ştiu de ce, dar mi-am amintit că lui Richard Nixon îi plăcea să aibă, în mijlocul verii, focuri care trosneau în Biroul Oval prevăzut cu aer condiţionat.

— Toby, am spus, apropiindu-mă încet, ca să dau mâna cu el.

Dar el îmi arătă prin gesturi un scaun care era la mai bine de zece metri depărtare.

Charles Rossi era aşezat într-un scaun cu braţe, într-o parte a şemineului. Nu prea departe, pe o sofa mică, tapiţată cu damasc, stăteau doi bărbaţi tineri, în costumele bleumarin ieftine pe care le asociasem întotdeauna cu tipii de la securitate din Agenţie. Eram aproape sigur că aveau arme.

— Mulţumesc că ai venit, spuse Toby.

— O, nu-mi mulţumi mie, am spus, ascunzându-mi amărăciunea. Mulţumeşte-le oamenilor domnului Rossi. Sau chimiştilor de la Agenţie.

— Îmi pare rău, spuse Toby. Cunoscându-te pe tine şi temperamentul tău, n-am crezut că te puteam aduce altfel.

— Ai spus foarte clar că nu doreai să cooperezi, interveni Rossi.

— Bine lucrat, am spus. Drogul ăla chiar că-ţi anihilează voinţa. Aţi plănuit să mă ţineţi cu injecţii ca să vă asiguraţi că vă urmez?

— Cred că, după ce ne vei asculta până la capăt, vei fi mult mai dispus să cooperezi. Dacă te hotărăşti să refuzi, nu putem face nimic. Un animal închis în cuşcă este un slab agent de teren.

— Atunci daţi-i drumul, am spus.

Scaunul cu spătar drept pe care stăteam părea să fi fost special aşezat pentru mine, astfel încât să-i pot vedea pe Rossi şi Thompson şi să pot vorbi cu ei. Totuşi, am observat că eram la mare distanţă de toţi.

— De data asta, Agenţia v-a găsit o casă conspirativă drăguţă, am zis.

— De fapt, e proprietatea pensionarilor Agenţiei, spuse Toby, zâmbind. Ce mai faci?

— Bine, Toby. Arăţi bine.

— Cât se poate de bine.

— Îmi pare rău că n-am avut niciodată ocazia să stăm de vorbă, am spus.

Dădu din umeri şi zâmbi din nou, de parcă aş fi făcut o sugestie neserioasă, nebunească.

— Regulamentul Agenţiei, spuse el. Nu al meu. Aş fi dorit şi eu s-o facem.

Rossi mă privea în tăcere. Am continuat:

— Nu-ţi pot spune cât de rău…

— Ben, mă întrerupse Toby. Te rog. Nu te-am învinovăţit niciodată. Lucruri din astea se întâmplă. Ce mi s-a întâmplat mie a fost o porcărie, dar ce ţi s-a întâmplat ţie şi Laurei…

Am tăcut amândoi un moment. Am ascultat sâsâitul flăcărilor portocalii de gaz care se încolăceau în jurul conurilor de pin din ceramică.

— Molly… am început.

Toby ridică o mână, ca să mă facă să tac.

— E bine, spuse el. Din fericire – mulţumită lui Charles – şi tu eşti bine.

— Cred că am dreptul la o mică explicaţie, am spus pe un ton blând.

— Ai dreptate, Ben, fu de acord Toby. Sunt sigur că înţelegi că această conversaţie nici nu are loc. Nu există nici un document care să arate că ai zburat la Washington, iar poliţia din Boston a îngropat deja un raport despre împuşcăturile răzleţe de pe Marlborough Street.

Am dat din cap.

— Îţi cer scuze că te-am aşezat la o distanţă atât de mare de noi, reîncepu el. Înţelegi că e nevoie de precauţii.

— Nu şi în cazul în care nu aveţi nimic de ascuns, am spus.

În partea cealaltă a camerei, Rossi zâmbi pentru sine şi spuse:

— Iată o situaţie foarte neobişnuită, una pe care nu am contat în întregime. După cum ţi-am explicat, distanţa fizică faţă de ceilalţi este singura metodă pe care o cunosc pentru a asigura acel tip de compartimentare a informaţiilor cerută de această operaţiune.

— Ce operaţiune? am întrebat liniştit.

Am auzit un uşor zumzăit mecanic, în timp ce Toby îşi potrivea scaunul astfel încât să mă privească drept în faţă. Apoi vorbi încet, ca şi cum ar fi făcut-o cu mare dificultate.

— Alex Truslow te-a adus ca să faci o treabă. Ar fi dorit ca Charles să nu fie angajat în şmecheria pe care a făcut-o. Va fi primul care să recunoască asta, doar nu e el şeful cel mare.

Rossi zâmbi.

— Este un joc de scopuri şi mijloace, Ben, spuse Toby. Urmărim acelaşi scop ca şi Alex; pur şi simplu folosim mijloace diferite. Dar hai să nu pierdem din vedere faptul că este unul dintre cele mai emoţionante şi mai importante proiecte din istoria mondială. Cred că, după ce-o să ne asculţi, o să decizi să mergi împreună cu noi. Dacă nu, nici o problemă.

— Dă-i drumul, am spus.

— Te-am ales în urmă cu câteva timp ca subiectul nostru cel mai potrivit. Totul la tine părea bun, memoria vizuală, inteligenţa şi aşa mai departe.

— Deci ştiaţi ce-o să se întâmple, am spus.

— Nu, spuse Rossi. Am dat greş de mai multe ori la rând.

— Stai puţin, am spus. Stai. Cât anume ştiţi?

— Destul de mult, spuse Toby calm. Ai acum capacitatea de a primi ceea ce se numeşte FEJ, adică unde radio cu frecvenţă extrem de joasă, pe care le generează creierul uman. Te deranjează dacă fumez?

Scoase un pachet de ţigări pe care le fuma când ne-am cunoscut la Paris şi îl bătu de braţul scaunului cu rotile până când o ţigară alunecă afară.

— Chiar dacă m-ar deranja, am răspuns, mă îndoiesc că aş simţi fumul de la distanţa asta.

Ridică din umeri şi îşi aprinse ţigara. Expirând cu putere pe nări, continuă:

— Ştim că acest… talent, nu găsesc un cuvânt mai bun, nu s-a diminuat de când a apărut. Ştim că eşti sensibil doar la gânduri care sunt pricinuite, în anumite momente, de sentimente puternice. Nu ale tale, ci ale celor pe care încerci să-i „auzi”. Asta se potriveşte destul de bine cu teoria emisă de doctorul Rossi mai demult, care spune că intensitatea undelor gândirii ar fi direct proporţională cu intensitatea reacţiei emoţionale a cuiva. Această emoţie determină variaţia puterii impulsurilor electrice emise.

Se opri ca să mai tragă un fum şi apoi spuse cu o voce răguşită, în timp ce dădea fumul afară:

— Nu vorbesc păsăreşte?

Am zâmbit în sens de răspuns.

— Sigur, Ben, am fi mult mai interesaţi să-ţi auzim experienţele decât să ne auzim pe noi vorbind vrute şi nevrute.

— Ce v-a făcut să vă gândiţi să folosiţi proiectorul de rezonanţă magnetică?

— A, spuse Toby. Ca să-ţi răspund, trebuie să revin la colegul meu, Charles. După cum probabil ştii, sau poate nu ştii, Ben, în ultimii câţiva ani am făcut parte din personalul DO, pentru afaceri interne.

Voia să spună că activase la Direcţia de Operaţiuni – băieţii care lucrau sub acoperire, ca să mă exprim mai simplu – la sediul CIA de la Langley.

— Domeniul de care răspund este ceea ce se cheamă proiecte speciale.

— Ei bine, atunci, am spus, simţind o ameţeală ciudată, poate că-mi explică cineva şi mie despre ce este vorba în acest… proiect, cum se pare că-l numiţi.

Toby Thompson expiră ultimul rotocol de fum şi îşi strivi ţigara într-o scrumieră de cristal de pe masa de stejar sculptată de lângă el. Privi dâra de fum ridicându-se şi încolăcindu-se în aer, apoi se întoarse spre mine.

— Ceea ce discutăm noi acum, spuse el, este un secret de cel mai înalt grad. Şi, după cum poţi să-ţi imaginezi, este o poveste foarte lungă şi complicată.

24

— Agenţia Centrală de Informaţii, spuse Toby, cu privirea fixată în gol, a fost dintotdeauna interesată de… hai să-i spunem… tehnicile mai „exotice” de spionaj şi contraspionaj. Şi nu mă refer doar la acea minunată invenţie numită „umbrela bulgărească”, al cărei vârf injecta ulei de ricin mortal. Habar n-am cât din asta ştii din zilele petrecute la Agenţie…

— Nu prea mult, am spus.

Toby îmi aruncă o privire pătrunzătoare, de parcă ar fi fost surprins că fusese întrerupt.

— Echipa noastră te-a văzut singur la Biblioteca Publică din Boston cercetând, aşa că trebuie să ştii cel puţin ceea ce s-a dat publicităţii. Dar povestea adevărată este mult mai interesantă. Trebuie să nu uiţi un lucru important: motivul pentru care majoritatea încercărilor întreprinse de guvern sunt înconjurate de cea mai adâncă secretoşenie este *teama de ridicol*. Este simplu ca bună ziua. Într-o societate ca a noastră, o ţară ca Statele Unite, care se mândreşte cu pragmatismul său insensibil… ei bine, cred că fondatorii CIA au recunoscut că cel mai mare risc cu care s-ar confrunta existenţa lor nu ar veni de la oprobriul public, ci de la batjocura publică.

Am zâmbit apreciativ şi am dat din cap. Toby şi cu mine fuseserăm prieteni buni înainte de incident şi îmi plăcuse întotdeauna umorul lui sec.

— Aşadar, continuă el, doar o mână dintre ofiţerii care ocupau funcţiile cele mai înalte au ştiut, în decursul istoriei, despre activitatea Agenţiei în acest domeniu. Aş vrea să fiu sigur că totul este foarte clar până aici.

Se uită direct la mine, apoi îşi înclină uşor capul.

— După cum fără îndoială că ştii deja, experimentele din domeniul parapsihologiei datează cel puţin din anii ’20, când cei de la Harvard şi Duke au făcut experienţe serioase, dar, e sigur, acestea nu au fost niciodată luate în serios de comunitatea oamenilor de ştiinţă în general.

Zâmbi strâmb şi adăugă:

— Asta este structura revoluţiilor ştiinţifice. Bineînţeles, lumea este anostă; cum ar putea fi altfel? Prima experienţă care a desţelenit terenul a fost făcută de un om pe nume Banks Rhine, de la Duke, la sfârşitul anilor ’30. Sunt sigur că ai văzut fişele Zener.

— Ce anume? am murmurat.

— Ştii, celebrele fişe PES cu cinci simboluri: pătrate, triunghiuri, cercuri, linii curbe şi linii drepte. Oricum, Rhine şi succesorii lui au aflat că unii oameni au acest talent – după cum s-a dovedit, sunt foarte puţini – dar în proporţii diferite. Marea majoritate nu-l au, bineînţeles. Sau, după cum au postulat unii savanţi, mai mulţi sunt cei care au *potenţialul* de a-şi dezvolta

talentul, dar nu-şi dau seama de asta, iar conştientul nostru blochează această posibilitate.

Oricum, după anii ’30, câteva laboratoare s-au angajat în cercetarea parapsihologici şi a multiplelor sale forme, nu numai a percepţiei extrasenzoriale. Exista, desigur, Fundaţia pentru Cercetarea Naturii Umane, creată de doctorul Rhine, dar mai era şi Laboratorul de Cercetare a Viselor William C. Menninger, de la Centrul Medical Maimonides din Brooklyn, care a făcut cercetări interesante în domeniul telepatiei. Anumite laboratoare erau finanţate de Institutul Naţional Pentru Sănătate Mintală – în spatele căruia se ascundea Agenţia Centrală de Informaţii.

— Dar CIA nu a fost înfiinţată decât în 1949, am spus.

— Ei, am ajuns aici cu întârziere. Chiar din 1952, după cum arată Arhivele Agenţiei, exista un interes serios, manifestat deschis, faţă de posibilităţile acestor cercetări. În principal, asta însemna găsirea indivizilor cu capacităţi psihice. Dar oficialităţile de atunci din Agenţie păreau mult ocupate cu acoperirea acestei activităţi…

— Teama de ridicol, l-am întrerupt. Dar cum dracu’ se descurca CIA cu aceşti senzitivi? Vreau să spun că senzitivii erau fie adevăraţi, fie falşi. Şi dacă erau adevăraţi, *ştiau* că se întâlneau cu oameni de la o agenţie de informaţii.

Tobby zâmbi încet şi strâmb.

— Adevărat. Din câte am citit, era o adevărată problemă. Foloseau un sistem de securitate dublu, cu doi intermediari. Dar, după cum am spus, am ajuns la asta cu întârziere. Mânaţi, fireşte, de sovietici.

Rossi îşi drese vocea şi observă:

— Războiul Rece are avantajele lui.

— Chiar aşa, reîncepu Toby. Întorcându-ne cel puţin la anii ’60, vedem că Agenţia a început să primească rapoarte credibile despre eforturile militare ale sovieticilor în domeniul parapsihologiei. Cred că, pe la vremea aceea, un mic nucleu de oameni importanţi din Agenţie s-au hotărât să finanţeze un studiu, făcut în interior, despre posibilităţile de folosire a PES în spionaj. Dar ce sarcină perfidă! Pentru fiecare persoană care ar putea avea ceva urme de talent, sunt sute de şmecheri şi de bătrâne trăsnite cu globuri de cristal. În orice caz, poate îţi aminteşti că ai auzit de zborul lui Apollo 14 pe Lună în 1971, când astronautul Edgar Mitchell a efectuat primul experiment PES în spaţiu. Apropo, n-a mers. În acei ani – mă gândesc la ei ca la primii ani – noi, Laboratoarele Medicale ale Forţelor Armate şi NASA, cheltuiam aproape un milion de dolari pe an pentru cercetări în domeniul parapsihologici. Era ceva, ce-i drept, dar încă bâjbâiam în întuneric.

Apoi, la începutul anilor ’70, au apărut o serie de rapoarte secrete de la Agenţia de Informaţii a Apărării, care prevedeau că în curând vor fi în pericol din cauza cercetărilor pe care le efectuau sovieticii în domeniul psihologiei şi care dădeau posibilitatea KGB-ului şi armatei sovietice să facă tot felul de şmecherii, cum ar fi să stabilească desfăşurarea trupelor, a navelor şi chiar a echipamentelor militare. Cineva din vârful Agenţiei a luat asta în serios. Nu cred că-ţi împărtăşesc cine ştie ce secret dacă îţi spun că Richard Nixon era foarte interesat de program.

Pe la jumătatea anilor ’70, serviciile noastre de informaţii au confirmat faptul că sovieticii aveau mai multe laboratoare secrete

pentru a studia folosirea parapsihologiei în scopuri militare; cel mai important era cel din Novosibirsk. Apoi, în 1977, un reporter de la *Los Angeles Times* a fost arestat la Moscova de către KGB, în timp ce încerca să obţină documente strict secrete de la un institut de parapsihologie. Asta a pus CIA pe jăratic, fiindcă fiecare îşi dăduse seama că şi celălalt ştia.

Oricum, în Agenţie, programul era atât de secret, încât termenul PES nu apărea nicăieri, în nici un document. Era numit „noi sisteme de transfer al informaţiilor biologice”. Câţiva ani mai târziu am fost numit la conducerea proiectului pentru a-l accelera… sau a-l arunca la gunoi. „Deşartă-te sau lasă oliţa liberă”, aşa au fost instrucţiunile.

Am dat din cap.

— Şi te-ai hotărât să te deşerţi.

— Vorba vine. Sigur, eram la fel de sceptic ca toată lumea. Eram destul de ostil faţă de toată nebunia asta şi credeam că mi s-a dat ceva de lucru, o porcărie care să facă să mai treacă timpul, genul de treabă care i s-a dat unui expert de la operaţiuni care este terminat şi ale cărei picioare nu mai sunt bune de nimic.

Apoi – aici îşi flutură mâinile în direcţia lui Rossi – într-o bună zi l-am cunoscut pe doctorul Charles Rossi şi am aflat despre ceva ce am ştiut imediat că va schimba lumea.

— Putem să-ţi oferim ceva? întrebă el chiar când curiozitatea mea era mai stârnită. Îţi place scotch-ul, nu?

— De ce nu? am spus. A fost o zi lungă.

— Sigur că a fost. Iar ketamina pare să-şi fi pierdut efectul, aşa că ai putea să bei. Wally, scotch pentru toată lumea – nu şi pentru Charles, ţie îţi place votca, aşa-i?

— Cu gheaţă, spuse Rossi. Şi cu o boabă de piper, dacă se poate.

Unul dintre oamenii de la securitate se ridică în picioare – acum vedeam că, într-adevăr, purta un toc de pistol pe umăr – şi ieşi agale din cameră. Câteva minute mai târziu, timp în care, nu ştiu de ce, am tăcut cu toţii, se întoarse cu o tavă cu băuturi. Era limpede că nu avea antrenament în materie, dar reuşi să ne servească fără să verse o picătură.

— Atunci spune-mi ceva, am zis. De ce nu pot să vă citesc pe voi?

— De la distanţa asta… spuse Rossi.

— Nu. N-am fost în stare să-l citesc nici pe omul vostru de la securitate acum, când mi-a dat băutura. Nu vine nimic. Ce se petrece?

Toby mă privi un moment, gândindu-se. Lumina puternică făcea ca ochii lui să pară două găuri.

— Bruiaj, spuse el în cele din urmă.

— Nu înţeleg.

— FEJ. Unde radio cu o frecvenţă extrem de joasă.

Arătă cu mâna spre încăpere.

— Undele de radio-frecvenţă FR, echivalente cu nişte zgomote albe, interceptabile, sunt emise de către difuzoarele aşezate peste tot în cameră, care emit pe aceleaşi frecvenţe pe care „emite” şi creierul omenesc. Asta face să nu poţi culege nimic.

— Atunci, nu te superi dacă stăm puţin mai aproape.

Toby zâmbi.

— Nu ne place să riscăm.

Am dat din cap şi m-am hotărât s-o las baltă.

— Toată această activitate CIA în domeniul PES – am crezut că Stan Turner i-a pus capăt în 1977.

— Da, oficial, spuse Rossi. În realitate, a fost pur şi simplu îngropată adânc de tot în birocraţie, astfel încât aproape nimeni din personalul Agenţiei nu ştie de existenţa ei.

Toby îşi continuă povestea.

— Până atunci, eforturile noastre se concentraseră asupra posibilităţii de descoperire a acelor câţiva indivizi talentaţi. Sunt puţini şi greu de găsit. În curând, întrebarea care se punea era: cum să *insufli* puterea? Părea ceva îndepărtat, părea, de fapt, absolut imposibil. Charles… ei bine, Charles îţi poate spune.

Rossi se foi pe scaun, trase aer în piept şi expiră încet.

— La începutul anilor ’80, spuse el, lucram la o mică firmă din California, dezvoltând ceva ce Pentagonul socotise a fi foarte interesant. În termeni simpli, era un inductor electronic de paranoia – un „distrugător al neuronilor”, îl numeau ei, care putea „încurca” legăturile sinaptice dintre celulele nervoase ale creierului. De fapt, era o metodă electronică de a face ceea ce face adeseori LSD-ul. Într-adevăr, era o treabă scârboasă, dar chiar oamenii de la Pentagon sunt cei care ne-au adus napalmul, prin bunăvoinţa lui Dow Chemical. Oricum, din fericire, acest proiect nu a dus nicăieri, dar într-o zi am primit un telefon de la Toby, care mi-a oferit un salariu dublu şi m-a convins să las clima însorită din sudul Californiei şi să vin în această metropolă adorabilă. Mi-am continuat lucrul la efectele stimulilor electromagnetici asupra creierului uman. La început, am fost intrigaţi de noţiunea de control al minţii. Mă concentram asupra FEJ, undele radio cu frecvenţă extrem de joasă, după cum a spus Toby. Vezi tu, creierul generează semnale electrice. Aşa că încercam să aflu dacă am putea transmite semnale puternice *pe aceleaşi frecvenţe* pe care emite creierul, pentru a induce confuzia, chiar moartea.

— Încântător, am spus.

Dar Rossi mă ignoră.

— Nici acolo n-am găsit nimic. Însă am descoperit posibilităţile FEJ. Am dat peste cercetările făcute de doctorul Milan Ryzl de la Universitatea din Praga, referitoare la hipnoză. Doctorul Ryzl descoperise că sub hipnoză anumiţi oameni pot să se relaxeze şi să-şi relaxeze inhibiţiile în aşa măsură, încât pot primi imagini prin telepatie. Asta m-a pus pe gânduri.

Întâmplarea a făcut, printr-o coincidenţă, că în 1983, într-un spital din Olanda, un bărbat de vârstă mijlocie a fost supus unei examinări de rutină cu proiectorul de rezonanţă magnetică şi a căpătat o percepţie extrasenzorială comensurabilă, dovedită. Doctorii au rămas cu gura căscată. Au fost imediat vizitaţi de agenţii secreţi olandezi, francezi şi americani, care au confirmat cu toţii raportul. Omul avea capacitatea de-a auzi practic gândurile celor din imediata lui apropiere. Neurologii au atribuit acest lucru intensului efect de magnetizare a PRM-ului asupra cortexului omului.

— A ţinut efectul? am întrebat.

— Nu tocmai, răspunse Rossi. De fapt, omul a înnebunit. A început să se plângă de dureri de cap cumplite, de zgomote

îngrozitoare şi într-o zi s-a dat literalmente cu capul de un zid de cărămidă şi s-a sinucis.

Luă o înghiţitură zdravănă de votcă.

— Atunci de ce nu acţionează PRM-ul la fel asupra tuturor oamenilor? am întrebat.

— Exact asta m-am întrebat şi eu, spuse Rossi. PRM-ul s-a folosit peste tot în lume din 1982, iar asta a fost prima relatare a unei întâmplări uluitoare. După ce l-au cercetat cu atenţie pe acest olandez, echipa olando-franco-americană a tras concluzia că acest om avea anumite particularităţi care trebuie să fi fost condiţii necesare. De exemplu, era extrem de inteligent, cu un coeficient de inteligenţă care, după testul Stanford-Binet, depăşea 170 puncte. Apoi, avea o memorie eidetică.

Am dat din cap.

— Au mai fost şi alte trăsături. Omul avea o abilitate verbală foarte dezvoltată, dar la fel de dezvoltată era şi capacitatea sa matematică şi acumulativă. M-am dus cu avionul la Amsterdam şi am reuşit să-l cunosc pe acest olandez înainte să plece în neant. Când m-am întors la Langley, am încercat să reproduc acest efect bizar.

Am recrutat bărbaţi şi femei care păreau să aibă calităţile necesare: inteligenţă, memorie, disponibilităţi verbale şi acumulative etc. Şi, fără să facem cunoscută adevărata natură a experimentului, i-am supus celui mai puternic PRM pe care l-am găsit. Acest model special a fost fabricat de Siemens A.G. din Germania. I-am făcut modificări. Dar fără succes – până la tine.

— De ce? l-am întrebat, terminând de băut scotch-ul şi punând paharul gol pe masa alăturată.

— Nu ştim, spuse Rossi cu sinceritate. Am vrea să aflăm, dar nu ştim. Sigur, tu aveai caracteristicile corecte. Evident, inteligenţă, dar şi disponibilitate verbală, memorie eidetică, care se găseşte la mai puţin de 0,1% din populaţie. Joci şah, nu-i aşa, Ben?

— Destul de bine.

— Foarte bine, de fapt. Şi eşti as la cuvinte încrucişate. Cred că ai cochetat chiar cu meditaţia Zen cândva.

— Am „cochetat”, aşa e, am spus.

— Am studiat fişele tale de pregătire de la Camp Peary cu mare atenţie, interveni Toby Thompson. Erau cât se poate de potrivite – dar sigur că nu ne imaginam că vom avea succes cu tine.

— Păreţi ciudat de lipsiţi de interes în privinţa unei demonstraţii a capacităţilor mele, am spus, adresându-mă amândurora.

— Dimpotrivă, spuse Rossi. Suntem interesaţi. De fapt, *extrem* de interesaţi. Cu voia ta, am vrea să te supunem la un număr de teste mâine dimineaţă. Nu foarte grele.

— Nu pare necesar, am răspuns. Aş fi bucuros să vă fac o demonstraţie chiar acum.

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare, după care Toby tuşi:

— Putem aştepta.

— Se pare că ştiţi destul de mult despre această stare. Poate să sunteţi capabili să-mi spuneţi cât timp durează.

Rossi făcu iar o pauză.

— Nici asta nu ştim. Sper că destul de mult.

— Destul de mult? am spus. Destul de mult pentru ce?

— Ben, spuse Toby moale, te-am adus aici cu un anumit scop, după cum ai şi ghicit. Trebuie să te supunem la o serie de teste. După care avem nevoie de ajutorul tău.

— Ajutorul meu, am repetat, neobosindu-mă să-mi ascund ostilitatea. Despre ce fel de ajutor vorbiţi?

Urmă o tăcere lungă în camera imensă şi în cele din urmă Toby rosti:

— Nişte chestii de spionaj. Cred că tu le-ai numi activităţi specifice.

Am rămas timp de vreo cinci minute cu ochii la oamenii aceia care mă priveau.

— Îmi pare rău, domnilor, am spus, ridicându-mă în picioare.

M-am întors încet spre uşă şi am început să merg. Cei doi paznici de la securitate s-au ridicat şi unul dintre ei a mers cu paşi mari spre ușă, blocându-mi drumul, în timp ce celălalt s-a postat în spatele meu.

— Ben! strigă Toby.

— Ce naiba, Ben, spuse Rossi aproape în acelaşi timp.

— Te rog să stai jos, l-am auzit pe Toby spunând calm. Mă tem că nu prea ai de ales.

25

Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat în timpul petrecut la Agenţie a fost când să insişti şi când s-o laşi baltă. Eram în inferioritate – nu numai din cauza celor doi paznici, ci şi a altora care erau în casă şi ştiam că trebuiau să mai fie şi alţii. Mi-am calculat şansele de evadare şi erau împotriva mea cu zece mii la unu, chiar o sută de mii la unu.

— Ne pui într-o situaţie grea, spuse Toby în spatele meu.

M-am întors încet.

— Asta apropo de animalele în cuşti.

Se uită la mine cu o foarte mică urmă de nelinişte.

— Noi… eu *nu* vreau să recurgem la forţă. Mai degrabă am apela la raţiune, la simţul datoriei şi la decenţa elementară pe care ştiu că le ai.

— Şi la dorinţa mea de a-mi vedea din nou soţia, am spus.

— Mai e şi asta, da, admise el.

Neliniştit, îşi făcea palma pumn şi apoi o deschidea, o închidea şi o deschidea la loc.

— Desigur, deja mi-aţi spus destul de multe, am zis. Ştiu „prea mult”, aşa-i? Nu-i asta expresia potrivită? Aşa că am dreptul deplin să plec de-aici, dar probabil că n-aş ajunge nici măcar până la poartă.

Exasperat, Toby spuse:

— Eşti ridicol. După tot ce ţi-am spus, de ce Dumnezeu am vrea să-ţi facem vreun rău? Dacă nu din alte motive, măcar pentru unul ştiinţific…

— Agenţia a aranjat şi îngheţarea banilor mei? am întrebat cu amărăciune.

Simţeam că muşchii de la picioare erau încordaţi şi începeau să mă doară. Îmi era rău de la stomac; broboane de sudoare îmi acopereau fruntea.

— Cu împuţita aia de treabă cu First Commonwealth cum rămâne?

— Ben, spuse Toby după o tăcere mai lungă. Am dori foarte mult să păstrăm totul într-o lumină pozitivă, să faci apel la raţiune. Cred că, după ce vei asculta până la capăt, vom putea ajunge la o înţelegere.

— Bine, am spus în cele din urmă. Sunt dispus să fac măcar atât. Să auzim.

— E târziu, Ben, spuse Toby. Eşti obosit. Mai exact, eu însumi sunt obosit, dar la urma urmei obosesc uşor. Dimineaţă, înainte de-a fi dus la Langley pentru teste, o să vorbim din nou. Charles?

Rossi îşi murmură asentimentul, îmi aruncă o privire rapidă, pătrunzătoare, şi plecă din cameră.

— Ei bine, Ben, a spus Toby după ce am rămas singuri. Cred că personalul casei ţi-a pus la dispoziţie tot ce-ţi trebuie pentru noaptea asta: haine de schimb, articole de toaletă şi tot restul.

— Nu, Toby. Ai uitat un amănunt. Vreau s-o văd pe Molly.

— Nu te pot lăsa s-o vezi, Ben, spuse Toby. Practic, e imposibil.

— Atunci mă tem că nu ajungem la nici un fel de înţelegere.

— Nu e-n zonă.

— Atunci vreau să vorbesc cu ea la telefon. *Acum*.

Toby mă măsură un moment şi apoi făcu un alt semn cu mâna spre oamenii de la securitate. Unul dintre ei părăsi încăperea şi se întoarse cu un telefon negru, cu taste, pe care îl băgă într-o priză din apropierea mea, aşezându-l pe o măsuţă alăturată.

Apoi paznicul ridică receptorul şi formă un şir lung de cifre. Am numărat: unsprezece cifre, care ar fi putut să însemne o convorbire interurbană, după care alte trei cifre. Probabil că era un cod de acces. Apoi încă două cifre. Paznicul ascultă nepăsător un moment, după care spuse:

— Nouăzeci şi trei.

Ascultă din nou şi-mi înmână telefonul, înainte să pot spune ceva, am auzit vocea lui Molly, ascuţită, supărată:

— Ben? O, Doamne, tu eşti?

— Sunt aici, Molly, am spus pe cât de liniştit puteam.

— O, Doamne, eşti bine?

— Sunt… sunt bine, Molly. Tu…?

— În regulă. Sunt în regulă. Unde te-au dus?

— O casă conspirativă, undeva în Virginia, am spus, privindu-l pe Toby.

El dădu aprobator din cap, în semn de confirmare.

— Unde naiba eşti?

— Nu ştiu, Ben. Undeva – într-un hotel sau apartament, cred. În afara Bostonului, nu prea departe.

Am simţit iar cum creşte furia în mine. Adresându-mă lui Toby, am spus:

— Unde aţi dus-o?

Toby răspunse după câteva clipe:

— În custodie de protecţie în suburbiile Bostonului.

— *Ben!* se auzi din receptor vocea nerăbdătoare a lui Molly. Spune-mi doar, oamenii ăştia sunt…

— E totu-n regulă, Mol. Din câte ştiu. Mâine o să aflu mai multe.

— Totul are legătură, şopti ea, cu acel – cu acel…

— Ştiu cu toţii, am spus.

— Te rog, Ben. Indiferent ce dracu’ se întâmplă, de ce sunt amestecată? Nu pot să facă aşa ceva! Pot să…

— Ben, spuse Toby. Mă tem că va trebui să întrerupem convorbirea.

— Te iubesc, Mol, am spus. Nu-ţi face griji.

— Să nu-mi fac griji? repetă ea neîncrezătoare.

— Totul va fi în curând sub control, am spus fără convingere.

— Te iubesc, Ben.

— Ştiu, am spus şi apoi am auzit tonul telefonului.

Am pus receptorul jos.

— N-avea nici un rost s-o speriaţi pe Molly în halul ăsta, i-am spus lui Toby.

— Pentru propria ei protecţie, Ben.

— Înţeleg. La fel cum sunt protejat şi eu.

— Exact, spuse el, ignorându-mi sarcasmul.

— Maximă securitate, am insistat. Suntem la fel de siguri ca doi prizonieri.

— Haide, Ben. Mâine, după ce-o să vorbim, o să fii liber să pleci.

— Dar acum? De ce nu acum?

— Mâine, răspunse el. Mâine, ascultă-mă până la capăt. Dacă după aceea vei vrea să pleci, îţi promit că n-o să-ţi stau în drum.

Cu un zumzăit electronic îşi conduse scaunul cu rotile de-a lungul imensului covor persan, spre uşă.

— Noapte bună, Ben. Or să te conducă ei la tine-n cameră.

În acest moment mi-a venit o idee şi, preocupat de ea, i-am urmat pe cei doi paznici spre scara principală.

26

Camera pe care mi-o rezervaseră era mare şi confortabilă, mobilată în genul unui han din Vermont, simplă şi elegantă. Lângă un perete se afla un pat foarte mare, acoperit cu o husă albă cu şnur. După ziua asta lungă şi istovitoare, părea nemaipomenit de tentant, dar încă nu puteam să dorm. Mai erau acolo un şifonier din lemn de nuc, de culoare închisă, şi câteva măsuţe de aceeaşi culoare; după o scurtă inspecţie, am observat că erau imobile, fiind prinse cumva de podea. Camera de baie alăturată era spaţioasă şi elegantă: podeaua din marmură italienească verde, pereţii acoperiţi cu faianţă neagră şi albă, accesoriile din anii ’30.

Podeaua, care scârţâia liniştitor în timp ce mergeam, era acoperită cu o mochetă de culoare deschisă, din perete în perete. Ici şi colo fuseseră atârnate, cu gust, câteva tablouri; picturile în ulei, cu peisaje marine, erau realizate într-un stil impersonal. Şi acelea erau prinse de perete. Parcă se aşteptau la un animal violent care ar putea, dintr-un moment în altul, să înceapă să arunce cu obiectele din cameră.

O pereche de draperii grele, lungi până la podea, cu dungi late maro şi aurii, ascundea ferestrele cu vitralii minunate. Am observat imediat că ferestrele erau întărite cu o plasă subţire, aproape invizibilă şi metalică, ceea ce, fără îndoială, le făcea rezistente la şoc şi le conferea posibilitatea instalării unei alarme electronice.

Eram prizonier.

Această cameră anume, din această casă conspirativă, era folosită, probabil, pentru a-i găzdui pe fugarii de la informaţii sau alţi agenţi cu care trebuiau să fie foarte atenţi. Era clar că şi eu eram inclus în aceeaşi categorie.

În ciuda tuturor intenţiilor şi scopurilor, eram ostatic, indiferent de discursul înflorit al lui Toby. Mă primiseră aici ca pe un specimen exotic de laborator, pentru a mă supune unui şir de teste complete şi pentru a mă forţa să intru în funcţiune.

Dar totul în această înscenare mirosea a improvizaţie. De obicei, când se pune la cale o operaţiune, se acoperă toate unghiurile, se iau în discuţie toate amănuntele, câteodată până la ridicol. Sigur, lucrurile tot merg prost – IESE UN RAHAT, după cum spune cel fraierit – dar nu din cauza planului. Însă simţeam că aranjamentele de aici se făcuseră în grabă, ad-hoc, cu un juriu măsluit, şi asta mi-a dat speranţă.

O ţineau pe Molly captivă, dar aş fi putut să negociez eliberarea ei mult mai bine dacă aş fi fost liber. Trebuia să acţionez imediat.

Chiar atunci, în timp ce îmi schimbam costumul rupt şi murdar (o victimă a împuşcăturilor din Marlborough Street), ştiam că Molly va fi bine. Era chiar posibil s-o protejeze cu adevărat – în

plus, desigur, doreau să o ţină departe de mine, ca mijloc de convingere. Ştiţi cum, leagă fata de şinele de cale ferată ca să-ţi schimbi părerea, nu? Ei bine, n-o să vină nici un tren expres şi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmplă era ca Molly să-i fi supus pe răpitorii ei unui tir verbal dur. Ştiam cum îi plăcea Agenţiei să facă presiuni.

Cât despre mine – ei bine, asta era o altă poveste. Chiar de când m-am pomenit cu acest talent extraordinar, viaţa mea a fost în tot felul de pericole. Şi acum aveam de ales, simplu, între a colabora sau…

Sau ce?

Dacă Toby nu spusese adevărul – dar de ce ar dori să suprime singurul lor subiect în viaţă cu care obţinuseră succese în cadrul proiectului lor strict secret? Nu ar fi ca şi cum ar omorî găina care făcea ouăle de aur?

Ori poate că nevoia de a păstra secretul depăşea orice altceva?

Posibil, deşi… poate că aş reuşi să iau frâiele în propriile mâini.

Pentru că aveam un avantaj de necontestat asupra altor fiinţe omeneşti, cel puţin atât cât ţinea, şi nu exista nici un semn că s-ar fi diminuat. În plus – iar asta îmi spusese că prizonieratul meu era făcut ceva în grabă, chiar neglijent – fusesem în stare să adun nişte informaţii utile de la unul dintre paznicii mei.

Toby, sau oricine conducea această operaţiune, îşi luase măsuri de precauţie şi adusese paznici care nu erau deloc informaţi despre mine sau despre proiect în sine. Dar, normal, a trebuit să-i informeze complet în legătură cu amănuntele *propriilor* operaţiuni de securitate.

În timp ce unul dintre paznici – Chet era numele lui – mă conducea în sus, pe scări, spre dormitorul de la etajul trei în care urma să fiu ţinut, mergeam lângă el, cât de aproape puteam. Evident, i se ordonase să nu se angajeze în discuţii cu mine şi să stea la distanţă.

Dar nu fusese instruit să nu *gândească*, iar gândirea este una dintre puţinele activităţi asupra cărora nu avem nici un control.

— Sunt îngrijorat, i-am spus în timp ce urcam la primul etaj. Câţi sunteţi aici?

— Îmi pare rău, domnule, spuse Chet, aplecându-şi brusc capul. Nu am voie să vorbesc cu dumneavoastră.

Am ridicat vocea, prefăcându-mă supărat.

— Dar cum dracu’ ştiu că sunt în *siguranţă*? Câţi dintre voi mă vor apăra? Nu poţi să-mi spui nici măcar atât?

— Îmi pare rău, domnule. Vă rog să vă daţi înapoi.

Când m-a condus în dormitor, aflasem că vor fi doi postaţi în faţa camerei mele toată noaptea, că Chet era în primul schimb, că era bucuros de asta şi că era foarte curios să afle cine eram şi ce făcusem.

Am petrecut cam o oră inspectând cu grijă camera, căutând microfoane (trebuiau să fie acolo, dar nu le-am putut găsi) şi altele de felul ăsta. Lângă pat era un radio cu ceas, care era un loc posibil pentru a ascunde un microfon.

Dar radioul era o greşeală.

Pe la unu şi jumătate noaptea, am ciocănit în uşa de la dormitor ca să chem paznicul. Uşa se deschise după câteva minute şi în cadrul ei apăru Chet.

— Da?

— Îmi pare rău că te deranjez, am spus. Numai că mi s-a uscat gâtul şi mă întrebam dacă poţi să-mi aduci un pahar cu apă gazoasă.

— Trebuie să fie un frigider mic înăuntru, spuse el cu reţinere, dar tensionat, corpul lui puternic fiind încordat ca arcul unui ceas, iar mâinile căzându-i pe lângă corp, aşa cum fusese învăţat.

Am zâmbit sfios.

— S-a dus.

Păru iritat.

— O să dureze câteva minute, spuse el, după care închise uşa.

Mă aşteptam să ia legătura cu cineva de jos prin radioemiţător, de vreme ce primise instrucţiuni să nu-şi părăsească sub nici o formă postul.

Cinci minute mai târziu, se auzi o bătaie uşoară în uşă.

Acum, radioul cu ceas era dat la maximum şi fixat pe un post cu o muzică rap răguşită şi ritmică. Iar duşul curgea, umplând camera de baie cu aburi. Uşa de la baie era deschisă şi aburul intra valuri în dormitor.

— Sunt sub duş, am zbierat. Pune-o unde vrei, mulţumesc.

Intră un paznic îmbrăcat cu o altă uniformă, aducând o tavă pe care se afla o sticlă cu apă minerală franţuzească – frumoasă mişcare, mi-am zis – şi care privi prin cameră cântărind totul, încercând să se hotărască unde s-o aşeze. În clipa aceea m-am aruncat asupra lui.

Era profesionist, bine pregătit, dar şi eu eram la fel şi cele două sau trei secunde pe care le-am avut avantaj asupra lui au fost de-ajuns ca să-l iau prin surprindere. L-am culcat la pământ, în timp ce tava şi apa s-au răsturnat fără zgomot pe covor. Îşi reveni cu o viteză impresionantă şi se ridică, împingându-mă la o parte pentru o clipă, iar braţul lui stâng îmi zdrobi maxilarul, cu o lovitură dureroasă.

Vechiul calm glacial mă cuprinse.

Radioul urla în continuare strident, zgomotul sec al duşului se putea auzi foarte puţin prin tot vâjâitul ăsta şi…

Tava era o arma grozavă şi cu mâna dreaptă am tras-o de pe podea şi am aruncat-o înapoi spre el, spre gâtul lui, spre porţiunea cartilaginoasă vulnerabilă care îi proteja jugulara; am izbit cu mare forţă marginea îngustă de lemn a tăvii în mărul lui Adam, făcându-l să se răsucească, iar el a gemut în timp ce picioarele i se încrucişau ca să mă imobilizeze; deodată am auzit: *nu pot… să împuşc… nu trebuie să-l împuşc… scârba…*

Ştiam că l-am prins, ştiam ce *nu* va face. Asta era adevărata lui vulnerabilitate, motivul pentru care nu-şi căuta arma şi tocmai când pumnii i se strângeau pentru a lovi, am reuşit să-mi strâng braţele, încleştându-mi mâinile la un loc, şi l-am izbit în abdomen, aruncându-l cu spatele de braţul de stejar masiv al fotoliului umflat; partea din spate a capului se izbi cu zgomot de lemn, aerul îi ieşi cu zgomot din plămâni, iar el se înmuie brusc, gura i se deschise şi alunecă pe podea.

Îşi pierduse cunoştinţa. Era rănit, dar nu prea tare. Probabil că avea să rămână aşa timp de zece, poate douăzeci de minute.

Peste toate, vocea de la radio continua să urle.

Ştiam că aveam câteva secunde înainte ca celălalt paznic să intre, suspicios din cauza întârzierii.

Paznicul leşinat avea un pistol în tocul de piele de pe umăr, un Ruger P90 excelent, de calibrul 9 mm, semiautomat, pe care îl cunoşteam, dar pe care rareori avusesem prilejul să-l folosesc când eram în acţiune. L-am tras afară, am băgat cartuş pe ţeavă, am ridicat piedica de siguranţă şi…

Deasupra mea se ivi un alt paznic, nu Chet, un altul, din schimbul de dimineaţă, iar arma lui era îndreptată spre mine.

— Lasă-l, comandă el.

Ne-am înfruntat unul pe altul, încremeniţi amândoi.

— Uşor, spuse el. Nimeni n-o să-ţi facă nici un rău dacă îi dai drumul. Lasă-l încet pe podea, dă-i drumul şi-apoi…

N-am avut de ales.

M-am uitat la el indiferent şi am apăsat pe trăgaci.

Voiam doar să-l rănesc, nu să-i fac un rău mare.

A urmat o explozie bruscă, ascuţită, ca un fulger, dublată de mirosul înţepător. Am văzut imediat că fusese lovit în coapsă şi a făcut ceea ce era normal: s-a aruncat pe jos. Nu era un ucigaş antrenat; măcar atât citisem şi eu mai devreme şi informaţia era nepreţuită.

Acum stăteam deasupra lui, cu Rugerul îndreptat spre capul lui.

Privirea din ochii lui era un amestec de durere şi teamă imensă. Am auzit un şuvoi de cuvinte pline de spaimă: *nu Doamne nu Doamne o s-o facă te rog Doamne*.

Şi am spus foarte calm:

— Dacă te mişti, va trebui să te omor. Îmi pare rău.

Ochii lui se măriră mai mult şi buza de jos îi tremura involuntar. L-am dezarmat şi mi-am băgat arma lui în buzunar.

Apoi am spus:

— Stai aici liniştit. Numără până la o sută. Dacă te mişti până atunci – dacă faci vreun zgomot – o să vin după tine.

Ieşind din cameră, am închis uşa, am auzit-o blocându-se automat şi am ajuns afară, pe coridorul întunecat.

27

Acum mă strecuram ghemuindu-mă de-a lungul pereţilor lambrisaţi cu lemn de stejar ai hotelului şi cântăream situaţia.

La capătul holului strălucea o lumină care părea să vină de la o uşă deschisă. Poate că era cineva. La fel, se putea să nu fie nimeni. Am presupus că acea cameră era folosita de paznici în timp ce aşteptau schimbarea de tură, locul unde îşi beau cafeaua.

M-am întrebat: exista oare ceva în camera aceea de care să am nevoie?

Nu. Puţin probabil, şi nu merita riscul.

Am continuat să merg pe lângă perete, departe de lumină.

Deodată am auzit un păcănit static, puternic şi metalic. Venea de la staţia de emisie-recepţie pe care al doilea paznic o lăsase pe hol când intrase în camera mea. Un semnal care cerea confirmare. Nu ştiam codurile, nu puteam să-i păcălesc. Şi nu merita să încerc.

Asta însemna că aveam, poate, în jur de un minut înainte ca cineva din altă parte a casei să vină şi să cerceteze de ce nu răspundea nimeni la apel.

Întuneric peste tot şi un şir lung de uşi închise. Despre planul casei ştiam doar atât cât reuşisem să aflu în timp ce eram adus sus.

Acum mă îndepărtam de scara principală. Aceasta era o zonă periculoasă, mult prea în centru; dar eram convins că trebuia să fie şi o scară în spate, pentru servitori.

Şi chiar era una.

Neluminată şi îngustă, cu trepte de lemn uzate, scara servitorilor era amplasată la capătul acestei aripi a casei. Am coborât, mergând cât de uşor puteam, dar scârţâiturile se auzeau în casa scării.

Când am ajuns la etajul doi, se auzeau zgomote de paşi deasupra. Paşi care alergau, voci care strigau. Îmi descoperiseră fuga mult mai repede decât sperasem s-o facă.

Ştiau că încă eram undeva în casă şi nu mă îndoiam că toate intrările erau păzite; toţi fuseseră alertaţi şi eram prins în cursă.

Uitându-mă mai întâi în sus, apoi în jos, am ştiut că nu puteam să ajung la etajul unu.

Dar ce era la etajul doi?

N-aveam de ales; trebuia să risc. Am părăsit în grabă scara întunecată şi am intrat pe coridorul de la etajul doi, dar acesta nu era mochetat cum fusese holul de sus şi paşii mei răsunau cu un zgomot alarmant. Vocile se auzeau din ce în ce mai tare, mai aproape.

Singura lumină venea de la luna de afară, care strălucea cu sfială într-o fereastră de la capătul coridorului şi m-am întors, m-am dus drept la fereastră, hotărât s-o deschid şi să sar, fir-ar al naibii, înainte să-mi dau seama că fereastra nu dădea spre o pajişte moale, afânată, ci spre asfalt.

O parcare asfaltată sau un drum cu macadam, adâncit în pământ, la zece metri sub mine, era curată sinucidere. Nu exista nimic care să-mi oprească căderea. Nu puteam s-o fac.

Apoi se auzi alarma, ţipetele ascuţite şi asurzitoare a sute de clopoţei prin toată casa, venind de pretutindeni; acum toate luminile erau aprinse, o flacără strălucitoare de halogen lumina totul, aprinzându-se şi stingându-se încontinuu, iar sunetele se auzeau neîntrerupt.

Pentru Dumnezeu, mişcă! am strigat în sinea mea.

Să mişc, da, dar unde?

Alergând disperat pe hol, de la fereastră spre scara principală, am încercat uşă după uşă şi apoi, după patru, cinci, şase, una s-a deschis.

Era o cameră de baie, mică şi întunecoasă, cu fereastra întredeschisă, iar prin deschizătură venea un curent rece. Draperia de vinilin a duşului foşnea şi flutura în bătaia curentului şi, desigur, asta era.

Am tras draperia duşului din cârligele de care stătea agăţată şi aceasta a căzut pe podea.

Sunetul alarmei părea mai puternic acum, mai insistent. Undeva se auzi o izbitură, apoi o uşă trântită, strigăte.

Acum ce urma?

Sparge încuietoarea!

Doar o afurisită de draperie pentru un duş. Dacă m-aş fi gândit măcar să iau un cearşaf de pat!

Leag-o de ceva, mi-am zis, agitat. *Leag-o. Agaţ-o undeva. De ceva stabil.*

Dar nu era nimic! Nimic de lungimea vinilinului, care să mă susţină în timp ce ieşeam pe fereastră, şi sigur că nu aveam timp să mă fâţâi pe-acolo, pentru că paşii se auzeau din ce în ce mai aproape. *Trebuie* să mă fi urmărit până la etajul doi şi, în timp ce mă uitam cu disperare în jur, cu inima bătându-mi nebuneşte, am auzit la nici opt metri distanţă, pe hol: *La dreapta! Mişcă iute!*

Ridicând fereastra complet, am găsit un ecran, am înjurat cu voce tare şi l-am apucat strâns de cârligele de la bază, dar era înţepenit acolo, nu voia să se mişte şi atunci m-am dat înapoi şi am plonjat.

M-am repezit pe fereastră, prin ecran, şi, în aerul nopţii, corpul mi s-a contorsionat cu stângăcie, încercând să atenueze căderea.

Şi m-am izbit de pământ – ce mizerie, nu era gazon, ci un pământ tare şi rece, care s-a ridicat ca să mă întâmpine, să se izbească de umerii mei şi de ceafa mea; am sărit imediat în picioare, răsucindu-mi uşor glezna, urlând de durere.

Copaci în faţa mea, abia vizibili pe întuneric, dar luminaţi acum de lămpile intermitente ale alarmei, montate în streaşina de la etajul trei; când lumină, când întuneric.

O rafală de împuşcături.

În spatele meu, spre stânga, un şuierat îngrozitor de aproape, un ghimpe care a trecut pe lângă urechea mea. M-am aruncat la pământ şi m-am târât pe iarbă până la copaci, mulţumesc lui Dumnezeu. O ascunzătoare naturală, protecţie. La numai un metru depărtare, trunchiul unui copac a fost despicat, apoi altul, şi atunci

am alergat cu toată durerea năucitoare din gleznă şi de la umeri, până când am ajuns la gard.

Electrificat, da?

Un gard înalt de şase metri din fier forjat negru, solid, ce nu putea fi biruit de hoţi, totală securitate… înaltă tensiune? Era posibil?

Acum nu mă prea puteam duce în altă parte, nu mă puteam întoarce, nu mă puteam opri, aveam câteva secunde avans faţă de ei, asta era tot, dar îi auzeam venind în curte, în direcţia mea, erau mulţi, se părea, iar împuşcăturile reîncepuseră; mă localizaseră, dar ţinta lor era de negăsit; copacii le blocau câmpul vizual.

Am tras adânc aer în piept şi am analizat situaţia. Casa era în mijlocul naturii, aşezată în pădurile vălurite ale Virginiei, ceea ce însemna copaci şi animale, veveriţe şi viezuri care ţopăiau ici şi colo, în sus şi în jos, pe garduri şi…

M-am aruncat spre gard, apucând o secţiune orizontală care să-mi folosească drept mâner, m-am căţărat spre vârful plin de ţepe şi, ezitând o fracţiune de secundă, care mi s-a părut o eternitate, am prins lăncile negre, omniprezente, din vârful gardului.

Şi am simţit fierul rece, dur.

Nu. Nu era electrificat. Veveriţele şi viezurii ar face prăpăd pe un gard electrificat, nu-i aşa? Mi-am răsucit picioarele cu grijă, abia atingând vârfurile ascuţite, peste gard, am căzut pe iarba umedă, moale de dedesubt; eram afară.

În spatele meu, conacul arunca fulgere şi lumini intermitente, în timp ce zgomotul spărgea încremenirea nopţii.

Am alergat, auzind strigăte şi zgomote de paşi care fugeau în spatele meu, dar erau de partea cealaltă a gardului şi ştiam că îi păcălisem.

Am tot alergat, strâmbându-mă de durere, gemând tare, probabil, dar mi-am văzut de drum până când cărarea a cotit şi m-am trezit la o intersecţie pe care o observasem la sosire şi, pe când goneam pe drumul îngust şi întunecat, am văzut două faruri venind spre mine.

Maşina se deplasa cu o viteză bună, nici prea repede, nici prea încet, şi era o Honda Accord. Am observat asta când s-a apropiat şi m-am gândit să-i fac cu mâna, dar nu puteam să fiu sigur.

Venise dinspre şoseaua principală, dar trebuia să fiu atent şi, pe când încetineam, farurile au devenit brusc mai strălucitoare, orbitoare, şi apoi alte două faruri au apărut în spatele meu, cu faza lungă şi dintr-o dată am fost prins între cele două vehicule, Honda din faţă şi cealaltă maşină din spate, mai mare, o marcă americană.

M-am răsucit, dar maşinile m-au blocat şi apoi alte două au ieşit din întuneric cu frânele scrâşnind şi au tras lângă celelalte.

Eram orbit de patru perechi de faruri şi m-am răsucit din nou, încercând să găsesc o cale de scăpare, dar ştiam că nu era nici una; apoi am auzit o voce care venea dintr-una dintre maşini.

Avea ecou în noapte.

— Frumoasă încercare, Ben, se auzi vocea lui Toby. Eşti la fel de bun ca întotdeauna. Te rog, urcă.

Eram înconjurat de oameni cu arme îndreptate asupra mea, şi încet am lăsat Ruger-ul în jos.

Toby stătea în spatele microbuzului, unul dintre ultimele vehicule sosite. Vorbi pe geam.

— Îmi pare îngrozitor de rău, spuse el pe un ton calm. Dar oricum, a fost o încercare frumoasă.

28

M-au condus într-o maşină guvernamentală simplă, o limuzină Chrysler albastru-închis, spre Crystal City, Virginia. Am intrat într-o clădire cu birouri, care părea lipsită de importanţă, cu parcare la subsol. Ştiam că CIA avea mai multe clădiri în Crystal City şi în împrejurimi; cu siguranţă, aceasta era una dintre ele.

Am fost condus de şofer spre un lift şi sus, la etajul şapte, iar apoi pe un coridor tipic clădirilor administrative, zugrăvit în obişnuita nuanţă cafenie. CAMERA 706 scria pe un dreptunghi negru de pe sticla mată. Înăuntru, o secretară m-a salutat şi m-a condus într-un birou, unde am fost prezentat unui neurolog indian cu barbă, de vreo patruzeci de ani, care se numea Sanjay Mehta.

Fără îndoială că o să vă întrebaţi dacă am încercat să citesc gândurile şoferului, ale oamenilor pe lângă care am trecut pe coridor, ale neurologului şi aşa mai departe; şi răspunsul este bineînţeles, da. Şoferul meu era un alt angajat al Agenţiei, îmbrăcat cu aceeaşi uniformă ca şi primul. N-am aflat nimic de la el. Tot ce am aflat, mergând de-a lungul coridorului, a fost că mă găseam într-adevăr într-o clădire CIA, unde activitatea se concentra asupra problemelor ştiinţifice şi tehnice.

Cu doctorul Mehta lucrurile stăteau altfel. În timp ce îi strângeam mâna, am auzit: *Poţi să-mi auzi gândurile?*

Am ezitat un moment, dar m-am hotărât să nu fac pe naivul şi am răspuns cu voce tare:

— Da, pot.

Mi-a arătat prin gesturi un scaun şi a gândit: *Poţi să auzi gândurile tuturor?*

— Nu, i-am spus. Doar pe cele care…

Doar pe cele care sunt scoase în evidenţă în mod deosebit – cum ar fi cele însoţite de emoţii puternice, nu-i aşa? am auzit.

Am zâmbit şi am dat din cap.

Am auzit o frază într-o limbă pe care n-o ştiam şi despre care am presupus că era hindi.

Doctorul deschise gura pentru prima oară.

— Nu vorbeşti hindi, domnule Ellison, nu-i aşa?

Engleza lui avea un accent britanic.

— Nu, nu vorbesc.

— Eu sunt bilingv, ceea ce înseamnă că pot să gândesc ori în hindi, ori în engleză. Ceea ce-mi spuneai dumneata atunci este că nu *înţelegi* gândurile mele când sunt în hindi. Dar le *auzi*. Corect?

— Corect.

— Dar nu *toate* gândurile mele, desigur, continuă el. Am gândit o serie de lucruri în ultimele două minute şi în hindi, şi în engleză. Poate mii de „gânduri”, dacă putem să numim aşa fluxul de prelucrare a ideilor. Dar ai putut să le auzi doar pe cele pe care le-am gândit cu o forţă mare.

— Cred că aşa este.

— Vrei să stai aici un moment, te rog?

Am dat din nou din cap.

Se ridică de la biroul său şi părăsi camera, închizând uşa.

Am stat acolo câteva minute, inspectând colecţia de prespapier-uri de plastic şi de suveniruri de felul celor care produc ninsoare dacă le scuturi şi în curând am auzit un alt gând. De data asta era timbrul unei voci de femeie, ascuţit şi supărat.

Mi-au ucis soţul, spunea ea. *L-au omorât pe Jack. O, Doamne! L-au omorât pe Jack.*

Un minut mai târziu, doctorul Mehta s-a întors.

— Ei? spuse el.

— Am auzit, am spus.

— Ce-ai auzit'?

— O femeie care se gândea că soţul ei fusese omorât, am răspuns plin de solicitudine. Numele soţului este Jack.

Mehta răsuflă cu zgomot, dând încet din cap. După o tăcere lungă, spuse:

— Ei, bine?

— Ei, bine, ce?

— N-ai „auzit" nimic acum, nu?

Îi dădu cuvântului „auzit" acelaşi înţeles pe care i-l dădeam eu în mintea mea.

— Doar tăcere, am spus.

— Ah. Dar mai înainte a fost o femeie; ai dreptate. Este foarte interesant. Aş fi crezut că auzi doar că cineva este necăjit. Dar nu percepi sentimente; de fapt, se pare că *auzi* lucruri, corect?

— Aşa este.

— Poţi să-mi spui exact ce ai auzit?

I-am repetat.

— Chiar aşa, spuse el. Excelent. Poţi să faci deosebirea între ce auzi şi ce crezi că auzi?

— Cred că timbrul vocii este diferit, sau sunetul vocii, am încercat să explic. Este la fel ca diferenţa dintre o propoziţie şoptită şi una vorbită. Sau… sau felul în care poţi să-ţi aminteşti uneori o conversaţie, inflexiuni, intonaţii şi altele de felul ăsta. Percep o voce concretă, dar este mult mai diferită de vocea pe care o aud.

— Interesant, spuse el.

Se ridică, luă un prespapier cu cascada Niagara de pe birou şi se jucă puţin cu el, în timp ce păşea prin spaţiul strâmt din spatele biroului.

— Dar nu ai auzit prima voce, continuă el.

— N-am ştiut că a mai existat una.

— A mai fost una, a unui bărbat, de partea cealaltă a acestui perete, dar a fost instruit să gândească liniştit, ca să spun aşa.

A doua a fost o femeie, în aceeaşi cameră, căreia i s-a spus să-şi invoce un gând îngrozitor şi să-l gândească la o anumită intensitate. Întâmplător, camera este izolată acustic. A treia încercare a fost la aproximativ o sută de metri depărtare, în altă cameră de pe acest etaj.

— Spui că o „invoca", am rostit. Vrei să zici că soţul ei nu a fost ucis în realitate.

— Aşa este.

— Ceea ce înseamnă că nu am fost în stare să fac deosebirea între gândurile ei adevărate şi cele simulate?

— Poţi să spui şi aşa, fu de acord Mehta. Interesant, nu-i aşa?

— Este un neajuns, am răspuns.

În ora care a urmat, m-a supus unui şir de teste destinate să vadă cât de sensibil era „darul” meu, cât de puternice trebuiau să fie emoţiile care însoţeau gândurile, cât de aproape trebuia să fie persoana, şi aşa mai departe.

La sfârşit, Mehta încercă o explicaţie.

— După cum ai presupus deja, spuse el, efectul de magnetizare al PRM-ului asupra minţii dumitale a produs acest rezultat straniu.

Îşi aprinse o ţigară Camel. Scrumiera lui era un suvenir caraghios dintr-un loc numit Wall Drug, din Dakota de Sud. Scoase un nor de fum care păru să-i dea puterea să gândească profund.

— Nu ştiu multe despre dumneata, doar că eşti un fel de avocat şi că ai lucrat la Agenţie. Oricum, aş prefera să nu ştiu mai mult de-atât. Cât despre mine, sunt şeful serviciului de psihiatrie de la CIA.

— Teste psihologice, rapoarte, chestii din astea?

— În esenţă, da. Sunt sigur că personalul meu te-a supus la teste înainte de-a te fi trimis în misiune, precum şi la sfârşitul perioadei de efectuare a misiunii. Dosarul dumitale a fost scos, aşa că n-aş putea să aflu mai multe despre dumneata chiar dacă aş vrea. Dar nu vreau.

Alt nor de fum, după care Mehta continuă:

— Dar, dacă te aştepţi să te lămuresc în ceea ce priveşte capacitatea de-a citi gândurile, îmi pare rău, o să te dezamăgesc. Când Toby Thompson a venit în urmă cu câţiva ani la mine, am crezut că nu mai era în toate minţile.

Am zâmbit.

— Cinstit vorbind, nu sunt unul dintre cei care credeau în percepţia umană extrasenzorială. Nu că ar fi ceva neapărat absurd în asta. Există chiar o grămadă de probe care sugerează că anumite specii animale posedă capacitatea de-a comunica în felul ăsta, indiferent dacă e vorba despre delfini sau câini. Dar n-am văzut niciodată dovezi, lăsând la o parte relatările anecdotice greu credibile, care să sugereze că noi, oamenii, putem s-o facem.

— Presupun că acum ţi-ai schimbat părerea, am spus.

Râse uşor.

— Gândurile apar în tot creierul uman, în hipocamp, în cortexul lobului frontal şi în neocortex. Un coleg de-al meu, Robert Galambos, a emis teoria că gândirea este produsă de celulele nervoase, nu de neuroni. Ai auzit despre creierul lui Broca?

I-am spus că auzisem termenul, dar nu ştiam ce însemna.

— Chirurgul francez Pierre-Paul Broca a descoperit o zonă a creierului uman unde se produce vorbirea, o zonă în lobul frontal stâng. Zona lui Broca este locul unde se află mecanismul vorbirii. Un alt loc, cunoscut sub numele de zona lui Wernicke, este acela unde recunoaştem şi prelucrăm vorbirea. Asta se află în lobii temporal şi parietal stâng. Consider că, atunci când una dintre aceste două zone, probabil cea a lui Wernicke, este uşor modificată cumva de către atracţia puternică a proiectorului de rezonanţă magnetică, neuronii se realiniază. Şi asta îţi dă capacitatea să „auzi” emisia, adică undele

de radio de joasă frecvenţă, din zonele Broca ale altor oameni. Ştim de mult că creierul uman emite aceste semnale electrice. Ceea ce faci dumneata este, bănuiesc, să *primeşti* acele semnale. Ştii că uneori ne putem auzi pe noi înşine gândind, ca şi cum am face-o cu vocea cu care vorbim?

— Da, uneori.

— Ei bine, aş spune că într-un anumit punct al formării acestor gânduri există o activitate concurentă în centrul vorbirii. Şi tocmai în acest moment sunt generate semnalele electrice. Aşa. Apoi se întâmplă că două descoperiri ştiinţifice recente m-au pus pe gânduri.

Una este un studiu publicat în revista *Science* în urmă cu aproximativ doi ani, de o echipă de la Johns Hopkins, care a descoperit că poate să producă aievea o imagine computerizată a procesului de gândire din creier. Cercetătorii au agăţat electrozi de creierul unei maimuţe şi au folosit grafica pe calculator ca să urmărească activitatea electrică din cortexul motor – acea zonă din creier care controlează activitatea motorie. Aşa încât, cu o clipă înainte ca macacul să întreprindă o acţiune, ei au putut să vadă pe ecranul computerului activitatea electrică din creierul maimuţei. Uluitor! De fapt, putem să vedem cum gândeşte creierul!

Apoi, doi geobiologi de la California Institute of Technology au descoperit că creierul uman conţine în jur de şapte miliarde de cristale magnetice microscopice. În realitate, ele sunt nişte magneţi simpli, făcuţi din cristale de magnetit, un mineral al fierului. S-au întrebat dacă exista vreo legătură între cancer şi câmpurile electromagnetice, deşi încă nu apăruse nici o dovadă că aceste cristale ar avea ceva de-a face cu cancerul. Dar colegii mei şi cu mine ne-am gândit dacă n-am putea folosi proiectorul de rezonanţă magnetică ca să modificăm cumva acei mici magneţi din creierul uman, ca să-i aliniem. Acum, dumneata eşti avocat specializat în proprietatea intelectuală, deci presupun că eşti la curent cu progresele tehnologice.

— De regulă, da.

— La începutul anului 1993, o descoperire uluitoare a fost anunţată aproape simultan de către compania-gigant de computere Fujitsu, din Japonia, de către Corporaţia japoneză de telegraf şi telefoane şi de către Universitatea Tehnică din Graz. Folosind diferite tehnici de biocibernetică, setul de impulsuri electrice emise de creier cu ajutorul electroencefalogramei, oamenii pot în realitate să comande unor computere cu o configuraţie specială. Folosindu-şi minţile, ei pot să mişte un cursor pe ecranul unui computer, pot chiar să scrie litere. Ei bine, asta era. În acel moment, am ştiut că se poate.

— Atunci de ce nu puteţi să induceţi asta în oricine?

— O întrebare de o sută de puncte, spuse el. Poate să aibă legătură cu felul în care este aşezată zona Wernicke la tine. Sau poate cu numărul sau densitatea celulelor neuronice din acel loc. Tot ceea ce te face să ai o memorie eidetică. Ca să fiu sincer, habar n-am. Este o simplă speculaţie. Dar, indiferent de motiv sau de grupurile de motive, ţi s-a întâmplat. Ceea ce te face cu adevărat valoros.

— Valoros pentru cine? am spus.

Dar deja se întorsese şi ieşise din cameră.

29

— Sunt chiar foarte mulţumit, spuse Toby Thompson şi, într-adevăr, era vizibil satisfăcut.

Stăteam într-o cameră de interogatorii sigură, albă, cu lumini strălucitoare, privindu-l pe Toby, care era într-o cameră alăturată şi mă privea printr-un panou de sticlă mare şi gros. Geamul era plin de urme de degete şi camera era atât de luminată, încât era uşor să uit că era opt dimineaţa şi că stătusem treaz toată noaptea. Camera era situată în subsolul aceleiaşi respingătoare clădiri cu birouri, construită prin anii ’60.

— Spune-mi ceva, am zis. De ce bariera asta de sticlă? De ce nu umpli camera cu FEJ, cum ai făcut în casa conspirativă?

Toby zâmbi aproape fără să vrea.

— O, am umplut-o. Dar mai bine să nu riscăm. Nu am prea mare încredere în tehnologie. Tu ai?

Dar n-aveam nici un chef de glume după ce fusesem supus testului doctorului Mehta timp de peste o oră.

— Dacă aş fi reuşit să scap… am început.

— Am fi făcut orice să te găsim, Ben. Eşti mult prea valoros. De fapt, caracterizarea ta psihologică a indicat fără dubiu că vei încerca să scapi. Aşa că nu sunt total surprins. Trebuie să-ţi aminteşti, Ben, că de când te-ai retras de la Agenţie nu mai ai miros de colonie.

— Miros de colonie?

— Entomologie. Furnici. Îţi aminteşti de interesul meu pentru furnici?

Toby se pregătise, de fapt, să devină entomolog înainte ca cel de-al Doilea Război Mondial să-l fi împins foarte departe, spre informaţiile militare, OSS şi, mai târziu, CIA. Dar îşi păstrase viu interesul față de furnici, devorând orice lucrare din revistele de specialitate, păstrând contactul cu un vechi prieten de la Harvard, E.O. Wilson, care era unul dintre cei mai mari savanţi în materie de furnici. Singurul loc pe care reuşise să-l găsească furnicilor în viaţa sa era cel din metafore.

— Sigur că-mi amintesc, Toby. Mirosul de colonie?

— Când o furnică salută o altă furnică, îşi trece antenele peste trupul ei. Dacă cealaltă este o intrusă dintr-o altă specie, este atacată. Dacă face parte din aceeaşi specie, dar din altă colonie, este acceptată. Cu toate acestea, i se va da mai puţină mâncare, până când va căpăta acelaşi miros pe care îl au ceilalţi membri ai coloniei. Abia atunci va fi de-a lor.

— Deci, eu sunt din altă colonie? am întrebat nerăbdător.

— Ai văzut vreodată o furnică oferindu-şi mâncarea? E ceva foarte intim, foarte impresionant. Bineînţeles, atacul este foarte neplăcut. Una sau chiar amândouă mor.

Mi-am trecut degetele peste masa de conferinţă la care fusesem aşezat şi a cărei suprafaţă era din imitaţie de lemn cu un aspect granulat, ca un furnicar.

— Bine, am spus. Atunci spune-mi: cine a venit după mine seara trecută?

— La Boston?

— Exact. Iar „nu ştim” nu e un răspuns satisfăcător.

— Dar corect. Chiar nu ştim. Ştim doar că a fost vorba de o scurgere.

— La dracu’, Toby, am explodat. Trebuie să ajungem la o înţelegere.

A ridicat vocea până când a ajuns să ţipe, ceea ce m-a surprins.

— Eu ajung la o înţelegere cu tine, Ben! Aşa cum ţi-am spus, de la accidentul din Paris conduc acest proiect. I se spune Proiectul Oracol – ştii cât de al naibii de legaţi sunt băieţii de la operaţiuni secrete de numele de coduri melodramatice – de la latinescul *oraculum* provenit din *orare, a vorbi*. Mintea vorbeşte, nu-i aşa?

Am ridicat din umeri.

— Proiectul Oracol este cum a fost Proiectul Manhattan pentru telepatie – scump, intensiv, ultrasecret şi considerat o cauză pierdută de aproape toţi cei ce ştiu de existenţa lui. De la cele câteva luni de PES ale domnului olandez – 133 de zile, ca să fiu mai exact, înainte de-a se sinucide – am efectuat mai mult de opt mii de experienţe pe subiecţi.

— Opt *mii*? am exclamat.

— Marea majoritate a acestor indivizi ştiau, desigur, doar că erau supuşi unor experienţe medicale pentru care erau plătiţi frumuşel. Dintre toţi, doi subiecţi au dat dovadă de mici manifestări ale PES, dar capacitatea a dispărut după o zi sau două. La tine…

— Au trecut două zile şi nu s-a schimbat nimic.

— Excelent. Excelent.

— Dar de ce toate astea? Războiul Rece s-a sfârşit, Toby, afurisitul ăla…

— A, spuse el. Greşeşti complet. Da, lumea s-a schimbat, dar a rămas un loc la fel de periculos. Ameninţarea ruşilor încă există, aşteptând o nouă lovitură de stat sau o completă prăbuşire a sistemului, la fel cum Germania Weimarului aştepta un Hitler care să-i refacă imperiul ruinat. Orientul Mijlociu este tot un cazan în fierbere. Terorismul e-n floare – intrăm într-o epică a terorismului cum nu s-a mai văzut până acum. Trebuie să cultivăm această capacitate pe care o ai tu – cu disperare. Avem nevoie de agenţi care să poată ghici intenţiile. Întotdeauna vor exista inşi ca Saddam Hussein[11], Muammar al-Gaddafi[12] şi alţii ca el.

— Atunci, spune-mi: de ce a fost nevoie de împuşcăturile din Boston? Proiectul Oracol se desfăşoară de – cât? – cinci ani?

— Aproximativ.

---

[11] Sadam Husein (n. 28 aprilie 1937, satul Al-Awja, Irak; d. 30 decembrie 2006, Bagdad) a fost președinte al Irakului în perioada 1979 - 2003 și prim-ministru al acestei țări între 1979 - 1991 și 1994 – 2003 (Wikipedia).

[12] Muammar Abu Minyar al-Gaddafi (n. 7 iunie 1942 – d. 20 octombrie 2011) a fost conducătorul de facto al Libiei între 1969 și 2011 (Wikipedia).

— Şi deodată oamenii trag în mine. Este clar, ceva se-ntâmplă. Unii oameni vor neapărat ceva, şi încă foarte repede. Nu are sens.

Toby oftă şi atinse cu degetele sticla care ne despărţea.

— Nu mai există o ameninţare sovietică, spuse el încet. Slavă Domnului. Dar acum ne confruntăm cu o ameninţare mult mai grea, mai difuză: sute de mii de spioni şomeri din Blocul Estic – supraveghetori, executanţi – mulţi dintre ei o adunătură dezgustătoare.

— Asta nu este o explicaţie, am răspuns. Acelea sunt *achiziţii*. Pentru cine dracu' lucrează? *Şi de ce?*

— La naiba, tună Toby. *Cine crezi că i-a făcut felul lui Edmund Moore?*

M-am holbat la el. Ochii lui Toby erau măriţi, îngroziţi, plini de lacrimi.

— Asta să-mi spui tu, am rostit foarte liniştit. Cine l-a ucis?

— O, pentru numele lui Dumnezeu, versiunea oficială este că şi-a tras un glonţ în gură cu pistolul lui, un Smith & Wesson Model 39, pe care i l-a dat Agenţia în 1957.

— Şi?

— Modelul 39 este făcut să meargă cu gloanţe de 9 mm Parabellum, da? Este primul pistol de 9 mm făcut de o fabrică americană.

— Unde dracu' vrei să ajungi?

— Glonţul care i-a găurit creierul lui Ed Moore venea de la cartuşul special de 9 mm x 18. Cartuş de felul celor folosite la pistolul Makarov de 9 mm. Mă urmăreşti?

— Sovietic, am spus. Producţia de la sfârşitul anilor '50.

— Sau est-german. Nu cred că Ed Moore ar fi folosit muniţia utilizată de poliţia secretă est-germană la pistolul său vechi, dat de Agenţie. Tu ai face-o?

— Dar afurisita aia de Stasi nu mai există, Toby!

— Nu mai există Germania de Est. Nu mai există Stasi. Dar *achiziţiile* Stasi există. Cineva le *foloseşte*. Avem nevoie de tine, Ben.

— Da, am spus, ridicând vocea. E clar. Dar, la naiba, ce să fac?

Îşi îndeplini ritualul de scoatere a unui pachet de Rothmans pe care îl lovi de braţul scaunului cu rotile până când alunecă o ţigară pe care o aprinse, iar apoi vorbi neclar, prin fum.

— Vreau să-l găseşti pe ultimul conducător al KGB-ului.

— Vladimir Orlov.

Toby dădu din cap.

— Dar sunt sigur că ştiţi unde este. Cu toate posibilităţile pe care le are Agenţia…

— Ştim doar că este undeva în nordul Italiei. În Toscana. Asta-i tot.

— Cum dracu' ştiţi asta?

— Nu-mi divulg niciodată sursele sau metodele, spuse el cu un zâmbet şiret. De fapt, Orlov este un om bolnav. A consultat un cardiolog din Roma. Atât ştim şi noi. Se tratează la tipul ăsta de mulţi ani, de când a vizitat Roma prima oară, la sfârșitul anilor '70. Acest doctor se ocupă de câţiva lideri mondiali cu mare discreţie. Orlov are încredere în el. De asemenea, ştim că, după consultaţiile la cardiolog, a fost dus înapoi, într-o localitate neştiută din Toscana.

Până acum, şoferii au fost extraordinari de abili în a scăpa de „codiţe”.

— Atunci faceţi o mică percheziţie.

— Asupra cardiologului italian? Am încercat la biroul lui din Roma. Nimic. Probabil că ţine dosarul Orlov bine ascuns.

— Şi dacă îl găsesc pe Orlov?

— Eşti ginerele lui Harrison Sinclair. Căsătorit cu fiica lui Hal. Este destul de plauzibil să ai treabă cu el. O să fie suspicios, dar poţi să te descurci. De îndată ce eşti în prezenţa lui, vrem să afli totul despre ce au discutat el şi Hal Sinclair. Totul. A furat, într-adevăr, Hal o avere? Ce amestec a avut Orlov? Vorbeşti ruseşte şi cu „talentul” tău…

— N-o să scoată un cuvânt.

— Cu o lovitură, poţi să găseşti şi averea pierdută şi să speli şi numele lui Hal Sinclair. Pe de altă parte, este foarte posibil ca ceea ce-o să afli despre Hal să nu-ţi prea placă.

— Puţin probabil.

— Nu, Ben. Nu vrei să crezi că Harrison Sinclair a fost un ticălos, nici Alex Truslow nu vrea, nici eu. Dar pregăteşte-te pentru posibilitatea să descoperi exact acest lucru, oricât de mult îţi repugnă. Misiunea nu va fi lipsită de riscuri.

— Pentru cine?

Se lăsă în spatele scaunului său cu rotile.

— Cei mai înşelători oameni din cadrul informaţiilor sunt chiar ai tăi. Ştii, în secolul al nouăsprezecelea a trăit un entomolog pe nume Auguste Forel, care a observat că cei mai mari duşmani ai furnicilor sunt alte furnici. Cei mai mari duşmani ai spionilor sunt alţi spioni.

Îşi împreună degetele.

— Indiferent ce târg a făcut Vladimir Orlov cu Hal Sinclair, sunt sigur că nu doreşte să-l popularizeze.

— Nu mă fraieri, Toby, am spus. Nu crezi că Hal era nevinovat.

Expiră aproape din fundul sufletului.

— Nu, recunoscu el, nu cred. Aş vrea să cred altceva. Dar cel puţin ai putea să afli cu ce ocupa Hal înainte de moarte. Şi de ce.

— Cu ce se ocupa Hal? am tunat eu. Hal a murit.

Surprins, Toby se uită în sus. Părea speriat, cu toate că nu puteam spune dacă din cauza izbucnirii mele sau din altă cauză.

— Cine l-a omorât? am întrebat. Cine l-a omorât pe Hal?

— Foşti angajaţi ai Stasi, aş spune.

— Nu mă refer la treaba murdară. Cine a *comandat* uciderea sa?

— Nu ştim.

— Aceşti renegaţi de la CIA, „Înţelepţii” despre care mi-a vorbit Alex?

— Posibil. Cu toate că, poate – ştiu că nu doreşti să auzi aşa ceva, dar gândeşte-te la asta – Sinclair era unul dintre ei. Unul din aşa-zişii „Înţelepţi”. Şi poate că a avut loc o ceartă.

— Asta este doar ***o*** teorie, am spus cu răceală. Trebuie să mai fie şi altele.

— Da. Poate că Sinclair a făcut un fel de târg cu Orlov, ceva ce avea la mijloc o sumă mare de bani. Iar Orlov – fie din lăcomie, fie de frică – a pus să fie ucis Sinclair. La urma urmei, nu ar fi logic ca

unul dintre aceşti foşti mardeiaşi est-germani şi români să facă o treabă de mercenar pentru omul care fusese cândva şeful lor?

— Trebuie să vorbesc cu Alex Truslow.

— Nu se poate ajunge la el.

— Dimpotrivă, am spus. Este la Camp David. Se poate ajunge la el.

— Este pe drum, Ben. Dacă trebuie să vorbeşti cu el, încearcă mâine. Dar nu e timp de pierdut. Asta este o chestiune de maximă urgenţă.

— Aveţi de gând s-o reţineţi pe Molly, aşa-i? Până livrez marfa?

— Ben, suntem disperaţi. Sunt lucruri de viaţă şi de moarte.

Trase adânc aer în piept.

— N-a fost ideea mea, apropo. M-am contrazis cu Charles Rossi până am făcut spume.

— Dar ai luat parte la ea.

— Va fi tratată foarte bine, îţi promit. O să-ţi confirme singură. La spital li s-a spus că a fost chemată pentru probleme familiale urgente. Se va odihni în linişte câteva zile. Are mare nevoie de aşa ceva.

Simţeam cum adrenalina îmi inundă corpul şi mă luptam din răsputeri să-mi păstrez calmul.

— Toby, cred că tocmai tu mi-ai spus cândva că, atunci când un muşuroi de furnici este atacat, furnicile nu trimit în față masculii tineri ca gărzi, ca soldaţi. Trimit femelele bătrâne, aşa mi-ai spus. Pentru că nu are importanţă dacă bătrânele sunt omorâte. Asta se cheamă altruism – este mai bine pentru colonie. Aşa este?

— O să facem tot ce putem ca să te protejăm.

— Două condiţii, am spus.

— Da?

— Aceasta e singura misiune pe care o îndeplinesc. N-o să mă transform în cobai, în curier sau în orice altceva. S-a înţeles?

— S-a-nţeles, spuse Toby calm. Deşi sper că te vom putea convinge, la un moment dat, să te răzgândeşti.

Nu l-am luat în seamă şi am continuat.

— Şi doi, veţi primi informaţiile numai după ce Molly va fi eliberată. Am să aflu condiţiile şi aranjamentele. Dar e jocul meu, cu regulile mele.

— Nu eşti rezonabil, spuse Toby mai tare.

— Poate. Dar altfel nu facem nici un târg.

— Nu pot să permit aşa ceva. Este împotriva tuturor metodelor admise.

— Acceptă, Toby.

Urmă o altă pauză lungă, interminabilă.

— La naiba, Ben. De acord.

— Bine, atunci, am spus. Am făcut târgul.

Puse ambele palme întinse pe masa din faţa lui.

— Peste câteva ore te ducem cu avionul la Roma, spuse el. Nu avem nici un minut de pierdut.

IV. TOSCANA

INTERNATIONAL HERALD-TRIBUNE
LIDERUL PARTIDULUI SOCIALIST NAȚIONAL DIN GERMANIA A FOST ASASINAT

Isac Wood
New York Times Service

„BONN – Jurgen Krauss, aprigul preşedinte al renăscutului Partid Nazist, care conducea în cursa pentru funcţia de cancelar, a fost împuşcat mortal în această dimineaţă, în timpul unui miting din oraş.

Nimeni nu a revendicat încă asasinatul.

Acest lucru lasă în competiţia pentru funcţia de conducător al Germaniei doar două persoane, amândouă considerate de centru. Deşi dau glas tristeţii faţă de sfârşitul violent al domnului Krauss, diplomaţii şi-au exprimat uşurarea…”

30

Mai fusesem la Roma de câteva ori înainte şi nu-mi plăcuse prea mult. Italia era, fără îndoială, una dintre ţările mele preferate, poate singura, dar întotdeauna Roma mi se păruse murdară, aglomerată şi deprimantă. Frumoasă, da – Campidoglio al lui Michelangelo, San Pietro, Villa Borghesse, Via Veneto, toate remarcabile într-un fel sau altul, vechi, luxuriante, opulente – dar copleşitoare, ameninţătoare. Şi, practic, oriunde te-ai duce în oraş, ajungi, nu ştiu cum, întotdeauna, la monumentul lui Victor Emmanuel al II-lea, o structură oribilă, în formă de maşină de scris, construită din marmură albă de Brescia în Piazza Venezia şi învăluită în gazele nocive ale traficului. Mussolini îşi ţinuse discursurile aici; preferam să-l evit ori de câte ori se putea.

Ziua în care am sosit era spălată de ploaie şi neplăcut de rece. Sub ploaia continuă, staţia de taxi din faţa terminalului internaţional de la Fiumicino părea prea pustie ca să mă aventurez într-acolo chiar atunci.

Aşa că am găsit un bar, am comandat o *café lungo* şi am savurat-o multă vreme, simţind cum cofeina se lupta intr-adevăr cu fusul orar. Intrasem în ţară cu un paşaport fals, pe care mi-l furnizaseră acei vrăjitori ai falsurilor de la secţia de Servicii Tehnice a CIA (în cooperare, să spunem, cu Departamentul de Stat al SUA).

Numele meu de acoperire era Bernard Mason, om de afaceri american, venit aici ca să facă nişte aranjamente secrete cu filiala italiană a corporaţiei. Paşaportul pe care mi-l dăduseră era foarte bine îndoit la colţuri; dacă n-aş fi ştiut cum stăteau lucrurile, aş fi crezut că, într-adevăr, mai fusese folosit pentru multe călătorii internaţionale, şi încă de o persoană neglijentă. Dar, desigur, fusese ticluit doar pentru treaba asta.

Am dat pe gât o a doua *café lungo* şi un *cornetto* şi mi-am croit drum spre toaletă. Amenajarea era simplă, negru cu alb şi curată. Pe un perete, sub o oglindă mare, se afla un şir de chiuvete; în faţa lor, de cealaltă parte a camerei mici, erau patru cabine de toaletă, ale căror uşi erau vopsite în negru strălucitor şi se înălţau din podea până la tavan, fără să lase nici un pic de spaţiu. Ultima cabină din stânga era ocupată şi, cu toate că cea din mijloc era liberă, am stat la chiuvetă un timp, m-am spălat pe mâini, pe faţă şi m-am pieptănat, până când uşa cabinei din stânga s-a deschis. A ieşit un arab mic şi îndesat, între două vârste, care îşi strângea cureaua în jurul burţii sale mari. A plecat fără să se spele pe mâini, iar eu am intrat imediat în cabina pe care tocmai o eliberase şi am încuiat-o.

Am lăsat capacul de la toaletă în jos, m-am suit pe el şi am întins mâna spre compartimentul turnat din plastic de lângă tavan. Acesta s-a deschis uşor, aşa cum mi se spusese, şi acolo am dat peste un pachet mare. Un plic gros umflat, care conţinea, înfăşurată în cârpe curate de bumbac, o cutie de cincizeci de cartuşe ACP 45 şi un

pistol semiautomat neted, de un negru mat, un Sig-Sauer 220 nou-nouţ, încă plin de ulei din fabrică. Cred că Sig-ul este cel mai bun pistol făcut vreodată. Are vizoare din tritiu pentru timp de noapte, o ţeavă de 10 centimetri, şase ghinturi de tragere şi cântăreşte în jur de şapte sute cincizeci de grame. Speram să nu-mi trebuiască.

Eram într-o dispoziţie proastă. Jurasem că n-o să mă mai întorc niciodată la jocul ăsta groaznic şi iată-mă înapoi. Trebuia din nou să scot la iveală latura mea întunecată şi violentă, pe care crezusem că o îngropasem o dată pentru totdeauna.

Am împachetat pistolul la loc, l-am strecurat în bagajul de mână şi am lăsat plicul în compartimentul pe care l-am închis.

De îndată ce am ieşit de la toaletă şi m-am îndreptat spre staţia de taxiuri, am simţit totuşi că era ceva în neregulă. O prezenţă, o persoană, o mişcare. Aeroporturile sunt locuri haotice, agitate, aglomerate, aşa că sunt perfecte pentru urmăriri. Eram ţinut sub observaţie. O simţeam. Nu pot să spun că *auzeam* sau *citeam* ceva – mult prea mulţi oameni, în prea multe grupuleţe, un Turn Babel al limbilor străine, iar italiana mea era bună doar cât să mă descurc. Dar o simţeam. Instinctele mele, cândva atât de bine acordate, apoi atât de mult timp nefolosite, reveneau încet.

Era cineva.

Un bărbat solid, oacheş, având spre patruzeci de ani sau poate puţin peste, purtând un sacou sport de culoare verde-cenuşiu, pierdea vremea lângă farmacie, cu faţa acoperită în mare parte de un exemplar din *Corriere della sera*.

Am grăbit pasul puţin până când am ieşit. M-a urmărit: foarte lipsit de subtilitate. Asta m-a îngrijorat. Părea să nu-şi facă probleme în legătură cu faptul că fusese observat, ceea ce însemna, probabil, că mai erau şi alţii. Probabil că mai însemna şi că individul voia să-l observ.

M-am suit în primul taxi liber, un Mercedes alb, şi am spus:

— Grand Hotel, *per favore*.

Urmăritorul era în taxiul din spatele meu, am văzut imediat. Probabil că acum mai era încă un vehicul implicat, poate două sau trei. După ce s-a târât timp de patruzeci şi cinci de minute prin traficul aglomerat al dimineţii, taxiul a intrat pe îngusta Via Vittorio Emanuele Orlando şi a tras în faţă la Grand Hotel. Imediat, patru oameni în livrea au năvălit spre taxi să-mi scoată bagajul, să-l pună într-un cărucior, să mă ajute să ies din maşină şi să mă conducă în holul liniştit şi elegant al hotelului.

I-am dat fiecăruia câte un bacşiş mai mult decât generos şi mi-am spus numele conspirativ la recepţie.

Funcţionarul zâmbi şi spuse:

— *Buon giorno, signore,* după care îşi cercetă în grabă diagrama de rezervări.

O expresie încurcată se aşternu pe faţa lui.

— *Signore…* a… domnul Mason? spuse el, cerându-mi scuze din priviri.

— Este vreo problemă?

— Se pare că este, domnule. Nu avem nici o rezervare…

— Poate sub numele companiei mele, atunci, am sugerat eu. Transatlantic.

După un moment clătină din cap încă o dată.

— Ştiţi când au fost făcute?

Am izbit cu palma suprafaţa de marmură a biroului de la recepţie.

— Nu-mi pasă, la naiba! am spus. Hotelul ăsta afurisit a stricat…

— Dacă aveţi nevoie de o cameră, domnule, sunt sigur că…

Am făcut semn către şeful băieţilor de serviciu.

— Nu. Nu aici. Sunt sigur că la Excelsior nu se face acest fel de greşeli.

I-am ordonat şefului băieţilor de serviciu:

— Adu-mi valizele de la intrarea de serviciu. Nu în faţă, în spate. Şi vreau un taxi până la Excelsior, pe Via Veneto. Acum.

Şeful băieţilor de serviciu se înclină uşor şi-i făcu un semn unuia dintre băieţi, care întoarse căruciorul cu bagajele mele şi începu să-l împingă spre partea din spate a holului.

— Domnule, dacă este vreo greşeală, sunt sigur că o putem îndrepta foarte repede, spuse funcţionarul de la recepţie. Avem liberă o cameră cu un pat. De fapt, avem libere mai multe apartamente mici.

— Nu vreau să vă deranjez, am spus cu trufie, în timp ce mergeam după căruciorul cu bagaje spre fundul holului, către intrarea de serviciu.

În câteva minute, în spatele hotelului a tras un taxi. Băiatul de serviciu a încărcat valiza şi bagajul de mână în portbagajul Opelului, i-am dat un bacşiş frumos şi am urcat în maşină.

— La Excelsior, *signore*? întrebă şoferul.

— Nu, am spus. La Hassler. Piazza Trinita din Monti.

Hassler dă înspre Treptele Spaniole, unul dintre cele mai plăcute locuri din Roma. Mai stătusem aici înainte şi Agenţia îmi reţinuse o cameră la cererea mea. Episodul de la Grand Hotel fusese, bineînţeles, un şiretlic şi părea să fi prins – scăpasem de urmăritori. Nu ştiam cât puteam sta aici neobservat, dar deocamdată lucrurile păreau să fie în regulă.

Obosit, am făcut un duş şi m-am prăbuşit pe patul dublu, m-am strecurat între cearşafurile de in luxoase, călcate bine, liniştit pentru moment, şi m-am cufundat într-un somn profund, de care aveam multă nevoie, dar care a fost tulburat de visuri neliniştitoare despre Molly.

Câteva ore mai târziu, am fost trezit de zgomotul îndepărtat al unui claxon care venea de undeva din apropierea Treptelor Spaniole. Era după-amiază şi apartamentul era inundat de lumină. M-am răsucit, am ridicat receptorul telefonului şi am comandat un cappuccino şi ceva de mâncare. Îmi ghiorăiau maţele.

M-am uitat la ceas şi am socotit că ziua de lucru tocmai începea în Boston. Am telefonat la o bancă din Washington unde încă îmi păstram un cont vechi, dar activ, pe care îl deschisesem cu ani în urmă. Agentul meu de bursă, John Matera, îmi transferase într-adevăr „agoniselile” de la Beacon Trust, dar de fapt, numai agoniseli nu se puteau numi. Mă gândeam că nu avea rost să le dau ocazia celor de la CIA să facă pe nebunii cu banii mei. Le cunoşteam şmecheriile şi eram hotărât să nu am încredere deplină în ei.

Cafeaua a sosit după cincisprezece minute, servită într-o ceaşcă mare, adâncă şi cu o dungă aurie pe margine, împreună cu

sandvişuri frumos aşezate: felii groase de pâine albă, moale, acoperite cu felii subţiri de *prosciutto*, *arugula* şi câteva felii de *pecorino fresco*, ornamentate cu felii frumoase de roşie, care străluceau datorită aromatului ulei de măsline.

Mă simţeam la fel de singur ca întotdeauna. Molly, eram sigur, era bine – în fond, era protejată atâta timp cât era ţinută ostatică. Totuşi, îmi făceam griji în privinţa ei în legătură cu ceea ce-i spuneau ei despre mine, cu cât de speriată era, cu felul cum rezista. Dar eram convins că nu se va lăsa; în schimb, va transforma în iad vieţile celor care o ţineau captivă.

Am zâmbit în sinea mea şi chiar atunci a sunat telefonul.

— Domnul Ellison? se auzi o voce cu un accent american.

— Da.

— Bine aţi venit la Roma. Aţi ales un timp bun ca să veniţi.

— Mulţumesc, am spus. Este mult mai confortabil aici decât în State în această perioadă a anului.

— Şi sunt mult mai multe de văzut, spuse legătura mea de la CIA, terminând de rostit parola.

Am închis.

Cincisprezece minute mai târziu, în lumina blândă a după-amiezii romane târzii, am ieşit din Hotelul Hassler. Treptele Spaniole erau pline de oameni care stăteau în picioare sau jos, fumau, făceau fotografii, ţipau şi râdeau unii de glumele altora. Am trecut în revistă scena plină de freamăt, m-am simţit îngrozitor de străin în mijlocul vervei de acolo şi, cu stomacul deja strâns din cauza încordării, m-am suit într-un taxi.

31

În Piazza della Republica, nu departe de gara principală a Romei, am închiriat o maşină de la Maggiore, folosind permisul de conducere fals, pe numele Bernard Mason, şi cartela aurie Citibank Visa. De fapt, cartea de credit în sine era adevărată; dar notele de plată făcute în numele fictivului domn Mason erau plătite, prin intermediul unei firme de avocaţi din Fairfax, Virginia, de către CIA. Mi-au dat o Lancia neagră, strălucitoare, mare cât un transatlantic: genul de maşină pe care fără îndoială că ar închiria-o Bernard Mason, omul de afaceri american proaspăt îmbogăţit.

Biroul cardiologului se afla la mică distanţă, pe Corso del Rinascimento, o stradă principală zgomotoasă, cu trafic intens, chiar lângă Piazza Navona. Am parcat într-un garaj subteran aflat la un bloc şi jumătate distanţă şi am găsit clădirea doctorului, care avea la intrare o placă de alamă pe care era scris DOTT. ALDO PASQUALUCCI.

Ajunsesem cu aproape patruzeci şi cinci de minute mai devreme faţă de ora programată şi m-am hotărât să mă plimb prin *piazza*. Din diferite motive, ştiam că era bine să mă ţin de programul stabilit. Trebuia să mă întâlnesc cu cardiologul la ora opt în seara aceea – neobişnuit de târziu, dar ora fusese fixată intenţionat. Presupun că acest inconvenient era menit să-mi susţină legenda: acesta era singurul timp când solitarul magnat american Bernard Mason se putea întâlni cu doctorul. Incomodat astfel, doctorul Pasqualucci va fi probabil mult mai înclinat să coopereze şi să fie respectuos. Pasqualucci era considerat unul dintre cei mai buni cardiologi din Europa şi acesta era, desigur, motivul pentru care fostul şef al KGB-ului fusese la el pentru consultaţii. Deci, era logic ca domnul Mason, care stătea mai multe luni pe an la Roma, să-i solicite serviciile. Tot ce ştia Pasqualucci era că acest american fusese trimis de un alt doctor, un internist pe care Pasqualucci îl cunoştea întâmplător, şi că se cerea mare discreţie pentru că marele imperiu al afacerilor lui Mason ar suferi incalculabile daune financiare dacă s-ar afla că proprietarul se trata pentru o boală cardiacă. Pasqualucci nu ştia că doctorul care îl recomandase pe Mason era în realitate pe statul de plată al CIA.

La acea vreme de seară, edificiile baroce de culoare ocru din Piazza Navona erau iluminate spectaculos cu reflectoare, o privelişte uluitoare. Piaţa forfotea de oameni care se înghesuiau în cafenele, gălăgioşi, agitaţi şi febrili. O sumedenie de cupluri se plimbau agale, absorbiţi unul de altul sau uitându-se la alte cupluri; în alte vremuri, probabil că s-ar fi plimbat pe promenadă. *Piazza* era construită pe vechile ruine ale *Stadium*-ului împăratului Domiţian. O să-mi amintesc întotdeauna că Domiţian a fost cel care a spus cândva: „împăraţii trebuie neapărat să fie nişte oameni nefericiţi, pentru că

doar asasinarea lor poate să convingă lumea că acele conspiraţii împotriva lor sunt adevărate”.

Luminile serii licăreau şi scăpărau în apa care ţâşnea din cele două fântâni Bernini în jurul cărora se părea că oamenii gravitau tot timpul: Fântâna celor Patru Râuri din centrul pieţii şi Fântâna Maurului, la capătul dinspre sud. Piazza Navona era un loc ciudat. Cu secole în urmă, era folosită pentru întrecerile între carele de luptă, iar mai târziu papii au ordonat ca locul să fie inundat, astfel încât machetele navelor de război să poată fi plimbate pe acolo.

M-am plimbat prin mulţime, simţindu-mă cumva izolat de ceilalţi şi buna lor dispoziţie clocotitoare fiind în contrast cu neliniştea mea. Petrecusem destule seri ca aceasta, singur în oraşe străine, şi întotdeauna mi se păruse ciudat de liniştitor să fii înconjurat de o hărmălaie de voci străine. În seara aceea, desigur, binecuvântat (oare mai eram?) cu această capacitate ciudată, am constatat că eram din ce în ce mai dezorientat, pe măsură ce gândurile se împleteau cu pălăvrăgeala şi cu strigătele, formând o zarvă mare, nedesluşită. Am auzit, tare: *Non ha mai avuto una settimana peggiore!* şi apoi, cu acea voce a gândului: *Avessimo potuto salvarlo!*

Cu voce tare: *Lui e uscito con la sua ragazza*.

Cu vocea mai moale a gândului: *Poverino!*

Iar apoi o altă voce neclară a gândului, dar de data asta într-o americană curată: *Să-l ia dracu’! M-a lăsat singură!*

M-am întors. Era evident americancă, puţin trecută de douăzeci de ani, purta un tricou Stanford pe sub o jachetă de blugi prespălată. Şi se plimba singură la vreo doi metri de mine. Faţa ei rotundă şi urâtă era bosumflată. M-a surprins uitându-mă la ea şi mi-a aruncat o privire furioasă. M-am uitat în altă parte şi chiar atunci am auzit o altă propoziţie, într-o engleză cu accent american, iar inima mea a început să bată cu putere.

Benjamin Ellison…

Dar de unde venea? Trebuia să fie aproape, trebuia să fie la maximum doi metri distanţă. Trebuia să fi venit de la unul dintre zecile de oameni din imediata mea apropiere, dar de la cine? Mi-a trebuit o enormă stăpânire de sine ca să mă abţin să-mi întorc capul dintr-o parte în alta, încercând să văd pe cineva uşor diferit de ceilalţi, un tip de la Agenţie care mă urmărea. M-am întors indiferent, am auzit…

… nu pot să-l las să observe… şi am început să grăbesc pasul, mergând hotărât spre Biserica St. Agnes, încă incapabil să-l dibuiesc pe urmăritor în mulţime; am luat-o brusc spre stânga, dând peste o masă de cafenea albă de plastic, dezechilibrând un bătrân, şi m-am cufundat în întunericul unei alei înguste, care mirosea groaznic a urină. Din spate auzeam strigăte, vocea unei femei şi a unui bărbat, sunetele unei agitaţii. Am alergat pe alee, am auzit paşi care mă urmăreau şi m-am ascuns după o uşă care părea să fie un fel de intrare de serviciu. M-am lipit strâns de uşile înalte de lemn, simţind bucăţelele de vopsea scorojită înţepându-mi gâtul şi capul; încet, mi-am îndoit genunchii şi m-am lăsat în jos, pe podeaua rece de ceramică a holului. Puteam să privesc afară doar prin sticla spartă a geamului din mijlocul uşii de la intrare. Mă gândeam că întunericul şi umbrele mă vor ascunde suficient de bine.

Da: un supraveghetor.

O siluetă mătăhăloasă şi musculoasă îşi croia drum pe alee, cu mâinile întinse, de parcă erau obişnuite să menţină echilibrul, îl văzusem pe omul acesta în *piazza*, în dreapta mea, dar arătase la fel ca orice italian; se integrase prea bine pentru ochiul meu neantrenat. Acum trecea direct prin faţa mea, mişcându-se încet, şi i-am văzut ochii uitându-se atent, exact spre micul hol unde stăteam îngenuncheat.

Mă văzuse?

Am auzit: *fug spre…*

Ochii lui priveau în linie dreaptă, nu în jos.

Am simţit oţelul rece al pistolului în buzunarul pantalonilor şi l-am scos încet. Am ridicat piedica şi am pipăit cu degetul pe trăgaci.

Se duse în jos, pe alee, cercetând atent uşile aflate pe ambele părți. M-am strecurat în față, am privit cum a ajuns la capătul aleii, s-a oprit un moment şi după aceea a luat-o spre dreapta.

M-am aşezat şi am răsuflat adânc, pe îndelete. Mi-am închis ochii un minut, iar apoi m-am aplecat în față şi m-am uitat din nou. Plecase. Scăpasem de el pe moment.

Câteva minute mai târziu, am ieşit şi am luat-o pe alee, în direcţia în care mersese şi urmăritorul meu mai înainte, departe de *piazza*, printr-un labirint de străduţe dosnice, slab luminate, spre Corso.

La ora opt fix, doctorul Aldo Pasqualucci îmi deschidea uşa biroului său şi, cu o uşoară înclinare a capului, îmi strângea mâna. Era surprinzător de scund, rotofei, dar nu gras, avea un costum din tweed maro, comod la purtat, şi o vestă din păr de cămilă. Faţa lui era amabilă. Ochii căprui aveau o privire îngrijorată. Părul îi era negru, presărat cu fire albe, şi părea pieptănat de curând. În mâna stângă ţinea o pipă făcută din spumă de mare; aerul din jurul lui mirosea a vanilie de la fumul de pipă.

— Vă rog să poftiţi, domnule Mason, spuse el.

Accentul lui nu era deloc italienesc, ci britanic, aristocratic şi clar.

Făcu un semn cu pipa spre cabinet.

— Mulţumesc pentru că mă primiţi la o oră atât de incomodă, am spus.

Îşi lăsă capul în jos, fără să mă aprobe sau să mă dezaprobe, şi spuse zâmbind:

— Plăcerea este de partea mea. Am auzit multe despre dumneavoastră.

— Şi eu despre dumneavoastră. Dar mai întâi trebuie să vă întreb…

M-am oprit, m-am concentrat… şi n-am zis nimic.

— Da? Vreţi, vă rog, să vă aşezaţi acolo şi să vă scoateţi cămaşa?

În timp ce mă sprijineam de masa de consultaţii acoperită cu hârtie şi îmi scoteam sacoul şi cămaşa, am spus:

— Trebuie să fiu sigur că pot conta pe absoluta dumneavoastră discreţie.

Luă aparatul de verificat tensiunea arterială de pe masa din spatele lui, mi-l înfăşură în jurul braţului, îi închise capsele şi spuse:

— Toţi pacienţii mei pot conta pe confidenţialitate totală. Nici n-aş concepe altceva.

Apoi am spus cu voce tare, intenţionat provocator:

— Dar îmi puteţi *garanta*?

Şi, cu o secundă înainte ca Pasqualucci să răspundă, în timp ce pompa para aparatului până când acesta îmi strângea supărător partea de sus a braţului, am auzit: *pomposo… arrogante…*

Stătea atât de aproape de mine, încât îi puteam simţi şi adulmeca respiraţia fierbinte, mirosind a tutun, deasupra mea, puteam simţi tensiunea din el şi am ştiut că-i citeam gândurile.

În italiană.

Era bilingv, fusesem informat: născut din părinţi italieni, dar crescut în Northumbria şi şcolit la Harrow, apoi la Oxford.

Ce însemna asta? Ce însemna să fii bilingv? Vorbea englezeşte în timp ce gândea în italiană, aşa lucra chestia asta?

Vorbi, de data asta cu mult mai puţină căldură.

— Domnule Mason, după cum bine ştiţi, tratez nişte persoane foarte importante şi foarte discrete. Nu am să le dezvălui numele. Dacă vă îndoiţi de discreţia mea, vă rog, sunteţi liber să plecaţi chiar acum.

Lăsase banderola aparatului umflată la maximum prea mult timp, aşa că braţul îmi pulsa. Am bănuit că o făcuse, cel puţin pe jumătate, deliberat. Dar acum, ca şi cum şi-ar fi susţinut afirmaţia, lăsă liberă supapa de presiune care scotea aerul cu un sâsâit puternic.

— Câtă vreme ne înţelegem… am spus.

— Grozav. Deci, doctorul Corsini a spus că aţi avut nişte stări sporadice de leşin şi că din când în când inima dumneavoastră o ia razna, aparent fără motiv.

— Corect.

— Vreau un istoric complet. Poate vom pune un monitor Holter, poate facem un test cu taliu pentru stres. Dar mai întâi vreau să-mi povestiţi, cu cuvintele dumneavoastră, ce vă aduce aici.

M-am întors ca să-l privesc direct în faţă şi am spus:

— Domnule doctor Pasqualucci, sursele mele m-au informat că îl trataţi şi pe un anume Vladimir Orlov, o fostă personalitate din Uniunea Sovietică, şi asta mă îngrijorează.

Vorbi repede.

— Am spus – şi o mai spun – sunteţi liber să mergeţi la un alt cardiolog. Pot chiar să vă recomand unul…

— Vreau doar să spun, domnule doctor, că mă îngrijorează faptul că dosarul, fişele domnului Orlov, sau cum s-or numi ele, sunt aici, în cabinetul dumneavoastră. Dacă vreodată se va comite o spargere din cauza… interesului pe care i-l poartă o agenţie de informaţii, nu sunt oare şi fişele mele în pericol? Vreau să ştiu ce măsuri de securitate luaţi.

Doctorul Pasqualucci m-a privit scrutător, furios, în timp ce faţa i se înroşise, şi am început să-i aud gândurile cu o claritate uimitoare.

Cu aproape o oră mai târziu, am condus Lancia prin traficul asurzitor, nebunesc şi ameninţător, spre periferia Romei, către Via del Trullo, după care am cotit spre dreapta, pe Via S. Giuliano, o parte modernă şi cam părăsită a oraşului, unde, la câţiva metri spre dreapta, am văzut un bar în care am intrat.

Era unul dintre acele baruri unde găseai orice, o clădire mică, acoperită cu stuc, vopsită în alb, cu o marchiză cu dungi galbene şi mobilă de grădină albă, din plastic, aranjată frumos în faţă. O reclamă pentru cafeaua Lavazza purta inscripţia – ROSTICCERIA-PIZZERIA-PANINOTECA-SPAGHETTERIA.

Mai erau douăzeci de minute până la ora zece şi locul era ticsit cu adolescenţi în jachete de piele, care se înghesuiau alături de muncitorii cu păr cărunt ce beau la bar. Un tonomat urla un vechi cântec american pe care l-am recunoscut: *Wanna Dance with Somebody*. Whitney Houston, mi-am zis.

Omul meu de legătură de la CIA, Charles Van Aver – individul care mă sunase la hotel mai devreme în ziua aceea – nu era acolo. Era prea devreme oricum, probabil că se afla în maşina lui, în parcarea din spate. M-am aşezat pe un scaun de plastic la bar, am comandat un Averna şi am privit mulţimea. Unul dintre adolescenţi juca o partidă care părea să necesite o mulţime de cărţi aruncate cu zgomot pe masă. O familie numeroasă se adunase în jurul unei mese şi beau cu toţii unul în sănătatea altuia. Nici urmă de Van Aver şi – cu excepţia mea – nimeni din cei prezenţi nu părea să nu fie de prin partea locului.

În biroul cardiologului am putut să confirm ceea ce observasem prima oară la doctorul Mehta, şi anume că persoanele bilingve gândesc în două limbi, un amestec aparte. Gândurile doctorului Pasqualucci erau un amestec, o împletire ciudată de italiană şi engleză.

Italiana mea era suficient de bună ca să-mi dea posibilitatea să înţeleg sensul celor gândite de el.

Ascuns în podeaua debaralei sale, o cameră mică, unde ţinea la vedere substanţe pentru curăţat, hârtie de xerox, dischete de computer, panglici pentru maşina de scris şi altele, se afla un seif consolidat cu beton. În el erau mostre de substanţe ţinute sub control, dosarele unui caz nefericit de abatere de la îndatoririle sale de serviciu, în care fusese implicat cu peste zece ani în urmă, şi mai multe fişe ale pacienţilor. Printre aceşti pacienţi se numărau mai mulţi politicieni italieni importanţi, din partide rivale, directorul executiv al unuia dintre cele mai mari imperii ale motoarelor autopropulsate din Europa şi Vladimir Orlov.

În timp ce Pasqualucci aşeza un stetoscop rece pe pieptul meu şi asculta atent, eu mă dădeam de ceasul morţii ca să aflu cum aş putea să-l fac să se gândească la combinaţia seifului şi cum aş putea să pun mâna pe ea, când, dintr-o dată, am auzit ceva, un bâzâit nu prea distinct, ca de radio cu unde scurte care prinde şi pierde un post găsit, şi apoi cuvintele:

Volte-Basse...

Pe urmă, *Castelbianco...*

Şi din nou: *Volte-Basse... Castelbianco... Orlov...*

Am aflat atunci tot ce trebuia să ştiu.

Von Aver încă nu apăruse. Îi memorasem chipul din fotografie: un bărbat mare, cu o faţă roşie, un beţivan înrăit din sud, în vârstă de şaizeci şi opt de ani. Îşi purta părul des şi alb atât de lung, încât i se răsucea peste guler la ceafă, sau cel puţin aşa se vedea în cea mai recentă fotografie din dosarul Agenţiei. Nasul îi era

mare şi acoperit cu vinişoare sparte, ca la alcoolici. Hal Sinclair spunea că un alcoolic era o persoană care nu-ţi plăcea şi care bea la fel de mult ca tine.

La zece şi un sfert am plătit nota şi m-am strecurat în linişte afară, pe uşa din față a restaurantului-bar. Parcarea era în întuneric, dar am văzut obişnuitul amestec de maşini Fiat Panda, Fiat Ritmo, Ford Fiesta, Peugeot şi un Porsche negru. După larma din bar, mă bucuram de liniştea parcării întunecate, inhalând aerul rece care, nu ştiu cum, în această parte a Romei părea mai curat şi mai tare.

O motoretă a trecut bâzâind, cu scheunatul ei egal, ascuţit, pătrunzător.

În şirul cel mai îndepărtat de maşini strălucea un Mercedes oliv, cu numărul de înmatriculare ROMA 17017. Şi iată-l, adormit pe scaunul şoferului, cocârjat ca un bătrân. Cred că mă aşteptasem să stea cu motorul în funcţiune, nerăbdător să pornească în drumul de peste trei ore spre nord, în Toscana, dar maşina era în întuneric. Nici măcar lumina din interior nu era aprinsă; mi-am imaginat că Van Aver dormea din cauza uriaşelor cantităţi de băutură pe care le consuma regulat, după cum scria în dosarul lui personal. Alcoolic, da, dar un bărbat care fusese peste tot şi ştia pe toată lumea, aşa încât micile lui păcate erau tolerabile.

Parbrizul era parţial aburit. În timp ce mă apropiam, mă gândeam dacă n-ar trebui să insist să conduc eu şi dacă asta n-ar ofensa eul sensibil al lui Van Aver. M-am strecurat în maşină şi m-am trezit încordându-mă automat ca să-i aud gândurile, sau cel puţin acele fragmente pe care descoperisem că puteam să le aud când doarme cineva.

Dar nu era nimic. Linişte totală. Mi s-a părut ciudat, lipsit de logică.

Într-o clipă am fost cuprins de o infuzie ameţitoare şi bruscă de adrenalină.

I-am văzut părul lung, alb, care se ondula la ceafă, peste puloverul bleumarin pe gât, gura deschisă, ca şi cum ar fi sforăit, iar sub ea în gâtul bătrânului se căsca grotesc o gaură mare. O pată groasă, groaznică, se întindea în jos pe reverele sacoului şi pe pulover, în timp ce gâtul său palid, zbârcit, era un lac de sânge curgând, pe care ochii mei au refuzat la început să-l accepte. Mi-am dat seama imediat că Van Aver murise şi am ieşit din maşină, luând-o la goană.

32

Am ieşit în fugă pe Via del Trullo, cu inima bătându-mi puternic, şi am găsit maşina închiriată. Am bâjbâit câteva momente cu cheia până când am fost în cele din urmă în stare să deschid portiera şi să mă arunc pe locul din faţă. Expirând şi inspirând încet, cu măsură, am reuşit să mă controlez.

Înţelegeţi, fusesem brusc aruncat înapoi în perioada aceea de coşmar din Paris. M-am trezit revăzând în minte, insistent, aproape caleidoscopic, acel hol din Rue Jacob şi cele două cadavre, dintre care unul era al iubitei mele, Laura…

Oricare ar fi fost misterele muncii secrete de la informaţii, ea nu includea de obicei crima şi mutilarea. Asta era o excepţie, nu o regulă, şi, cu toate că eram pregătiţi să facem faţă unei eventuale vărsări de sânge în teatrul de luptă al Războiului Rece, în realitate viaţa unui om era rareori tulburată de astfel de lucruri.

De fapt, agenţii secreţi văd foarte puţină violenţă în timpul anilor de serviciu – multă tensiune şi nelinişte, dar foarte puţină violenţă în adevăratul sens al cuvântului. Iar atunci când întâlnesc un măcel, reacţionează de obicei la fel ca toată lumea: sunt dezgustaţi şi li se face rău. Majoritatea operativilor care sunt suficient de ghinionişti să se confrunte cu multe vărsări de sânge în munca lor cedează repede şi se retrag.

Cu mine însă, se întâmpla ceva diferit. Vederea sângelui şi a mutilării mă anestezia, schimba ceva în adâncul meu şi închidea ceva: fundamentala oroare umană faţă de violenţă. În schimb, deveneam furios, concentrat, calm. Era ca şi cum mi s-ar fi făcut o injecţie intravenoasă cu un sedativ.

În timp ce mă luptam să înţeleg ceea ce tocmai avusese loc, treceam în revistă metodic o listă de posibilităţi. Cine mai ştiuse că mă întâlneam cu Van Aver? Cui îi spusese Van Aver? Cărei persoane să-i fi spus, care să ordone uciderea lui? Şi din ce motiv?

Mi-ar fi plăcut să cred că Van Aver fusese omorât de aceeaşi persoană sau de către aceleaşi persoane care mă urmăriseră de la sosirea mea la Roma. Ceea ce genera întrebarea de ce nu fusesem eu eliminat. Era limpede că acela care-i tăiase beregata lui Van Aver mi-o luase înainte cu câtva timp, aşa că nu era exclus ca el să fi fost omorât de cineva care „mă urmărise” la această întâlnire (şi oricum, îmi luasem măsuri excesive de precauţie ca să nu fiu urmărit când plecasem de la Pasqualucci).

Asta demonstra că exista cineva sau un grup din interiorul CIA care ordonase uciderea lui Van Aver. Cineva care ştia că urma să aibă o întâlnire cu mine, cineva care interceptase schimbul de informaţii care avusese loc între Toby Thompson din Washington şi Van Aver din Roma.

Şi totuşi, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât trebuia să accept posibilitatea că vinovaţii nu erau neapărat de la CIA – puteau să fie de la fosta Stasi.

Dar linia asta de deducţii nu mă ajuta deloc.

Şi-apoi, cum rămânea cu motivul? Nu s-ar fi putut să mă urmărească pe mine – Van Aver şi cu mine nu semănăm defel; nimeni n-ar fi putut face o astfel de greşeală. Şi presupuneam că ar fi existat şi alte ocazii ca să pună mâna pe mine dacă acesta era obiectivul lor.

Nu se punea problema că Van Aver poseda nişte informaţii la care cineva dorea să nu am acces. Misiunea lui, după cum fusesem informat de Toby, era să mă conducă în Toscana de îndată ce aflam unde era Orlov şi să…

Să mă ducă să-l văd. Nu cunoşteam protocolul; nu ştiam cum mă va duce să-l văd pe fostul director al KGB-ului. Cu siguranţă, nu puteam să bat pur şi simplu la uşa omului.

Asta să fie? Oare motivul pentru omorârea lui Van Aver putea să fie doar acela de-a mă împiedica să ajung la Orlov? Să mă descurajeze, să mă înfrângă, să facă lucrurile cât mai dificile cu putinţă? Să mă împiedice să aflu despre „Înţelepţi”?

Am sărit brusc în sus.

Raţionamentul meu fusese greşit. Întârziasem la întâlnirea cu omul de la CIA. O făcusem deliberat, ca pe o tactică, dar oricum ajunsesem *târziu*.

Ca majoritatea agenţilor de teren, Van Aven era, probabil, scrupulos în ceea ce priveşte timpul. Cine îl surprinsese acolo cu cuţitul în mână…

Se aşteptase să se întâlnească cu cineva.

Cu mine.

Sau poate că ştiau cu cine se întâlnea Van Aver… Dar nu ştiau decât că se întâlnea cu *cineva*.

Dacă aş fi ajuns la timp, aş fi stat şi eu chircit pe locul din faţă, lângă Van Aver, cu carotida tăiată?

M-am rezemat pe spate, pe perna scaunului, şi am expirat încet.

Era posibil? Da, sigur.

Totul era posibil.

Când mi-am achitat nota de plată de la Hassler şi mi-am încărcat bagajele în portbagajul Lanciei, era trecut bine de miezul nopţii. Autostrada A-1 era foarte liberă, cu excepţia camioanelor de marfă care treceau huruind din când în când.

De la portarul hotelului făcusem rost de o hartă foarte bună a Toscanei, o hartă de la Touring Club Italiano, care părea să fie nu doar cuprinzătoare, ci şi exactă. A fost un lucru simplu s-o memorez. Apoi am găsit un orăşel numit Volte-Basse, nu departe de Siena, la trei ore de mers spre nord.

Mi-a trebuit ceva timp să mă obişnuiesc cu şoferii italieni, care nu sunt chiar nesăbuiţi – în comparaţie cu şoferii bostonieni, restul lumii este blândă – ci doar agresivi într-o manieră elegantă.

O bucată de vreme, concentrarea asupra drumului scăldat într-o lumină gălbuie m-a calmat şi mi-a dat posibilitatea să gândesc limpede.

Aşa că priveam şoseaua şi mă gândeam. Conduceam pe banda stângă cu o viteză de aproximativ 120 km pe oră. De două ori am

părăsit şoseaua brusc şi am aşteptat, cu motorul şi farurile stinse, să mă asigur că nu mă urmărea nimeni. O şmecherie elementară, care însă dădea rezultate. Se părea că nu mă urmărea nimeni, deşi nu puteam fi sigur.

O maşină veni din spate, se apropie din ce în ce mai mult, îşi aprinse farurile pe fază lungă şi stomacul meu se strânse. Acum era aproape lângă mine; am apăsat pe accelerator şi am răsucit volanul spre dreapta.

Cealaltă maşină încerca să depăşească, asta era tot.

Nervii mei erau la pământ. *Aşa depăşesc italienii*, mi-am spus. *O iei razna. Controlează-te!*

M-am trezit vorbind cu voce tare, de unul singur.

— Linişteşte-te, Ben, am spus, adăugând: Ai ajuns. O să reuşeşti.

Problema era că, având acest… talent… devenisem anormal. Nu aveam idee cât timp îl voi mai avea, dar deja îmi schimbase viaţa pentru totdeauna; de câteva ori aproape că mă adusese în situaţia de a fi lichidat. Şi lucrul care mă deranja cel mai mult era că talentul, împreună cu tot ce aducea cu sine, mă transformase chiar în ceea ce nu mai voiam să fiu niciodată, robotul insensibil, neînfricat, creat de activitatea mea la CIA.

Acum credeam că această formă de PES pe care o aveam era un lucru îngrozitor. Nu fantastică şi minunată, ci literalmente oribilă. Nimeni n-ar trebui să poată străpunge pereţii protectori care-l despart de ceilalţi.

Deci fusesem aruncat în mijlocul a ceva care-mi luase soţia, mă transformase din nou în omul acela de gheaţă şi ameninţa să mă ucidă.

Cine erau tipii cei răi? Vreo facţiune din CIA?

Fără îndoială că urma să aflu în curând. În oraşul Volte-Basse din Toscana.

După cum am descoperit, era un orăşel foarte mic, mai degrabă un punct pe hartă. Un mănunchi de clădiri din piatră de culoare cenuşie, înghesuite la un loc pe ambele părți ale unei şosele înguste, numărul 71, care ducea direct la Siena. Avea un bar, o mică băcănie/măcelărie şi în rest mai nimic.

La ora trei şi jumătate noaptea, oraşul era într-o încremenire totală, cufundat în linişte şi în întuneric. Harta pe care o memorasem, oricât de cuprinzătoare era, nu indica nimic cu numele de Castelbianco şi nu era nimeni la ceasul acela de dimineaţă, sau mai degrabă din noapte, care să-mi răspundă la întrebări.

Eram epuizat şi aveam mare nevoie de odihnă, dar şoseaua era descoperită. Instinctele îmi spuneau să trag undeva într-un loc ascuns. M-am îndepărtat de Siena, luând-o pe 71, prin oraşul modern Rosia, drept pe dealurile împădurite din spate. Imediat dincolo de o carieră de piatră am zărit un indicator pentru o proprietate particulară, o întindere imensă de pădure toscană cu un castel aşezat chiar în mijloc. Drumul era îngust şi întunecat, suprafaţa lui fiind acoperită de un amestec înşelător de pietriş şi pietre mari. Lancia îşi croia drum scrâşnind şi hurducăindu-se într-acolo, astfel încât să nu fiu văzut cel puţin cât timp mai era întuneric.

33

Am oprit motorul, am scos din portbagaj una dintre păturile pe care le furasem plin de remuşcări de la Hassler şi am aruncat-o pe mine. Am lăsat scaunul din faţă pe spate cât am putut de mult şi am ascultat cum ticăia motorul în timp ce se răcea, simţindu-mă foarte singur, până când am adormit buştean.

Înţepenit şi amorţit, m-am trezit la răsăritul soarelui şi am trăit un sentiment momentan de dezorientare. Unde eram? Nu acasă, în patul meu confortabil, ghemuit lângă Molly, mi-am amintit cu o senzaţie de slăbiciune, ci pe scaunul din faţă al unei maşini, undeva într-o pădure din Toscana.

Ridicând spătarul scaunului, am pornit maşina, am scos-o din dumbravă şi am condus câţiva kilometri până la oraşul Rosia. Aerul era răcoros, iar soarele care tocmai se zărea deasupra liniei orizontului arunca raze aurii pe clădirile acoperite cu plăci de teracotă. Totul era nemişcat şi foarte liniştit, până când un camion de marfă rablagit trecu bubuind prin centrul oraşului, după care începu să geamă şi să scârţâie când şoferul coti ca s-o ia în sus pe deal, spre cariera de piatră pe lângă care trecusem în timpul nopţii.

Rosia părea să fie formată din două străzi principale şi câteva şiruri de case joase, cu acoperişuri roşii, construite evident la jumătatea acestui secol. Majoritatea caselor aveau mici magazine – o brutărie, un magazin cu piese de schimb, câteva locuri unde se vindeau legume şi fructe (FRUTTA & VERDURA) şi un stand de ziare. Dimineaţa la această oră erau închise toate, în afară de o Jolly Caffe Bar-Alimentari, un bar-băcănie care se afla în josul străzii liniştite şi de unde se puteau auzi voci bărbăteşti.

Am mers într-acolo. Muncitorii îşi beau cafeaua, citind ziare de sport şi ciorovăindu-se. Şi-au ridicat privirile când am intrat, au tăcut şi m-au privit cu un aer curios. Am cules frânturi de gânduri în italiană, desigur, dar erau lipsite de importanţă.

Aşa cum eram îmbrăcat, cu o pereche de pantaloni mai mototoliţi şi un pulover gros de lână, nu ştiau probabil ce să creadă despre mine. Dacă eram unul dintre străinii (în majoritate englezi) care deţineau sau închiriau vilele toscane din apropiere, la preţuri exorbitante, atunci de ce nu mă mai văzuseră până atunci? Şi ce făcea nebunul ăsta străin la şase dimineaţa?

Am comandat un espresso şi m-am aşezat la una dintre măsuţele rotunde de plastic. Conversaţia muncitorilor a fost încet reluată şi când mi-a sosit cafeaua, o ceaşcă mică cu însemnele localului Jolly-Caffe, plină cu cafea espresso aburindă, acoperită cu un strat auriu de *crema*, am luat o înghiţitură zdravănă, apreciativă, şi am simţit cum cofeina îşi face efectul în sângele meu.

Astfel întremat, m-am ridicat şi m-am apropiat de cel care părea să fie cel mai important dintre muncitori, un bărbat burtos, cu faţa rotundă, chel, al cărui chip era acoperit cu o barbă ţepoasă,

cenuşie. Purta un şorţ alb şi soios peste nişte haine de lucru bleumarin.

— *Buon giomo*, am spus.

— *Buon giomo*, a răspuns el, privindu-mă cu suspiciune.

Vorbea cu accentele noi şi blânde din Toscana, în care C-urile dure deveneau H-uri, iar un *ch* tare devenea un *ş* moale.

Cu italiana mea rudimentară, am reuşit să spun:

— *Sto cercando Castelbianco in Volte-Basse*. Caut Castelbianco.

Ridică din umeri şi se întoarse spre ceilalţi.

— *Che pensi, che questo sta cercando di vendere assicurazione al tedesco, o cosa?* şopti el. Credeţi că ăsta încearcă să-i vândă neamţului o asigurare, sau ce?

Neamţul? Asta credeau că era Orlov? Asta era povestea sub care se ascundea aici, de neamţ emigrant?

Râsete peste tot. Cel mai tânăr dintre ei, un bărbat cu pielea oacheşă, bine legat, abia trecut de douăzeci de ani şi care arăta ca un arab, spuse:

— *Digli che vogliamo una parte della sua procentuale*. Spune-i că vrem o parte din comision.

Au urmat alte râsete.

Altul a spus:

— *Pensi che questo sta cercando di entrare nella profesione del muratore?* Crezi că tipu' ăsta încearcă să intre în meseria de pietrar?

Am râs tovărăşeşte, alături de ei.

— *Voi lavorate in una cava?* am întrebat. Lucraţi într-o carieră de piatră?

— *No, e il sindaco di Rosia*, spuse cel mai tânăr, lovindu-l pe cel mai în vârstă cu palma pe umăr. *Io sono il vicesindaco*. Nu, el este primarul din Rosia, spuse el, iar eu sunt viceprimarul.

— *Allora, Sua Eccellenza,* am spus, adresându-mă cheliosului şi întrebându-l dacă scoteau piatră pentru „neamţ". *Che state lavorando la pietre peri il... edesco... a Castelbianco?*

Îmi făcu un semn de concediere cu mâna şi toţi râseră din nou. Cel mai tânăr spuse:

— *Se fosse vero, pensi che staremmo qua perdendo il nostro tempo? Il tedesco sta pagando i muratori tredici mille lire all'ora!* Dacă am lucra, crezi că ne-am pierde vremea aici? Neamţu' le plăteşte treisprezece mii de lire pe oră pietrarilor!

— Dacă vrei carne de viţel, ăsta-i omul pe care trebuie să-l cunoşti, spuse altul despre bărbatul mai în vârstă care se ridică, îşi şterse mâinile pe şorţ (care, acum le vedeam, erau pătate cu sânge de animal) şi merse spre uşă.

Fu urmat de bărbatul care tocmai vorbise. După ce măcelarul şi ajutorul lui au plecat, m-am adresat tânărului oacheş:

— Aşadar, unde este totuşi Castelbianco?

— În Volte-Basse, spuse el. La câţiva kilometri în sus, pe şosea, spre Siena.

— Castelbianco este un oraş?

— Oraş? spuse el, râzând neîncrezător. E destul de mare ca să fie oraş, dar nu e. Este o *temuta*, o proprietate. Cu ani în urmă, când

eram copii, mulţi dintre noi ne jucam la Castelbianco, înainte s-o vândă.

— S-o vândă?

— Un neamţ bogat tocmai s-a mutat în ea. Se spune că este neamţ, dar nu ştiu, poate că e elveţian sau altceva. Foarte secretos, foarte retras.

Mi-a descris locul unde se afla Castelbianco, i-am mulţumit şi am plecat.

O oră mai târziu descopeream proprietatea unde îşi găsise refugiul Vladimir Orlov.

Dacă, într-adevăr, informaţia pe care o primisem de la cardiolog era bună. În acel moment, nu ştiam sigur. Dar vorbăria de la bar, despre un neamţ retras, părea s-o confirme. Oare orăşenii credeau că Orlov era un barosan est-german care fugise să se ascundă când căzuse Zidul? Cele mai bune acoperiri respectă conturul realităţii.

Aşezată pe un deal de unde se vedea Siena, Castelbianco era o vilă veche, magnifică, realizată în stil roman. Era mare şi asimetrică; se vedea clar că o aripă era în curs de restaurare. Vila era înconjurată de grădini care probabil că fuseseră cândva frumoase, dar care erau neîngrijite, în paragină. Am găsit-o la capătul unui drum şerpuit de pe dealurile ce se înălţau deasupra localităţii Volte-Basse.

Fără îndoială, Castelbianco fusese reşedinţa ancestrală a unei familii toscane şi cu secole în urmă fusese, probabil, un bastion fortificat al uneia dintre multele oraşe-state etrusce. Pădurea care înconjura grădinile neglijate abunda în măslini de culoare verde-argintie, de întinderi cu enorme floarea-soarelui, vii şi chiparoşi înalţi. Mi-am dat seama repede de ce alesese Orlov această vilă. Poziţia sa, faptul că era aşezată sus pe un deal, o făcea uşor de apărat. Un zid înalt de piatră înconjura proprietatea şi avea, am văzut, fire electrice în vârf. Nu era de netrecut – practic nimic nu era de netrecut pentru cineva care avea experienţă în pătrunderi – dar făcea o treabă bună, ţinându-i la distanţă pe nechemaţi. Dintr-o mică gheretă din piatră, construită recent lângă unica intrare, un paznic înarmat îi verifica pe musafiri. Se părea că singurii vizitatori erau, după cum aflasem în acea dimineaţă, muncitorii din Roşia şi din împrejurimi, pietrari şi dulgheri care soseau în camioane vechi, prăfuite, erau controlaţi cu grijă şi treceau la munca lor zilnică.

Probabil că Orlov îşi adusese acest gardian cu el de la Moscova. Şi dacă treceai de el, cu siguranţă că mai erau şi alţii înăuntru. Aşa că dărâmarea porţilor părea o idee foarte proastă.

După ce am cercetat locul timp de câteva minute, din maşină şi pe jos, am întocmit un plan.

La câteva minute de mers cu maşina se afla întinsul oraş Sovicille, capitala acestei regiuni, a acestei *comune* din vestul Sienei, dar era cea mai modestă capitală pe care o văzusem vreodată. Am parcat în centrul oraşului, în Piazza G. Marconi, în faţa unei biserici, lângă un camion încărcat cu sticle de apă San Pellegrino. Piaţa era paşnică, tulburată doar de fluieratul lasciv al unei păsări închise într-o colivie din faţa unei Jolly Caffe şi de pălăvrăgeala câtorva femei între două vârste. Acolo am descoperit semnul galben cu un disc pe el care indica existenţa unui telefon public şi, în timp ce mă

îndreptam spre el, liniştea a fost întreruptă de sunetul puternic al clopotului oraşului.

Am intrat în cafenea şi am comandat o cafea şi un sandviş. Nu ştiu de ce, dar nicăieri în lume cafeaua nu este atât de bună ca în Italia. Italienii n-o cultivă, dar ştiu cum s-o prăjească şi în orice staţie de oprire a camioanelor sau tavernă ieftină din Italia poţi să bei un cappuccino mai bun decât în cele mai grozave aşa-numite restaurante „nord-italiene" din Manhattan East.

Sorbeam şi mă gândeam, ceea ce tot făcusem de când plecasem din Washington. Totuşi, în ciuda gânditului, încă nu aveam idee cum stăteau lucrurile.

Dispuneam de cel mai bizar talent, dar ce puteam să fac cu el? Descoperisem o fostă căpetenie a informaţiilor sovietice – un fleac de spionaj pe care, cinstit vorbind, CIA ar fi fost în stare să-l facă la fel de bine dacă ar fi avut ceva mai mult timp şi puțină ingeniozitate.

Şi acum ce urma?

Dacă toate mergeau conform planului, acum trebuia să mă apropii de bătrânul superspion al KGB-ului. Poate că voi reuşi să aflu de ce se întâlnise cu răposatul meu socru. Poate că nu.

Atâta lucru ştiam şi eu, sau credeam că ştiu: temerile lui Edmund Moore se adeveriseră. Toby confirmase. Se petrecea ceva, ceva care privea CIA, ceva important şi înspăimântător. Bănuiam că era ceva cu consecinţe generale. Şi grave. Întâi Sheila McAdams, apoi tatăl lui Molly. Pe urmă senatorul Mark Sutton. Şi acum Van Aver, la Roma.

Dar care era configuraţia?

Toby mă trimisese să aflu ce puteam de la Vladimir Orlov. Fusese cât pe ce să fiu omorât pe parcurs.

Pentru ce?

Pentru că urma să aflu ceva ce Harrison Sinclair ştia? Ceva pentru care fusese ucis?

Delapidarea şi lăcomia elementară nu erau o explicaţie potrivită. Instinctele îmi spuneau că era ceva mult mai mare, ceva de o importanţă enormă şi presantă pentru oricare ar fi fost acei conspiratori.

Iar dacă aveam noroc, puteam afla de la Orlov despre ce era vorba.

Dacă aveam noroc. Un secret pe care anumiţi oameni, învestiţi cu o putere imensă, doreau să-l păstreze ca atare.

La fel de bine, se putea să nu aflu nimic. Oricum, aveam încredere că o vor elibera pe Molly, dar eu aveam să mă întorc acasă cu mâinile goale. Şi pe urmă?

Nu voi fi niciodată în siguranţă, şi nici Molly, atâta timp cât voi fi în posesia acestui dar cumplit; atâta timp cât Rossi sau vreunul dintre amicii lui vor şti unde să mă găsească.

Demoralizat acum, am părăsit cafeneaua şi, pe întortocheata stradă principală, Via Roma, am găsit un magazin mic, pe nume Boero, ale cărui vitrine prezentau muniţii şi cele necesare vânătorii în această regiune pasionată de vânătoare. Casetele şi cutiile, prezentate fără eleganţă, purtau nume precum Rottweil, Browning, Caccia Extra. Ceea ce nu am găsit aici am reuşit să descopăr într-un magazin mult mai modern de obiecte de vânătoare din Siena, un loc de pe micuţa Via Rinaldi, numit Maffei, care vindea haine de

vânătoare şi accesorii scumpe (pentru acei toscani bogaţi, îmi închipuiam, care doreau să arate modern când ieşeau să petreacă o zi la vânătoare sau când voiau măcar să „pară” că vânează). Apoi am aranjat transferul unei mari sume de bani din vechiul meu cont din Washington către un birou American Express din Londra şi de acolo la Siena, unde mi s-au dat sub formă de dolari americani.

În sfârşit, aveam loc de întors – şi îmi adunasem gândurile în suficientă măsură – ca să dau un telefon. Pe Via del Termini din Siena am zărit un oficiu SIP (compania italiană de telefoane) de unde, dintr-una din cabine, am format un număr internaţional.

După obişnuitele clicuri, bâzâituri şi interludii cu paraziţi, telefonul de la celălalt capăt a fost ridicat la al treilea semnal, aşa cum trebuia să se întâmple.

O voce de femeie a spus:

— Trei mii două sute.

Am spus:

— Interior nouă-opt-zero-şapte, vă rog.

Alt declic şi sunetul legăturii a fost modificat aproape imperceptibil, ca şi cum convorbirea ar fi fost trecută printr-un cablu special cu fibre optice. Probabil că aşa şi era: de la un avanpost de comunicaţii de lângă Bethesda, spre o staţie de comutare din Canada (Toronto, cred) şi înapoi la Langley.

Pe fir se auzi o voce familiară de bărbat. Toby Thompson.

— Furnica *Cataglyphis*, spuse el, iese când soarele e la amiază.

Acesta era codul pe care îl stabilise, o referire la furnica argintie saharianã, care poate să suporte mai bine decât oricare alt animal din lume temperaturi mari, de 50 de grade Celsius.

Am răspuns:

— Şi de asemenea fuge mai repede decât orice alt animal.

— Ben! spuse el. Ce dracu’, unde Dumnezeu…

Puteam să am încredere în Toby? Poate că da, poate că nu, dar cel mai bine era să risc cât mai puţin. La urma urmei, dacă Alex Truslow avea dreptate şi Agenţia era infiltrată? Ştiam că măsurile de securitate ale legăturii telefonice, nenumăratele manevre şi celelalte chestii de astea îmi dădeau ceva mai mult de optzeci de secunde până să pot fi localizat, aşa că trebuia să vorbesc repede.

— Ben, ce se întâmplă?

— Poate că doreşti să mă pui tu la curent, Toby. Charles Van Aver este mort, după cum sunt sigur că ştii…

— Van *Aver*?

După cum puteam să-mi dau seama graţie miracolului telecomunicaţiilor modeme, Toby părea într-adevăr şocat. M-am uitat la ceas şi am spus:

— Ocupă-te de asta. Cercetează.

— Dar unde eşti? Nu te-ai înregistrat. Stabiliserăm…

— Voiam doar să ştii că n-o să mă înregistrez conform programului tău. Nu este sigur. Dar o să ţin legătura. O să sun la noapte, între zece şi unsprezece ora mea, şi vreau să fiu pus imediat în legătură cu Molly. Poţi s-o faci; sunteţi nişte vrăjitori. Dacă în douăzeci de secunde nu se face legătura, închid.

— Ascultă, Ben…

— Încă ceva. O să-mi închipui că… aparatul tău are scurgeri, îţi sugerez să opreşti aceste scurgeri, căci altfel pierzi complet legătura cu mine. Şi nu cred că vrei să se întâmple asta.

Am închis. Şaptezeci şi două de secunde: nereperabil.

Am hoinărit preocupat prin mulţime, pe Via del Termini, şi am găsit un chioşc care avea o colecţie bună de ziare străine: *Financial Times*, *The Independent*, *Le Monde*, *International Herald Tribune*, *Frankfurter Allgemeine Zeitung, Neue Züricher Zeitung.* Am luat un exemplar din *Tribune* şi m-am uitat pe prima pagină, în timp ce continuam să merg. Articolul de fond era, bineînţeles, despre alegerile din Germania.

Am găsit şi un titlu mic, în a doua jumătate a paginii, în stânga, care spunea:

COMISIA SENATULUI SUA CERCETEAZĂ CORUPŢIA DIN CIA

Absorbit complet, m-am ciocnit de un încântător cuplu tânăr de italieni îmbrăcaţi în verde-oliv. Bărbatul, care purta ochelari de soare Ray Ban, mi-a aruncat nişte imprecaţii din italiană pe care nu prea le-am înţeles.

— *Scusi*, am spus pe cât de ameninţător puteam.

Apoi am observat titlul de sus, din stânga paginii:

ALEXANDER TRUSLOW VA FI NUMIT LA CONDUCEREA CIA

Surse de la Casa Albă declară că Alexander Truslow, o veche oficialitate a CIA, care a ocupat funcţia de director ad-interim al Agenţiei în 1973, va fi numit director. Domnul Truslow, care conduce o firmă de consultanţă internaţională cu sediul în Boston, a promis să lanseze o campanie majoră de curăţare a CIA, care în prezent este zdruncinată de acuzaţiile de corupţie.

Lucrurile începeau să capete sens. Nu era de mirare că Toby vorbise despre o „urgenţă gravă”. Truslow reprezenta o ameninţare pentru nişte oameni foarte puternici. Şi abia acum, fiind numit ca înlocuitor al lui Harrison Sinclair, era în stare să facă efectiv ceva în legătură cu „cancerul”, cum îl numea el, care măcina Agenţia.

Hal Sinclair fusese omorât, la fel ca Edmund Moore, Sheila McAdams, Mark Sutton şi poate şi alţii.

Următoarea ţintă era clară.

Alex Truslow.

Toby avea dreptate: nu mai era timp de pierdut.

34

La trei şi câteva minute după masă, am mers cu maşina spre cariera de piatră în apropierea căreia îmi petrecusem noaptea trecută.

O oră şi cincisprezece minute mai târziu, stăteam pe locul din faţă al unui camion Fiat rablagit, care trăgea la poarta principală de la Castelbianco. Purtam haine de lucru, pantaloni bleumarin din doc şi o cămaşă albastru-deschis, ponosită şi plină de praf. Camionul era condus de tânărul muncitor brunet şi deşirat pe care-l cunoscusem la barul din Rosia mai devreme în acea dimineaţă.

Numele lui era Ruggiero şi se dovedise a fi fiul unui italian şi al unei emigrante marocane. Intuind corect că era cooperant, maleabil şi foarte sensibil la bani, îl căutasem la carieră şi îl luasem deoparte ca să-i cer informaţii.

Sau mai degrabă să plătesc pentru ele. I-am explicat că eram un om de afaceri canadian, făceam speculaţii cu proprietăţi imobiliare şi eram dispus să plătesc binişor pentru informaţii. Strecurându-i lui Ruggiero cinci bancnote de câte zece mii de lire (cam patruzeci de dolari), i-am spus că trebuia să ajung cumva la „neamţ” ca să discutăm despre afaceri – mai precis, să-i fac o ofertă generoasă (şi cumva ilegală) de bani pentru Castelbianco. Aveam un potenţial cumpărător; „neamţul” va obţine un profit rapid şi uşor.

— Hei, stai puţin, spuse Ruggiero. Nu vreau să-mi pierd locul de muncă.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, am răspuns. Dacă facem totul aşa cum trebuie.

Ruggiero mi-a furnizat toate informaţiile de care aveam nevoie în legătură cu renovarea care se făcea la Castelbianco. Mi-a spus că un membru din personalul casei se ocupa direct de carieră, dând comenzi pentru marmură şi plăcile de granit. Se părea că „neamţul” supraveghea o renovare destul de amănunţită; aripa dărăpănată era restaurată cu plăci de marmură florentină verde pentru podele şi cu granit pentru *terrazzo*. Angajase de la Siena experţi în construcţiile din piatră, adevăraţi meşteşugari ai lumii vechi.

Ruggiero era un negociator dur. Câteva ore din timpul său m-au costat şapte sute de mii de lire – peste cinci sute de dolari, îşi chemă omul de legătură de la Castelbianco şi îl informă că ultima comandă de marmură florentină pe care o livraseră în urmă cu trei zile se dovedise a fi incompletă. Un angajat care fusese deja concediat făcuse o greşeală îngrozitoare. Restul comenzii avea să fie livrat imediat.

Era puţin probabil ca cineva de la Castelbianco să se opună dorinţei carierei de a suplimenta comanda mai veche şi, într-adevăr, nimeni n-a făcut-o. În cel mai rău caz – dacă personalul lui Orlov devenea bănuitor, verifica marmura deja livrată şi descoperea că, în

realitate, nu se făcuse nici o greşeală – atunci Ruggiero spunea pur şi simplu că fusese dezinformat. Şi nu i se întâmplă nimic.

Câteva minute mai târziu, eram la poarta vilei Castelbianco. Gardianul ieşi din ghereta lui din piatră, ţinând în mână o foaie cu un tabel prinsă de un suport şi se apropie de camion, clipind în soare.

— *Si?*

Intonaţia şi accentul lui erau de aşa natură încât, dacă am fi fost cu câteva sute de kilometri mai la nord, mi l-aş fi putut imagina cu uşurinţă spunând *Da* pe ruseşte cu exact aceeaşi bruscheţe. Cu părul blond, tuns scurt, şi cu tenul său roşcovan, se trăgea fără îndoială din lotul de ţărani ruşi în genul acelor gangsteri vânjoşi şi politicoşi, atât de des angajaţi la Lubianka.

— *Ciao*, spuse Ruggiero.

Gardianul dădu din cap în semn de recunoaştere, făcu un semn de verificare pe lista vizitatorilor, se uită la încărcătura de blocuri de marmură pe care o transportam şi abia atunci mă văzu şi pe mine.

Dădu iar din cap.

Abia dacă am ridicat din umeri a recunoaştere şi m-am încruntat, de parcă abia aşteptam să termin cu beleaua asta.

Ruggiero ambală motorul şi conduse camionul încet, printre stâlpii din piatră masivă. Drumul murdar şerpuia pe lângă câteva căsuţe de piatră cu acoperişuri în pantă care, presupuneam, erau ale muncitorilor. Găini şi raţe se plimbau de colo-colo prin curţile mici din faţa caselor, cotcodăcind şi măcăind furioase. Doi muncitori împrăştiau o pulbere albă dintr-un sac mare cu îngrăşăminte peste un petic de peluză îngrijită şi rară.

— Oamenii lui locuiesc aci.

Am mormăit, nevrând să întreb cine erau „oamenii lui”, în caz că Ruggiero ştia cu adevărat.

O turmă mică de oi era risipită pe o parte a dealului din stânga noastră. Aveau feţe înguste, rozalii, foarte diferite ca aspect de oile pe care le văzusem în America, şi behăiau suspicioase, în cor, în timp ce treceam pe lângă ele.

Sus, în faţa noastră, se vedea casa.

— Cum este înăuntru? am întrebat.

— N-am fost niciodată înăuntru. Am auzit că-i frumoasă, dar puţin cam dărâmată. Are nevoie de reparaţii. Am auzit că neamţu’ a luat-o ieftin.

— Bravo lui.

Am luat o curbă deasupra unei râpe înguste şi am trecut pe lângă o altă clădire scundă, din piatră. Aceasta nu avea ferestre.

— Casa şobolanilor, spuse Ruggiero.

— Cum?

— Glumesc. Pe jumătate. Aici ţineau resturile alimentare. Colcăie de şobolani, aşa că stau la distanţă. Acum o folosesc ca să depoziteze materiale.

M-am cutremurat.

— Cum de ştii atât de multe despre locul ăsta?

— Despre Castelbianco? Prietenii mei şi cu mine ne jucam pe aici când eram copii.

Schimbă viteza şi se îndreptă cu camionul în sus, lângă o terasă unde mai mulţi bărbaţi de vârstă mijlocie, aduşi de spate şi

bronzaţi, tăiau şi potriveau plăci de calcar într-un model ornamental cu cercuri concentrice.

— În zilele când Castelbianco aparţinea familiei Peruzzi-Mancini, îi lăsau pe copiii din Rosia să se joace aici. Nu le păsa. Uneori ajutau la treburile casnice.

Întinse mâna spre locul din spate, trase două perechi de mănuşi din pânză groasă şi îmi întinse o pereche. În timp ce trăgea un levier care lăsa mecanic încărcătura de marmură jos pe pământ, spuse:

— Dacă aduci pe cineva să-l cumpere de la neamţ, încearcă să găseşti pe unul care să scape de sârma ghimpată. Locul ăsta aparţinea cândva întregii comunităţi.

A sărit din cabină şi l-am urmat în spatele camionului, unde a început să ridice plăcile de marmură şi să le aşeze uşor jos, într-o stivă ordonată, lângă terasă.

— *Che diavolo stai facendo, Ruggiero?* strigă unul dintre zidari, întorcându-se spre noi şi fluturând o mână.

— *Calmati*, spuse Ruggiero şi continuă să lucreze. Linişteşte-te. *Sto facendo il mio lavoro*. Îmi fac treaba, atâta tot.

Am început şi eu să descarc marmura alături de el. Bucăţile mai subţiri, aspre pe o parte, netede şi finisate pe cealaltă, nu erau grele, dar erau fragile şi trebuia să le aşezăm jos cu grijă.

— Nu mi-a spus nimeni despre o livrare de marmură, continuă în italiană acelaşi zidar, care părea să fie şeful de echipă. Marmura a venit săptămâna trecută. Vă băgaţi picioarele sau ce?

— Fac doar ce mi se spune, replică Ruggiero, arătând spre casă. Ultima livrare a fost incompletă, aşa că Aldo s-a oferit s-o completeze. Oricum, nu-i treaba ta.

Zidarul luă o mistrie, netezi un strat de ciment şi spuse resemnat:

— Du-te dracului.

Am lucrat în tăcere un timp, ridicând, cărând, punând plăcile jos, găsindu-mi un ritm anume. Am spus liniştit:

— Oamenii te ştiu, nu-i aşa?

— El mă ştie. Fratele meu a lucrat pentru el acum doi ani. Un măgar. Vrei să terminăm de descărcat chestia asta?

— Aproape, am spus.

— Aproape?

În timp ce lucram în linişte, treceam în revistă casa şi împrejurimile. De aproape, Castelbianco nu era deloc un *palazzo*; era mare şi magnific în felul lui, dar în acelaşi timp era părăginit şi distrus. Poate că o renovare în valoare de un milion de dolari l-ar readuce la o grandoare pe care n-o mai cunoscuse de secole, dar Orlov nu cheltuia nici măcar o părticică din suma asta. Mă întrebam de unde avusese banii, dar la urma urmei de ce n-ar fi găsit fostul şef al informaţiilor sovietice mijloacele de a-şi băga în buzunar o parte din bugetul nelimitat pe care îl controlase cândva şi de a devia fonduri în valută către fondurile elveţiene? Şi oare cu cât îşi plătea gardienii? Nu cu mult, bănuiam, dar le oferea azil, îi apăra să nu fie arestaţi şi închişi, lucruri cu care s-ar confrunta acasă, în Rusia, din cauză că serviseră cu atâta credinţă discreditatul KGB. Cât de repede se întorseseră lucrurile: temuţii, puternicii ofiţeri din securitatea statului, sabia şi scutul partidului, erau acum vânaţi ca nişte câini turbaţi.

Dar mă neliniştea faptul că reuşisem să intru pe terenurile de la Castelbianco atât de uşor. Ce fel de securitate era aceasta pentru un om care se temea pentru viaţa lui, un om adus în stare să facă un târg cu directorul CIA, pentru ca acesta să-i ofere protecţie, aşa cum un proprietar de magazin din Chicago cumpăra protecţie de la gorilele lui Al Capone?

Măsurile de siguranţă erau modeste; se părea că nu erau trăgători şi nici camere de luat vederi cu circuit închis. Totuşi, toate astea aveau un sens. *Adevăratul* sistem de securitate era anonimatul, care la prima vedere era atât de reuşit, încât nici chiar cei care mă angajaseră nu ştiau unde se afla proprietarul. Prea multă securitate ar fi fost ca… ei bine, nu pot să nu mă gândesc la „un steag roşu”. Un sistem prea bine pus la punct ar fi atras atenţia şi nu se dorea aşa ceva. Un neamţ excentric şi bogat putea să angajeze câţiva gardieni, dar un sistem sofisticat ar fi fost prea riscant. Însă eram înăuntru şi, conform informaţiilor pe care le primisem, Orlov era şi el înăuntru. Problema era cum puteam să intru în casă? Şi mai precis, o dată ajuns înăuntru, cum aveam să ies?

Probabil că pentru a douăzecea oară mi-am repetat planul în minte şi apoi i-am făcut semn complicelui meu italian să pună dalele de marmură jos şi să mă urmeze.

— *Aiutatemi!* Ajutaţi-mă! *Per l’amor de Dio, ce qualcuno chi poss’ aiutare?*

Ciocănind cu sălbăticie în uşa grea de lemn care dădea de afară direct în bucătărie, Ruggiero urlă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, mă poate ajuta cineva?

Antebraţul drept arăta îngrozitor, având o rană adâncă şi sângerând abundent.

Ghemuit în tufişurile din apropiere, în spatele unui şir de butoaie de metal ruginite în care se puneau resturile de mâncare, am privit încordat. Un zgomot din interior ne-a spus că cineva auzise bătăile lui disperate. Încet, cu un scârţâit din balamale, uşa se deschise şi dădu la iveală o bătrână rotofeie, care purta un halat verde din pânză groasă peste o rochie înflorată de casă. Ochii ei căprui, ca nişte cerculeţe între o mulţime de riduri, sub o coamă sălbatică şi rebelă de păr sur, se căscară brusc când zăriră rana lui Ruggiero.

— *Şto eto takoie?* spuse ea cu o voce înaltă, speriată. *Boje moi! Pridi, malodoi celovec! Bistro!* Ce-i asta? spuse ea în ruseşte. Doamne, intră, tinere!

Ruggiero răspunse în italiană:

— *Il marmo… Il marmo é affilato…* Marmura asta e ascuţită.

Îmi închipuiam că era menajera rusoaică, probabil o servitoare care lucrase pentru Orlov în zilele lui de glorie. Şi, aşa cum anticipasem, se purta cu toată grija maternă tipică rusoaicelor din generaţia ei. Sigur că nu şi-ar fi dat seama că rana lui Ruggiero nu fusese pricinuită de un accident provocat de plăcile de marmură cu marginile ascuţite, ci fusese realizată de mine, cu ajutorul machiajului de scenă luat dintr-un magazin din Siena.

Bietei femei nici nu putea să-i treacă prin cap că, în momentul în care se întorcea cu spatele ca să-l conducă pe acest tânăr italian în bucătărie şi să-i dea primul ajutor, altcineva sărea din tufe ca s-o neutralizeze. I-am înfundat repede o cârpă înmuiată în cloroform

peste gură şi nas, oprindu-i ţipătul şi sprijinindu-i corpul mare şi greoi când a devenit moale.

Ruggiero închise fără zgomot uşa bucătăriei. Se uită la mine alarmat, zicându-şi fără îndoială: ce fel de „investitor canadian” mai era şi ăsta? Dar ajutorul lui fusese cumpărat şi plătit şi nu avea să mă lase baltă.

Din zilele copilăriei, când se juca la Castelbianco, Ruggiero ştiuse unde era intrarea bucătăriei. Din punctul meu de vedere, îşi meritase banii. Când am scos bobina de frânghie subţire de nailon din salopetă, m-a ajutat s-o leg pe menajeră, atent ca frânghia să n-o taie, şi i-a pus un căluș în gură, pe care l-a asigurat cu frânghia, pentru clipa când îşi va fi revenit. Apoi, în tăcere, m-a ajutat să mut corpul inconştient din bucătăria cu miros de ceapă în cămara spaţioasă.

Mi-a strâns mâna. I-am dat restul de bani în dolari americani şi, cu un zâmbet nervos, rapid, a spus *Ciao* şi a dispărut.

Un şir mic de trepte din piatră închisă la culoare ducea de la bucătărie la coridorul întunecat în care dădeau, se părea, câteva dormitoare nefolosite. M-am strecurat fără zgomot, croindu-mi drum mai mult pe pipăite. Undeva în casă se auzea un bâzâit slab, dar părea foarte departe, la distanţă de kilometri. Totuşi, nu era nici unul dintre zgomotele normale care se făceau într-o casă, fie ea şi un castel vechi ca acesta.

Am ajuns la întretăierea a două coridoare, pe un palier gol pe care erau două scăunele sărăcăcioase din lemn. Bâzâitul era acum mai aproape, mai puternic. Venea de undeva de jos. M-am luat după el, am luat-o spre stânga, am mers drept pe o porţiune şi apoi din nou spre stânga.

Mi-am strecurat mâna în buzunarul din faţă al salopetei şi am pipăit Sig-Sauer-ul. Am simţit răceala liniştitoare a oţelului din care era făcut pistolul.

Acum stăteam în faţa uşilor duble şi înalte din stejar. Bâzâitul venea, la intervale neregulate, din interior.

Am apucat pistolul şi, ghemuindu-mă cât mai aproape de pământ, am tras încet una dintre uşi, deschizând-o, fără să ştiu ce sau pe cine aveam să văd înăuntru.

Era o sufragerie spaţioasă, cu pereţi goi, cu podele neacoperite şi cu o masă de stejar foarte lungă, pe care era aşezat prânzul pentru o singură persoană.

Evident, masa fusese servită.

Singura persoană care mâncase şi care stătea la un capăt al mesei, chemând-o furios pe menajera ce nu putea să răspundă apelului, era un bătrân chel, un bărbat aparent inofensiv, care purta ochelari cu lentile groase şi rame negre.

Văzusem fotografiile bărbatului de sute de ori până atunci, dar nu-mi închipuisem cât de scund era Vladimir Orlov în realitate.

Purta costum şi cravată, ceea ce era ciudat: cine ar fi putut veni să-l vadă când de fapt se ascundea în Toscana? Costumul lui nu avea eleganţa britanică pe care mulţi ruşi moderni, care ocupau posturi însemnate, păreau să o prefere; era de modă veche, ca scos din ladă, produs în Uniunea Sovietică sau în Europa de Est, probabil vechi de câteva zeci de ani.

Vladimir Orlov: ultima căpetenie a KGB-ului, al cărui chip, rigid şi încruntat, îl văzusem de nenumărate ori în dosarele Agenţiei,

în fotografiile din ziare. Mihail Gorbaciov îl adusese ca să-l înlocuiască pe perfidul şef al KGB-ului care complotase ca să-i dărâme guvernul, în timpul ultimelor convulsii ale puterii sovietice. Ştiam puţine despre om, doar că era socotit „de încredere” şi „prieten cu Gorbaciov”.

Acum stătea pe scaun în faţa mea, mic şi sclivisit. Parcă se scursese toată puterea din el.

Se uită la mine, se strâmbă şi spuse într-o rusească punctată de un accent siberian:

— Cine eşti?

Timp de câteva secunde nu am fost în stare să răspund, dar, când am făcut-o, am dat dovadă de un calm la care nu mă aşteptasem.

— Sunt ginerele lui Harrison Sinclair, am spus în ruseşte. Sunt căsătorit cu fiica lui, Martha.

Bătrânul arăta de parcă ar fi văzut o stafie. Fruntea lui grea se lăsă în jos, iar apoi se ridică brusc; ochii i se îngustară, după care i se deschiseră larg. Parcă pălise dintr-o dată.

— *Boje moi*, şopti el. O, Doamne. *Bojemoi*.

Pur şi simplu mă uitam fix la el, cu inima bătându-mi puternic, neînţelegând ce voia să spună şi neştiind cine credea că eram.

Se ridică încet în picioare, strâmbându-se şi arătând cu degetul spre mine, pe jumătate acuzator.

— Cum dracu’ ai intrat aici?

N-am răspuns.

— A fost o nebunie să vii aici.

Vorbele lui erau şoptite, abia le auzeam.

— Harrison Sinclair m-a trădat. Iar acum vom fi ucişi amândoi.

35

Am intrat încet în sufrageria imensă. Paşii mei aveau ecou între pereţii goi şi tavanul cu o boltă înaltă.

Dincolo de calmul său glacial şi de atitudinea sa autoritară, ochii lui Vladimir Orlov se mişcau de colo-colo, cu mare îngrijorare.

Au trecut câteva secunde de tăcere.

Gândurile mele se derulau cu mare viteză. „Harrison Sinclair m-a trădat. Iar acum vom fi uciși amândoi."

L-a *trădat*? Ce însemna asta?

Orlov vorbi şi vocea lui era clară şi răsunătoare:

— Cum îndrăzneşti să apari în faţa mea?

Bătrânul vârî o mână sub masă şi apăsă pe un alt buton. De undeva din hol, am auzit un bâzâit lung, neîntrerupt. Se apropiau paşi de undeva, din interiorul casei. Menajera, probabil, recăpătându-și cunoştinţa, dar incapabilă să se mişte sau să se facă auzită, îi răspundea la chemări. Sau poate că unul dintre paznici auzise zgomotul şi bănuia că putea să fie ceva în neregulă.

Am scos Sig-ul din buzunarul salopetei şi l-am îndreptat spre preşedintele KGB-ului. Mă întrebam dacă Orlov avusese vreodată o armă aţintită asupra lui până atunci. În cercurile de informaţii în care lucrase el, cel puţin conform rapoartelor profesionale pe care le citisem, armele nu erau pistoalele sau săgeţile otrăvite, ci rapoartele şi notele de capacitate.

— Vreau să ştii, am spus, ţinând acum pistolul sub masă, că nu am intenţia să-ţi fac vreun rău. Trebuie să avem o mică discuţie. Când apare paznicul, vreau să-l asiguri că totul este în regulă. Altfel, mai mult ca sigur că o să mori.

Înainte să mai pot spune ceva, uşa sufrageriei a fost dată de perete şi un gardian pe care nu-l mai văzusem până atunci, a îndreptat un pistol automat spre mine, strigând:

— Stai!

Am zâmbit indiferent, i-am aruncat bătrânului o privire foarte scurtă şi, după o ezitare care nu a durat nici măcar un moment, Orlov i-a spus gardianului:

— Du-te. Mulţumesc, Volodea, dar sunt bine. A fost o greşeală.

Gardianul lăsă pistolul în jos, mă măsură – fiindcă eram îmbrăcat ca un muncitor, el era încă suspicios – se relaxă încet şi spuse „îmi pare rău". Se retrase şi închise în linişte uşa în spatele lui.

M-am apropiat de masă şi m-am aşezat lângă Orlov. Sudoarea strălucea pe fruntea lui; de aproape, faţa îi părea cenuşie. Glasul era autoritar, da – dar profund înspăimântat în acelaşi timp şi încercând cu disperare să nu o arate.

Stăteam cam la un metru distanţă de el şi şi-a întors capul în altă parte în timp ce vorbea. O expresie de dezgust i-a străbătut chipul.

— De ce eşti aici? a croncănit el răguşit.

— Din cauza unei înţelegeri pe care ai făcut-o cu socrul meu, am spus.

A urmat o pauză lungă, în timpul căreia m-am concentrat, încercând să aud vocea aceea distinctă, dar n-am receptat nimic.

— Fără îndoială că ai fost urmărit. Ne-ai pus în pericol pe amândoi.

Fără să răspund, mi-am strâns buzele în semn de concentrare adâncă şi dintr-o dată am auzit un zgomot, o frază fără sens, ceva ce nu am înţeles. Umbra unui gând, desigur, dar nimic deosebit.

— Nu eşti rus, nu-i aşa? am spus.

— De ce eşti aici? spuse Orlov, răsucindu-se acum.

Cotul lui agăță un platou şi îl aruncă cu zgomot peste celelalte vase. Treptat, vocea lui deveni mai puternică, mai tare.

— Prostule!

Am auzit în tăcere o altă propoziţie în timp ce vorbea, ceva ce nu am înţeles, ceva într-o limbă străină. Ce era? Nu era în ruseşte, nu putea să fie, nu-mi suna cunoscut. M-am strâmbat, am închis ochii, am ascultat şi am auzit un şir de cuvinte pe care nu le puteam descifra.

— Ce este? întrebă el. De ce ai venit aci? Ce faci?

Îşi împinse în spate scaunul cu spătar înalt, făcut din lemn de stejar sculptat. Acesta scârţâi tare pe podeaua de teracotă.

— Te-ai născut la Kiev, am spus. Aşa este?

— Pleacă!

— Nu eşti de origine rusă, nu? Eşti ucrainean.

Se ridică în picioare şi începu să se retragă încet din cameră.

M-am sculat şi eu şi am scos din nou Sig-ul, codindu-mă să-l ameninţ încă o dată.

— Stai aici, te rog.

Se opri în loc.

— Rusa ta are un uşor accent ucrainean. G-urile te-au dat de gol.

— De ce-ai venit?

— Limba ta maternă este ucraineana. Gândeşti în ucraineană, nu-i aşa?

— Ştii foarte bine, rosti el. Nu era nevoie să vii aici şi să-mi pui viaţa în pericol ca să afli ceva ce trebuie să-ţi fi spus Harrison Sinclair.

Făcu un pas spre mine, ca şi cum ar fi vrut să mă ameninţe – o tentativă stângace de a recâştiga avantajul psihologic. Vechiul costum stalinist atârna pe corpul lui ca pe o sperietoare de ciori.

— Dacă vrei să-mi spui ceva sau să-mi dai ceva, ar fi bine să fie de o importanţă covârşitoare.

Încă un pas. Continuă să vorbească:

— O să-mi închipui că aşa este şi o să-ţi acord cinci minute ca să te justifici, după care ai face bine să pleci.

— Stai jos, te rog, am spus, arătând cu ţeava pistolului spre scaunul lui. N-o să-mi ia mult timp. Mă numesc Benjamin Ellison. După cum am spus, sunt căsătorit cu Martha Sinclair, fiica lui Harrison Sinclair. Martha a moştenit toată averea tatălui ei. Oamenii tăi de legătură – sunt sigur că ai contacte peste tot – îţi pot confirma că sunt exact cine spun că sunt.

Păru că se relaxează – şi apoi fandă, părând că alunecă atunci când se năpusti spre mine, cu mâinile întinse. Cu un sunet puternic, gutural, aproape inuman – un *aaaghgh!* răsucit, înecat – se aruncă spre mine, apucându-mă de genunchi, încercând să mă dezechilibreze. M-am răsucit, apoi l-am apucat de umăr şi l-am împins cu forţă la pământ.

Se întinse pe podea la picioarele mesei de stejar, gâfâind, cu faţa roşie ca sfecla.

— Nu, gâfâi el.

Ochelarii îi căzură pe podea la distanţă de aproximativ o jumătate de metru de capul său.

Ţinând pistolul îndreptat asupra lui, m-am întins să-i culeg ochelarii şi cu braţul liber am încercat, cu stângăcie, să-l ajut să se ridice.

— Te rog, am spus, te rog să nu mai încerci aşa ceva.

Orlov se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun din sufragerie, ca o marionetă, epuizat şi totuşi viclean. M-a fascinat întotdeauna că liderii mondiali, o dată căzuţi de la putere, sunt atât de vizibil slăbiţi, aproape în sensul fizic. Îmi amintesc că l-am întâlnit o dată pe Mihail Gorbaciov la Kennedy School din Boston şi i-am strâns mâna după un discurs pe care l-a ţinut la câţiva ani după ce fusese atât de neceremonios îndepărtat de la Kremlin de către Boris Elţîn. Şi m-a frapat faptul că Gorbaciov era o persoană măruntă, foarte obişnuită, foarte muritoare. Am simţit un val de simpatie pentru el.

O expresie în ruseşte.

O auzeam, îi auzeam gândurile: o expresie pe care o puteam înţelege, în ruseşte, în mijlocul unui şuvoi de ucraineană, ca un filon de uraniu înfăşurat în grafit.

Da, se născuse la Kiev. Când avea cinci ani, familia lui se mutase la Moscova. La fel ca doctorul din Roma, şi el era bilingv, cu toate că gândea mai ales într-o ucraineană amestecată cu frânturi întâmplătoare de rusă.

Sintagma pe care a gândit-o se traducea prin *înţelepţi*.

— Ştii foarte puţine despre înţelepţi, am spus, simulând o mare siguranţă.

Orlov râse. Avea dinţi urâţi, cariaţi, inegali şi pătraţi.

— Ştiu totul, domnule… Ellison.

I-am privit faţa de aproape, concentrându-mă ca să văd ce puteam culege. Din nou, mai totul părea să fie în ucraineană. Ici şi colo puteam să adun cuvinte înrudite, cuvinte care sunau asemănător cu cele din rusă, engleză sau germană. Am auzit *Ţiurik*, care trebuia să fie Zürich. Am auzit *Sinclair* şi ceva ce suna ca *bancă*, deşi nu puteam fi sigur.

— Trebuie să vorbim, am spus. Despre Harrison Sinclair. Despre târgul pe care l-ai făcut cu el.

M-am aplecat din nou aproape de el, ca şi cum aş fi gândit profund. Un şuvoi de cuvinte ciudate joase, neclare şi confuze, veniră spre mine, dar între ele un cuvânt îmi atrase atenţia. Era, din nou, *Zürich* sau ceva ce semăna cu el.

— Târg, spuse el dispreţuitor.

Bătrânul maestru al spionajului izbucni într-un râs sonor, uscat.

— A furat miliarde de dolari de la mine şi de la ţara mea – *miliarde* de dolari! – şi tu îndrăzneşti să numeşti asta târg.

36

Deci, era adevărat. Alex Truslow avea dreptate.

Dar… *miliarde de dolari*?

Totul se referea doar la bani? Asta era? Daca stai să te gândeşti, de-a lungul istoriei, banii au motivat majoritatea marilor nenorociri. Pentru bani au fost ucişi Sinclair şi ceilalţi, de aceea era Agenţia fărâmiţată, aşa cum mă avertizase Edmund Moore?

Miliarde de dolari.

Se uită la mine cu aroganţă, aproape cu dispreţ, şi încercă să-şi îndrepte ochelarii.

— Şi acum, spuse el, oftând şi trecând la limba engleză, o să fie doar o chestiune de timp până mă găsesc oamenii mei. Nu mă îndoiesc de asta. Nu sunt total surprins de faptul că mi-ai dat de urmă. Nu există nici un loc pe pământ – vreau să zic, nici un loc pe pământ unde să se poată trăi – unde să nu poţi fi găsit în cele din urmă. Dar ceea ce nu ştiu este *de ce* – de ce te-ai hotărât să-mi pui viaţa în pericol venind aici? Asta a fost o prostie imensă.

Engleza lui era excelentă, fluentă şi cu un accent britanic.

Trăgând adânc aer în piept, am spus:

— Am fost extrem de atent până am ajuns aici. Nu prea ai de ce să-ţi faci griji.

Expresia lui nu s-a schimbat. Nările i s-au umflat uşor, ochii lui fermi nu trădau nimic.

— Sunt aici ca să fac dreptate, am continuat. Să îndrept răul pe care ţi l-a făcut socrul meu. Sunt pregătit să-ţi ofer o sumă mare de bani, dacă mă ajuţi să-i găsesc pe toţi.

Îşi strânse buzele.

— Cu riscul de-a fi vulgar, domnule Ellison, m-ar interesa foarte mult să ştiu ce înţelegi printr-o „sumă mare”.

Am dat din cap şi m-am ridicat. Punându-mi pistolul la loc în buzunar şi dându-mă înapoi atâta cât să nu mă poată ajunge, m-am aplecat şi am ridicat cracii salopetei, astfel încât de sub pânza groasă s-au ivit pachetele de dolari americani legate de gambă. Am scos banda adezivă pe care o cumpărasem de la magazinul cu articole sportive din Siena şi de pe fiecare picior banii au căzut în formă de segmente.

Le-am pus pe masă.

Erau foarte mulţi bani – probabil mai mulţi decât văzuse vreodată Orlov şi, cu siguranţă, mai mult decât văzusem eu vreodată – şi îşi făcură efectul de-a convinge.

Privi pachetele şi le cercetă la întâmplare, probabil pentru a se convinge că erau bani adevăraţi. Îşi ridică privirea şi spuse:

— Aici este – cât? – poate trei sferturi de milion de dolari?

— Un milion în cap, am spus.

— Aha, spuse el şi ochii i se măriră.

Apoi râse, un croncănit batjocoritor, strident. Împinse teatral grămezile spre mine.

— Domnule Ellison, sunt într-o situaţie financiară foarte dificilă. Dar oricât de mult ai aici, nu se apropie de ceea ce trebuie să primesc.

— Da, am spus. Cu ajutorul tău, pot să găsesc banii. Dar mai întâi trebuie să vorbim.

Zâmbi.

— O să accept banii tăi drept garanţie. Nu sunt chiar atât de mândru. Da, o să vorbim. Iar apoi o să ajungem la o înţelegere.

— Grozav, am spus. În cazul ăsta, hai să-ţi pun prima întrebare: Cine l-a ucis pe Harrison Sinclair?

— Sperasem să-mi spui dumneata mie, domnule Ellison.

— Dar au fost agenţi de la Stasi, care au îndeplinit un ordin, am zis.

— Da, foarte probabil. Dar fie că erau de la Stasi, fie că erau de la Securitate, n-au avut de-a face cu mine. N-aş fi avut nici un interes să-l elimin pe Harrison Sinclair.

Am ridicat întrebător o sprinceană.

— Când a fost omorât Harrison Sinclair, spuse Orlov, eu şi ţara mea eram înşelaţi cu peste zece miliarde de dolari.

Simţeam cum faţa mea devenea roşie, fierbinte, şi mă înţepa. Din câte puteam să-mi dau seama, spunea adevărul. Inima îmi bătea încet şi regulat.

Sigur, nu era vorba de modestie în ceea ce priveşte vila toscană a lui Orlov, dar nici nu se putea spune că trăia în lux, ca unii dintre naziştii care ocupaseră funcţii înalte după cel de-al doilea război mondial şi care fugiseră în Brazilia şi Argentina. O sumă mare de bani putea cumpăra nu numai o viaţă de lux, dar, ceea ce era mult mai important, protecţie pe viaţă.

Dar zece miliarde de dolari!

Orlov continuă:

— Care este cartea de memorii scrisă de cel care a fost director CIA sub Nixon, William Colby? Se numea *Oameni de onoare*, nu-i aşa?

Am aprobat din cap, cu prudenţă. Orlov nu-mi plăcea prea mult, deşi din motive care nu aveau nimic de-a face cu ideologia sau cu rivalitatea aprigă care îşi imaginau oamenii că exista între KGB şi CIA. Cândva, Hal Sinclair îmi mărturisise că, atunci când era şef de secţie în diferite capitale ale lumii, unii dintre cei mai buni prieteni ai lui erau omologii lui din secţiile KGB. Suntem – ar trebui să spun *eram* – mai degrabă asemănători decât diferiţi.

Nu, găseam că îngâmfarea lui Orlov era nesuferită. Cu câteva minute în urmă, aterizase spre mine ca o bătrână, acum stătea acolo ca un paşă – şi culmea, gândea mai mult în ucraineană.

— Ei bine, continuă Orlov, Bill Colby era, mă rog, un om de onoare. Poate chiar exagerat pentru meseria lui. Iar până când m-a trădat, am crezut şi despre Harrison Sinclair acelaşi lucru.

— Nu înţeleg.

— Cât ţi-a spus?

— Foarte puţin, am recunoscut.

— Chiar înainte de prăbuşirea Uniunii Sovietice, spuse el, l-am contactat în secret pe Harrison Sinclair, folosind iar canale care

nu mai fuseseră folosite de mulţi ani. Sunt – mai degrabă, erau – tot felul de metode. Şi l-am rugat să mă ajute.

— Pentru ce?

— Ca să scot din ţară cea mai mare parte a rezervelor de aur, spuse el.

Eram uluit, chiar copleşit… dar avea o oarecare logică. Se potrivea cu ce ştiam, cu ce citisem în presă şi auzisem de la anumiţi prieteni de-ai mei care erau agenţi secreţi.

Agenţia Centrală de Informaţii socotise întotdeauna că Uniunea Sovietică avea zeci de miliarde de dolari sub formă de rezerve de aur, în trezoreriile centrale şi în cele din jurul Moscovei. Dar, imediat după ce lovitura de stat a comuniştilor duri a eşuat în august 1991, guvernul sovietic a anunţat că avea în jur de trei miliarde de dolari în aur.

Această veste a trimis unde de şoc în întreaga comunitate financiară mondială. Unde naiba putea să dispară tot aurul ăla? Au existat tot felul de rapoarte. Unul dintre acestea, în care puteai să ai încredere, spunea că Partidul Comunist al Uniunii Sovietice dăduse ordin ca o sută cincizeci de tone de argint, opt tone de platină şi cel puţin şaizeci de tone de aur să fie ascunse în străinătate. Se presupunea că oficialităţile Partidului Comunist ar fi depus aproximativ cincizeci de miliarde de dolari în băncile occidentale din Elveţia, Monaco, Luxemburg, Panama, Liechtenstein şi într-un şir întreg de bănci aflate în largul oceanelor, cum ar fi cele din Insulele Cayman.

Se mai spunea că Partidul Comunist Sovietic spălase bani cu sârguinţă în ultimii ani de existenţă. Conducătorii întreprinderilor sovietice înfiinţau false companii mixte şi companii-fantomă prin care scoteau bani din ţară.

De fapt, guvernul Elțîn a mers până acolo încât a angajat o firmă de investiţii americană, Kroll Associates – unul dintre principalii concurenţi ai lui Alex Truslow – ca să dea de urma banilor, dar nu s-a descoperit nimic. S-a raportat chiar că eminenţa cenuşie a partidului ordonase efectuarea unui transfer masiv către băncile elveţiene, iar apoi se sinucisese – sau fusese omorât – la o zi după ce lovitura de stat eşuase.

Să fi fost oare vorba de foştii tovarăşi ai lui Orlov, care, în încercarea lor de-a mă opri să dau de urma aurului, îl omorâseră pe Charles Van Aver, omul CIA la Roma?

Am ascultat cu o uluire prostească.

— Rusia se fărâmița, spuse el.

— Vrei să spui că *Uniunea Sovietică* se fărâmiţa.

— Ambele. Asta vreau să spun. Pentru mine şi pentru toţi cei care aveau puţină minte, era clar că Uniunea Sovietică era pe punctul de-a fi aruncată la groapa de gunoi a istoriei, ca să folosesc perimata expresie a lui Marx. Dar Rusia, iubita mea Rusie – era la rândul ei pe punctul de-a se prăbuşi. Gorbaciov mă adusese să conduc KGB-ul după ce Kriucikov încercase o lovitură de sat. Dar puterea îi aluneca printre degete. Durii furau bogăţiile ţării. Ei ştiau că Elțîn va veni la putere şi aşteptau să-l distrugă.

Citisem şi auzisem multe despre misterioasa dispariţie a averilor Rusiei sub formă de valută forte, metale preţioase şi chiar de operă de artă. Acestea nu erau noutăţi pentru mine.

— Şi aşa, continuă el, am pus la punct un plan ca să scot din ţară cât de mult puteam din aurul Rusiei. Durii doreau să încerce să-şi recapete puterea, dar, dacă reuşeam să feresc bogăţia ţării de ghearele lor, deveneau neputincioşi. Doream să salvez Rusia de la dezastru.

— La fel şi Hal Sinclair, am spus, atât pentru el, cât şi pentru mine.

— Da, exact. Ştiam că va înţelege. Dar ceea ce am propus l-a speriat. Urma să fie o operaţiune neortodoxă, în care CIA ajuta KGB-ul să fure aurul Rusiei. Să-l scoată din ţară. Astfel încât într-o bună zi, când s-ar fi aflat în siguranţă, să fie returnat.

— Dar de ce aveai nevoie de ajutorul CIA?

— Aurul este greu de scos. Extraordinar de greu de scos. Şi, ţinând cont de grija cu care era păzit, n-aş fi putut s-o fac. Oamenii mei şi cu mine eram permanent verificaţi, permanent supravegheaţi. Şi în mod sigur nu aş fi putut să-l lichidez sau să-l vând – într-o secundă, toate drumurile ar fi dus la mine.

— Aşa că v-aţi întâlnit amândoi la Zürich.

— Da. A fost o operaţiune complicată. Ne-am întâlnit cu un bancher pe care îl cunoştea el şi în care avea încredere. A creat un sistem de cont în care să primească aurul. A fost de acord cu condiţia mea, să mi se permită să dispar. A făcut în aşa fel încât toate datele pertinente despre mine să fie şterse din banca de date a CIA.

— Dar cum a reuşit Sinclair – sau CIA – să-l scoată?

— O, spuse el precaut, ştii că există metode. Aceleaşi canale care erau folosite în vremurile vechi pentru scoaterea transfugilor din Rusia.

Ştiam că aceste canale includeau şi sistemul de curierat militar, protejat prin Convenţia de la Viena. Această metodă fusese folosită pentru a scoate mai mulţi dezertori celebri din Spatele Cortinei de Fier. Îmi amintesc că auzisem o bârfă despre un fugar legendar, Oleg Gordievski, în fabrica de zvonuri a Agenţiei, care spunea că fusese scos într-un camion cu mobilă. Nu era adevărat, dar cel puţin era plauzibil.

Orlov continuă.

— O întreagă aeronavă militară era tratată drept un curier diplomatic; i se permitea să părăsească ţara fără să fie controlată. Şi, desigur, în ea erau lăzi sigilate. Câteva metode la care CIA avea acces, iar noi nu, pentru că eram urmăriţi foarte atent. Erau informatori peste tot, chiar şi printre propriile mele secretare personale.

Totuşi, ceva nu se potrivea.

— Dar cum ştia Sinclair că putea avea încredere în tine? Cum dracu’ putea fi sigur că nu erai unul dintre cei răi?

— Pentru că îi ofeream ceva anume, spuse Orlov.

— Explică-te.

— Ei bine, voia să facă curăţenie la CIA. Credea că Agenţia era putredă de la un capăt la altul. Iar eu i-am oferit dovada că aşa era.

37

Orlov se uită spre uşă, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca una din gărzile sale să apară. Oftă.

— La începutul anilor ’80, am început în sfârşit să dezvoltăm tehnologia de interceptare a celor mai sofisticate mijloace de comunicare dintre sediul CIA şi alte agenţii guvernamentale.

Oftă din nou, apoi îmi aruncă un zâmbet superficial. Era ca şi cum ar mai fi spus exact aceeaşi poveste înainte.

— Satelitul şi echipamentul cu microunde de pe acoperişul Ambasadei Sovietice din Washington începeau să culeagă o gamă mare de semnale. Ele confirmau informaţii pe care le primiserăm deja de la agentul nostru infiltrat la Langley.

— Cine era?

Un alt zâmbet superficial. Începeam să mă întreb dacă nu cumva era pur şi simplu felul în care zâmbea, un spasm rapid al gurii, cu ochii nemişcaţi, atenţi.

— Care era marea misiune a CIA din momentul înfiinţării în 1951**?**

Am zâmbit, ca de la un cinic la altul.

— Să înfrângem comunismul din lume şi, în general, să vă facem vouă viaţa iad.

— Corect. A existat o vreme când Uniunea Sovietică a fost cu adevărat o ameninţare pentru Statele Unite?

— De unde să încep? Lituania, Letonia, Estonia? Ungaria? Berlin? Praga?

— Dar pentru Statele Unite?

— Aveaţi bomba, să nu uităm asta.

— Şi ne era la fel de frică s-o folosim pe cât vă era şi vouă. Doar că voi aţi folosit-o, pe când noi, nu. Chiar credea cineva de la Langley că Moscova avea şi mijloacele şi voinţa să conducă întreaga lume? Şi ce urma să fi făcut cu lumea de îndată ce o luam în stăpânire – s-o ducem de râpă aşa cum, cu părere de rău trebuie să spun, au făcut prea stimaţii noştri lideri sovietici cu măreţul Imperiu Rus de odinioară?

— Au existat autoamăgiri de ambele părţi, am recunoscut.

— Dar de bună seamă că această… amăgire… a ţinut CIA pe baricade ore în şir timp de mulţi ani, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Doar atât, spuse Orlov. Misiunea voastră măreaţă este să distrugeţi spionajul corporativ, am dreptate?

— Aşa mi s-a spus. Acum este o lume diferită.

— Da. Spionajul corporativ internaţional. Japonezii, francezii şi nemţii vor cu toţii să fure secrete comerciale valoroase de la bietele şi asediatele voastre corporaţii americane. Doar Agenţia Centrală de Informaţii poate face America sigură pentru capitalism.

Ei bine, pe la mijlocul anilor ’80, KGB-ul era singurul serviciu de informaţii din lume care era echipat ca să poată supraveghea comunicaţiile care ieşeau din sediul CIA. Şi ceea ce am aflat pur şi simplu confirma bănuielile sumbre ale unora dintre cei mai ticăloşi fraţi comunişti de-ai mei. Din interceptarea informaţiilor care circulau între Langley şi agenţiile sale din capitalele străine, Langley, Rezerva Federală etc., am aflat că CIA fusese foarte ocupată ani de zile cu direcţionarea formidabilelor sale capacităţi de spionaj împotriva structurilor economice ale aşa-zişilor aliaţi, cum ar fi cele japoneze, franceze şi germane. Împotriva corporaţiilor particulare din aceste ţări. Totul de dragul protejării securităţii naţionale americane.

S-a oprit, s-a întors să se uite la mine, iar eu am spus:

— Şi? Nişte treburi normale pentru noi.

— Aşa, reluă Orlov, aşezându-se din nou confortabil pe scaun şi ridicând ambele palme în acelaşi timp, ca şi cum şi-ar fi demonstrat punctul de vedere. Am crezut că am dibuit schema unei operaţiuni normale de spălare a banilor – ştii, banii curg din conturile Langley de la Rezerva Federală din New York către diferitele secţii CIA din toată lumea. Oriunde este nevoie să subvenţioneze operaţiuni secrete pentru democraţie, nu? De la New York la Bruxelles, de la New York la Zürich, în Panama City, în San Salvador. Dar nu. Deloc.

Se uită la mine şi zâmbi din nou chinuit.

— Cu cât geniile noastre financiare făceau săpături mai adânci…

Observă scepticismul meu şi explică:

— Da, chiar avem câteva genii printre proşti. Cu cât săpau mai adânc, cu atât mai mult se confirmau suspiciunile lor că aici nu era deloc vorba de o spălare de bani obişnuită. Banii nu erau doar transmişi. Erau *făcuţi*. Erau *adunaţi.* Câştigaţi din spionaj corporativ. Fiecare informaţie interceptată dovedea acest lucru. Era vorba de CIA ca instituţie? Nu. Omul nostru din Langley a confirmat că erau doar câteva persoane. Piraţi. Aceste operaţiuni erau controlate de un mic grup de indivizi din CIA.

— ”Înţelepţii”.

— O denumire ironică, trebuie să recunosc. Un grup minuscul de funcţionari publici din cadrul CIA, care devenea extraordinar de bogat. Foloseau informaţiile pe care le căpătau din aceste operaţiuni de spionaj pentru a se îmbogăţi. Şi încă destul de frumos.

Adevărul este că era ceva foarte obişnuit ca operativii de la CIA să ciupească din bugetele şi din fondurile lor, care sunt fluide şi justificate scriptic (din motive legate de secret: nici un director CIA căruia i s-a comandat o operaţiune secretă într-o ţară din lumea a treia nu vrea să lase în urmă vreo hârtie care să-i aducă pe cap comisia de supraveghere din Congres.) Mulţi dintre operativii pe care i-am cunoscut îşi făcuseră un obicei din a suge – *a dijmui*, cum spun unii – zece la sută din fondurile la care aveau acces şi din a-i ascunde într-un cont codificat din Elveţia. Eu n-am făcut-o niciodată, dar cei care recurgeau la metoda asta o făceau ca să-şi asigure o măsură de siguranţă, de protecţie, în caz că ceva nu mergea cum trebuia. Contabilii cu cozoroace verzi de la Langley se obişnuiseră să anuleze aceste sume, ştiind foarte bine unde se duseseră.

I-am spus asta lui Orlov, care a clătinat încet din cap, în semn de răspuns.

— Noi vorbim despre sume de bani uriaşe. Nu de *dijmuială*.

— Cine erau – cine *sunt* aceşti oameni?

— Nu aveau nume. Erau prea bine acoperiţi.

— Şi cum îşi strângeau averile?

— Nu trebuie să te pricepi foarte bine la afaceri sau la microeconomie, domnule Ellison. „Înţelepţii" participau la conversaţiile cele mai intime şi la sesiunile unde se discutau probleme de strategie, în sălile de consiliu, în birourile şi automobilele corporaţiilor din Bonn, Frankfurt, Paris, Londra şi Tokio. Iar cu informaţiile astfel adunate… Ei bine, era o treabă foarte simplă să faci investiţii strategice la bursele de valori din întreaga lume, mai ales la cele din New York, Tokio şi Londra. La urma urmei, dacă ştiai ce pregăteau Siemens, Philips sau Mitsubishi, ştiai ce acţiuni să cumperi sau să vinzi, nu-i aşa?

— Deci, în realitate nu era vorba de nici un fel de delapidare? am spus.

— Deloc. Nu delapidare, ci manipularea burselor de valori, violarea a sute de legi americane şi străine. Iar „Înţelepţii" s-au descurcat foarte bine, într-adevăr. Conturile lor bancare din Luxemburg, Grand Cayman şi Zürich erau înfloritoare. Au făcut o adevărată avere. Sute de milioane de dolari, dacă nu chiar mai mult.

Se uită din nou la uşile duble şi continuă, cu o mică umbră de triumf pe chipul lui ciupit:

— Gândeşte-te ce-am fi putut face cu dovada – transcrierile, interceptările… Te ia cu ameţeală. Nu mai aveam nevoie de nimic mai bun pentru propagandă. America fură de la aliaţi! Nici că puteam avea ceva mai bun. De îndată ce-am fi lăsat să scape ceva, NATO v-ar fi dus de râpă.

— Iisuse!

— Ei, dar apoi a venit 1987.

— Ce înseamnă asta?

Orlov clătină încet din cap.

— Nu ştii?

— Ce s-a întâmplat în 1987?

— Ai uitat ce s-a întâmplat cu economia americană în 1987?

— Economia? am întrebat derutat. A fost marea prăbuşire a bursei de valori din octombrie 1987, dar în afară…

— Exact. Prăbuşirea poate fi un cuvânt exagerat, dar bursa de valori americană a căzut pe 19 octombrie 1987.

— Dar ce are asta de-a face cu…

— O prăbuşire a bursei de valori, ca să folosesc cuvântul tău, nu este neapărat un dezastru pentru cine este pregătit. Dimpotrivă; un grup de investitori înţelepţi poate scoate profituri mari din prăbuşirea unei burse de valori, făcând speculaţii fără acoperire, vânzări forfetare şi arbitraje, precum şi prin alte mijloace, corect?

— Ce tot îndrugi?

— Domnule Ellison, spun că, de îndată ce-am aflat ce făceau aceşti „Înţelepţi" şi care erau căile lor, am fost în stare să le urmărim îndeaproape activităţile – fără s-o ştie.

— Şi au făcut bani datorită prăbuşirii din 1987, aşa-i?

— Folosind comerţul programat pe calculator şi o mie patru sute de conturi comerciale separate, punându-se perfect de acord cu

indicele Nikkei[13] de la Tokio şi trăgând sforile la momentul potrivit şi cu viteza necesară, nu numai că au câştigat sume vaste de bani de pe urma prăbuşirii, domnule Ellison, ci chiar au provocat-o.

Mut de uimire, nu puteam să fac altceva decât să mă holbez la el.

— Aşa că, vezi dumneata, continuă el, aveam nişte dovezi foarte periculoase în legătură cu ceea ce făcuse lumii întregi un grup din cadrul CIA.

— Şi le-ai folosit?

— Da, domnule Sinclair. A fost o vreme când le-am folosit noi înşine.

— Când?

— Când spun „noi", mă refer la organizaţia mea. Îţi aduci aminte de evenimentele din 1991, lovitura de stat împotriva lui Gorbaciov, instigată şi organizată de KGB? Ei bine, după cum bine ştii, CIA ta avea din timp informaţii că se pregătea această lovitură. De ce crezi că n-aţi făcut nimic să împiedicaţi planul?

— Există nişte teorii, am spus.

— Există teorii şi există fapte. Faptele sunt că însuşi KGB-ul poseda dosare amănunţite şi explozive despre acest grup care se autointitula „Înţelepţii". Cum îţi spuneam, aceste dosare o dată aduse la cunoştinţa lumii, ar fi distrus credibilitatea Americii.

— Şi aşa, CIA a fost legată de mâini şi de picioare, am spus. Şantajată cu dezvăluirea.

— Exact. Şi cine ar renunţa la o astfel de armă? În nici un caz un opozant convins al Statelor Unite. Sau un KGB-ist credincios. O dovadă mai bună nici că ţi-aş putea oferi.

— Da, am spus. Sclipitor. Cine ştie de existenţa dosarelor?

— Doar o mână de oameni, spuse el. Predecesorul meu de la KGB, Kriucikov, care trăieşte, dar se teme prea mult pentru viaţa lui ca să vorbească. Asistentul său principal, care a fost executat – nu, scuză-mă, cred că *The New York Times* a publicat o poveste care spune că „s-a sinucis" imediat după lovitura de stat, dacă nu greşesc. Şi, bineînţeles, eu.

— I-ai dat aceste dosare uluitoare?

— Nu, spuse el.

— De ce nu?

A ridicat scurt din umeri şi a zâmbit spasmodic.

— Pentru că dispăruseră.

— *Ce?*

— Corupţia era în floare la Moscova în zilele acelea, explică Orlov. Chiar mai în floare decât acum. Vechea orânduire – milioanele de oameni care au lucrat în toate vechile sisteme birocratice, în ministere, în secretariate – guvernul sovietic în totalitate, ştiau că zilele le erau numărate. Directorii de fabrică îşi vindeau mărfurile pe piaţa neagră. Funcţionarii vindeau dosare în birourile KGB din Piaţa Lubianka. Oamenii lui Boris Elțîn luaseră multe dosare de la sediul KGB şi unele dintre *acele* dosare treceau în alte mâini! Iar apoi mi s-a spus că dosarul despre „Înţelepţi" dispăruse.

— Dosarele astea nu dispar pur şi simplu.

---

[13] Nikkei 225 este indicele bursier al bursei japoneze Tokyo Stock Exchange. Indicele este cel mai urmărit de pe piața din Asia și este calculat zilnic de ziarul *Nihon Keizai Shimbun (Nikkei)* din anul 1971 (Wikipedia).

— Sigur că nu. Mi s-a spus că o funcţionară de rang foarte mic, de la cartoteca aflată sub conducerea şefului KGB-ului, luase dosarul acasă la ea şi-l vânduse.

— Cui?

— Unui consorţiu de oameni de afaceri germani. Mi s-a spus că-l vânduse pentru ceva mai mult de două milioane de mărci germane.

— Cam un milion de dolari americani. Dar cu siguranţă că ar fi putut lua mult mai mult.

— Sigur! Dosarul merita foarte mulţi bani. Conţinea instrumentele cu care puteai să-i şantajezi pe câţiva dintre funcţionarii de cel mai înalt rang din CIA! Valora mult mai mult decât suma pentru care îl vânduse proasta aia. Lăcomia te face iraţional.

Mi-am stăpânit pornirea de-a zâmbi.

— Un consorţiu german, am repetat. De ce-ar fi un grup de nemţi interesat să şantajeze CIA?

— Nu ştiam.

— Dar acum ştii?

— Am teoriile mele.

— Cum ar fi?

— Îmi ceri fapte, spuse el. Ne-am întâlnit la Zürich, Sinclair şi cu mine – în condiţii de secret absolut, fireşte. În acel moment, plecasem deja din ţară. Ştiam că nu mă voi întoarce niciodată. Sinclair a fost furios când a aflat că nu mai aveam dosarele incriminatorii şi a ameninţat că anulează înţelegerea, că va zbura la Washington şi va lichida întreaga chestie. Ne-am certat mai multe ore. Am încercat să-l fac să creadă adevărul, că nu îl înşelam.

— Şi-a crezut?

— Atunci am fost convins că da. Acum nu mai sunt.

— De ce?

— Pentru că am crezut că am făcut un târg şi, după cum s-a dovedit, n-a fost aşa. Am plecat de la Zürich spre această casă – pe care, întâmplător, mi-o găsise Sinclair – şi am aşteptat alte veşti. Zece miliarde de dolari se aflau acum în Vest. Aur care aparţinea Rusiei. Era un joc fantastic, dar trebuia să mizez pe cinstea lui Sinclair. Ba mai mult, pe propriul lui interes. El voia să apere ţara, ca să nu ajungă o dictatură şovină de dreapta. Voia să cruţe lumea de aşa ceva. Dar cred că era vorba de dosare. Faptul că nu aveam dosarele „Înţelepţilor” ca să i le dau. Trebuie să fi simţit că nu jucam cinstit. De ce altceva m-ar fi tras pe sfoară?

— Te-a tras pe sfoară?

— Cele zece miliarde de dolari au intrat într-o trezorerie din Zürich. Stăteau într-o trezorerie, sub Bahnhofstrasse, având nevoie de două coduri de acces ca să le poţi scoate de acolo. Dar nu puteam avea acces la ele. Pe urmă, Harrison Sinclair a fost omorât. Acum nu mai există nici o speranţă să iau aurul înapoi. Aşa că sper că înţelegi că nu aveam nici un interes să-l ucid, nu-i aşa?

— Nu, am fost de acord. Nu aveai. Dar poate că am cum să te ajut acum.

— Dacă ai codurile de acces ale lui Sinclair…

— Nu, am spus. Nu există coduri. Nu mi-a lăsat nici unul.

— Atunci mă tem că nu poţi să faci nimic.

— Fals. Pot să fac ceva. Am nevoie de numele bancherului cu care te-ai întâlnit la Zürich.

În acel moment, uşile duble, înalte, de la capătul îndepărtat al sufrageriei s-au deschis brusc.

Am sărit în picioare, nevrând să-mi scot pistolul, în cazul în care era din nou unul dintre gardienii săi, eventualitate în care totul trebuia să arate normal; nu puteam risca să par că-l ameninţ pe stăpânul casei.

Am zărit materialul bleumarin şi am ştiut imediat. Trei poliţişti italieni în uniformă au intrat şi au îndreptat pistoalele spre mine.

— *Tieniti le mani al fianco!* comandă unul dintre ei. Ţine-ţi mâinile pe lângă corp.

Au avansat în cameră, în formaţie de comando antiterorist. Pistolul meu era inutil de data asta; eram în inferioritate. Orlov se dădu înapoi, depărtându-se de mine, până când se lipi de perete, ca şi cum ar fi evitat să stea în bătaia focului.

— *Sei in arresto*, spuse celălalt. *Non muoveti*. Nu mişca, eşti arestat.

Am rămas mut, dezorientat. Cum se putuse întâmpla aşa ceva? Cine îi chemase? Nu înţelegeam.

Apoi am văzut butonul de apel mic, negru, fixat în piciorul lat de stejar al mesei din sufragerie, acolo unde acesta se odihnea pe podeaua de ceramică. Era acel gen de buton pe care îl puteai pune în funcţiune apăsându-l cu piciorul, la fel cum casierul de la bancă putea să cheme poliţia fără să fie văzut. Declanşa o alarmă silenţioasă departe – în cazul ăsta, bănuiam că era vorba de sediul poliţiei municipale din Siena, ceea ce explica de ce le trebuise atât de mult timp ca să ajungă aici. Poliţia era, fără îndoială, plătită de acest „neamţ” misterios, care avea nevoie de securitate absolută.

Atacul acela pe care îl schiţase Orlov asupra mea, singura lui mişcare neîndemânatică. Ştia că aveam să-l pun la pământ, că va putea să se rostogolească şi să declanşeze butonul de alarmă cu mâna, cu genunchiul sau cu piciorul.

Dar ceva nu mergea!

M-am uitat la fostul şef al KGB-ului şi am văzut că era îngrozit. De ce?

Se uită la mine.

— Urmăreşte aurul! bolborosi el.

Ce anume voia să spună?

— Numele! am strigat spre el. Spune-mi numele!

— Nu pot să-l spun, bolborosi el, în timp ce mâinile lui se roteau, arătând spre poliţişti. Ei…

Da. Sigur nu putea să-l spună cu voce tare, în faţa acestor oameni.

— *Numele*, am repetat. *Gândeşte numele*.

Orlov se uită la mine uimit şi disperat. Apoi se întoarse spre poliţişti.

— Unde sunt oamenii mei? spuse el. Ce-aţi făcut cu…

Brusc, a părut să zvâcnească în sus. S-a auzit un sunet şuierat, un sunet pe care l-am recunoscut pe loc. M-am întors şi am văzut că unul dintre poliţişti trăsese în Orlov cu un pistol mitralieră, iar focul său automat căscase o rană grotescă în pieptul bătrânului. Braţele şi picioarele lui dansară în aer timp de o secundă, în timp ce el scoase un ultim strigăt. Sângele curgea peste tot, murdărind

podeaua de piatră, pereţii, masa lustruită. Orlov, cu gâtul pe jumătate desprins de corp, căzu formând o grămadă însângerată.

Fără să vreau, am scos un strigăt de groază. Îmi scosesem pistolul, cu toate că îmi dădeam seama că eram în inferioritate, dar degeaba.

Brusc, s-a lăsat tăcerea. Pistolul automat se oprise. Fără să scot un cuvânt, mi-am ridicat mâinile şi m-am predat.

38

Carabinierii m-au condus cu cătuşe la mâini pe uşa boltită de la Castelbianco şi, cu pas lent, spre duba albastră şi rablagită a poliţiei.

Arătau şi erau îmbrăcaţi precum carabinierii, dar bineînţeles că nu erau aşa ceva. Erau asasini – dar ai cui? Năucit de groază, nu eram în stare să gândesc limpede. Orlov îşi chemase propriii oameni, protecţia lui, ca să constate, spre surpriza lui, că sosiseră alţii. *Dar cine erau?*

Şi de ce nu mă omorâseră şi pe mine?

Unul spuse ceva repede şi liniştit în italiană. Ceilalţi doi, care mă încadrau îndeaproape, dădură din cap şi mă conduseră spre spatele dubei.

Nu era momentul potrivit să mă mişc sau să fac ceva brusc, aşa că am mers cuminte între ei. Unul dintre poliţişti stătea în faţa mea, în spatele dubei, în timp ce altul se suia la volan şi al treilea stătea de pază pe locul din față.

Niciunul din ei nu vorbea.

Mi-am privit escorta, un tânăr bucălat şi neînduplecat. Stătea cam la o jumătate de metru distanţă de mine.

M-am concentrat.

N-am „auzit” nimic, doar hârâitul înăbuşit al motorului, în vreme ce duba mergea pe drumul murdar care o scotea de pe proprietate. Sau cel puţin asta îmi închipuiam, pentru că nu erau ferestre în spatele dubei. Singura lumină venea de la un bec de sus. Încheieturile mâinilor, încătuşate în faţă, în poală, mă dureau.

Am încercat din nou să-mi golesc mintea, să mă concentrez. În timpul ultimei săptămâni, acesta devenise un reflex. Îmi eliberam pe cât posibil mintea de gândurile care îmi distrăgeau atenţia – o lăsam să devină într-un fel un receptor. Apoi auzeam vârtejurile şi şuvoaiele de gânduri, în acea tonalitate uşor schimbată care îmi spunea că nu auzeam de fapt ceva ce se rostea cu voce tare.

Mi-am golit mintea cât de mult am putut şi după un timp… mi-am auzit numele… apoi altceva ce suna familiar… în acel fel slab, voalat, care îmi spunea că era vorba de gânduri.

În engleză.

Gândea în engleză.

Nu era poliţist şi nu era nici italian.

— Cine eşti? am întrebat.

Escorta mea se uită la mine, trădându-şi doar pentru o fracţiune de secundă surprinderea, apoi ridică din umeri fără să scoată un sunet, ostil, ca şi cum nu înţelegea.

— Vorbeşti o italiană excelentă, am spus.

Motorul dubei se domoli, iar apoi se opri. Nu ştiam unde ne găseam. Nu putea fi prea departe de proprietate – ne deplasaserăm doar câteva minute – şi mă întrebam unde mă duseseră.

Acum uşile dubei se deschiseră şi ceilalţi doi se urcară lângă noi. Unul îndreptă un pistol spre mine, în timp ce celălalt îmi făcea semn să mă întind pe jos. După ce am făcut întocmai, a început să-mi prindă gleznele cu fâşii de nailon negru.

I-am făcut cât de multe greutăţi am putut – am dat din picioare, m-am zvârcolit. Dar, cu ajutorul unei benzi adezive aspre, a reuşit să prindă fâşiile negre şi late care îmi legau picioarele la un loc. Apoi a descoperit un al doilea pistol, ascuns într-un toc de piele, pe gamba stângă.

— Încă unul, băieţi, spuse acesta triumfător.

În engleză.

— Ar fi bine să nu mai existe şi alţii, spuse cel care părea să fie conducătorul.

Vocea lui era profundă, dură, răguşită din cauza fumatului.

— Gata, spuse celălalt, trecându-şi mâinile peste picioarele şi mâinile mele.

— Bun, spuse şeful. Domnule Ellison, suntem colegii dumneavoastră.

— Dovediţi-mi, am spus, întins la pământ.

Tot ce puteam vedea era lumina din capotă de deasupra mea.

Nu a urmat nici un răspuns.

— Poţi să ne crezi sau nu, spuse şeful. Pentru noi n-are importanţă. Trebuie doar să-ţi punem câteva întrebări. Dacă eşti foarte cinstit cu noi, nu ai de ce să te temi.

În timp ce vorbea, simţeam că ceva rece, ca un lichid, mi se împrăştia pe braţele goale, apoi pe faţă, pe gât şi urechi: un lichid vâscos şi neplăcut.

— Ştii ce-i ăsta? întrebă falsul poliţist.

Puteam să-i simt dulceaţa în colţul gurii.

— Pot să presupun.

— Bun.

Cei trei mă scoaseră din duba întunecoasă, la lumina orbitoare a zilei. Nu mai avea rost să mă lupt. Nu ajungeam nicăieri. Privind în jur, în timp ce eram scos din dubă, am văzut pomi, tufe şi o bucată de sârmă ghimpată. Eram încă pe terenul de la Castelbianco, nu departe de intrare, în faţa uneia dintre clădirile mici de piatră pe care le observasem când venisem.

M-au aşezat jos pe pământ, chiar în faţa clădirii. Puteam să miros pământul argilos, precum şi putreziciunea gunoiului stătut, şi mi-am dat seama unde eram.

Cel care era conducătorul spuse:

— Tot ce trebuie să faci e să ne spui unde e aurul.

Stând întins pe pământ, cu ceafa rece din cauza pământului jilav, am spus:

— Orlov n-a vrut să coopereze. Abia dacă am putut să stau de vorbă cu el.

— Nu este adevărat, domnule Ellison, spuse cel din mijloc. Nu eşti sincer cu noi.

A lăsat în jos un obiect mic, strălucitor, despre care mi-am dat seama că era un scalpel ascuţit ca un brici, pe care l-a apropiat de faţa mea, şi mi-am închis ochii instinctiv. *Doamne, nu. Nu face asta.*

A urmat o atingere rapidă pe obraz. Am simţit şocul metalului rece, apoi o durere ascuţită, ca o înţepătură.

— Nu vrem să te ciopârţim prea rău, spuse cel mai mare. Te rugăm, dă-ne informaţiile. Unde este aurul?

Simţeam ceva fierbinte şi lipicios prelingându-mi-se în jos pe partea dreaptă a feţei.

— Habar n-am, am spus.

Scalpelul se odihnea acum pe celălalt obraz, rece şi ciudat de plăcut.

— Nu-mi place deloc treaba asta, domnule Ellison, dar nu avem de ales. Încă o dată, Frank.

Am gemut:

— *Nu!*

— Unde e?

— V-am spus, n-am…

O altă lovitură. Rece, apoi usturător de fierbinte; am simţit sângele pe faţă, curgând prin lichidul lipicios pe care îl turnaseră pe mine. Mi-au dat lacrimile.

— Ştii de ce facem asta, domnule Ellison, spuse şeful.

Am încercat să mă răsucesc pe burtă, dar doi dintre ei mă ţineau cu putere lipit de pământ.

— Lua-v-ar dracu', am spus. Orlov nu ştia. Vă e greu să înţelegeţi? Nu ştia – aşa că nici eu nu ştiu!

— Nu ne provoca s-o facem, spuse cel mai în vârstă. Ştii bine c-o s-o facem.

— Dacă îmi daţi drumul, vă pot ajuta să-l găsiţi, am şoptit.

A făcut un gest cu pistolul şi cei doi mai tineri m-au prins unul de cap, celălalt de picioare. M-am zvârcolit sălbatic, dar posibilitatea mea de mişcare era limitată şi cei doi mă apucaseră zdravăn.

Acum mă vârau în umezeala rece şi întunecoasă a micii clădiri de piatră, plină de mirosul puternic, stătut, al gunoiului putred. Am auzit un foşnet. Mai era un miros, ceva înţepător, ca de petrol lampant sau benzină.

— Au scos gunoiul ieri, spuse cel mai în vârstă, aşa că le e cam foame.

Alt fâşâit.

Un foşnet de plastic; un alt fâşâit, care de data asta suna mai insistent. Da, benzină sau petrol.

M-am aşezat cu faţa în jos, cu picioarele legate. Singura lumină din acea cămăruţă îngrozitoare venea de la uşa în cadrul căreia vedeam siluetele a doi dintre falşii carabinieri.

— Ce dracu' vreţi? am bolborosit.

— Doar să ne spui unde e şi te scoatem afară.

Era vocea adâncă şi dură a celui care conducea treaba.

— Este foarte simplu.

— O, Doamne, nu m-am putut stăpâni. *Nu-i lăsa niciodată să-ţi vadă frica*, mi-am zis, dar acum nu avea rost. Un râcâit, alt fâşâit. Probabil că erau cu zecile.

— Dosarul tău de personal, continuă el, ne spune că ai o puternică fobie la şobolani. Te rog, ajută-ne, şi toate astea vor lua sfârşit.

— V-am spus, nu ştia!

— Închide, Frank, lătră şeful.

Uşa casei de piatră fu trântită, închisă şi blocată. Pentru o secundă fu întuneric beznă, după care, pe măsură ce ochii mei se obişnuiau cu întunericul, totul căpătă un aspect gălbui, jalnic. De

peste tot se auzea un zgomot de paşi mărunţi, o fâşâială continuă. Mai multe forme mari, întunecate, se mişcau în jurul meu. Mi s-a încreţit pielea.

— Când eşti gata să vorbeşti, ne găseşti aici, am auzit de afară.

— *Nu!* am urlat. V-am spus tot ce ştiu!

Ceva trecu în fugă peste picioarele mele.

— *Iisuse...*

De afară am auzit o voce răgușită adresându-mi-se:

— Ştiai că şobolanii sunt, ca să spunem aşa, „orbi din punct de vedere ştiinţific”? Ei se ghidează aproape în întregime după miros. Faţa ta, cu sângele de pe ea şi cu stratul de lichid dulce, o să li se pară irezistibilă. Or să te mănânce pe nemestecate.

— *Nu mai ştiu nimic altceva!* am urlat.

— Atunci îmi pare foarte rău pentru tine, se auzi din nou vocea răgușită.

Am simţit ceva mare, cald, uscat şi îmblănit trecând pe faţa mea, peste buze; câţiva, apoi mai mulţi. Nu-mi puteam deschide ochii şi simţeam incizii ascuţite în obraji, înţepături insuportabile, ascuţite, un sunet ca de hârtie, o coadă biciuindu-mi urechea, picioare umede pe gât.

Doar ideea că cei care mă ţineau închis aici stăteau afară, aşteptând să mă dau bătut, mă oprea să nu zbier din cauza groazei cumplite, de nedescris.

39

Cumva reuşeam totuşi să-mi păstrez mintea trează.

Am izbutit să mă zvârcolesc până m-am ridicat, gonind şobolanii în timp ce făceam asta, dându-i jos cu mâinile de pe față şi de pe gât. În câteva minute am scăpat de legăturile de nailon, dar asta nu-mi era de prea mare folos, după cum probabil că-şi imaginaseră şi cei care aşteptau afară: singura cale de ieşire din structura asta de piatră masivă era uşa, care era zăvorită bine.

M-am pipăit după un pistol până când mi-am dat seama că, desigur, mi le luaseră pe amândouă. Aveam câteva cartuşe la glezne, sub şosete, dar erau inutile dacă nu aveam cu ce să le folosesc.

Pe măsură ce ochii mi se obişnuiau cu întunericul, am găsit sursa mirosului de combustibil. Mai multe bidoane de benzină erau stivuite lângă un perete, în apropierea câtorva unelte agricole. „Casa şobolanilor”, cum o numise prietenul meu italian, se poate să fi fost folosită pentru depozitarea gunoiului, dar aici erau ţinute şi materiale folosite la repararea proprietăţii lui Orlov – saci de hârtie plini cu ciment, saci de plastic cu îngrăşăminte, greble, dispozitive de împrăştiat îngrășămintele, unelte pentru pregătirea mortarului, scânduri împrăştiate, de doi pe patru.

În timp ce şobolanii se îngrămădeau în jurul meu – îmi mişcăm membrele încontinuu ca să nu-i mai las să se cocoaţe pe mine – studiam grămada sărăcăcioasă de unelte ca să descopăr o cale de ieşire. O greblă, am socotit, n-ar rezista la un atac dat asupra uşii armate cu oţel şi nici celelalte unelte agricole n-ar face faţă. Benzina părea cel mai evident mijloc de asalt – dar asalt asupra cui? Şi cu ce puteam să-i dau foc? Nu aveam chibrituri. Şi dacă aş vărsa benzină şi aş reuşi cumva s-o aprind? Iar pe urmă? Aş arde de viu. Asta nu ar folosi decât paznicilor mei. Completă nebunie. Trebuia să existe o cale.

Simţeam atingerea uscată a cozii unui şobolan pe gâtul meu şi tremuram.

De afară, o voce profundă intonă:

— Nu avem nevoie decât de o informaţie.

Singurul lucru pe care îl aveam evident de făcut era să pregătesc informaţia, să mă prefac că mă dau bătut şi să le-o trântesc.

Dar aşa ceva n-ar avea sorţi de izbândă. Se aşteptau la asta; erau prea bine instruiţi. Trebuia să ies de acolo.

Era imposibil; nu eram Houdini, dar tot trebuia să ies. Şobolanii, creaturi mici, cenuşii, grase, cu cozi lungi şi păroase, se agitau pe la picioarele mele, scoţând zgomote mici, nervoase. Erau cu zecile. Câţiva se căţăraseră pe pereţi, iar doi dintre ei, ghemuiţi pe un sac de îngrăşăminte de douăzeci şi cinci de kilograme, săriră spre mine, mirosind sângele care îmi şiroia pe obraji. Îngrozit, am

dat din mâini ca să-i îndepărtez. Unul m-a muşcat de gât. Am lovit cu sălbăticie, reuşind să izbesc pe câţiva de moarte.

Ştiam că nu voi putea supravieţui aici multă vreme.

Sacul de îngrăşăminte a fost primul care mi-a căzut sub priviri. Pe întuneric i-am desluşit eticheta:

CONCIME CHIMICO
FERTILIZZANTE

O etichetă galbenă, de formă hexagonală, spunea că acolo se găsea „oxidant”. De obicei, chestia asta se folosea pentru iarbă. Conţinea treizeci şi trei la sută nitrogen, după cum specifica eticheta. M-am apropiat şi m-am aplecat. Era un compus obţinut din părţi egale de nitrat de amoniu şi nitrat de sodiu.

Îngrășământ.

Oare se putea…?

Era o idee. Probabilitatea de reuşită nu era deosebit de mare, dar merita. Pur şi simplu nu exista alta scăpare.

M-am aplecat şi am scos rezerva de muniţii pentru pistolul Colt 45 de sub şoseta stingă. Îmi luaseră pistolul, dar nu găsiseră micuţul încărcător.

Rezerva era plină: conţinea şapte cartuşe. Nu era mult, dar putea să ajungă. Le-am scos pe toate din încărcător.

Se auzi o voce din exteriorul „Casei şobolanilor”:

— Distracţie plăcută în continuare, Ellison. Şi la noapte.

Stăpânindu-mi groaza, mi-am croit drum de-a lungul podelei de piatră plină cu şobolani, spre un perete. Am înghesuit unul câte unul fiecare cartuş într-o crăpătură îngustă din mortarul zidului. Acum formau un şir cu vârfurile lor boante, cenuşii, ieşite în afară.

Cu ajutorul unei perechi vechi de cleşti ruginiţi, am bătut vârful fiecărui glonţ ca să-i slăbesc ajustajul strâns dintre glonţ şi carcasa cartuşului. Am închis cu grijă cleştele în jurul fiecărui vârf de glonţ, trăgându-l, zgâlţâindu-l înainte şi înapoi, până când glonţul ieşea din carcasă. Această parte a cartuşului era proiectilul, partea care făcea treaba şi care era propulsată în ţintă. Dar mie nu-mi trebuia. În schimb, îmi trebuia ce rămânea în fiecare cartuş: carburantul şi focosul.

Un trio de şobolani se agita pe piciorul meu; unul mi se căţără pe genunchi şi se agăţă cu ghearele de cămaşa mea, încercând să-şi croiască drumul îngrozitor spre faţă. Am icnit de groază, m-am cutremurat şi i-am plesnit pe şobolani, lovindu-i de podeaua de piatră.

Apoi, revenindu-mi cu greu, am scos fiecare carcasă de alamă din crăpătura din zid şi am turnat încet puţinul carburant din fiecare pe o bucată de hârtie pe care o rupsesem dintr-un sac de ciment. Cele şase cartuşe conţineau o grămăjoară bunicică de carburant, o substanţă gri-închis, formată din mici sfere neregulate de nitroceluloză şi nitroglicerină.

Următorul pas era cel mai riscant: să scot focoasele. Acestea sunt nişte cupe mici de nichel, aşezate la baza fiecărui cartuş, care conţin o cantitate mică de tetracen foarte exploziv. Ele sunt, de asemenea, extrem de sensibile faţă de forţa percutoare. Şi aşa cum mă chinuiam prin întuneric, înconjurat de şobolani agitaţi, puterea

mea de concentrare nu era grozavă. Totuşi, trebuia să fac acest lucru cu mare atenţie.

Aşa că am cercetat repede căsuţa de piatră, căutând ceva ca un burghiu, dar nu am găsit nimic care să-i semene. O cercetare mai atentă prin fiecare colţ întunecos al căsuţei putea să dea la iveală ceva care să-mi folosească, dar pur şi simplu nu mă puteam hotărî să-mi vâr mâinile goale într-o nișă întunecată, întortocheată. Nu sunt mândru de groaza mea față de şobolani, dar cu toţii avem fobiile noastre şi sunt sigur că sunteţi de acord că a mea nu era complet iraţională. Trebuia să mă mulţumesc cu pixul din buzunar. Se potrivea binişor. Am scos rezerva de pastă.

Foarte atent, am introdus vârful rezervei în gaura de igniţie de la baza carcasei şi am împins afară prima cupă de percuţie. A doua a mers mult mai uşor şi în câteva minute extrăsesem toate cupele focoaselor de la şase cartuşe, lăsând unul intact.

Am simţit ceva aspru şi păros pe ceafă şi m-am cutremurat. Stomacul mi s-a strâns pe loc.

Pe cât de bine m-am priceput, am strecurat fiecare focos în cartuşul intact, stivuindu-le unul peste altul. În spaţiul rămas, am turnat toată grămăjoara de carburant, apoi am împins-o bine în jos cu degetul arătător.

Aveam acum o mică bombă artizanală.

Apoi am găsit o bucată de lemn potrivită, de doi pe patru, o bucată de ţeavă (ruginită), o sticlă goală de băutură răcoritoare, o bucată de cârpă, o piatră mare şi un cui lung, aproape drept. Această căutare mi-a luat mai multe minute, care au părut o eternitate, cu şobolanii colcăind pe pământ, ca un covor mişcător, înspăimântător, greu de deschis. Stomacul meu rămânea strâns, cu muşchii încordaţi până la durere din cauza tensiunii. M-am trezit tremurând aproape încontinuu.

Am bătut cu piatra cuiul în lemn până când vârful a ieşit pe partea cealaltă. Acum îngrășământul. Dintre toţi sacii de douăzeci şi cinci de kilograme, doi aveau un conţinut de nitrogen care varia de la optsprezece la douăzeci şi nouă la sută. Unul avea un conţinut total de nitrogen de treizeci şi trei la sută. Pe acela l-am ales. Am deschis sacul şi am scos o mână de substanţă pe care am pus-o pe o altă bucată mare de hârtie de sac. Un grup mic de şobolani şi-au făcut loc până la grămadă, mişcându-şi mustăţile cu curiozitate şi lăcomie. I-am îndepărtat, pocnindu-i cu sticla de apă gazoasă. Corpurile lor erau mult mai solide şi mai musculoase decât mă aşteptasem. Dacă ar fi trebuit să vorbesc, n-aş fi fost în stare, atât eram de paralizat de groază, dar, nu ştiu cum, sistemul meu nervos mă împingea independent să lucrez ca un robot.

Rostogolind sticla de apă gazoasă peste granulele moi şi rotunde de îngrăşământ, am obţinut o pudră fină. Am repetat acest procedeu de mai multe ori şi am obţinut o grămadă mare de îngrăşământ fin pisat. În condiţii ideale, această operaţiune nu ar fi fost necesară, dar acestea nu erau condiţii ideale. Un motiv ar fi acela că agentul sensibil ar fi trebuit să fie ceva în genul nitrometanului, lichidul albastru folosit de pasionaţii vitezei pentru a mări cifra octanică a combustibilului. Dar nu era nimic de felul ăsta pe-aici. Nu era decât benzină care trebuia să ajungă, deşi era mult mai puţin eficientă. Aşa că tot ce puteam să fac era să transform

îngrășământul nitrogenos în pudră, să micşorez diametrul granulelor şi să măresc suprafaţa substanţei ca s-o fac mai reactivă.

Am scos dopul de la bidonul cu benzină şi am turnat încet substanţa peste praful de îngrășământ. S-a auzit o foială mare printre şobolani; simţind pericolul, fugeau, făceau mici piruete groteşti şi se băgau în cotloanele cămăruţei.

Am împachetat cu atenţie îngrășământul prelucrat şi l-am băgat în bucata de ţeavă ruginită pe care am înfundat-o cu o piatră suficient de mare ca să-i blocheze complet capătul. Ţeava avea un diametru cam de un centimetru şi jumătate, ceea ce era tocmai bine. Am băgat cartuşul pe care îl pregătisem în nitrat.

Mi-am inspectat opera şi am avut un sentiment brusc de disperare, de prăbuşire la gândul că bomba mea de doi bani nu va merge. Ingredientele de bază erau acolo, dar dispozitivul era foarte greu de controlat, mai ales dacă ţineam cont de graba cu care încropisem totul.

Acum, cu toată forţa de care eram în stare, am vârât ţeava într-o crăpătură din vechiul mortar dintre două pietre ale peretelui.

Locul era foarte strâmt.

Da, putea să meargă.

Dacă nu mergea… Dacă *deflagra* în loc să *detoneze*, era un eşec teribil, însemna să umplu acest spaţiu minuscul cu fumuri toxice care mă vor sufoca şi poate chiar mă vor ucide. Mai exista o posibilitate, aceea ca o explozie eşuată a bombei din ţeavă să mă mutileze, să mă orbească sau şi mai rău.

Am aşezat bucata de lemn de doi pe patru peste bomba din ţeavă, care era ieşită în afară, cu vârful cuiului abia atingând baza cartuşului. Ţinându-mi respiraţia, cu inima bătându-mi repede, mi-am înfăşurat cârpa murdară în jurul ochilor şi am ridicat piatra pe care o folosisem drept ciocan cu câteva minute mai înainte.

O ţineam în mâna dreaptă, chiar deasupra cuiului din lemnul de doi pe patru.

Şi, îndepărtând piatra la aproximativ o jumătate de metru, am izbit-o cu o forţă enormă în floarea cuiului.

Explozia a fost uriaşă, incredibil de zgomotoasă, o bubuitură ca de trăsnet şi deodată, totul în jurul meu a devenit de un portocaliu strălucitor, de coşmar, vizibil chiar şi prin cârpa murdară, legată strâns la ochi, o ploaie îngrozitoare de pietre şi foc, o cascadă de schije şi toată lumea mea ajunsese o minge roşie de foc. Ăsta a fost ultimul lucru de care mi-am amintit.

V. ZÜRICH

LE MONDE
GERMANIA ALEGE UN MODERAT ÎN FUNCŢIA DE CANCELAR

Capitalele lumii răsuflă uşurate pentru că Germania tulburată întoarce spatele neofascismului şi îl alege pe Wilhelm Vogel, un candidat de centru.

De Jean-Pierre Reynard
din Bonn

Europa nu trebuie să se mai teamă de întoarcerea nazismului, deoarece alegătorii dintr-o Germanie răvăşită din punct de vedere economic au votat masiv în favoarea…

40

Alb, cel mai moale şi mai palid alb, ca de lenjerie: deveneam conştient de culoarea albă, nu de absenţa culorii, ci de un alb-crem plin, bogat, care mă liniştea cu pacea şi strălucirea lui.

Deveneam totodată conştient de un murmur slab, care venea de undeva de departe.

Simţeam că pluteam pe un nor, că mă întorceam cu capul în jos, iar apoi reveneam în poziţia normală, dar nu ştiam când eram cu capul în jos şi nici nu-mi păsa.

Alte murmure.

Tocmai îmi deschisesem ochii care parcă fuseseră lipiţi, ca să stea închişi aşa o veşnicie.

Am încercat să mă concentrez asupra siluetelor care şopteau din faţa mea.

— Şi-a revenit, am auzit.

— A deschis ochii.

Încet, încet, totul se limpezea în jurul meu.

Mă aflam într-o cameră complet albă; eram acoperit cu cearşafuri de un alb crud, scrobite, de muselină, cu bandaje albe pe braţe, singurele părţi din corpul meu pe care le puteam zări.

Pe măsură ce ochii mei vedeau mai clar, am observat că încăperea în care mă aflam era o cameră simplă, cu pereţi din piatră văruită. Eram la o fermă sau ceva de felul ăsta? Unde mă aflam? Un tub intravenos îmi intra în braţul stâng, dar locul în sine nu arăta a spital.

Am auzit o voce masculină, cu accent:

— Domnule Ellison?

Am încercat să mormăi ceva, dar parcă nu ieşea nimic.

— Domnule Elisson?

Am încercat încă o dată. Tot nimic, am crezut, dar probabil că greşeam. Trebuie să fi făcut vreun zgomot pentru că vocea cu accent a spus:

— A. Bun.

Acum îl puteam zări pe vorbitor: un bărbat scund, cu faţa îngustă, cu o barbă tunsă îngrijit şi cu ochi căprui, calzi. Purta un pulover gri gros, tricotat neîndemânatic, pantaloni gri din lână şi o pereche de pantofi de piele uzaţi. Avea burtă şi era de vârstă mijlocie. Şi-a vârât o mână moale, dolofană, într-a mea şi ne-am strâns mâinile.

— Numele meu este Boldoni, spuse el. Massimo Boldoni.

Cu mare efort am spus:

— Unde…?

— Sunt medic, domnule Ellison, deşi ştiu că nu arăt ca un medic.

Vorbea englezeşte cu un accent melodios, italienesc.

— Nu am uniforma de doctor pe mine, pentru că de obicei nu lucrez duminica. Ca să vă răspund la întrebare, sunteţi în casa mea. Din fericire, avem mai multe camere libere.

Trebuie să fi observat confuzia de pe faţa mea, căci continuă:

— Aceasta este o *podere* – o veche casă de fermă. Soţia mea o foloseşte drept casă de oaspeţi, Podere Capra.

— Nu… am încercat să spun. Cum am…?

— Sunteţi foarte bine, dacă ne gândim prin ce aţi trecut.

M-am uitat în jos, la braţele bandajate, după care m-am uitat din nou la medic.

— Aţi avut foarte mare noroc, spuse el. Poate doar să fi pierdut puţin din capacitatea auditivă. Aţi suferit arsuri numai pe braţe şi ar trebui să vă refaceţi repede. Arsurile nu sunt serioase; foarte puţină piele a fost arsă. O să vedeţi. Sunteţi un om norocos. Hainele v-au luat foc, dar aţi fost găsit înainte ca focul să apuce să vă facă prea mult rău.

— Şobolanii, am spus.

— Nici un fel de rabie sau alte boli, m-a asigurat el. Aţi fost examinat cu atenţie. Şobolanii noştri toscani sunt specimene sănătoase. Muşcăturile superficiale au fost tratate şi se vor vindeca foarte repede. Pot rămâne nişte cicatrice uşoare, dar asta-i tot. V-am pus pe perfuzii cu morfină ca să scăpaţi de dureri şi de aceea probabil că uneori vă simţiţi ca şi cum aţi pluti, nu?

Am dat din cap. Chiar era foarte plăcut; nu aveam nici o senzaţie de durere. Doream să ştiu exact cine era tipul şi cum ajunsesem acolo, dar îmi era greu să articulez cuvintele şi mi se părea că eram copleşit de inerţie.

— O să reduc asta treptat. Dar acum nişte prieteni de-ai dumneavoastră vor să vă facă o vizită.

Se întoarse şi ciocăni uşor, de câteva ori, într-o uşă mică, rotunjită, de lemn. Uşa se deschise, iar Boldoni se scuză şi plecă.

Simţeam cum îmi pulsează venele gâtului.

Într-un scaun cu rotile, arătând obosit şi împuţinat, stătea Toby Thompson. Lângă el, în picioare, se afla Molly.

— O, Doamne, Ben, spuse ea şi se grăbi spre mine.

Niciodată nu mi se păruse mai frumoasă. Purta o fustă din tweed maro, o bluză albă de mătase, şiragul de perle pe care i-l cumpărasem de la Shreve’s şi medalionul de aur cu camee pe care i-l dăduse tatăl ei ca să-i poarte noroc.

Ne-am sărutat multă vreme.

M-a măsurat cu ochii plini de lacrimi.

— Am fost – eram atât de îngrijoraţi în privinţa ta. Doamne, Ben.

Mi-a luat amândouă mâinile.

— Cum aţi ajuns… voi doi aici? am reuşit să spun.

Am auzit bâzâitul scaunului cu rotile al lui Toby, care se apropia.

— Mă tem că am ajuns puţin cam târziu, spuse Molly, strângându-mi mâinile.

Durerea m-a făcut să mă strâmb şi ea şi-a retras brusc mâinile.

— Îmi pare tare rău.

— Cum te simţi? întrebă Toby.

Purta un costum albastru şi o pereche de pantofi ortopedici de un negru strălucitor. Părul lui alb era pieptănat cu grijă.

— O să văd când n-o să-mi mai dea calmante. Unde sunt?

— La Greve, în Chianti.

— Doctorul…

— Massimo este de mare încredere, spuse Toby. Îl ţinem pe statul de plată în caz că avem nevoie de serviciile lui medicale. Din când în când, folosim Podere Capra drept casă conspirativă.

Molly puse o mână pe obrazul meu, de parcă nu-i venea să creadă că zăceam cu adevărat acolo, în faţa ei. Acum, că o priveam mai de aproape, îmi dădeam seama că era epuizată, că sub ochii injectaţi avea cearcăne adânci, pe care îşi dăduse toată osteneala să le acopere cu fard. Cu toate acestea, era frumoasă. Mirosea a Fracas, parfumul meu preferat; o găseam, ca de fiecare dată, irezistibilă.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine, spuse ea.

— Şi mie, puiule.

— Nu mi-ai spus niciodată „puiule”, se minună ea.

— Nu e niciodată prea târziu să înveţi un cuvânt nou de alint, am bolborosit.

— Nu încetezi niciodată să mă uimeşti, spuse Toby cu gravitate. Nu ştiu cum ai reuşit s-o faci.

— Ce să fac?

— Cum ai reuşit să faci o gaură într-o parte a casei ăleia de piatră. Dacă n-ai fi făcut-o, până acum ai fi fost probabil mort. Tipii ăia erau pregătiţi să te lase acolo până când erai mâncat de viu sau, mai degrabă, mureai de frică. Şi cu siguranţă că oamenii noştri n-ar fi ştiut unde să te caute, dacă n-ar fi fost explozia.

— Nu înţeleg, am spus. De unde ştiaţi unde eram?

— Hai s-o luăm pas cu pas, spuse Toby. Am putut să descoperim că telefonai din Siena în opt secunde.

— *Opt*? Dar credeam…

— Tehnica noastră de telecomunicaţii s-a perfecţionat considerabil de când te-ai retras din afacere. Poţi să-ţi dai seama că spun adevărul, Ben. Dacă vrei, o să-mi trag afurisitul ăsta de scaun mai aproape de tine.

Pentru moment, asigurarea lui era suficientă; oricum, chiar dacă aş fi vrut, eram prea buimac pentru a-mi putea concentra mintea.

— De îndată ce am primit indicii asupra locului unde te aflai, ca urmare a telefonului tău din Siena, am putut ajunge aici.

— Slavă Domnului, spuse Molly.

Continua să-mi ţină mâinile, ca şi cum aş fi putut să dispar dacă nu mă ţinea.

— M-am ocupat imediat de eliberarea lui Molly şi ea şi cu mine am venit cu avionul la Milano, însoţiţi de câţiva tipi de la securitate. Tocmai la timp, aş spune.

Lovi braţele scaunului său cu rotile.

— Nu-i prea uşor când eşti într-o chestie din asta. Italia nu are prea multe rampe pentru handicapaţi. Oricum, am avut în schimb un bun sistem de avertizare. Ţi-am spus că, dacă pui chiar şi un singur strop de apă la intrarea într-un muşuroi de furnici…

Am gemut.

— Scuteşte-mă de furnici, Toby. N-am elan.

Dar el a continuat, ignorându-mi întreruperea;

— … furnicile muncitoare aleargă prin muşuroi, dau alarma, avertizează împotriva unei posibile inundaţii iminente, indicând chiar şi ieşirile în caz de urgenţă. În mai puţin de o jumătate de minut, colonia va începe să evacueze cuibul.

— Fascinant, am spus, fără prea multă convingere.

— Iartă-mă, Ben. Mă cam las dus. Oricum, soţia ta l-a supravegheat pe doctorul Boldoni cu foarte mare atenţie, ca să se asigure că beneficiezi de cel mai bun tratament.

M-am întors spre Molly.

— Vreau adevărul, Mol. Cât de rău sunt rănit?

Zâmbi cu tristeţe, dar încurajator. Lacrimile încă îi străluceau în ochi.

— O să te faci bine, Ben. Zău că o să te faci. Nu vreau să-ţi faci griji.

— S-auzim.

— Ai arsuri de gradul unu şi doi pe braţe, spuse ea. O să te doară, dar nu-i ceva grav. Nu-i mai mult de cincisprezece la sută din corp.

— Dacă nu-i serios, de ce sunt înhămat până în dinţi la chestia asta?

Observasem pentru prima oară că un bandaj ciudat, prins de capătul degetului arătător, avea o lumină roşie, ca la extraterestrul din *E.T.* L-am ridicat.

— Ce dracu-i ăsta?

— Ăla e un oximetru pentru puls. Lumina roşie este o rază laser. Măsoară saturaţia oxigenului, care se menţine la nouăzeci şi şapte de procente. Bătăile inimii îţi sunt cam iuţi, în jur de o sută, dar ne aşteptam la asta. Ben, ai suferit o uşoară comoţie în timpul exploziei. Doctorul Boldoni bănuieşte că e vorba de arsuri prin inhalare, provocate de foc, ceea ce ar fi grav – traheea ta se poate umfla şi poţi muri – dacă nu eşti supravegheat cu atenţie. Ai tuşit şi ai scuipat ceva – el se temea că sunt bucăţi carbonizate din trahee. Dar m-am uitat bine – era doar funingine, slavă Domnului. Am eliminat posibilitatea arsurilor prin inhalare, dar a rămas inhalarea fumului.

— Şi care-i tratamentul, doamnă doctor?

— Te-am trecut pe fluide IV. D-5 cu jumătate din salinitatea normală. Şi douăzeci de K-uri de două sute de unităţi la fiecare oră.

— Tradu-mi în engleză, te rog.

— Iartă-mă, ăsta-i potasiu. Voiam să fiu sigură că eşti hidratat cum trebuie, că ţi se dau multe lichide. Va trebui să-ţi schimbăm bandajele în fiecare zi. Pasta aia albă pe care o vezi sub bandaje este unguent Silvidene.

— Ai noroc că eşti însoţit de medicul personal, spuse Toby.

— În plus, o să ai nevoie de multă odihnă la pat, încheie ea. Aşa că ţi-am adus ceva de citit.

Mi-a dat un braţ de reviste. Deasupra teancului se zărea o revistă *Time* pe a cărei copertă era o fotografie de aproape a lui Alexander Truslow. Arăta bine, viguros, deşi se părea că fotograful se străduise să-i scoată în evidenţă pungile de sub ochi. CRIZĂ LA CIA, era scris pe copertă; iar dedesubt: O NOUĂ ERĂ?

— Se pare că Alex n-a mai dormit ca lumea de vreo zece ani, am observat.

— Fotografia următoare îl avantajează mai mult, spuse Toby.

Avea dreptate; pe coperta de la *The New York Times Magazine*, Alex Truslow, cu părul său argintiu, pieptănat cu grijă, zâmbea mândru. POATE EL SALVA CIA? titra manşeta.

Zâmbind eu însumi cu mândrie, am pus jos grămada de reviste.

— Când va fi confirmat de Senat?

— Este deja confirmat, răspunde Toby. La o zi după numire, Preşedintele a convins Comisia de Informaţii a Senatului că acolo e nevoie de un director cu normă întreagă, cât mai repede posibil. O procedură îndelungată de confirmare ar provoca numai agitaţie. A fost confirmat de toţi, în afară de două persoane, mi se pare.

— Grozav, am spus. Pun pariu că ştiu cine sunt cei doi.

I-am numit pe senatorii declaraţi de extremă dreaptă din comisie; amândoi erau din Sud.

— Ai dreptate, spuse Toby. Dar clovnii ăia nu vor însemna nimic pe lângă adevăraţii duşmani.

— Din interiorul Agenţiei, am spus.

Toby a dat din cap.

— Atunci spune-mi şi mie: cine erau mardeiaşii ăia care făceau pe sticleţii italieni?

— Încă nu ştim. Americani. Mercenari care lucrează pe cont propriu, aşa cred.

— Agenţia?

— Vrei să ştii dacă fac parte din personalul CIA? Nu, nu-i avem înregistraţi pe nicăieri. Sunt – au fost omorâţi. A fost o… tragere cam îndrăcită. Am pierdut doi oameni buni. Am introdus amprente, fotografii şi alte chestii elementare în computere, să vedem ce iese, dacă iese ceva.

Se uită la ceas.

— Iar cam pe la ora asta…

Un telefon de pe măsuţa din apropiere zbârnâi ascuţit.

— Asta trebuie să fie pentru tine, spuse el.

41

Era Alex Truslow. Legătura era bună; vocea lui suna atât de clar, încât trebuia să fi fost amplificată electronic, ceea ce însemna că linia era mai mult ca sigur neinterceptabilă.

— Slavă Domnului că eşti bine, spuse el.

— Doamne, la fel şi voi, am răspuns. Arăţi cam dărâmat pe coperta de la *Time*, Alex.

— Margaret spune că arăt de parcă aş fi fost îmbălsămat de curând. Poate că au ales o poză atât de dezavantajoasă pentru că toată lumea îşi pune întrebarea dacă o să înceapă o eră nouă şi răspunsul este: Nici vorbă, tipul nu-i pe măsura sarcinii. Ştii şi tu – sunt o fosilă bătrână. Oamenii vor întotdeauna sânge proaspăt.

— Ei bine, se înşeală. Felicitări pentru confirmare.

— Chiar preşedintele şi-a pus la bătaie autoritatea pentru asta. Dar ce e mai important, Ben, e că vreau să te întorci.

— De ce?

— După ce ai trecut prin toate astea…

— Încă nu am marfa, am mărturisit. Mi-ai povestit de o avere – suntem pe linia sigură, da?

— Corect.

— În regulă. Ai vorbit despre o avere, o avere dispărută, dar nu aveam idee de mărimea ei. Sau de unde provenea.

— Poţi să mă informezi.

— Chiar acum?

Am privit întrebător spre Toby.

La rândul său, acesta se uită la Molly şi spuse:

— Nu te superi dacă ne laşi să vorbim câteva minute?

Ochii lui Molly erau roşii şi umflaţi, iar lacrimile au început să-i curgă în jos, pe pometii înalţi. S-a uitat la el.

— Ba da, mă supăr foarte tare.

La telefon se auzi vocea lui Alex:

— Ben?

Toby continuă pe un ton rugător:

— E vorba doar să intrăm în nişe detalii tehnice plicticoase…

— Îmi pare rău, spuse ea cu răceală. Nu plec. Noi suntem parteneri, Ben şi cu mine, şi nu mă voi lăsa exclusă.

Urmă o tăcere lungă, după care Toby spuse pe un ton plăcut:

— Aşa să fie. Dar trebuie să contez pe discreţia ta…

— Contează.

Am relatat esenţa celor pe care mi le spusese Orlov la telefon în acelaşi timp lui Molly şi lui Toby. În timp ce vorbeam, pe chipurile lor s-a întipărit uimirea.

— Doamne Dumnezeule, şuieră Truslow. Acum totul are sens. Şi e al naibii de bine că aud asta! Hal Sinclair nu era, la urma urmei, implicat în activităţi criminale. Omul încerca să salveze Rusia. Sigur că da. Acum, te rog, vreau să te întorci.

— De ce?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ben, aceşti oameni care te-au supus la tortura aia îngrozitoare – probabil că erau angajaţi de facţiune.

— „Înţelepţii”.

— Asta trebuie să fie. Orice altă explicaţie ar fi ilogică. Probabil că Hal se destăinuise cuiva. Cineva pe care se baza să-l ajute să facă aranjamente minuţioase pentru aur. Cel în care a avut încredere era agent dublu. Cum altfel ar fi aflat ceilalţi despre aur?

— Acelaşi lucru şi în Boston?

— Posibil. Nu, aş spune *probabil*.

— Dar asta nu explică ce s-a întâmplat la Roma, am spus.

— Van Aver, spuse el. Da. Şi mă mai întrebi de ce insist să te întorci.

— Cine a fost în spatele chestiei ăsteia?

— N-am nici cea mai vagă idee. Nu există nici o probă care să ducă la „Înţelepţi”, cu toate că e o ipoteză pe care n-o pot exclude. Este sigur că, oricine ar fi făcut-o, cunoştea detaliile întâlnirii cu el. Poate că e vorba de o scurgere pe linia de comunicare între Roma şi Washington. Sau poate că a fost ceva pe plan local – cine dracu’ ştie?

— Pe plan local?

— Prin urmărirea telefonului lui Van Aver, poate chiar a telefoanelor tuturor celor de la secţia din Roma. Ştii, s-ar putea foarte bine să fie vorba despre câţiva dintre foştii tovarăşi ai lui Orlov. N-o să ştim niciodată cu adevărat. La urma urmei, e ciudat.

— Ce anume?

— Era o vreme când aş fi profitat de orice ocazie ca să ajung la conducerea CIA. Aş fi dat orice să ajung director. Dar acum – acum că sunt – mi se pare o capcană mortală.

— Ai putut să-i citeşti gândurile lui Orlov? a întrebat Toby de îndată ce am închis telefonul.

Am aprobat din cap.

— Dar a existat o mică chichiţă, am spus. Orlov s-a născut în Ucraina.

— E vorbitor de limbă rusă, obiectă Toby.

— Rusa este a doua limbă. Când mi-am dat seama că Orlov gândea în ucraineană, am fost convins că fusesem învins. O crudă întorsătură a lucrurilor. Dar pe urmă mi-am amintit: tipul de la Agenţie care m-a testat, doctorul Mehta, zisese că nu primeam *gânduri* în sine, ci unde radio cu o frecvenţă extrem de joasă, emise de centrul vorbirii de pe creier. Astfel, puteam să aud cuvintele aşa cum le pregătea creierul spre a fi rostite – sau spre a *nu* fi rostite. Aşa că am condus conversaţia de colo-colo, între engleză şi rusă, fiindcă ştiam că Orlov le putea vorbi pe amândouă. Şi asta mi-a dat posibilitatea să înţeleg ce gândea, pentru că mintea lui punea cuvinte englezeşti în gânduri ucrainene.

— Da, spuse Toby, dând din cap. Aşa e.

— Şi i-am pus mai multe întrebări, ştiind că, indiferent de ceea ce socotea că trebuia să spună cu voce tare, cel puţin va *gândi* răspunsurile corecte.

— Foarte bine, spuse Toby.

— Uneori, am zis, se străduia atât de tare *să nu* răspundă, încât gândea cuvintele englezeşti pe care *nu* voia să le spună.

Calmantul începuse să-şi facă efectul asupra mea şi îmi era greu să mă concentrez. Nu mai doream nimic decât să dorm din nou vreo câteva zile.

Toby se foi în scaunul său cu rotile, apoi veni cu câţiva centimetri mai aproape, atingând uşor un buton. Acesta răspunse cu un bâzâit uşor.

— Ben, acum câteva săptămâni, un fost colonel din vechea Securitate – poliţia secretă română de sub răposatul dictator Nicolae Ceauşescu – a contactat un informator pe care îl cunoaştem bine. El ne-a spus că românul luase legătura cu un falsificator de documente care făcea acte de acoperire false pentru agenţii care lucrau pe cont propriu. Iar ăsta la rândul lui ne-a contactat pe noi.

Am aşteptat să continue şi, după circa un minut, asta a şi făcut.

— L-am adus pe român la noi. După un interogatoriu intens, s-a dovedit că ştia de un complot vizând lichidarea anumitor persoane sus-puse din spionajul american.

— Al cui complot?

— Nu ştim.

— Care erau ţintele?

— Nici asta nu ştim.

— Şi crezi că are vreo legătură cu aurul dispărut?

— E posibil. Acum, spune-mi ceva: ţi-a zis Orlov unde au fost ascunse cele zece miliarde de dolari?

— Nu.

— Crezi că ştia şi nu voia să spună?

— Nu, am repetat.

— Nu ţi-a dat un cod de acces sau ceva de felul ăsta?

Era vizibil dezamăgit.

— N-ar fi posibil ca în realitate Sinclair să fi pus la cale o mare escrocherie? Ştii cum, să-i spună lui Orlov că ducea singur la capăt planul de scoatere a celor zece miliarde de dolari în aur şi apoi…

— Şi apoi *ce*? sări Molly.

Se uita fix la el, cu o intensitate feroce. Două pete mici, roşii, îi apăruseră în obraji şi ştiam că auzise mai mult decât putea să îndure. Şopti, sau mai degrabă şuieră:

— Tatăl meu a fost un om minunat, un om *bun*. Era pe cât de cinstit şi de drept se putea. Pentru Dumnezeu, cel mai urât lucru pe care-l poţi spune despre el este că era *prea* inflexibil.

— Molly, începu Toby.

— Eram odată cu el pe bancheta din spate a unui taxi în Washington, când a găsit o bancnotă de douăzeci de dolari băgată în canapeaua maşinii şi i-a dat-o şoferului. A spus că poate cel care a pierdut-o îşi va da seama şi va vorbi cu compania de taxiuri sau cu cineva. I-am spus, tăticule, şoferul o s-o bage în buzunar…

— Molly, a zis Toby, atingându-i mâna şi având o privire tristă. Trebuie să luăm în considerare orice posibilitate, indiferent cât de puţin plauzibilă este.

Molly tăcu. Buza de jos îi tremura. M-am trezit încercând să mă acordez la gândurile ei, dar era puţin prea departe, iar eu nu-mi puteam aduna energia mintală. Ca să fiu cinstit, habar n-aveam dacă acest dar ciudat mai exista. Poate că experienţa din incendiul casei şobolanilor îl făcuse să dispară la fel de brusc pe cât apăruse. Cred că nu m-ar fi deranjat foarte tare dacă ar fi dispărut.

Indiferent ce gândea, o făcea cu multă pasiune. Dar oricum îmi puteam imagina frământarea prin care trecea şi doream pur şi simplu să sar din pat, s-o iau în braţe şi s-o alin. Nu-mi plăcea s-o văd aşa. În schimb, zăceam acolo în pat, cu braţele bandajate şi cu mintea din ce în ce mai derutată.

— Nu cred, Toby, am spus gânditor. Molly are dreptate: nu se potriveşte cu ceea ce ştim despre caracterul lui Hal.

— Dar ne-am întors în locul din care am pornit, spuse el.

— Nu, am răspuns. Orlov mi-a dat totuşi un fir.

— Anume?

— *Mergi pe urma aurului*, aşa a spus. *Mergi pe urma aurului*. Şi se gândea la numele unui oraş.

— Zürich? Geneva?

— Nu. Bruxelles. Există întotdeauna mijloace, Toby. De vreme ce Belgia nu este cunoscută ca un centru important al aurului, nu poate fi chiar atât de greu de aflat unde anume în Bruxelles s-ar putea ascunde zece miliarde de dolari în aur.

— O să am grijă să-ţi pregătesc zborul, spuse Toby.

— *Nu!* exclamă Molly. Nu merge nicăieri. Are nevoie de cel puţin o săptămână de odihnă la pat.

Am clătinat din cap obosit.

— Nu, Mol. Dacă nu-i luăm urma, Alex Truslow va fi următorul. Şi apoi, noi înşine. Cel mai uşor lucru din lume este să aranjezi „accidente”.

— Dacă te las să te dai jos din patul ăsta, îmi încalc jurământul lui Hipocrat…

— Dă-l dracului de jurământ al lui Hipocrat[14], am spus. Vieţile noastre sunt în pericol. Miza este o avere uriaşă şi dacă n-o găsim… n-o să ajungi să-ţi respecţi blestematul ăla de jurământ.

L-am auzit pe Toby spunând aproape în şoaptă:

— Sunt de partea ta.

Şi, cu un bâzâit electric ascuţit, începu să se îndepărteze încet.

Camera era liniştită şi paşnică. În oraş eram atât de obişnuiţi cu zgomotele citadine, încât nu le mai auzeam. Dar aici, într-un colţ îndepărtat din nordul Italiei, nu venea nici un zgomot de afară. În lumina palidă a după-amiezii toscane, de la geam vedeam un câmp cu floarea-soarelui înaltă, ofilită, şiruri de tulpini maronii şi de coroane zbârcite, aplecate pios.

Toby ne lăsase pe Molly şi pe mine singuri, ca să stăm de vorbă. Se aşeză pe patul meu, mângâindu-mi absent picioarele prin pătură.

— Îmi pare rău, am spus.

— Pentru ce?

— Nu ştiu. Voiam doar să-ţi spun că-mi pare rău.

— Îţi accept scuzele.

— Sper să nu fie adevărat despre tatăl tău.

— Dar în inima ta…

[14] Hipocrat, Hipocrate sau Hippocrates din Cos (n. cca. 460 î.Hr. pe insula Cos din Arhipelagul Insulelor Sporade, d. cca. 370 î.Hr. în localitatea Larissa din Tessalia) a fost cel mai vestit medic al Greciei Antice și este considerat părintele medicinii. Numele lui este legat de Jurământul lui Hipocrat, un adevărat codice moral al unui medic în exercitarea profesiunii sale, jurământ prestat și în zilele noastre în multe universități de către absolvenții facultăților de medicină (Wikipedia).

— În inima mea nu cred că a făcut ceva rău. Dar trebuie să aflăm.

Molly se uită prin cameră, apoi privi fix pe fereastră, la spectaculoasa priveliște oferită de dealurile Toscanei.

— Ştii, aş putea să trăiesc aici.

— Şi eu.

— Chiar aşa? Crezi că am putea?

— Vrei să spui să deschid o reprezentanţă a lui Putnam & Stearns în Toscana? Fii serioasă.

— Dar, dat fiind talentul tău de a face bani… zâmbi ea strâmb. Ne-am putea muta aici pur şi simplu. Te laşi de avocatură şi trăim fericiţi până la adânci bătrâneţe…

Urmă o tăcere lungă, după care Molly continuă:

— Vreau să merg cu tine. La Bruxelles.

— Molly, este periculos.

— Pot să te ajut, ştii asta. Oricum, n-ar trebui să călătoreşti decât însoţit de un medic. În starea în care te afli.

— De ce nu te mai opui plecării mele? am întrebat.

— Pentru că ştiu că nu-i adevărat ce se spune despre tata. Şi vreau s-o demonstrezi.

— Dar te poţi obişnui cu posibilitatea – chiar cu probabilitatea – ca, dacă aflu ceva, acel ceva să nu-l pună pe tatăl tău într-o lumină bună?

— Tata a murit, Ben. Ce-a fost mai rău s-a întâmplat. Nimic din ce vei afla nu poate schimba asta.

— Bine, am spus. E-n regulă.

Pleoapele începeau să mi se închidă şi nu puteam să adun forţa necesară de a mai opune rezistenţă.

— Dar acum lasă-mă să dorm.

— O să telefonez din timp şi o să găsesc un hotel pentru noi la Bruxelles, am auzit-o spunând, de la milioane de kilometri distanţă.

Bun, mi-am zis; *las-o în pace*.

— Alex Truslow m-a avertizat că sunt şerpi în grădină, am şoptit. Şi… şi încep să mă întreb… dacă Toby nu este chiar el un şarpe.

— Ben, am descoperit ceva. Ceva ce ne-ar putea ajuta.

A mai spus ceva, dar n-am putut înţelege şi apoi vocea ei a părut să dispară treptat.

Puţin mai târziu – poate după câteva minute sau câteva secunde – mi s-a părut că o aud pe Molly strecurându-se, în linişte, afară din cameră. De undeva, de departe, se auzea behăitul mieilor şi în scurt timp am adormit buştean.

42

Toby Thompson ne-a condus până la intrarea în terminalul companiei Swissair de pe aeroportul internaţional din Milano. Molly l-a sărutat, eu i-am strâns mâna şi am trecut prin poarta detectoare de metal. Câteva minute mai târziu, s-a auzit anunţul de îmbarcare pentru cursa Swissair spre Bruxelles. Ştiam că în acelaşi moment Toby urca la bordul avionului care mergea la Washington.

Calmantul care mă ţinuse pe linia de plutire în timpul ultimelor două zile începuse să-şi piardă efectul (deşi eram încă prea buimac pentru a-l putea „citi" pe Toby). Ştiam că era mai bine să nu mai folosesc chestia asta dacă doream să rămân treaz. Acum braţele, mai ales părţile interioare ale antebraţelor, parcă îmi luaseră foc. Pulsau şi fiecare pulsaţie trimitea junghiuri de durere de-a lungul braţului, până în umăr. Şi, colac peste pupăză, de când dispăruse efectul calmantului, aveam o durere de cap cumplită, permanentă.

Cu toate acestea, am fost în stare să-mi ridic cele două bagaje de mână (nici unul dintre noi nu dăduse bagajele la cală) şi să-mi croiesc drum spre locul meu fără prea mare efort. Toby cumpărase bilete la clasa întâi pentru noi şi ne dăduse paşapoarte noi. Acum eram Cari şi Margaret Osborne, patroni ai unui mic, dar prosper magazin de cadouri din Kalamazoo, Michigan.

Aveam loc la geam, aşa cum cerusem, şi priveam cu atenţie cum echipa de întreţinere de la Swissair se agita de colo-colo pe pistă, terminându-şi verificările de ultimă oră. Corpul meu era încordat din cauza tensiunii. Intrarea din faţă a avionului, care era conectată la burduf, fusese închisă şi etanşată cu câteva minute înainte. Zona în care se aflau locurile de clasa întâi îmi oferea un excelent punct de observaţie din care să urmăresc totul. Atunci când am văzut că ultimul membru al echipei părăsea carlinga şi cobora pe scara de serviciu până pe pistă, am început să strig.

Ridicându-mi braţele bandajate în aer, am urlat:

— Lăsaţi-mă să ies de aici! Doamne! O, Doamne! Lăsați-mă să ies!

— Ce este? a ţipat Molly la mine.

Practic toţi pasagerii din cabina de clasa întâi se întorseseră spre noi. Se uitau îngroziţi. O stewardesă alergă pe interval spre mine.

— O, Iisuse! am strigat. Trebuie să cobor – *acum!*

— Domnule, îmi pare rău, spuse stewardesa.

Era înaltă şi blondă, cu o față urâtă, bărbătească, severă.

— Nu avem voie să-i lăsăm pe pasageri să părăsească avionul în timpul decolării. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

— Ce s-a-ntâmplat? m-a întrebat Molly.

— Lasă-mă să ies!

M-am ridicat în picioare.

— Trebuie să ies de aici. Durerea este incredibil de mare!

— Domnule! protestă elveţianca.

— Ia bagajele! i-am ordonat lui Molly.

Cu braţele încă în aer, gemând şi scâncind, am început să-mi croiesc drum spre interval. Molly înşfăcă repede bagajele din compartimentul de deasupra capetelor noastre şi, nu ştiu cum, reuşi să-şi arunce curelele de la două dintre genţile de voiaj pe umerii mici şi în acelaşi timp să le apuce pe celelalte în mâini. Mă urmă pe interval, spre partea din faţă a avionului.

Dar stewardesa ne blocă drumul.

— Domnule! Doamnă! Îmi pare foarte rău, dar regulamentul prevede…

O femeie în vârstă ţipă îngrozită:

— Lăsaţi-l să iasă de-aici!

— Dumnezeule! am strigat.

— Domnule, avionul este pe punctul de-a decola!

— *Mişcă-te!* Pleacă din faţa noastră!

Era Molly, fioroasă din cauza mâniei.

— Sunt medicul lui! Dacă nu ne laşi să coborâm din avionul ăsta imediat, o să vă pomeniţi cu ditamai procesul. Vreau să spun dumneata *personal*, doamnă, şi o să tragi toată blestemata asta de linie aeriană în jos după tine, m-ai înţeles?

Ochii stewardesei se măriră şi femeia se dădu înapoi pe interval, după care se lipi de şirul de scaune ca să ne lase să trecem. Cu Molly în urmă, luptându-se din greu cu bagajele noastre, am alergat în jos pe scara de serviciu, care era, slavă Domnului, încă acroşată pe o parte a avionului.

Am străbătut pista în fugă şi am intrat iar în terminal. Acolo am înşfăcat toate bagajele de la Molly – durea, dar am fost în stare s-o fac – şi am tras-o după mine, în timp ce alergam spre ghişeul de bilete de la Swissair.

— Ce dracu’ se întâmplă?

— Taci… Doar… taci puţin!

Din fericire, cei de la agenţia de bilete Swissair nu văzuseră de unde veneam. Am scos un teanc de bani (tot prin amabilitatea lui Toby) şi am cumpărat două bilete de clasa întâi spre Zürich. Avionul decola peste zece minute.

Trebuia să reuşim.

Cu toate că zborul Swissair de la Milano la Zürich era plăcut şi lipsit de incidente – întotdeauna am preferat Swissair oricărei alte linii aeriene – mă aflam într-o permanentă agitaţie fizică.

Am dat pe gât un Bloody Mary şi am încercat să-mi golesc mintea. Molly adormise buştean. Înainte de-a ne sui în avion, chiar înainte să înceapă toată treaba cu schimbarea avioanelor, se plânsese că nu se simţea bine, că îi era greaţă. Cu toate acestea, nu dăduse prea mare importanţă; vreun microb pe care-l luase în timpul zborului spre Italia, într-un 747 care era ceea ce se numea „un tub de pastă de dinţi” şi „un vas Petri”. Era limpede că nu-i prea plăcea să zboare.

Hotărâsem că ar fi fost o prostie să am încredere în Toby. Poate că eram exagerat de suspicios. Dar nu ne mai puteam permite să riscăm, iar dacă Toby era şarpele din grădină…

De aceea îi spusesem că fusesem îndreptat spre Bruxelles. Nu, Orlov nu „gândise” Bruxelles, dar numai eu ştiam asta. Peste

aproximativ o oră, de asta puteam fi sigur, personalul CIA din Bruxelles îşi va da seama că domnul şi doamna Carl Osborne nu sosiseră de la Milano şi va da alarma peste tot. Deci, în cel mai bun caz, era doar o diversiune de moment; dar tot era mai bună decât nimic.

Mergi pe urma aurului! strigase Orlov spre mine cu câteva secunde înainte de cumplita sa moarte. *Mergi pe urma aurului.*

Acum ştiam ce voise să spună. Cel puţin credeam că ştiu. El şi Sinclair făcuseră tranzacţia la Zürich. Nu-mi spusese numele băncii, dar *gândise* ceva, un nume: Koerfer. Trebuia să fie un nume. Era numele unei bănci? Sau al unui individ? Va trebui să găsesc banca din Zürich unde se întâlniseră cei doi spioni.

Mergi pe urma aurului însemna să urmăresc pista hârtiilor, care era singurul mod de a descoperi ce fel de bestie îl omorâse pe Sinclair. Şi, cu siguranţă, singurul mod pentru ca Molly şi cu mine să rămânem în viaţă.

Am încercat să mă destind. Una dintre primele întrebări pe care mi le pusese după ce am terminat de raportat fusese dacă „abilitatea" mea, după cum s-a exprimat el delicat, rămăsese intactă în urma incendiului. Iar adevărul era că nu ştiam ce să răspund; încă nu aveam puterea sau voinţa necesară de-a mă concentra suficient.

Totuşi, acum mi-am adunat puterile şi, în timp ce Molly dormea, am încercat. Mă durea capul – parcă mai rău acum decât mă duruse vreodată. Avea vreo legătură cu rănile pe care le căpătasem în timpul focului?

Sau, şi mai rău, avea legătură cu puterea pe care o căpătasem în laboratorul Proiectului Oracol? Începuse să se strice ceva, să meargă prost? Oare cine spusese – Rossi sau Toby? – parcă din întâmplare că singura persoană asupra căreia avusese efect procedeul, adică olandezul, înnebunise? Zgomotul din capul lui îl împinsese spre sinucidere. Începeam să înţeleg impulsul.

Cu toate acestea, în acelaşi timp mă întrebam dacă era posibil ca afurisitul ăsta de talent telepatic, care la urma urmei mă vârâse în toate astea, să nu mai fie în posesia mea.

Aşa că mi-am ridicat sprâncenele, mi-am îngustat ochii, m-am încruntat, am încercat să-mi fac mintea receptivă şi am constatat că era greu. Eram înconjurat de zgomote, ceea ce făcea să fie înnebunitor de greu să separi undele FEJ. Era zgomotul făcut de motoarele avionului, înăbuşit, monoton şi adormitor; vorbăria, în mare parte nedesluşită, a pasagerilor din apropiere; un râs sonor, convulsiv, de undeva din spate, din compartimentul fumătorilor; scâncetul unui copil mic, care stătea la câteva scaune în spatele nostru; clănţănitul şi zângănitul cărucioarelor de servit care se mişcau pe interval, încărcate cu sticle şi cutii.

Lângă mine, adormită, stătea Molly, dar nu voiam să-mi încalc promisiunea pe care i-o făcusem. Cel mai apropiat pasager – eram la clasa întâi, la urma urmei – se afla la o distanţa bunicică.

Pe furiş, mi-am înclinat capul spre Molly, m-am concentrat şi am auzit-o murmurând ceva cu voce tare. S-a mişcat brusc, de parcă mi-ar fi simţit apropierea, şi a deschis ochii.

— Ce faci? întrebă ea.

— Te controlez, am spus repede.

— A, da?

— Cum te simţi?

— Prost. Încă mi-e greaţă.

— Îmi pare rău.

— Mersi. O să treacă.

Se ridică încet şi îşi masă gâtul.

— Ben, ai o idee precisă despre ce-o să faci în Zürich?

— În mare măsură, am spus. În rest, o să joc după ureche.

Aprobă din cap şi îmi întinse mâna dreaptă.

— Cum stai cu durerile?

— Cedează, am minţit.

— Bun. Adică, eşti drăguţ că încerci să faci pe masculul, dar ştiu cât de mult suferi. Dacă vrei, diseară o să-ţi dau ceva să te ajute să dormi. Noaptea e cel mai rău, pentru că nu poţi să nu te întorci pe o parte sau pe alta.

— N-o să fie nevoie.

— Doar să-mi spui.

— O să-ţi spun.

— Ben?

M-am uitat la ea. Ochii ei erau roşii.

— Ben, l-am visat pe tata. Dar probabil că ştii asta.

— Ţi-am spus, Molly, n-o să…

— N-are importanţă. Visul pe care l-am avut… Ştii, toate locurile alea pe unde am trăit când eram copil – Afganistan, Filipine, Egipt? De când mă ştiu, i-am simţit absenţa. Cred că asta-i ceva obişnuit la copiii celor din CIA – tata este mereu plecat şi nu ştii unde sau ce face, iar prietenii te întreabă tot timpul de ce nu e niciodată acasă, ştii? Tata părea să nu fie niciodată acasă – n-a trecut mult timp până am descoperit *de ce* – dar îmi aduc aminte că mă gândeam că, dacă aş fi mai drăguţă cu mămica, el ar petrece mai multă vreme acasă, jucându-se cu mine. Când am mai crescut şi el mi-a spus că lucra la CIA, am suportat bine – cred că asta îmi cam închipuisem şi eu, iar doi dintre prietenii mei îmi spuseseră deja acest lucru. Dar asta n-a făcut ca lucrurile să fie mai uşoare.

Şi-a lăsat încet speteaza scaunului în jos, până când a ajuns aproape la orizontală, apoi şi-a închis ochii, ca şi cum s-ar fi aflat la psihiatru.

— Nici când n-a fost agent secret, când a fost cunoscut ca ofiţer CIA, lucrurile n-au fost mai simple. Lucra tot timpul, un adevărat sclav al carierei, şi ce crezi că am făcut? Am devenit şi eu o sclavă a carierei, am făcut medicina, ceea ce, în anumite privinţe, este chiar mai rău.

Am observat că începuse să plângă, lucru pe care l-am pus pe seama oboselii sau a traumei prin care tocmai trecuserăm amândoi.

Continuă, oftând din străfunduri.

— Presupun că am crezut întotdeauna că el şi cu mine o să ne cunoaştem mai bine după ce se va pensiona şi când eu voi avea o familie. Şi acum…

Vocea ei devenise mică, înecată, ascuţită. Era din nou fetiţă.

— Şi acum, niciodată n-o să…

Nu mai putea să continue, dar o mângâiam pe păr ca să ştie că nu era nevoie.

Ultima oară când îl văzusem pe tatăl lui Molly fusese într-o călătorie de afaceri la Washington. Era director al Agenţiei Centrale de Informaţii de câteva luni. Eu eram la Washington cu treburi

avocăţeşti. Nu aveam un motiv anume ca să-l sun de la Jefferson, unde stăteam. Probabil că doream, într-o oarecare măsură, să împărtăşesc entuziasmul faţă de noua funcţie pe care o căpătase Hal, față de faptul că socrul meu ocupa o poziţie atât de însemnată. Eram egoist? Normal. Doream să mă încălzesc la lumina faimei lui. Fără îndoială, mai voiam şi să mă întorc la sediul CIA într-un mod triumfător, chiar dacă triumful era al altcuiva.

La telefon, Hal mi-a spus că ar fi încântat să ne întâlnim – la un prânz rapid sau la un pahar (devenise un fanatic al menţinerii sănătăţii şi renunţase la alcool; obişnuia să bea bere fără alcool sau falsul lui cocteil din suc de merişor, apă gazoasă şi tei).

A trimis o mașină cu şofer pentru mine, ca să mă ducă la McLean, ceea ce mă făcea să fiu agitat: dacă *The Washington Post* prindea de veste de abuzul în serviciu al lui Hal? Harrison Sinclair, simbolul corectitudinii, trimisese o limuzină guvernamentală, pe cheltuiala contribuabililor, să-l ia pe ginerele său. Care ar fi putut să ia un taxi. O să-mi văd cumva fotografia pe prima pagină mâine în *Post*, urcând într-o limuzină guvernamentală mare, neagră?

Spre deosebire de ultima oară când mă strecurasem de la CIA cu o cutie de carton sub braţ, târându-mi picioarele prin holul imens spre locul de parcare, de data asta a fost într-adevăr un triumf. Am fost aşteptat în hol de către Sheila McAdams, asistenta executivă atrăgătoare în vârstă de vreo treizeci de ani a lui Hal, care m-a condus cu liftul în biroul acestuia.

Radia de sănătate. Chiar părea încântat să mă vadă. Cred că asta se datora în parte dorinţei de-a se mândri cu noua reşedinţă. Am luat prânzul în sufrageria lui particulară: salate greceşti, sandvişuri cu salată de vinete şi pahare înalte, reci, cu suc de merişor, apă gazoasă şi tei.

Am vorbit puţin, la modul general, despre treburile care mă aduseseră la Washington. Am discutat despre felul cum se schimbase Agenţia de la destrămarea Uniunii Sovietice, despre ce anume avea de gând să facă pe durata mandatului său de director. Am bârfit despre oamenii pe care îi cunoşteam. Puţină politică. Una peste alta, un prânz agreabil, chiar dacă nu s-a remarcat prin nimic.

Dar nu am să uit niciodată ce mi-a spus la plecare. În timp ce ieşeam, şi-a trecut braţul pe după umerii mei şi mi-a zis:

— Ştiu că n-am vorbit niciodată despre ceea ce s-a întâmplat la Paris.

M-am uitat la el cu ironie.

— Ce ţi s-a întâmplat ţie, vreau să spun.

— Da, am zis.

— Într-o zi, vreau să stăm de vorbă, a spus el. Vreau să-ţi dezvălui ceva.

Am simţit imediat că mi se face rău.

— Hai să vorbim acum, am spus.

Am respirat uşurat când a refuzat:

— Nu pot.

— Programul tău trebuie să fie…

— Nu-i numai asta. Nu pot. O să vorbim. Nu acum, dar în curând.

N-am mai vorbit niciodată.

Când Molly şi cu mine am ajuns la aeroportul Kloten, am luat un taxi Mercedes până în centrul Zürich-ului. Am trecut pe lângă uriaşa, nou-renovata Hauptbahnhof şi am înconjurat statuia lui Alfred Escher, un politician din secolul al nouăsprezecelea, despre care se spunea că făcuse din Zürich un centru bancar modern.

Rezervasem locuri la Savoy Baur en Ville, cel mai vechi hotel din oraş, preferat în rândul avocaţilor şi al oamenilor de afaceri americani înstăriţi. Fusese frumos renovat în 1975 şi era chiar în Paradeplatz, în inima oraşului – şi, ceea ce era mai important, aproape de Bahnhofstrasse, unde aproape fiecare a doua clădire era o bancă.

Am semnat în registru şi am urcat în camera noastră, care era plăcută – o mulţime de servante încrustate, din lemn de păr şi alamă – fără a fi nici modernă, nici veche. Am stat de vorbă un timp, până când amândoi ne-am simţit prea moleşiţi ca să mai continuăm. Din nou Molly s-a oferit să-mi dea un sedativ; am refuzat. Am privit-o în timp ce adormea; am încercat să fac la fel. Aveam o nevoie disperată de somn, dar acesta nu voia să vină. Durerea din mâini şi braţe trimitea valuri usturătoare de fierbinţeală, iar mintea îmi vâjâia din cauza evenimentelor şi a descoperirilor din ultimele câteva zile.

Într-unul dintre subsolurile din Bahnhofstrasse, la numai câţiva metri de hotelul nostru, se afla răspunsul la ceea ce se întâmplase cu peste zece miliarde de dolari în aur, furaţi din fosta Uniune Sovietică, răspunsul la enigma morţii lui Sinclair. În câteva ore, mai mult ca sigur, vom fi mult mai aproape de rezolvarea misterului. Doream să fie deja dimineaţă.

Pe măsuţa de lângă lampadar era un exemplar din *International Herald Tribune*, pe care hotelul ni-l lăsase în cameră.

L-am ridicat şi am trecut leneş cu privirea peste prima pagină.

Unul dintre articole, o coloană de pe partea dreaptă a paginii, avea deasupra fotografia unui chip care îmi era deja foarte familiar. Cu toate că nu eram surprins să văd nota de acolo, conţinutul său era de rău augur.

Ultimul şef al KGB-ului a fost găsit asasinat în nordul Italiei

de Craig Rimer
Washington Post Service

— Roma – Vladimir A. Orlov, ultimul şef al agenţiei sovietice de informaţii, KGB, a fost găsit mort de către poliţia locală la reşedinţa lui, aflată la 25 de kilometri de Siena. Avea 72 de ani.

Surse diplomatice afirmă că domnul Orlov se ascunsese în regiunea Toscanei, în Italia, de mai multe luni, după fuga sa din Rusia.

Autorităţile italiene confirmă că domnul Orlov a fost ucis în timpul unui atac înarmat. Atacatorii nu au fost identificaţi, dar se crede că sunt fie adversari politici, fie membri ai Mafiei siciliene. După unele relatări neconfirmate, este posibil ca, înainte de asasinat, domnul Orlov să fi fost antrenat în operaţiuni financiare ilicite.

Guvernul rus a refuzat să comenteze moartea domnului Orlov, dar în declaraţia făcută în această dimineaţă la Washington, noul director al CIA Alexander Truslow a spus: „Vladimir Orlov a prezidat dezmembrarea celei mai mari agenţii a opresiunii sovietice, lucru

pentru care trebuie să-i fim recunoscători cu toţi. Deplângem moartea sa.”.

Stăteam în capul oaselor în pat, cu inima bătându-mi puternic şi cu o durere îngrozitoare de cap, mâini şi braţe. Articolul alăturat se referea la noul lider al Germaniei: *Vogel este în favoarea legăturilor cu America*, se spunea în titlu.

Articolul începea aşa: „Cancelarul desemnat al Germaniei, Wilhelm Vogel, a cărui recentă alegere cu o majoritate de voturi zdrobitoare a avut loc la numai câteva zile după ce căderea bursei de valori germane aruncase naţiunea într-o panică generală, l-a invitat pe recent confirmatul director al CIA Alexander Truslow în Germania, pentru consultări în vederea celei mai bune modalităţi de asigurare a stabilităţii relaţiilor dintre SUA şi Germania. Noul şef al informaţiilor a acceptat imediat invitaţia pentru prima sa vizită oficială de stat şi se crede că va zbura la Bonn pentru o întâlnire atât cu cancelarul ales, cât şi cu omologul domnului Truslow, directorul *Bundesnachrichtendienst*, sau cu cel al Serviciului Federal German de Informaţii, Hans Koenig…”

Şi am ştiut că Truslow era în primejdie.

Era vorba de juxtapunere.

Vladimir Orlov avertizase în legătură cu durii care doreau să pună stăpânire pe ţara lui, Rusia. Ce spusese corespondentul Britanic, prietenul meu Miles Preston, despre faptul că era nevoie de o Rusie slabă pentru ca Germania să fie puternică? Orlov, care împreună cu Harrison Sinclair încercase să salveze Rusia, era mort. Un nou lider german fusese ridicat la putere, în timp ce Rusia era slăbită şi tensionată.

Teroriştilor conspiratori, din rândul cărora (după cum am spus) nu fac parte, le place să scrie şi să vorbească despre neonazişti, de parcă toată Germania nu ar dori nimic altceva decât să se întoarcă la Al Treilea Reich. Este o prostie, o nebunie – germanii pe care am ajuns să-i cunosc, şi care în final mi-au plăcut, în timpul scurtei mele şederi la Leipzig nu erau deloc aşa. Erau oameni buni, decenţi, patrioţi, cu nimic diferiţi în esenţă de rusul de rând, de americanul de rând, de suedezul de rând, de cambodgianul de rând.

Dar aici nu era vorba de *oameni*, nu-i aşa?

Germania, omule, spusese Miles. *Valul viitorului. O să vedem în curând o nouă dictatură germană. Şi nu va apărea întâmplător, Ben. Este plănuită de foarte mult timp.*

Plănuită…

Şi Toby avertizase în legătură cu un iminent complot de asasinat.

Apoi s-a făcut lumină, un fulger al iluminării într-un întuneric de nepătruns, un scurt moment de înţelegere.

Fotografia lui Vladimir Orlov declanşase totul. El vorbise despre crahul de la bursa de valori americană din 1987.

Un crah la bursa de valori, ca să folosesc cuvântul tău, nu este neapărat un dezastru pentru cineva care este pregătit pentru asta. Ba dimpotrivă; un grup de investitori pricepuţi poate scoate profituri uriaşe dintr-o cădere a bursei de valori…

„Înţelepţii”, întrebasem eu, au făcut bani de pe urma colapsului bursei de valori?

Bineînţeles, răspunsese el. *Folosind programul computerizat şi o mie patru sute de conturi comerciale separate, adaptându-se cu precizie la indicele Nikkei de la Tokio şi trăgând sforile la momentul oportun, cu viteza corectă, nu numai că au scos sume imense de bani din crah, domnule Ellison, dar chiar l-au provocat.*

Dacă „Înţelepţii" provocaseră importanta – dar, în acelaşi timp, relativ benigna criză a bursei de valori din 1987 – oare făcuseră acelaşi lucru şi în Germania?

Alex dăduse un avertisment sumbru că exista un cancer al corupţiei în CIA. O corupţie care presupunea strângerea şi folosirea informaţiilor economice strict secrete din toată lumea pentru a manipula bursele de valori şi, în consecinţă, naţiunile.

Era oare cu putinţă?

Şi putea exista un motiv mai sumbru pentru care cancelarul ales Vogel îl invitase pe Alexander Truslow să viziteze Germania?

Dacă la Bonn ar fi apărut proteste împotriva acestui şef al spionilor americani? La urma urmei, demonstraţiile neonaziste erau permanent prezente în mass-media. Cine va fi chiar atât de surprins dacă Alexander Truslow ar fi ucis de „extremiştii" germani? Era un plan perfect, logic.

Alex, care în mod sigur ştia prea multe despre „Înţelepţi", despre căderea bursei germane de valori…

Era ora nouă seara la Washington când l-am găsit pe Miles Preston.

— Crahul de la bursa de valori germană? repetă el cu asprime, de parcă îşi imagina că îmi pierdusem minţile. Ben, crahul german a avut loc pentru că în cele din urmă nemţii au format o bursă de valori unică, *Deutsche Borse*. Nu s-ar fi putut întâmpla acum patru ani. Acum spune-mi: de unde interesul ăsta brusc pentru economia germană?

— Nu pot să-ţi spun, Miles.

— Dar ce faci? Eşti undeva în Europa, aşa e? Unde?

— Hai să spunem că sunt în Europa şi s-o lăsăm aşa.

— După ce umbli?

— Îmi pare rău.

— Ben Ellison, suntem prieteni. Pune-mă la curent.

— Dacă aş putea, aş face-o. Dar nu pot.

— Ascultă, bine, aşa e. Dacă ai de gând s-o ţii pe-a ta, dă-mi voie cel puţin să te ajut. O să pun câteva întrebări, o să fac săpături pentru tine, o să vorbesc cu nişte prieteni. Spune-mi unde te pot găsi.

— Nu poţi…

— Atunci sună-mă tu.

— Ţinem legătura, Miles, am spus şi am încheiat convorbirea.

Abia atunci am început să am o bănuială.

Am stat mult timp acolo, pe marginea patului, privind fix pe fereastră, la priveliştea elegantă din Paradeplatz, la clădirile care străluceau în soare, şi am fost paralizat de o groază profundă şi neagră.

43

N-am dormit; nu puteam.

În schimb, am dat telefon unuia dintre cei câţiva avocaţi pe care îi cunoşteam la Zürich şi am avut destul de mult noroc să-l găsesc în oraş şi în biroul lui. John Knapp era un avocat specializat în dreptul corporativ – singurul domeniu mai plictisitor decât dreptul proprietăţii intelectuale, lucru care îmi făcea plăcere. Locuia la Zürich, lucrând de vreo cinci ani pentru un avanpost al unei prestigioase firme de avocaţi americane. Ştia, de asemenea, mai multe despre sistemul bancar elveţian decât oricare dintre cunoştinţele mele, deoarece studiase la Universitatea din Zürich şi se ocupase de câteva tranzacţii secrete destul de onorabile pentru unii dintre clienţii săi. Knapp şi cu mine ne cunoşteam din Facultatea de Drept, unde eram în acelaşi an şi la aceeaşi secţie şi unde jucam din când în când squash. Bănuiam că în adâncul sufletului avea o antipatie la fel de mare faţă de mine pe cât aveam şi eu faţă de el, dar afacerile ne aduceau adeseori faţă în faţă, aşa că amândoi ne prefăceam că aveam o relaţie camaraderească, simplă, la vedere, atât de caracteristică prieteniilor dintre bărbaţi.

Am lăsat un bilet pentru Molly, în care îi spuneam că o să mă întorc peste o oră sau două. Apoi, în faţa hotelului, m-am suit într-un taxi şi l-am rugat pe şofer să mă ducă la Kronenhalle, pe Ramistrasse.

John Knapp era un bărbat scund, slab, dominat evident de complexul piticului. Ca un câine chihuahua care încearcă să ameninţe un Saint-Bernard, făcea risipă de gesturi arogante, afectate, care erau uşor ridicole, ca în desenele animate. Avea ochi mici, căprui, şi un păr scurt, şaten, presărat cu fire albe şi tuns cu breton, ceea ce îl făcea să arate ca un călugăr libertin. După tot acest timp petrecut la Zürich, începuse să capete culoarea locală şi să se îmbrace ca un bancher elveţian; purta un costum albastru cu croială englezească şi o cămaşă cu dungi roşii, care probabil că provenea de la Charvet, din Paris; oricum, butonii lui din mătase împletită de acolo veneau. Ajunsese cu cincisprezece minute întârziere – în mod aproape sigur, o mişcare deliberat făcută ca să-şi arate puterea. Era un tip care citise toate cărţile despre putere şi succes, despre cum să-ţi demonstrezi puterea şi cum să pui mâna pe o funcţie importantă.

Barul de la Kronenhalle era atât de aglomerat, încât cu greu m-am putut strecura ca să găsesc un loc. Dar era clar că patronii erau exact genul potrivit pentru elita din Zürich. Knapp, căruia îi plăcea să trăiască pe picior mare, frecventa locuri ca acesta. Schia în mod regulat la St. Moritz şi Gstaad.

— Iisuse, ce s-a întâmplat cu mâinile tale? a întrebat el, în timp ce îmi strângea mâna dreaptă bandajată cu puţin prea multă fermitate şi când m-a văzut strâmbându-mă.

— O manichiură prost făcută, am spus.

Groaza din privirea lui s-a schimbat pe loc într-o ilaritate exagerată.

— Eşti sigur că nu e vorba de tăieturi făcute de hârtie în timp ce răsfoiai cu entuziasm cererile de brevetare?

Am zâmbit, tentat să dau drumul arsenalului meu de ironii (avocaţii corporativi erau deosebit de vulnerabili, aşa aflasem), dar n-am spus nimic. Cred că este important să-ţi aminteşti că plictisitor este cel care vorbeşte atunci când vrei să asculte. Şi oricum, într-un moment, avea să uite complet de mâinile bandajate.

După ce am trecut de introducere, a întrebat:

— Aşa deci, ce naiba te aduce în oraşul Z?

Beam un scotch; se dăduse mare comandând un *kirschwasser* în *Schweitzerdeutsch,* dialectul elveţian al Germaniei.

— De data asta, mă tem, va trebui să fiu ceva mai circumspect, am spus. Afaceri.

— Aha, spuse el cu subînţeles.

Fără îndoială că aflase de la unul sau altul dintre prietenii noştri comuni că lucrasem un timp la Agenţie. Probabil că se gândea că asta era explicaţia pentru succesul meu din domeniul juridic. (Şi, desigur, nu greşea prea mult.) Oricum, am considerat că era mai bine să fii misterios cu Knapp decât să-i spui o poveste stupidă, de acoperire.

M-am prefăcut că mă înduplec puţin.

— Un client de-al meu are bunuri pe care încearcă să le găsească.

— Asta nu iese oarecum din sfera ta de activitate?

— Nu de tot. Este în legătură cu o tranzacţie pe care o face firma mea. Nu te supăra, dar nu pot să-ţi spun mai mult.

Îşi strânse buzele şi rânji, de parcă ar fi ştiut chiar mai mult decât mine despre treaba la care făceam aluzie.

— Să auzim.

Nivelul zgomotului din jurul nostru era atât de ridicat, încât ideea de a-i citi gândurile era o aberaţie. Chiar am încercat de câteva ori, aplecându-mă spre el, concentrându-mă cât de mult puteam, dar nimic. Oricum, nu doream să aflu de la el nimic din ce nu putea fi spus cu voce tare. Lăsând la o parte cât de banale, de încâlcite şi de plictisitoare erau gândurile lui Knapp.

— Cât de mult ştii despre aur?

— Cât de mult vrei să afli?

— Încerc să dau de urma unei depuneri în aur care s-a făcut la una dintre băncile de-aici.

— La care?

— Nu ştiu.

Râse zgomotos, ironic.

— Aici sunt patru sute de bănci înregistrate, isteţule. Aproape cinci mii de filiale. Şi sunt sute de mii de kilograme de aur nou care intră în Elveţia în fiecare an, din Africa de Sud şi din alte părţi. Succese-n muncă.

— Care sunt cele mai mari?

— Cele mai mari? Primele trei? *Anstalt, Verein* şi *Gesellschaft.*

— Ha?

— Scuză-mă. *Anstalt* este denumirea pe care o dăm noi pentru *Credit Suisse* sau *Schweizerische Kreditanstalt*. *Verein* este Corporaţia Băncii Elveţiene, *Gesellschaft* este Banca Unională a Elveţiei. Deci, cauţi aurul depus intr-una dintre aceste trei mari bănci, dar nu ştii în care'?

— Aşa-i.

— Cât aur?

— Tone.

— *Tone?*

Alt râs zgomotos.

— Mă îndoiesc serios. Despre ce vorbim aici, despre o ţară?

Am clătinat din cap.

— Despre o întreprindere prosperă.

Scoase un fluierat uşor. O femeie blondă, într-o rochie verde pal, strâmtă, cu braţele subţiri ca nişte spaghete, se uită la el, crezând în mod eronat că era admirată, iar apoi îşi mută privirea în altă parte. Probabil că n-o interesa un călugăr libertin în costum albastru.

— Şi care-i problema? întrebă el, dându-şi pe *gitkirschwasser*-ul şi pocnind din degete spre chelner ca să-i mai comande unul. Cineva a pierdut numărul de cont?

— Urmărește-mă o secundă, am spus.

Începusem să vorbesc la fel ca Knapp şi nu-mi plăcea.

— Dacă o cantitate importantă de aur ar fi expediată la Zürich şi depozitată într-un cont cifrat, practic unde ar merge?

— În subsoluri. Este o problemă din ce în ce mai mare pentru băncile de-aici. Au de ascuns toţi banii şi aurul ăsta şi nu mai au loc, iar legile municipale nu le permit să construiască imobile mai înalte, aşa că sunt nevoiţi să scormonească în pământ, ca popândăii.

— Pe sub Bahnhofstrasse.

— Exact.

— Dar n-ar fi mai convenabil să vândă aurul aici, să-l transforme în bani lichizi? Mărci germane, franci elveţieni sau orice altceva?

— Nu chiar. Guvernul elveţian este îngrozit de inflaţie, aşa că au fixat limite pentru sumele de bani gheaţă pe care le pot deţine străinii. Era chiar o limită de o sută de mii de franci pentru conturile străine.

— Aurul nu produce dobândă, aşa-i?

— Sigur că nu, spuse Knapp. Dar nimeni nu depune în băncile elveţiene ca să primească dobândă, pentru Dumnezeu. Ratele dobânzilor lor sunt, probabil, de unu la sută. Sau zero. Uneori, trebuie să *plăteşti* pentru privilegiul de a-ţi ţine banii aici. Nu glumesc. Multe bănci percep ceva în jur de 1,5 la sută pentru retrageri.

— Bine. Acum, uitându-te la aur, poţi spune de unde vine, nu-i aşa?

— De obicei. Aurul – genul de aur pe care îl foloseau băncile centrale drept rezerve monetare – se păstrează sub formă de lingouri, de regulă în greutate de patru sute de uncii[15] bucata. De obicei este aur cu trei de nouă, care înseamnă că este 99,9 la sută

[15] O uncie = 30,103 grame (n. tr).

aur pur. Şi de obicei este marcat, gravat cu numere de testare şi cu numere de serie.

Sosi chelnerul cu *kirschwasser*-ul lui şi Knapp îl luă fără să-şi dea seama de unde apăruse.

— Pentru fiecare zece lingouri de aur care se toarnă, unul este testat prin efectuarea unor găuri în şase locuri diferite de pe lingou, de unde se iau câteva miligrame de pilitură şi se verifică. Dar oricum, în cazul majorităţii lingourilor de aur, poţi spune de unde provin.

Chicoti şi sorbi gânditor din băutură.

— Ar trebui să încerci chestia asta. Chiar că ajunge să-ţi placă. Oricum, piaţa de aur este ciudată şi foarte tensionată. Îmi amintesc de vremea când, nu cu mult în urmă, piaţa aurului a sărit în aer. Sovieticii încercau să vândă un transport de lingouri de aur aici şi cineva a observat că unele dintre lingouri aveau „acvila ţarilor” pe ele. Spiriduşii au reacţionat imediat.

— De ce?

— Haide, isteţule. Asta se întâmplă de Crăciun, în 1990. Lingouri de aur cu vulturii Romanovilor pe ele! Guvernul lui Gorby era pe ducă şi îşi vindea aurul care-i mai rămăsese! Râcâia fundul sacului! Altfel ce motiv ar fi avut să intre în rezervele ţariste? Aşa că preţul aurului a sărit la cincizeci de dolari uncia.

Am încremenit în timp ce sorbeam din băutură şi am simţit cum mi se ridică sângele la cap.

— Şi pe urmă? am întrebat.

— Pe urmă, ce? Pe urmă, nimic. S-a dovedit a fi o păcăleală bine pusă la punct. O mică dezinformare financiară, foarte sofisticată, lansată de rusnaci. S-a constatat că amestecaseră intenţionat câteva vechi lingouri ţariste la grămadă. Au văzut cum înnebuneşte piaţa, aşa cum prevăzuseră că se va întâmplă, iar apoi s-au debarasat de aurul lor la preţul cel mai mare. Foarte deşteaptă treaba, este? Rusnacii nu erau complet tâmpiţi.

Timp de câteva clipe, am gândit în tăcere. Şi dacă nu fusese o dezinformare? mă întrebam. Şi dacă… Dar nu puteam să văd care era logica. În schimb, mi-am pus paharul jos şi am continuat, încercând să par cât de nepăsător puteam.

— Păi, aurul poate fi *spălat*?

Tăcu un moment.

— Da… sigur. Îl topeşti pur şi simplu – îl repurifici, îl retestezi, scapi de marcaje. Dacă vrei să păstrezi secretul în această privinţă, ai multă bătaie de cap ca să-l muţi şi să faci toate astea, dar se poate. Şi este ieftin. Aurul arde complet. Dar, Ben, nu înţeleg. Cauţi o încărcătură uriaşă de aur care aparţine unuia dintre clienţii tăi şi nu ştii *unde* este?

— E niţel cam complicat. Nu pot să te lămuresc mai mult. Spune-mi: când vorbeşti despre secretul băncilor elveţiene, la ce te referi? Cât de greu este să penetrezi acest secret?

— Ohoho, spuse Knapp. Îmi sună puţin a capă şi spadă.

M-am uitat urât la el şi mi-a răspuns:

— Nu-i uşor, Ben. Unele dintre cele mai venerate cuvinte din oraşul ăsta sunt „principiul confidenţialităţii” şi „libertatea schimbului valutar”. În traducere: dreptul inalienabil de a ascunde bani. Asta-i raţiunea existenţei lor. Banii sunt religia lor. Vreau să spun că, atunci când Huldryck Zwingli a început reformarea Zürich-

ului cu aruncarea tuturor statuilor catolice în Râul Limmat, s-a asigurat mai întâi că a salvat tot aurul din aceste statui şi l-a dat primăriei. A dat astfel naştere afacerilor bancare elveţiene.

Dar elveţienii – ei bine, trebuie să-i iubeşti. Sunt nebuni după secrete dacă nu atrag după ele încălcarea confidenţialităţii. Mafioţi, baroni ai drogurilor, dictatori corupţi ai lumii a treia, cu genţi pline de fonduri delapidate – elveţienii le apără secretul ca un preot dintr-un confesional. Dar nu uita, când naziştii au venit în timpul războiului şi au început să facă presiuni asupra lor, s-au schimbat imediat. Le-au dat naziştilor numele evreilor germani care aveau conturi elveţiene. Le place să lanseze mitul ăsta că au rezistat în faţa naziştilor, că au fost neclintiţi când au venit să pună mâna pe banii evreilor, dar nu ţine.

Mă rog, nu toate băncile, dar multe dintre ele. Basler Handelsbank a spălat banii naziştilor şi faptul ăsta este atestat de documente.

Ochii lui scrutau mulţimea, de parcă ar fi căutat pe cineva.

— Ascultă, Ben, umbli după acul în carul cu fân.

Am dat din cap şi am desenat ceva pe condensul care se făcuse pe pereţii paharului.

— Ei bine, am spus, am un nume.

— Un nume?

— Numele unui bancher, cred.

N-am spus că era un nume pe care Orlov îl gândise în legătură cu aurul din Zürich.

— Koerfer.

— Bravo, foarte bine, spuse el triumfător. De ce n-ai spus aşa de la început? Doctorul Ernst Koerfer, directorul Băncii din Zürich. Sau cel puţin asta era până acum aproape o lună.

— S-a pensionat?

— A murit. Atac de inimă sau aşa ceva. Deşi n-aş pune mâna în foc că *avea* inimă. Un ticălos în toată regula. Dar îşi conducea bine nava.

— Aha, am spus. Cunoşti pe cineva care lucrează acum la Banca din Zürich?

S-a uitat la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

— Haide, isteţule. Cunosc pe *toată lumea* din sistemul bancar elveţian. Asta mi-e meseria, omule. Noul director este un tip pe nume Eisler. Doctor Alfred Eisler. Dacă vrei, pot să-i dau un telefon, să-ţi aranjez o prezentare. Vrei?

— Da, am spus. Ar fi grozav.

— Nici o problemă.

— Mulţumesc, isteţule, am spus.

Procurarea unei arme în Elveţia s-a dovedit a fi o încercare mult mai grea decât mă aşteptasem. Relaţiile mele erau puţine sau, practic, nici nu existau. Îmi era teamă să iau legătura cu Toby sau cu cineva de la CIA; nu exista nimeni în care să am încredere. Dacă era absolut necesar, puteam să ajung la Truslow, dar calea asta trebuia evitată: cum puteam să fiu sigur că liniile de comunicare nu erau interceptate? Era mult mai bine să nu-l chem. În cele din urmă, după ce l-am mituit pe directorul unui magazin de articole sportive şi echipamente de vânătoare, am făcut rost de numele cuiva care m-ar

fi putut „ajuta”: cumnatul directorului care conducea, să vezi şi să nu crezi, un anticariat.

Am găsit magazinul la câteva blocuri mai încolo. Literele aurii din vitrină, care imitau vechea scriere germană tip *Fraktur*, spuneau:

BUCHHÄNDLER
ANTIQUITÄTEN UND MANUSKRIPTE

Un clopoţel montat deasupra uşii a sunat când am intrat, încăperea era mică şi întunecoasă, mirosind a mucegai şi umezeală, şi plină de izul de vanilie al copertelor vechi şi deteriorate ale cărţilor.

Rafturile înalte, negre, de metal, supraîncărcate cu grămezi de cărţi şi reviste îngălbenite, aşezate la întâmplare, ocupau practic fiecare centimetru pătrat disponibil de pe suprafaţa podelei. Un culoar îngust, lăsat între rafturi, ducea în spate spre un birou mic de stejar, dezordonat, acoperit cu teancuri înalte de ziare şi cărţi, la care stătea proprietarul. Acesta a strigat:

— Guten Tag!

Am dat din cap în semn de salut, m-am uitat atent în jur, ca şi cum aş fi căutat un volum anume, şi l-am întrebat în limba germană:

— Până când ţineţi deschis?

— Până la şapte, a răspuns el.

— O să mă întorc când o să am mai mult timp.

— Dar dacă aveţi doar câteva minute la dispoziţie, spuse el, am câteva achiziţii noi în camera din spate.

Se ridică, încuie uşa din faţă şi puse semnul „închis” în vitrină. Apoi mă conduse în spate, într-o cameră mică, dezordonată, ticsită cu teancuri înalte de cărţi, jerpelite, îmbrăcate în piele. În câteva cutii de pantofi avea o colecţie jalnic de mică de pistoale, cel mai bun dintre ele fiind un Ruger Mark II (un semiautomat bunicel, dar cu calibrul de numai 0,22), un Smith & Wesson şi un Glock 19. Am ales Glock-ul. Era un pistol care avusese o groază de probleme, cel puţin aşa mi-au spus prietenii mei de la Agenţie, dar mie mi-a plăcut întotdeauna. Preţul era exorbitant, dar la urma urmei asta era Elveţia.

În tot timpul cinei de la Agnes Amberg, pe Hottingerstrasse, nici unul dintre noi nu a discutat despre ceea ce ne apăsa atât de mult gândurile. Parcă am fi avut amândoi nevoie să ne detaşăm o vreme de tensiunile noastre şi, pentru scurt timp, să fim doar nişte turişti obişnuiţi. Cu mâinile bandajate, era greu şi dureros să tai carnea de pasăre.

Mergi pe urma aurului.

Acum aveam un nume şi o bancă. Eram cu câţiva paşi mai aproape.

O dată ce aveam o direcţie, o cale, puteam să aflu mai repede de ce fusese ucis Sinclair – adică ce conspiraţie trebuia să fie acoperită. Şi dacă epifania mea din miez de noapte era aievea sau nu.

Stăteam într-o tăcere mohorâtă. Apoi, înainte să pot spune ceva, Molly zise:

— Ştii, ăsta este un loc unde femeile n-au avut drept de vot până în 1969.

— Şi ce-i cu asta?

— Şi eu credeam că doar medicina din SUA nu le lua pe femei în serios. N-am să mai spun asta niciodată acum după ce am fost azi la doctor.

— Ai fost la doctor? am spus, deşi ştiam. În legătură cu stomacul?

— Da.

— Şi?

— Şi, a spus ea, împăturind cu grijă şervetul alb de pânză, sunt însărcinată. Dar ştiai asta.

— Da, am recunoscut. Ştiam.

44

Abia aşteptam să ne întoarcem la hotel, Molly şi cu mine. În bucuria – şi totodată groaza – descoperirii că ai zămislit o fiinţă umană, poate să fie ceva foarte excitant şi în noaptea aceea amândoi ne-am trezit, cu siguranţă, într-o dispoziţie amoroasă. Deşi Laura fusese însărcinată cu copilul nostru, nu ştiusem asta. Cât timp trăise. Aşa că mi se întâmplă pentru prima oară. În ceea ce o priveşte pe Molly – ei bine, timp de mai mulţi ani păruse a fi atât de pornită împotriva procreării, încât mă aşteptasem să fie morocănoasă şi chiar să vorbească despre felul cum ar putea să scape de copil, sau despre alte lucruri îngrozitoare de felul ăsta.

Dar nu. Era emoţionată, copleşită de bucurie. Avea vreo legătură cu recenta pierdere a tatălui? Posibil, dar cine putea cunoaşte cu adevărat felul cum lucrează subconştientul?

Smulgea hainele de pe mine înainte să fi închis uşa de la camera hotelului. Îşi trecea mâinile pe pieptul meu, pe sub curea, spre fese, apoi le strecura în faţă şi în tot timpul acesta mă săruta cu sălbăticie. I-am răspuns cu aceeaşi pasiune, trăgând de bluza ei de mătase crem, bâjbâind nerăbdător la nasturi (dintre care câţiva au sărit pe covor) şi băgându-mi mâinile înăuntru ca să-i mângâi sânii şi sfârcurile deja întărite. Apoi, aducându-mi aminte că mâinile mele erau arse şi bandajate, mi-am folosit limba în locul lor, plimbând-o în cercuri concentrice din ce în ce mai mici, în jurul sfârcurilor. S-a înfiorat. Cu umerii şi cu partea superioară a corpului – braţele mele tremurătoare erau întinse ca nişte gheare de homar prinse în ace – am împins-o pe spate, pe patul imens, şi am căzut deasupra ei. Dar nu se lăsa dominată atât de uşor. Ne-am luptat corp la corp, cu o agresivitate pe care n-o mai văzusem niciodată în felul în care făcuserăm dragoste înainte, dar care îmi producea o plăcere enormă. Chiar înainte de-a o pătrunde, suspină şi gemu, anticipând plăcerea.

După aceea am rămas unul lângă altul, bucurându-ne de trupurile noastre asudate, lipicioase, mirosind a mosc, şi de senzaţia de căldură plăcută, mângâindu-ne şi vorbind liniştit.

— Când s-a întâmplat? am întrebat.

Mi-am amintit că la scurtă vreme după ce am devenit telepatic am făcut dragoste şi că am fost amândoi atât de înfierbântaţi, încât ea nu-şi mai pusese diafragma. Dar asta se întâmplase prea de curând.

— Luna trecută, spuse ea. N-am crezut c-o să se întâmple ceva.

— Ai uitat?

— Pe jumătate.

Am zâmbit la subterfugiul ei, fără nici un fel de resentiment.

— Vezi tu, i-am spus, oamenii de vârsta noastră încearcă şi tot încearcă să procreeze, cumpără truse pentru ovulaţie, cărţi şi tot

felul de lucruri din astea. Şi la un moment dat îţi dai dramul, uiţi să-ţi pui diafragma o dată şi se întâmplă din greşeală.

Ea dădu din cap şi zâmbi enigmatic.

— Nu chiar numai din greşeală.

— Chiar mă miram.

Ridică din umeri.

— Ar fi trebuit să discutăm despre asta înainte?

— Probabil, am spus. Dar în ceea ce mă priveşte, totul este în regulă.

O nouă pauză, după care Molly spuse:

— Cum mai stai cu arsurile?

— Bine, am spus. Endorfinele naturale sunt nişte calmante grozave.

Ezită, de parcă îşi aduna curajul pentru a spune ceva important. Nu m-am putut opri să nu aud o propoziţie – *ce oribil era înainte* – şi apoi vorbi:

— Te-ai schimbat, nu-i aşa?

— Ce vrea să însemne asta?

— Ştii tu. Ai devenit ceea ce ai jurat că nu vei mai fi niciodată.

— Aşa trebuie, Mol. Chiar nu există o altă variantă.

Răspunsul ei fu rostit încet şi cu tristeţe.

— Nu, cred că nu. Dar deja eşti altfel – o simt. Pot s-o *intuiesc*. N-am nevoie de telepatie ca să văd asta – ei bine, e ca şi cum toţi anii ăştia petrecuţi în Boston ar fi fost complet şterşi cu buretele. Eşti din nou în vâltoarea lucrurilor. Iar asta nu-mi place. Mă sperie.

— Şi pe mine mă sperie.

— Ai vorbit în toiul nopţii.

— În somn?

— Nu, la telefon. Cu cine vorbeai?

— Cu Miles Preston, un reporter pe care îl cunosc. L-am întâlnit în Germania, la începutul carierei mele la CIA.

— L-ai întrebat ceva despre crahul de la bursa germană de valori.

— Şi eu care credeam că dormeai dusă.

— Crezi că are vreo legătură cu asasinarea lui tata?

— Nu ştiu. S-ar putea

— Ai descoperit ceva?

— Da, am spus. Îmi amintesc că mi-ai spus ceva în timp ce pluteam în ţara viselor, la Greve.

— Cred că acum înţeleg de ce mi-a lăsat tata scrisoarea aceea de împuternicire.

— Ce tot vorbeşti?

— Îţi aminteşti de documentul pe care mi l-a lăsat prin testament? Era titlul de proprietate pentru casă, titlurile şi acţiunile lui şi acel ciudat „instrument” financiar, cum îi tot spuneau avocaţii, prin care mă împuternicea să dispun de toate drepturile de folosinţă a bunurilor lui din străinătate şi din ţară.

— Aşa e. Şi?

— Ei bine, asta n-ar fi avut rost în cazul conturilor lui din ţară, care îmi revin automat. În ceea ce priveşte conturile *din străinătate*, unde legile bancare sunt atât de diferite, o scrisoare ca asta s-ar dovedi foarte utilă.

— În special în cazul unui cont elveţian.

— Exact.

Se ridică din pat şi se duse la debara, deschise o valiză şi scoase un plic.

— Instrumentul financiar, mă anunţă ea.

Scotoci niţel mai mult şi dădu la iveală cartea pe care, din anumite motive, tatăl ei mi-o lăsase moştenire, prima ediţie a memoriilor lui Allen Dulles, *Arta informaţiilor*.

— La ce naiba ai mai adus şi asta? am întrebat.

N-a răspuns. În schimb, s-a întors în pat şi a pus ambele lucruri cu grijă pe cearşafurile răvăşite.

Apoi a deschis cartea. Coperta pe care predomina culoarea gri era neatinsă şi cotorul cărţii a trosnit în timp ce a deschis-o la mijloc. Probabil că mai fusese deschisă de câteva ori până atunci. Poate doar o dată, când legendarul domn Dulles îşi scosese stiloul Waterman şi caligrafiase pe pagina de titlu, cu cerneală albastru-închis, cu scrisul său ordonat: „Pentru Hal, cu cea mai profundă admiraţie, Allen”.

— Ăsta a fost singurul lucru pe care ţi l-a lăsat tata, spuse ea. Şi multă vreme m-am întrebat de ce.

— Şi eu.

— Te iubea. Cu toate că era mereu cumpătat, nu era niciodată meschin. Şi m-am întrebat de ce ţi-a lăsat doar cartea asta. Îi cunoşteam destul de bine felul de-a gândi – era un jucător. Aşa că, atunci când mi-au dat voie să-mi împachetez lucrurile, am adunat toate documentele pe care mi le lăsase tata şi m-am hotărât să iau asta cu mine şi să mă uit cu atenţie prin ea, după vreun fel de semn – e genul de lucruri pe care le făcea pentru mine când eram mică, îmi însemna cărţile ca să fiu sigură că nu scăpam pasajele importante. Şi am descoperit.

— Ce?

M-am uitat la locul pe care mi-l arăta. La pagina 73, care se ocupa de coduri, cifruri şi analiza criptogramelor, expresia „Codul Roz” era subliniată în text. Lângă ea, scris uşor cu creionul, era „L2576HJ”.

— Ăsta este şaptele lui, explică ea. Şi cu siguranţă este doiul lui. Şi J-ul lui.

Am înţeles imediat. „Codul Roz” însemna în realitate Codul Onix; era limpede că Dulles nu dorise să deconspire numele adevărat. Codul Onix era o carte de coduri, legendară în timpul Primului Război Mondial, pe care Agenţia o moştenise de la serviciul diplomatic al SUA. Încă mai lâncezea pe acolo, deşi era rareori folosită, de vreme ce fusese descifrată de mult. L2576HJ era o expresie codificată.

Hal Sinclair îi lăsase lui Molly mijloacele legale de acces la cont.

Iar mie îmi lăsase numărul de cont. Numai de l-aş putea decodifica.

— Încă ceva, spuse ea. Pagina de dinainte.

Îmi arătă cu degetul. În capul paginii 72 era un şir de cifre, 79648, pe care Dulles le citase, pentru cititorul de rând, ca exemplu de felul cum lucrau codurile. Era subliniat uşor cu creionul, iar lângă el Sinclair scrisese tot cu creionul „R2”.

R2 se referea la o carte de coduri de o dată mult mai recentă, pe care n-o folosisem niciodată. Am presupus că 79648 era un cod

care s-ar traduce printr-un alt şir de numere (sau poate litere) când se aplica acel cod R2.

Aveam nevoie de informaţii despre codurile de la CIA, dar nu puteam risca să-mi fac cunoscute intenţiile. Aşa că am dat un telefon unui prieten din Agenţie, pe care îl cunoscusem în timpul zilelor petrecute la Paris şi care se retrăsese în urmă cu câţiva ani şi preda ştiinţele politicii în Erie, Pennsylvania. Îl salvasem de două ori – o dată dintr-un filaj pe timp de noapte, care ieşise prost, şi o dată în mod birocratic, scoţându-l basma curată din ancheta care urmase.

Îmi era dator vândut şi a acceptat fără ezitare să telefoneze la un prieten de-al lui de încredere, care era încă în Agenţie, şi să-l roage, ca o favoare pentru un prieten vechi, să facă o plimbare rapidă la arhivele criptografice de jos. De vreme ce o carte de coduri veche de trei sferturi de secol nu prea mai era o chestiune de securitate naţională, sursa prietenului meu i-a citit o serie de coduri. Pe urmă m-a sunat la telefonul public de lângă hotel şi mi le-a citit.

În cele din urmă am avut în mână numărul de cod.

Oricum, al doilea cod era o nucă mai greu de spart. Cartea nu era în arhiva criptografică („Cripta”, cum i se spunea) fiindcă era încă folosită.

— O să fac tot ce pot, îmi spuse prietenul meu din Erie.

— Te sun eu, am răspuns.

Am căzut pe gânduri. M-am uitat prin memoriile lui Dulles. Începuse capitolul „Coduri şi cifruri” cu acel faimos îndemn sever al lui Henry Stimson, secretar de stat în 1929: „Domnilor, nu citiţi unul corespondenţa celuilalt”.

Sigur că greşea şi Dulles se străduise din răsputeri să sublinieze acest lucru. Fiecare persoană din lumea spionajului citea corespondenţa celuilalt şi orice altceva mai putea. Poate că, la urma urmei, spionii nu erau deloc nişte domni.

Şi mă întrebam ce dracu’ ar fi declarat Henry Stimson despre domnii care îşi citeau unul altuia *gândurile*.

Am sunat din nou în Erie cu o oră mai târziu. Prietenul mi-a răspuns după primul apel. Vocea lui era diferită, reţinută.

— N-am putut să fac rost de cod, spuse el.

— Ce vrei să spui? Îl descoperise cineva?

— Este dezactivat.

— Cum?

— Dezactivat. Toate exemplarele au fost scoase din circulaţie.

— De când?

— De ieri. Ben, despre ce este vorba?

— Îmi pare rău, am spus, simţind o gheară în piept. „Înţelepţii”. Trebuie să fug. Mulţumesc.

Şi am închis.

În dimineaţa următoare, am mers pe Bahnhofstrasse, Ia câteva case mai încolo de Paradeplatz, până am găsit numărul corect de stradă. Majoritatea băncilor îşi aveau sediul la niveluri superioare ale clădirilor, deasupra magazinelor moderne.

În ciuda numelui său pompos, Banca din Zürich era mică, deţinută de o singură familie şi foarte discretă. Intrarea sa era ascunsă pe o străduţă laterală de lângă Bahnhofstrasse, din apropierea unui *Konditorei*. O plăcuţă de alamă anunţa simplu *B. Z. et Cie.* Dacă trebuia să întrebi, nu era treaba ta să ştii.

Am intrat în hol şi, în timp ce făceam asta, am simţit o mişcare în spatele nostru. M-am întors repede încordându-mă şi am văzut că era doar cineva, probabil un locuitor al Zürich-ului, care trecea pe acolo. Înalt, foarte slab, într-un costum gri-albăstrui, era fără îndoială un bancher sau un proprietar de magazin care mergea la lucru; m-am destins şi, cu braţul în jurul lui Molly, am intrat în hol.

Însă ceva îmi stăruia în minte şi m-am uitat din nou în spate, dar proprietarul de magazin dispăruse.

Era din cauza figurii. Palidă, extrem de palidă, cu cearcăne mari, alungite şi galbene sub ochi, buze palide, subţiri, şi păr rar, blond, pieptănat drept, spre spate.

Părea izbitor de familiar, nu exista nici o îndoială.

Şi pentru o clipă mi-am adus aminte de după-amiaza ploioasă a împuşcăturilor de pe Marlborough Street din Boston, de trecătorul înalt, uscăţiv…

El era. Timpul de reacţie fusese supărător de lent, dar acum eram foarte sigur. El era. Acelaşi bărbat din Boston era acum aici, în Zürich.

— Ce e? a întrebat Molly.

M-am întors şi am mers mai departe.

— Nimic, am spus. Hai. Avem treabă.

45

— Ce este, Ben? întrebă ea speriată. Era cineva acolo?

Dar, înainte să mai poată spune ceva, o voce de bărbat se auzi prin interfon, rugându-ne să spunem cu ce treburi veniserăm.

I-am spus numele adevărat.

Receptorul a răspuns cu o foarte uşoară urmă de respect.

— Vă rog să intraţi, domnule Ellison. *Herr Direktor* Eisler vă aşteaptă.

John Knapp crescuse în ochii mei; era clar că avea ceva relaţii pe-aici.

— Vă rog să aveţi grijă să nu păstraţi obiecte de metal asupra dumneavoastră, ne-a rugat vocea fără trup. Chei, bricege, orice număr important de monede. Le puteţi pune pe toate spre păstrare în acest sertar.

Un sertăraş ţâşni din perete. Amândoi ne-am debarasat de monede, chei şi alte fleacuri şi le-am pus în sertar. O operaţiune impresionantă şi minuţios făcută, mi-am zis.

S-a auzit un bâzâit slab şi uşile din faţa noastră au fost descuiate electronic. M-am uitat în sus la două camere de supraveghere mici, japoneze, montate lângă tavan, şi am păşit cu Molly intr-o cămăruţă unde am aşteptat să se deschidă electronic al doilea set de uşi.

— N-ai armă, nu-i aşa? şopti Molly.

Am clătinat din cap. Al doilea set de uşi s-a deschis şi am fost întâmpinaţi de o femeie tânără, blondă, urâtă, puţin cam mătăhăloasă, ce purta ochelari mari, cu rame de oţel, care pe oricine ar fi arătat probabil modern. S-a prezentat drept asistenta personală a lui Eisler şi ne-a condus pe un coridor acoperit cu mochetă gri. M-am oprit puţin în camera de toaletă şi apoi m-am alăturat celor două femei.

Biroul doctorului Alfred Eisler era mic şi simplu, lambrisat cu lemn de nuc. Câteva pasteluri în acuarelă, încadrate în rame de lemn natur, împodobeau pereţii şi cam asta era tot. Nimic din obiectele decorative la care mă aşteptasem – carpete orientale, pendule vechi, mobilă de mahon. Biroul directorului era o masă simplă, din sticlă şi crom, pe care era ordine. În faţa biroului erau două fotolii aparent confortabile, din piele albă, în stil suedez modern, şi o canapea îmbrăcată tot în piele albă.

Eisler era destul de înalt, cam de înălţimea mea, dar ceva mai corpolent, şi purta un costum negru din lână. Avea în jur de patruzeci de ani, o faţă rotundă, fălcoasă, ochi înfundaţi în orbite şi urechi mari, clăpăuge. Avea cute adânci în jurul gurii, de-a lungul frunţii şi între sprâncene. Era complet chel şi îi lucea chelia. Eisler era o apariţie captivantă, dacă nu chiar puţin sinistră.

— Doamnă Sinclair, spuse el, luându-i mâna lui Molly.

Ştia cine trebuia să stea cu adevărat în centrul atenţiei: nu soţul, ci soţia, moştenitoarea legală a contului cifrat al tatălui ei, după cum spuneau clauzele legii bancare elveţiene. Se înclină uşor.

— Domnule Ellison.

Vocea lui Eisler era joasă, bubuitoare, *basso profondo*; accentul lui era un amestec de germană elveţiană şi engleză cultivată de la Oxbridge.

Ne-am instalat în fotoliile de piele albă; s-a aşezat cu faţa spre noi, pe canapea. Am făcut prezentările şi i-a spus secretarei să aducă o tavă cu cafea pentru fiecare. În timp ce vorbea, cutele care îi brăzdau fruntea se adânceau mai mult şi gesticula cu mâinile manichiurate într-un fel atât de delicat, încât păreau aproape feminine.

Zâmbi forţat, ca să arate că discuţia începuse; ce doream? întreba expresia lui.

Am scos documentul de împuternicire semnat de tatăl lui Molly şi i l-am înmânat.

Se uită la el, apoi îşi ridică privirea.

— Cred că doriţi să aveţi acces la contul cifrat.

— Aşa este, spuse Molly, cu tonul unui om de afaceri.

— Sunt câteva formalităţi, se scuză el. Trebuie să vă confirmăm identitatea, să vă verificăm semnătura şi altele de felul ăsta. Cred că aveţi referinţe bancare în Statele Unite?

Molly aprobă din cap cu superioritate şi scoase un set de hârtii care conţineau toate informaţiile de care avea nevoie. Eisler le luă, apăsă pe un buton ca să-şi cheme secretara şi îi dădu hârtiile.

Nici nu trecură cinci minute de conversaţie generală – despre Kunsthaus şi alte locuri de vizitat din Zürich – că se şi auzi soneria telefonului. Eisler ridică receptorul, spuse *Ja*, ascultă câteva secunde şi puse receptorul înapoi în furcă. Un alt zâmbet forţat.

— Miracolul tehnologiei faxului, spuse el. Procedura asta ne lua atât de mult timp înainte. Dacă vreţi…

Îi înmână lui Molly un pix şi un suport de latex pe care era o singură foaie de hârtie, cu antetul Băncii din Zürich, şi o rugă să scrie numărul de cont cu cuvinte – semnătura numerică – pe linia gri din centrul paginii.

După ce Molly termină de scris numărul de cont pe care tatăl ei îl codificase cu atâta grijă, Eisler îşi chemă secretara din nou, îi dădu hârtia şi mai sporovăi un timp, în vreme ce scrisul ei era scanat optic, explică el cu volubilitate, şi comparat cu specimenul de semnătură transmis de banca noastră din Boston prin fax.

Telefonul sună din nou; îl ridică, spuse *Danke* şi închise. Un moment mai târziu, secretara lui se întoarse cu un dosar gri care purta numărul 322069.

Era clar: trecuserăm de primul obstacol. Numărul de cont era corect.

— Acum, spuse Eisler, ce anume pot să fac pentru dumneavoastră?

În mod deliberat alesesem locul care era mai aproape de el. M-am aplecat în faţă şi m-am concentrat.

Mi-am eliberat mintea. Am profitat de momentul de linişte. M-am concentrat profund.

Se auzea ceva. Normal, în germană, un potop de propoziţii.

— Vă rog? spuse el, privindu-mă cum stăteam cu capul plecat şi cu fruntea încruntată.

Nu era suficient ca să merg mai departe. Învăţasem limba germană, trecusem printr-un curs intensiv când eram la Fermă, dar Eisler gândea prea repede pentru mine.

Nu puteam s-o fac.

Am spus:

— Am vrea să ştim ce sumă este în cont.

M-am aplecat din nou spre el, am încercat, m-am *concentrat*, am încercat să scot ceva din şuvoiul de germană, *orice* puteam înţelege şi de care să mă agăţ.

— Nu am voie să discut detaliile, spuse Eisler zeflemitor. Oricum, nu ştiu.

Şi atunci am auzit un cuvânt. *Stahlkammer*.

Fără discuţie, acesta era cuvântul care îmi atrăsese atenţia. *Stahlkammer*.

Subsolul.

Am spus:

— Există un spaţiu la subsol care corespunde acestui cont, am dreptate?

— Da, domnule, recunoscu el, există. Unul chiar foarte mare, ca să vă spun drept.

— Vreau să am acces la el imediat.

— Cum doriţi, spuse el. Sigur, imediat.

Se ridică de pe canapea. Capul lui chelios strălucea în luminile mici, ascunse în tavan.

— Presupun că aveţi combinaţia codului de acces.

Molly se uită la mine, semnalându-mi că era pe dinafară.

— Cred că este aceeaşi ca şi la numărul de cont, am spus.

Eisler râse brusc şi apoi se aşeză din nou.

— Chiar că nu ştiu. Deşi, din motive de securitate, îi sfătuim clar pe clienţii noştri să nu facă aşa ceva. Şi oricum, nu este acelaşi număr de cifre.

— S-ar putea să-l avem, am spus. Sunt sigur că-l avem undeva. Tatăl soţiei mele ne-a lăsat o grămadă de hârtii şi note. Ne puteţi da o mână de ajutor? Câte cifre are codul?

Se uită în jos, la dosar.

— Mă tem că nu vă pot spune.

Dar am auzit, de câteva ori, un număr pe care îl gândea, dar pe care, sfidător, *nu* îl spunea, ci îl articula undeva, în centrul vorbirii din creierul lui… *Vier…*

Asta însemna patru cifre?

Am spus:

— Poate să fie un cod din patru cifre?

Râse din nou şi ridică din umeri: jocul era amuzant, spunea limbajul trupului său, dar acum am terminat.

— Este un cont cifrat pe care îl administrăm şi de care avem grijă, explică el cu răbdare, de parcă vorbea cu un copil înapoiat mintal. Legea vă permite să retrageţi sau să transferaţi acele fonduri, după cum doriţi. Dar mai există un loc la subsol, în realitate o boxă de depozitare sigură, pe care avem datoria s-o păstrăm în siguranţă. Nu avem acces la ea. Nu avem niciodată, în afară de cazurile deosebite. Aşa cum a stipulat răposatul domn Sinclair, pentru a deschide boxa este nevoie de un cod de acces.

— Atunci, ni-l puteţi da dumneavoastră, spuse Molly, punându-şi la bătaie toată mândria.

— Îmi pare rău, dar nu pot.

— Ca moştenitor legal al contului lui, vă cer s-o faceţi.

— Dacă aş putea, vi l-aş da cu plăcere, spuse Eisler. Dar, conform termenilor acordului încheiat aici, nu pot.

— Dar…

— Îmi pare rău, spuse bancherul cu hotărâre. Mă tem că nu este posibil…

— Sunt moştenitorul legal al *întregii* averi a tatălui meu, spuse Molly cu indignare.

— Îmi pare foarte rău, spuse Eisler imperturbabil. Sper din tot sufletul că nu aţi bătut atâta drum până aici din… Boston, nu-i aşa? – ca să aflaţi asta. Un simplu telefon v-ar fi economisit timpul şi cheltuielile.

Stăteam în linişte, abia ascultând acest schimb de cuvinte, trăgând absent fermoarul de la mapa mea de piele.

Şi atunci am auzit iar:… *Vier…* şi apoi un şir de alte numere. *Acht… Sieben…* L-am privit cum studia dosarul şi apoi, unul după altul, foarte clar, am auzit:

Vier… Acht… Sieben… Neun… Neun.

— Vedeţi, doamnă Sinclair, spuse bancherul cu voce tare, acesta este un sistem de dublă parolă, proiectat…

— Da, l-am întrerupt.

Răsfoind prin notele din mapa mea, m-am prefăcut că examinez atent o foaie de hârtie.

— E aici. Îl avem.

Eisler se opri, dădu din cap şi apoi mă măsură cu suspiciune.

— Excelent, spuse el, în timp ce rosteam numerele. Conform termenilor stabiliţi de proprietarii acestui cont, acum că aveţi acces la el, contul trece din regim pasiv în regim activ…

— Proprietari? l-am întrerupt. Sunt mai mulţi de unu?

— Da, domnule, este un cont cu dublă semnătură. Ca beneficiar legal, soţia dumneavoastră este unul dintre proprietari.

— Cine este celălalt proprietar? întrebă ea.

— Nu pot să vă dezvălui acest lucru, spuse Eisler, scuzându-se şi în acelaşi timp arborând un aer dispreţuitor. Este nevoie de încă o semnătură. Ca să fiu foarte sincer, nu cunosc identitatea celuilalt proprietar. Când al doilea proprietar se va prezenta la noi cu codul de acces, şirul de numere va fi introdus în calculatoarele noastre. Semnătura coproprietarului este codificată în baza de date şi atunci când se introduce codul real, semnătura apare grafic. Acesta este sistemul nostru de securitate bancară prin care ne asigurăm că nimeni din personalul băncii nu poate fi implicat într-o eventuală plângere depusă împotriva noastră.

— Şi ce înseamnă asta? vru să ştie Molly.

— Înseamnă, spuse Eisler, că aveţi dreptul legal de a vizita boxa şi de a lua cunoştinţă de conţinutul ei. Dar fără împuternicirea celui de-al doilea proprietar nici nu puteţi transfera, nici nu puteţi retrage conţinutul.

Doctor Alfred Eisler ne-a condus într-un lift înghesuit, care coborî mai multe etaje. Coboram sub Bahnhofstrasse, explică el, la subsol.

Am ieşit într-un coridor scurt, cu mochetă gri: o cuşcă mărginită de bare de oţel. La capătul coridorului stătea un gardian solid, îmbrăcat într-o uniformă verde-oliv. Dădu din cap spre directorul băncii, apoi deschise uşa grea de oţel.

Nici unul dintre noi nu a vorbit în timp ce intram pe uşă şi porneam pe un alt coridor mărginit cu bare de oţel, până când am ajuns la o zonă mică, închisă, notată cu *Sieben*. Barele de oţel formau trei dintre pereţii cuştii. Celălalt perete era în întregime din metal, făcut dintr-un fel de crom sau oţel vopsit. În centrul său era o roată de metal enormă cu şase spiţe; evident, mecanismul prin care peretele de metal se putea deschide.

Eisler scoase o cheie de pe inelul prins la cureaua lui şi descuie cuşca.

— Vă rog să vă aşezaţi, spuse el, indicând o măsuţă gri de metal din mijlocul cuştii, la care erau două scaune.

În mijlocul mesei era un telefon bej, de birou, fără butoane, cu un mic ecran negru şi tastatură electronică.

— În cod, spuse bancherul, se stipulează că nici un funcţionar al băncii nu are voie să rămână în această zonă în timp ce se face combinaţia de numere. Introduceţi numerele codului de acces încet, verificând ecranul, ca să fiţi siguri că nu aţi greşit. Dacă aţi greşit, aveţi voie să mai faceţi o încercare. Dacă daţi greş, mecanismul electronic de blocare intră în funcţiune. Accesul nu va mai fi permis timp de cel puţin douăzeci şi patru de ore.

— Înţeleg, am spus. Ce se întâmplă după ce-am introdus codul de acces?

— În acel moment, explică Eisler, arătând spre roata cu şase spiţe, boxa se va debloca electronic şi atunci răsuciţi roata Este mult mai simplu decât pare, nu vă temeţi. Iar uşa boxei se va deschide.

— Şi după ce terminăm? întrebă Molly.

— După ce-aţi terminat de cercetat conţinutul sau dacă sunt probleme, vă rog să mă chemaţi ridicând pur şi simplu receptorul.

— Mulţumesc, spuse Molly, în timp ce doctorul Eisler pleca.

Am aşteptat un moment, până când am auzit a doua ușă de oţel închizându-se.

— Ben, şopti Molly, ce dracu’ facem?

— Răbdare.

Încet şi cu grijă – degetele mele bandajate aveau o dexteritate redusă – am tastat 48799, privind cum fiecare număr apărea în cifre roşii, electronice, pe micul ecran negru. După ce am tastat şi ultimul 9, s-a auzit un sunet hârşâit, mecanic, de parcă se rupsese un sigiliu.

— Asta e, am spus.

— Abia dacă mai pot respira, spuse Molly, cu vocea întretăiată.

Am mers împreună spre roată şi am răsucit-o. Se mişca uşor în mâinile noastre, în sensul acelor de ceasornic. Şi o porţiune mare din zidul de oţel s-a deschis.

Nişte becuri slabe, fluorescente, luminau interiorul boxei care, din câte vedeam, era foarte mică, o adevărată dezamăgire. Pereţii neregulaţi de cărămidă ai camerei interioare erau probabil de doi metri pe doi. Era complet goală.

Dar la a doua privire mi-am dat seama că ochii noştri fuseseră înşelaţi de o iluzie optică.

Ceea ce la început păreau să fie pereţii interiori de cărămidă ai boxei, aşezaţi şi îmbinaţi cu stângăcie, puteau fi văzuţi acum, pe măsură ce ochii ni se obişnuiau cu lumina insuficientă, drept altceva, total diferit.

Nu erau cărămizi. Erau lingouri de aur, de un galben mat, cu o tentă roşcată.

Boxa spaţioasă era umplută – aproape în întregime, de la podea la tavan – cu lingouri de aur.

46

— Doamne, şopti Molly.

N-am putut să fac altceva decât să rămân cu gura căscată. Înaintam încet, aproape cu prudenţă, în încăpere, spre pereţii de aur solid. Nu sclipeau sau străluceau, după cum şi-ar putea închipui cineva. Culoarea care predomina era un galben mai ca muştarul, dar la o privire mai atentă am văzut că unele dintre lingourile înghesuite acolo erau de un galben-deschis ca untul (nou şi cu o puritate de aproape sută la sută), iar altele erau de un galben-roşcat, ceea ce indica prezenţa impurităţilor de cupru: probabil că fuseseră turnate din monede de aur şi bijuterii topite. Fiecare lingou era marcat la capăt cu numere de serie lungi.

Dacă nu ar fi fost nuanţele întunecate de galben şi patina delicată, aceste lingouri de aur ar fi putut fi luate drept cărămizi stivuite cu grijă, de felul celor pe care puteai să le găseşti pe orice şantier de construcţii.

Multe erau zgâriate şi ciobite; acestea existaseră în Rusia de un secol sau chiar mai mult. Ştiam că unele fuseseră furate de la armatele lui Hitler de către trupele victorioase ale lui Stalin; majoritatea preveniseră din minele Uniunii Sovietice. Marginile mai multora dintre ele erau crestate: urmele de testare. Lingourile mai noi aveau o formă trapezoidă, dar majoritatea erau dreptunghiulare.

— Iisuse, Ben, spuse Molly, întorcându-se spre mine.

Faţa ei era îmbujorată, iar ochii mari.

— Ai vreo idee?

Fără să ştiu de ce, vorbea în şoaptă.

Am dat din cap.

S-a dus să ridice unul dintre lingouri, dar nu a reuşit. Era prea greu. Cu ambele mâini, a izbutit să-l ridice. După câteva secunde, l-a aşezat peste celelalte. S-a auzit un zgomot înfundat. Apoi şi-a vârât unghia degetului mare în el.

— Este adevărat, nu-i aşa? spuse ea.

Am aprobat din cap, fără să spun nimic. Eram nervos, fireşte, şi emoţionat, speriat, iar sângele meu era plin de adrenalină.

Există o observaţie celebră, făcută de Vladimir Ilici Lenin: „Când vom obţine victoria la scară mondială, cred că vom folosi aurul ca să construim spălătoare pe străzile unora dintre cele mai mari oraşe ale lumii.”.

Greşise din mai multe puncte de vedere.

Mai potrivită este părerea poetului roman Plaut, care a trăit cu două sute de ani înainte de Hristos: „Urăsc aurul; i-a convins pe mulţi oameni, în multe situaţii, să facă rău.”.

Foarte adevărat.

Am fost întrerupt din meditaţiile mele când am văzut-o pe Molly lăsându-se pe podeaua de beton, cu spatele rezemat de

peretele din lingouri de aur. Energia părea să se fi scurs din corpul ei. Nu leşinase, dar parcă era ameţită.

— Cine este celălalt proprietar? întrebă ea calm.

— Nu ştiu, am recunoscut.

— Nu ghiceşti?

— Nici măcar asta. Încă.

Îşi înfăşură braţele în jurul genunchilor şi îi strânse la piept.

— Cât o fi?

— Cum?

— Aur. Cât aur o fi aici?

Îşi ţinea ochii închişi.

Am trecut în revistă camera. Şirul avea în jur de doi metri şi jumătate înălţime. Fiecare lingou era lung de douăzeci şi cinci de centimetri, lat de opt centimetri şi gros de doi centimetri şi jumătate.

Mi-a luat ceva timp, dar am numărat 526 de şiruri, fiecare înalt de doi metri şi jumătate. Ceea ce însemna 1315 metri liniari.

Adică… 37879 de lingouri de aur.

Calculasem bine?

Mi-am amintit că odată citisem un articol despre Banca Rezervei Federale din New York. Mi l-am adus în memorie. Trezoreria aurului federal, care avea o lungime cât jumătate dintr-un teren de fotbal, deţinea aur în valoare de circa 126 de miliarde de dolari, dacă socoteai uncia la 400 de dolari, preţul pieţei. Nu ştiam la cât se vindea aurul când Orlov şi Sinclair goliseră trezoreria naţională a sovieticilor, dar 400 de dolari uncia suna destul de corect pentru a face un calcul.

Ba nu. Nu mergea.

Bun. Cel mai mare compartiment din trezoreria federală avea un perete de aur lat de patru metri şi înalt de patru pe cinci metri şi jumătate adâncime. Asta însemna 107000 lingouri. În valoare de 17 miliarde de dolari.

Capul mi se învârtea de atâtea socoteli. Volumul de aici era cam o treime din acela.

M-am întors la socoteala mea iniţială de 37879 lingouri de aur. Aurul nu se vindea acum la 400 de dolari uncia, ci mai degrabă la 330 de dolari. Bun. La 330 de dolari uncia, un lingou de aur de patru sute de uncii valora 132000 de dolari.

Ceea ce ne ducea la…

Cinci miliarde de dolari.

— Cinci, am spus.

— Cinci *miliarde*?

— Chiar aşa.

— Nici măcar nu pot să concep, spuse Molly. Stă aici, stivuit – mă sprijin de el – şi nu *concep* că pot exista cinci miliarde de dolari – şi toţi ai mei…

— Nu.

— Jumătate din ei?

— Nu. Aparţin Rusiei.

Mă fixă cu o privire rece, apoi spuse:

— N-ai nici un haz.

— Ai dreptate. Dar a spus zece, am întrerupt-o.

— Ce?

— Poate că aici sunt cinci miliarde. Orlov mi-a vorbit despre *zece*.

— Atunci a greşit. Sau poate că te-a minţit.

— Sau jumătate din ei au dispărut.

— Au *dispărut*? Ce vrei să spui, Ben?

— Am crezut că în sfârşit am găsit aurul, am meditat cu voce tare. Şi am găsit doar o parte din el.

— Ce-i asta? spuse ea, tresărind.

— Ce?

Strivită într-o crăpătură dintre două şiruri verticale de aur, la nivelul podelei, era un pliculeţ pătrat, de culoare ocru.

— Ce dracu'…? spuse ea, trăgând de el.

Ieşi uşor.

Cu ochii mari, întoarse plicul pe o parte şi pe alta, văzu că nu scria nimic pe nici una dintre părţi şi îl rupse cu grijă la partea de sus.

Era o carte poştală cu margini albastre – o carte poştală de corespondenţă de la Tiffany, după cât se părea – care purta numele lui Harrison Sinclair, scris cu litere mari în partea de sus.

În mijlocul cărţii poştale era notat ceva, cu scrisul tatălui lui Molly.

— E… începu Molly, dar am întrerupt-o.

— Nu spune cu voce tare. Arată-mi.

Două rânduri.

Primul era: „Căsuţa poştală 322. Banque de Raspail".

Al doilea: „Boulevard Raspail, 128, Paris 7e".

Asta era tot. Numele şi adresa unei bănci din Paris. Un număr de căsuță poştală, probabil o cutie de depozitare sigură. Pentru ce? Ce trebuia să însemne asta? Practic, cutii în cutii; la asta se redusese toată treaba.

— Ce…? spuse ea.

— Hai, am spus nerăbdător, băgând cartea poştală în buzunar. Hai să mai avem o discuţie cu Eisler.

47

După cum spune Plutarh în *Vieţile* sale, „Un om mort nu poate să muşte”. Şi cred că John Dryden a fost cel care a scris în urmă cu câteva secole: „Morţii nu spun poveşti”.

S-au înşelat amândoi. Hal Sinclair continua să spună poveşti la multă vreme după înmormântare, poveşti care rămâneau învăluite în mister.

Vechiul şi sclipitorul spion de mare clasă Harrison Sinclair fusese o surpriză pentru sute de oameni de-a lungul celor şase decenii petrecute pe acest pământ – prieteni şi asociaţi, superiori şi subordonaţi, duşmani din toată lumea şi de la Langley. Chiar şi după moartea lui se părea că surprizele, încâlcelile şi contrariile nu se opreau. Cine s-ar fi aşteptat la atâtea de la un mort?

Cât timp Molly şi cu mine am avut o discuţie rapidă, în șoaptă, asistenta personală a lui Eisler ne-a aşteptat pe coridor, lângă boxă. O chemaserăm noi înşine şi am cerut să-l vedem pe director imediat.

— Este vreo problemă? întrebă ea şi chipul ei era plin de îngrijorare.

— Da, spuse Molly, dar nu mai dădu alte detalii.

— Vom fi bucuroşi să vă ajutăm pe cât ne stă în putere, spuse ea, conducându-ne în lift şi sus în biroul lui Eisler.

Era eficienţa întruchipată, dar rezerva ei elveţiană se mai topise întrucâtva: ciripea cu familiaritate, de parcă în ultima jumătate de oră deveniserăm prieteni la cataramă.

Molly conversă politicos cu ea, în timp ce eu rămâneam tăcut. În buzunarul drept din față, am pipăit Glock-ul.

Nu era floare la ureche să intri într-o bancă şi să treci cu aşa ceva printr-un detector de metale, iar pentru asta trebuia să mulţumesc pregătirii mele de la CIA. O cunoştinţă oarecare de la Agenţie, Charles Stone (a cărui poveste extraordinară sunt sigur că vă este cunoscută), mi-a descris odată cum trecuse cu un pistol Glock prin poarta de securitate a unei linii aeriene de pe aeroportul Charles de Gaulle din Paris. În cea mai mare parte, dar nu în întregime, Glock-ul este făcut din plastic, iar Stone (într-un fel ingenios, cred eu) a demontat pistolul în bucăţi, a pus piesele mici de metal într-o trusă de bărbierit soioasă, iar piesele mai mari de metal în rama unui geamantan pentru haine – amândouă au fost trecute prin aparatul cu raze X pentru bagaje – iar piesele din plastic le-a ţinut asupra lui.

Din nefericire, tehnica lui Stone n-ar fi mers aici pentru că n-am avut plăcerea de-a face față unui detector de metale şi unui aparat de raze X pentru bagaje. Totul trebuia să fie asupra mea şi fără îndoială că arma ar fi declanşat alarmele.

Aşa că am aplicat o metodă proprie, profitând de o anomalie existentă la toate detectoarele de metal. Aceste maşini nu sunt nici pe departe la fel de sensibile la extremităţi cum sunt în centrul

câmpului. Iar Glock-ul este făcut dintr-o cantitate relativ mică de oţel. De aceea, ce aveam de făcut era să leg pistolul de un fir lung de nailon prins de cureaua mea şi care trecea printr-o gaură mică pe care o făcusem în buzunarul din dreapta față al pantalonilor. Pistolul se bălăngănea în cracul drept al pantalonilor, aproape de pantof; l-am ţinut nemişcat, băgându-mi mâna în buzunar şi apucând firul în timp ce treceam prin detectorul de metal. În esenţă, dădeam un picior pistolului prin detector, în acel perimetru al câmpului magnetic unde acesta era atât de redus, încât nu putea detecta practic nimic. Normal, în timp ce treceam, eram aproape paralizat de teama că şmecheria nu va reuşi, că încercarea mea de a trage în piept detectorul de metal putea să dea greş. Dar am trecut fără nici un incident şi, oprindu-mă apoi puţin în camera de toaletă, am putut să-mi recuperez micuţul pistol şi să-l pun la îndemână în buzunarul pantalonilor.

Doctorul Eisler, care părea să fie chiar mai tulburat decât asistenta lui, ne-a oferit cafea. Am refuzat politicos. Fruntea lui se încreţise a îngrijorare, în timp ce se aşeza pe canapeaua din faţa noastră.

— Aşa, spuse el cu vocea lui gravă, dar politicoasă. Care pare să fie problema?

— Conţinutul boxei este incomplet, am spus.

Mă privi cu atenţie mult timp, apoi ridică din umeri cu aroganţă.

— Nu ştim nimic despre conţinutul boxei unui client. Suntem obligaţi doar să păstrăm toate măsurile de securitate, absolut toate.

— Banca este răspunzătoare.

Ne învrednici cu un râs uscat.

— Mă tem că nu. Şi oricum, soţia dumneavoastră este doar coproprietar.

— Pare să lipsească o cantitate mare de aur, am spus. Cam mult ca să fie pus în altă parte din greşeală. Aş vrea să ştiu unde-ar fi putut să dispară.

Eisler expiră pe nas şi dădu din cap cu amabilitate. Părea să se simtă uşurat.

— Domnule Ellison, doamnă Sinclair, în mod sigur înţelegeţi că nu sunt liber să discut cu dumneavoastră nici o tranzacţie…

— De vreme ce s-a făcut pe cheltuiala mea, interveni Molly, am dreptul să ştiu *unde* a fost mutat!

Eisler ezită şi aprobă din nou din cap.

— Doamnă, domnule. În cazul conturilor cifrate, obligaţia noastră este să permitem accesul oricui îndeplineşte condiţiile stipulate de persoana sau persoanele care au înfiinţat contul. Dincolo de asta, în scopul protejării elementelor implicate, trebuie să păstrăm un secret total.

— Vorbim despre contul *meu,* spuse Molly neînduplecată. Vreau să ştiu unde s-a dus aurul!

— Doamnă Sinclair, secretul în aceste probleme este o tradiţie în sistemul bancar al naţiunii noastre, una pe care Banca din Zürich este obligată s-o respecte. Îmi pare foarte rău. Dacă mai este altceva de făcut pentru a vă ajuta…

Printr-o singură mişcare blândă, am scos Glock-ul şi l-am îndreptat spre fruntea lui înaltă şi lată.

— Pistolul este încărcat, am spus. Sunt foarte pregătit să-l folosesc. *Nu* – am tras piedica atunci când l-am văzut că începe să-şi mişte încet piciorul spre dreapta, foarte subtil, spre ceea ce acum vedeam că era un buton pentru alarma silenţioasă, montat în partea de jos a biroului său, cu câţiva centimetri mai departe – *nu* fiţi chiar atât de nesăbuit încât să atingeţi alarma silenţioasă.

Am venit mai aproape, astfel încât ţeava pistolului era doar la câţiva centimetri de fruntea lui.

Nu prea mai era nevoie să mă concentrez acum, gândurile lui curgeau extrem de clar de data asta. Puteam să culeg foarte multe: frânturi de gânduri majoritatea în limba germană, dar cu fragmente întâmplătoare de engleză atunci când se pregătea să pronunţe propoziţii, obiecţii, pretenţii de jignire.

— După cum vedeţi, suntem disperaţi, am spus.

Expresia mea l-a făcut să înţeleagă că, deşi disperat, aveam un control deplin şi eram pregătit să trag în orice moment.

— Dacă sunteţi chiar aşa de imprudent încât să mă împuşcaţi, spuse Eisler cu un calm uimitor, nu veţi realiza nimic. În primul rând, nu veţi părăsi această cameră. Nu numai că împuşcătura va fi auzită de secretara mea, dar în această cameră există senzori de mişcare şi…

Minţea; atâta lucru am putut să ciupesc şi eu. Era, pe bună dreptate, speriat: nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva. Continuă:

— Chiar presupunând că v-aş da informaţiile pe care le căutaţi, ceea ce n-am de gând să fac, cu siguranţă că nu veţi reuşi să părăsiţi banca.

Aici, am conchis, părea să spună adevărul; dar nu era nevoie de percepţii extrasenzoriale ca să înţelegi logica celor spuse de el.

— Oricum, sunt pregătit să pun capăt aceste idioţenii, continuă el. Dacă puneţi jos pistolul ăsta şi plecaţi imediat, n-o să raportez ce s-a întâmplat. Înţeleg că sunteţi disperaţi. Dar nu câştigaţi nimic ameninţându-mă.

— Nu ameninţăm. Vrem informaţii despre tranzacţia referitoare la contul care, de drept, conform legilor americane şi ale sistemului bancar elveţian, aparţine soţiei mele.

Câteva broboane de sudoare începuseră să-i curgă pe frunte, începând din creştetul chel şi neted şi traversând apoi liniile paralele săpate adânc acolo. Îmi dădeam seama că hotărârea lui slăbea.

Am auzit un vârtej de gânduri, unele furioase, altele rugătoare. Trecea printr-o chinuitoare stare de nehotărâre.

— A scos cineva aur din trezoreria asta? am întrebat calm.

Nein, am auzit clar. *Nein.*

Îşi închise ochii, părând să-şi adune tot curajul pentru împuşcătura care i-ar fi pus capăt vieţii. Transpiraţia îi curgea acum şiroaie.

— Nu pot să spun, rosti el.

Nimeni nu scosese aur de-acolo. Dar…

Brusc, mi-a venit o idee.

— A *existat* totuşi şi alt aur, nu-i aşa? Aur care nu a fost băgat în trezorerie.

Ţineam pistolul nemişcat şi apoi l-am apropiat încet, până când capătul ţevii a atins tâmpla lui jilavă. Am apăsat-o pe piele. Se

comprima cu o elasticitate uşoară, formând urme mici de întindere de jur împrejurul capătului ţevii.

— Vă rog, şopti el.

Abia mai puteam să-l aud.

Gândurile lui veneau repede şi amestecate acum, incoerente. Nu le puteam înţelege.

— Un răspuns, am zis, şi vă lăsăm în pace.

Înghiţi, îşi închise ochii şi apoi îi deschise din nou.

— Un transport, şopti el. Lingouri de aur în valoare de zece miliarde de dolari. L-am primit pe tot aici, la Banca din Zürich.

— Unde au dispărut?

— O parte din ele au fost puse în trezorerie. Acesta e aurul pe care tocmai l-aţi văzut.

— Şi restul?

Înghiţi din nou.

— A fost vândut. Am ajutat la vânzarea lui prin intermediul agenţilor de la bursele de aur cu care am tratat în termeni confidenţiali. A fost topit şi apoi turnat din nou.

— Care era valoarea?

— Poate cinci… poate şase…

— Miliarde.

— Da.

— A fost transformat în lichidităţi? În bani?

— Au fost transferaţi telegrafic.

— Unde?

— Nu am voie să spun.

— Banii au fost transferaţi telegrafic la Paris?

— Nu… vă rog, nu pot…

— Unde au fost transferaţi banii?

Deutschland… Deutschland… München…

— Banii au fost transferaţi la München?

— Puteţi să mă omorâţi, şopti el, cu ochii încă închişi. Sunt pregătit să mor.

Hotărârea lui m-a surprins. Ce-l apucase? Ce-l împingea spre această soluţie nebunească? Încerca să arate că totul era o gluma? Sigur că până acum trebuia să-şi fi dat seama că nu glumeam, sau, dacă aşa stăteau lucrurile, cu pistolul la tâmplă, ce om sănătos şi-ar fi asumat *riscul* presupunerii că glumeam, că arma nu era încărcată? Mai degrabă ar fi murit decât să încalce confidenţialitatea bancară elveţiană!

S-a auzit un sunet slab, de lichid care curgea, şi am văzut că îşi pierduse controlul asupra vezicii urinare. O pată întunecată la culoare i se întindea pe o suprafaţă mare, neregulată, în apropiere de şliţul pantalonilor. Spaima lui era adevărată. Ochii îi erau închişi şi stătea ca o stană de piatră, paralizat de frică.

Dar n-am cedat; nu puteam.

Apăsându-i ţeava mai adânc în tâmplă, am spus încet:

— Nu vreau decât un nume. Spuneţi-ne unde au fost transferaţi banii. Cui. Daţi-ne un nume.

Acum întregul corp al lui Eisler era vizibil cuprins de tremur. Ochii lui nu erau numai închişi; pleoapele erau lipite atât de strâns, încât se zăreau mici umflături ridate formate de muşchii încordaţi. Sudoarea curgea pe faţa lui, de-a lungul fălcilor, în jos pe gât. Transpiraţia îi păta reverele costumului gri şi cravata.

— Tot ce vrem, am spus, e un nume.

Molly mă privea cu ochii plini de lacrimi şi se crispa din când în când. Scena era prea dură pentru ea. *Rezistă, Mol*, aş fi vrut să-i spun. Stai pe poziţii.

— Ştiţi ce nume vreau.

Iar după un minut am obţinut numele.

Tăcea în continuare. Buzele îi tremurau de parcă era cât pe ce să plângă, dar n-o făcu. Nu vorbea.

Gândea.

Fără să vorbească.

Eram pe punctul de a lăsa arma în jos când mi-a venit în minte o altă întrebare.

— Care a fost ultima dată când fondurile au fost transferate de la această bancă?

Azi-dimineaţă, gândi Eisler.

Îşi strânse ochii şi mai tare. Picături de sudoare i se rostogoleau pe nas şi pe buze.

Azi-dimineaţă.

Atunci am lăsat arma în jos şi am spus:

— Ei bine, văd că sunteţi un om cu o voinţă de oţel.

Încet, îşi deschise ochii şi se uită drept la mine. Era o frică mare în ei, desigur, dar mai era ceva. O strălucire de triumf, se părea; o sclipire dispreţuitoare.

În cele din urmă, vorbi. Vocea lui era spartă.

— Dacă părăsiţi biroul meu imediat…

— N-aţi vorbit, am spus. Admir lucrul ăsta.

— Dacă părăsiţi…

— Nu am intenţia să vă omor, am continuat. Sunteţi un om de onoare; vă faceţi meseria. În schimb, dacă am putea considera că nu s-a întâmplat nimic – dacă sunteţi de acord să nu raportaţi nimic şi să ne lăsaţi pe amândoi să părăsim în linişte banca, vom pune capăt la toate astea. Vom pleca.

Ştiam, bineînţeles, că în momentul în care părăseam banca va chema poliţia – în locul lui, şi eu aş fi făcut acelaşi lucru – dar asta ne-ar fi lăsat cele câteva minute de care aveam mare nevoie.

— Da, spuse el.

Vocea lui era din nou spartă. Îşi drese glasul.

— Plecaţi de aici. Imediat. Şi dacă aveţi o urmă de bun-simţ, lucru de care mă îndoiesc foarte mult, plecaţi imediat şi din Zürich.

48

Am ieşit cu un pas grăbit şi hotărât din bancă şi am luat-o la fugă pe Bahnhofstrasse. Eisler părea să-şi fi respectat promisiunea de-a ne lăsa să ieşim din bancă (pentru siguranţa lui şi cea a angajaţilor lui), dar acum, am socotit, îi chemase deja şi pe cei care asigurau securitatea băncii şi poliţia municipală. Avea numele noastre adevărate, nu pe cele de acoperire, ceea ce era un avantaj, dar probabil că era doar o chestiune de câteva ore – dacă nu mai puţin – înainte de-a fi prinşi. Şi de îndată ce forţele „Înţelepţilor" aflau că eram aici, dacă nu cumva o făcuseră deja – nici nu voiam să mă gândesc la asta.

— Ai aflat? întrebă Molly, în timp ce alergam.

— Da. Dar nu putem vorbi acum.

Eram extrem de atent, uitându-mă cu mare atenţie la toţi trecătorii, căutând chipul acela pe care îl recunoscusem, faţa spălăcită a potenţialului asasin blond pe care îl văzusem pentru prima oară în Boston.

Nu era acolo.

Dar un moment mai târziu am simţit încă o dată că aveam un însoţitor.

Există zeci de tehnici folosite în urmărirea unui om, iar agenţii cu adevărat buni sunt rareori prinşi. Problema blondului era că îl „dibuisem", după cum se spunea în argoul folosit în supravegheri: îl recunoscusem. Nu mai putea spera să mă urmărească neobservat decât dacă era vorba de o distanţă foarte, foarte mare. Şi într-adevăr, nu-l zăream nicăieri în apropierea noastră.

Dar, după cum aveam să aflu în curând, erau şi alţii, „codiţe" pe care nu le recunoşteam. În aglomeraţia pietonală de pe Bahnhofstrasse, era greu, dacă nu chiar imposibil, să reperezi un urmăritor.

— Ben, a început Molly, dar i-am aruncat o privire aprigă, care i-a închis gura imediat.

— Nu acum, i-am spus printre dinţi.

Când am ajuns în Barengasse, am luat-o spre dreapta şi Molly m-a urmat. Faţadele de sticlă ale magazinelor îmi ofereau o suprafaţă bună de reflecţie, astfel că puteam să văd cine ne urmărea, dar nimeni nu părea suspect. Erau profesionişti. Era posibil ca, din momentul în care îl observasem, în timp ce intram în bancă, blondul să fi luat hotărârea să nu mai rişte să fie văzut. Alţii, colegi de breaslă, erau acum în locul lui şi intraseră în joc.

Trebuia să-i descopăr.

Molly scoase un oftat lung, tremurător.

— Asta este o nebunie, Ben. Este al naibii de periculos!

Vocea ei se îmblânzise.

— Ascultă, nu mi-a plăcut deloc să te văd ţinând un pistol lipit de capul tipului ăluia. Nu mi-a plăcut să văd ce i-ai făcut. Chestiile astea sunt sinistre.

Mergeam pe Barengasse. Eram foarte atent la pietonii care se deplasau de o parte şi de alta a noastră, dar încă nu mă puteam fixa asupra nimănui.

— Armele? am spus. Mi-au salvat viaţa în mai multe situaţii.

Oftă din adâncul sufletului.

— Şi tata spunea mereu chestia asta. El m-a învăţat cum să trag cu arma.

— Cu puşca sau cu altceva?

— Cu pistolul. Unul de calibrul 38 şi altul de 45. De fapt, mă pricepeam destul de bine. Eram un as, dacă vrei să ştii. Odată am reuşit să lovesc în centrul uneia dintre ţintele alea în formă de om de la poliţie de la o distanţă de treizeci de metri. De atunci am pus pistolul jos şi n-am mai tras niciodată. I-am spus, de asemenea, să nu mai ţină niciodată unul în casă.

— Dar dacă ar trebui vreodată să foloseşti o armă ca să te aperi pe tine sau pe mine…

— Sigur că aş face-o. Dar să nu mă aduci niciodată într-o astfel de situaţie.

— N-am s-o fac. Promit.

— Mulţumesc. Dar chiar era nevoie să procedezi aşa cu Eisler?

— Da, mă tem că era. Acum am un nume. Un nume şi un cont care ne vor spune, probabil, unde a dispărut aurul.

— Cum rămâne cu Banque de Raspail din Paris?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu ce era cu nota aia. Sau cine trebuia s-o vadă.

— Dar de ce ar fi lăsat tata biletul acolo?

— Nu ştiu.

— Dar dacă există o cutie de depozitare sigură, trebuie să existe şi o cheie, corect?

— În general, da.

— Şi unde este?

Am clătinat încă o dată din cap.

— N-o avem. Dar trebuie să existe o cale de-a deschide cutia, însă mai întâi, la München. Dacă există vreun mijloc de-a lua legătura cu Truslow înainte să i se întâmple ceva, o să-l descopăr.

Oare scăpaserăm de ei?

Puţin probabil.

— Cum rămâne cu Toby? întrebă Molly. N-ar trebui să-l anunţi?

— Nu putem risca să-l contactăm acum. Pe el sau pe altcineva de la CIA.

— Dar ne-ar prinde bine ajutorul lui.

— Nu am încredere în ajutorul pe care ni-l dă.

— Ce-ai spune să încercăm să dăm de Truslow chiar acum?

— Da, am spus. S-ar putea să fie în drum spre Germania. Însă dacă îl pot opri…

— Ce?

La jumătatea frazei m-am răsucit şi am luat-o spre un telefon public de pe stradă. Era mult, mult prea riscant să telefonez la biroul

lui Truslow de la CIA, desigur. Existau oricum şi alte metode. Chiar şi un anunţ scurt, improvizat pe loc. Erau tot felul de metode.

Stând pe stradă, cu Molly lângă mine, continuam să supraveghez cu atenţie ce se întâmplă în jurul meu. Nimeni – deocamdată.

Cu ajutorul unei telefoniste de la convorbiri internaţionale, am făcut apel la un dispozitiv de comunicaţii particular din Bruxelles, al cărui număr l-am putut spune, desigur, cu uşurinţă. O dată stabilită legătura, am făcut un şir de numere care au trecut convorbirea într-un sistem telefonic de comutare foarte complicat, o buclă fără capăt. Următoarea convorbire pe care am stabilit-o direct părea, în cazul că era urmărită, că venea din Bruxelles.

Asistentul executiv al lui Truslow mi-a preluat apelul. I-am dat un nume pe care Truslow să-l recunoască imediat ca pe un semnal de la mine şi l-am rugat să i-l comunice directorului.

— Îmi pare rău, domnule, spuse asistentul. În acest moment, domnul director se află la bordul unei aeronave militare, undeva, deasupra Europei.

— Dar se poate ajunge la el prin intermediul satelitului, am insistat.

— Domnule, nu am voie…

— Este o *urgentă*! aproape că am strigat la asistent. Trebuie să se ia legătura cu Truslow şi să fie avertizat să nu intre în Germania.

— Îmi pare rău… răspunse el.

Am închis. Era prea târziu.

Şi atunci mi-am auzit numele.

M-am întors spre Molly, dar ea nu spusese nimic.

Cel puţin am *crezut* că-mi aud numele.

O senzaţie foarte ciudată. Da, era clar numele meu. M-am uitat în jur, pe stradă.

Iar se auzise, fără îndoială, dar *gândit*, nu rostit.

Numai că lângă noi nu se afla nici un bărbat care ar fi putut…

Da. Nu era un bărbat, ci o femeie. Urmăritorii mei practicau politica şanselor egale. Foarte corect şi etic.

Era femeia care stătea lângă un stand de ziare aflat cu un metru sau doi mai încolo şi care părea absorbită în studierea unui exemplar din *Le Canard Enchaîné,* un ziar satiric francez.

Părea să aibă vreo treizeci şi cinci de ani, avea părul scurt, roşcat, şi purta un costum sobru, oliv, de femeie de afaceri. Avea o constituţie puternică, din câte îmi puteam da seama. Fără îndoială, era foarte bună în meseria ei, care, din câte bănuiam, nu se limita doar la simple urmăriri.

Dacă era o urmăritoare, cam asta era tot ce puteam afla despre ea. O urmăritoare angajată de *cine*? De cei din CIA despre care mă avertizase Truslow, aşa-zişii „Înţelepţi”? Sau de oameni care erau asociaţi cu Vladimir Orlov – care ştiau de existenţa aurului şi ştiau că eram pe urmele lui?

Ei – adică şefii femeii – ştiau că fusesem la Banca din Zürich. Ştiau că ieşisem cu mâinile goale…

Da, cu mâinile goale, dar cu o informaţie straşnică. Numele unui neamţ din München care primise în jur de cinci miliarde de dolari.

Acum era rândul meu.

— Mol, am spus cât de calm puteam. Trebuie să pleci de-aici.

— Ce…

— Vorbeşte mai încet. Poartă-te de parcă nu se întâmplă nimic.

Am zâmbit ca de o vorbă de duh.

— Avem companie. Vreau să pleci.

— Dar unde? întrebă ea speriată.

— Du-te şi ia-ne bagajele de la biroul de bagaje pierdute de lângă gara principală, am şoptit şi m-am gândit preţ de o secundă. Apoi du-te la Baur-au-Lac, pe Talstrasse. Orice taximetrist din Elveţia ştie unde este. Este un restaurant acolo numit „Grătarul”. Ne întâlnim acolo.

I-am dat mapa de piele.

— Ia şi asta cu tine.

— Dar dacă…

— *Mişcă-te!*

Disperată, răspunse în şoaptă:

— Nu eşti în condiţia potrivită de a întreprinde ceva periculos, Ben. Mâinile tale, dexteritatea ta…

— *Pleacă!*

Ea se uită la mine, apoi, pe neaşteptate, se întoarse şi porni ca o vijelie în josul străzii. Era o înscenare deşteaptă; un eventual observator ar fi crezut că avuseserăm o mică ciondăneală, atât de naturală fusese reacţia lui Molly.

Roşcata îşi ridică brusc ochii din ziar, o urmări pe Molly cu privirea, apoi se uită la mine şi se întoarse spre ziar. Era clar că se hotărâse să stea cu mine, asta era sarcina ei principală.

Bun.

Deodată m-am răsucit şi am pornit în goană pe stradă. Cu ajutorul vederii periferice am observat că roşcata lăsase ziarul jos şi, renunţând la orice subtilitate şi prefăcătorie, alerga după mine.

Chiar în faţă se afla o străduţă îngustă ca o alee, spre care am cotit brusc. Din Barengasse, în spatele meu, auzeam strigăte şi paşii femeii. M-am lipit de un zid de cărămidă, am văzut-o pe roşcata în costum oliv intrând pe alee după mine, am observat că scoate un pistol, am tras piedica de la Glock-ul meu şi am tras un foc în direcţia femeii.

Se auzi un geamăt şi un oftat. Femeia se strâmbă, înaintă cu stângăcie câţiva paşi, apoi îşi recăpătă echilibrul. O împuşcasem undeva în pulpă, poate în coapsă, şi acum, fără să ezit nici un moment, am sărit în faţă, trăgând în ea, nu, nu chiar *în* ea, ci *în jurul* ei, în jurul capului şi umerilor, iar ea, pierzându-şi pe moment echilibrul, îşi contorsiona corpul, întorcându-se spre stânga şi spre dreapta, după care îşi regăsi centrul de gravitate, îşi îndreptă pistolul spre mine, ochind cu o clipă prea mult şi – şi mâna îi tresări şi se deschise când un glonţ din pistolul meu îi intră în încheietură; arma căzu zdrăngănind pe asfalt şi apoi, aruncându-mă cu capul înainte, am ajuns deasupra ei, trântind-o pe trotuar, cu cotul înfipt în gâtul ei şi cu mâna stânga ţintuind-o acolo.

Un moment, stătu nemişcată.

Fusese rănită în coapsă şi la încheietura mâinii, iar în mai multe locuri sângele formase pete negre pe mătasea oliv.

Cu toate acestea, era foarte puternică şi avea o constituţie musculoasă, aşa că s-a tras înapoi cu o mişcare bruscă de forţă,

făcându-mă aproape să-mi pierd echilibrul, până când cotul meu drept i-a zdrobit din nou cartilagiul gâtului.

În realitate, femeia era mai tânără decât păruse mai devreme, avea probabil douăzeci şi ceva de ani şi era dotată cu o forţă extraordinară.

Cu o mişcare rapidă, sigură, i-am apucat pistolul – era un Walther mic – şi mi l-am îndesat în buzunarul de la piept al costumului.

Dezarmată astfel şi vizibil marcată de durere, presupusa asasină a gemut, scoţând un sunet jos, gutural, ca de fiară, iar eu mi-am îndreptat pistolul spre ea, ţintind exact între ochi.

— Pistolul ăsta are şaisprezece gloanţe, i-am spus foarte calm. Am tras cinci. Asta înseamnă că mai sunt unsprezece.

Ochii ei se măriră, dar în semn de sfidare, nu de frică.

— N-am să ezit să te omor, am spus. Presupun că mă crezi, dar chiar dacă nu, n-are importanţă. O să te omor pentru că trebuie, ca să mă apăr pe mine şi pe alţii. Dar nu vreau s-o fac acum.

Ochii ei se îngustară uşor, de parcă ar fi cedat.

Acum auzeam sirenele din ce în ce mai tare, aproape de locul unde ne aflam. Credea că sosirea poliţiei elveţiene i-ar da ocazia să scape?

Eram hotărât să trag, ştiind că această femeie era o profesionistă, mânată probabil de un curaj ucigaş, şi în plus era în mod sigur plătită cu o sumă considerabilă de bani pentru curajul ei.

Ar fi făcut aproape orice. Dar, socoteam, n-ar fi vrut să moară dacă nu era neapărată nevoie. Era un instinct uman şi până şi ucigaşa aceea avea instincte omeneşti.

Trebuia s-o duc cât puteam de departe de stradă, astfel încât nici unul dintre noi să nu poată fi văzut.

— Acum, i-am spus, vreau să te ridici încet în picioare. Apoi vreau să te întorci şi să mergi încet. Am să te instruiesc cum. Dacă faci greşeala de a întreprinde ceva ce nu ţi-am spus, n-o să ezit să trag.

M-am tras înapoi, mi-am ridicat cotul de pe gâtul ei învineţit şi, cu Glock-ul îndreptat în continuare spre centrul frunţii ei, am privit cum se ridica foarte încet, suportând evident durerea, şi se lupta să stea în picioare.

Apoi rosti primele ei cuvinte către mine:

— N-o face, spuse ea cu un accent nedefinit, de origine europeană.

— Întoarce-te, i-am zis.

S-a întors încet şi am pipăit-o rapid pe corp, cu mâna liberă. N-am găsit nimic, nici un al doilea pistol sau măcar un cuţit.

— Acum mişcă-te, am spus, înfigându-i pistolul în ceafă şi îndemnând-o să se mişte mai repede.

Când am ajuns într-un intrând întunecos, părăsit, aflat spre capătul blocului, am împins-o brusc în el, ţinându-i Glock-ul pregătit în ceafă. Apoi am spus:

— Cu faţa la mine.

Se întoarse încet. Pe faţa ei se citea o duritate recalcitrantă. Văzută de aproape, era o faţă pătrată. Chiar bărbătească, dar nu lipsită de atractivitate. Acorda multă atenţie înfăţişării fie din vanitate, fie din grija pentru personajul sub care se ascundea. Folosea un dermatograf albastru intens şi un fard de pleoape bleu

pal, amestecat cu foarte puţin sidef. Buzele sale rotunde şi cărnoase fuseseră date cu ruj.

— Cine eşti? am întrebat-o.

Nu spuse nimic. O uşoară contracţie sub ochiul stâng, dar în afară de asta chipul ei rămase ca de piatră.

— Nu ai de ce să te ţii tare, am spus.

Obrazul stâng îi zvâcni, dar ochii mă priveau plictisiţi.

— Cine te-a angajat? am spus.

Nimic.

— Aha, o profesionistă veritabilă, am spus. Atât de greu de găsit în zilele noastre. Trebuie să fi fost plătită foarte bine.

Încă o zvâcnire şi apoi tăcere.

— Cine este bărbatul blond? am insistat. Cel palid.

Tot tăcere.

Se uită la mine, ca şi cum era pe punctul de-a vorbi, apoi privi iar în zare. Era foarte bună, într-adevăr, în a-şi ascunde frica.

Preţ de o clipă m-am gândit s-o ameninţ din nou, dar apoi mi-am amintit că erau şi alte metode de-a afla ce doream. Alte resurse; alte talente. Uitasem chiar lucrul care mă adusese aici.

Arma era îndreptată în continuare între ochii ei; m-am mişcat mai aproape.

Am fost imediat întâmpinat de acel flux de sunete nedesluşite pe care ajunsesem să-l recunosc, acel amestec de silabe şi zgomote, dar, în mod ciudat, era ceea ce ştiam acum că erau gândurile „audibile” ale cuiva care nu se temea. Şi într-o limbă pe care n-o recunoşteam.

Obrazul ei stâng zvâcnea din cauza tensiunii, dar nu de frică. Femeia asta fusese împinsă într-o nişă întunecoasă cu o armă semiautomată îndreptată asupra ei, şi totuşi nu-i era frică.

Există diferite droguri pe care cei care se ocupă de activităţi strict secrete le administrează agenţilor pentru a le conserva calmul şi puterea de concentrare, o adevărată farmacie de anihilante beta, de anxiolitice şi altele de felul ăsta, care fuseseră descoperite de-a lungul anilor pentru a-i menţine pe agenţii de teren calmi, dar concentraţi. Poate că femeia asta era sub influenţa unei astfel de substanţe. Poate că, pe de altă parte, era neobişnuit de calmă, unul dintre acele specimene umane deosebite, sociopate sau cum s-or fi numind, care nu simt teama aşa cum o facem noi, ceilalţi, şi care de aceea sunt foarte potrivite pentru activitatea aceasta ciudată. Nu capitulase în faţa mea din teamă, ci dintr-un calcul foarte raţional. Pariez că plănuise să mă ia prin surprindere într-un moment când apărarea mea s-ar fi relaxat.

Dar nimeni nu poate spune că este complet lipsit de frică.

Fără frică, nu suntem oameni. Toţi simţim, într-o oarecare măsură, frica. Frica ne ţine vii.

— Numele lui, am şoptit.

Mi-am apăsat foarte uşor degetul pe trăgaciul de metal albastru, vizibil, şi mi-am spus că, dacă era nevoie, va trebui s-o ucid pe femeia asta.

Max.

Am auzit foarte distinct, cu acel timbru cristalin, o silabă clară. *Max*. Un nume, am presupus. Un nume care putea fi înţeles în orice limbă.

— Max, am spus cu voce tare. Max şi mai cum?

Ochii ei s-au întâlnit cu ai mei, cu indiferenţă, nu cu frică sau cu surprindere.

— Mi-au spus că poţi să faci asta, spuse ea, vorbind în sfârşit.

Accentul ei era european. Nu francez, ci – scandinav? Finlandez sau norvegian…? Ridică din umeri.

— Ştiu foarte puţin. De aceea am fost angajată.

Acum îi recunoşteam accentul. Olandez sau, poate, flamand.

— Ştii foarte puţin, am acceptat, dar nu se poate să nu ştii *nimic*. Altfel n-ai putea să fii utilă. Ai primit instrucţiuni, nume de coduri şi aşa mai departe. Care este celălalt nume al lui Max?

Am auzit din nou *Max*.

— Pune-mă la încercare, spuse ea cu o urmă de impertinenţă.

— Care este celălalt nume al lui?

Răspunse, strângând uşor din buze:

— Nu ştiu. Oricum, sunt sigură că Max nu e numele lui adevărat.

Am dat din cap.

— Sunt convins că ai dreptate. Dar cine este?

Dădu iar din umeri.

— Cine te-a angajat?

— Vrei să spui numele cărei companii este scris pe cecul cu care sunt plătită săptămânal? ripostă ea cu un surâs afectat.

M-am aplecat mai mult, până când am putut să-i simt fierbinţeala respiraţiei pe faţă, ţinând încă Glock-ul îndreptat asupra ei, în timp ce mâna mea stângă o ţintuia de zidul de cărămidă.

— Cum te cheamă? am întrebat. Presupun că asta ştii.

Expresia de pe chipul ei rămase neschimbată.

Zanna Huygens, gândi ea.

— De unde eşti, Zanna?

Las-o baltă, boule, am auzit. În engleză.

Las-o baltă.

Vorbea engleza, germana, flamanda. Era probabil unul dintre acei ucigaşi plătiţi de origine flamandă pe care agenţiile de spionaj din întreaga lume preferau să-i angajeze în chip de talente liber-profesioniste. CIA îi folosea pe olandezi şi pe flamanzi nu numai pentru că erau buni, dar şi pentru că aveau o uşurinţă naturală de-a vorbi mai multe limbi străine, ceea ce făcea să le fie uşor să se acomodeze oriunde în lume şi să-şi ascundă adevărata identitate.

Mai era ceva ce nu înţelegeam. O frază care persista, repetată de mai multe ori: *numele numele numele numele numele boule numele dă-mi numele.*

Numele dă-mi numele.

— Nu ştiu *nimic*, scuipă ea spre mine, în timp ce picături fine de salivă mă izbeau în faţă.

— Ţi s-a spus să scoţi un nume de la mine, aşa este?

O zvâcnire a obrazului stâng; o fină contracţie a buzelor ei sângerii, perfecte. Apoi, după ce se gândi un moment, vorbi.

— Ştiu că eşti un fel de nebun, spuse ea.

Pe neaşteptate, cuvintele ei începură să curgă mai departe, cu un impecabil şi cântat accent flamand.

— Ştiu că ai fost pregătit de CIA. Ştiu că, habar n-am cum, ai chestia asta ciudată prin care uneori poţi să auzi vocile celorlalţi, din minţile oamenilor care sunt speriaţi, nu ştiu exact cum, de ce, de unde vine chestia asta, sau dacă te-ai născut cu ea…

Se văicărea, trăncănea repede, aproape fără să gândească şi deodată am înţeles ce făcea.

Vorbea non-stop, umplându-şi centrul vorbirii din creier cu alte şi alte cuvinte, lucru care probabil că fusese exersat pentru că, dacă vorbeşti încontinuu, mintea ta este prea ocupată să producă gândurile care determină vorbirea reală, prea ocupată ca să mai poată fi pătrunsă sau citită.

— … sau de ce eşti aici, pălăvrăgea ea în continuare, dar ştiu că trebuie să fii brutal, crud şi ştiu că nu trebuie să te întorci în SUA viu, dar probabil că pot să te ajut cu ceva şi te rog, *te rog* nu mă omori, *te rog nu mă omorî*, îmi făceam treaba şi n-am tras direct în tine, să observi, *te rog*.

Chiar se ruga? m-am întrebat pe moment. Era teamă ceea ce vedeam în ochii ei? Calmantul îşi pierduse efectul sau, în sfârşit, tensiunea şi groaza o cuprinseseră şi, în timp ce trăgeam aer în piept, gândindu-mă cum să reacţionez, şi-a înfipt brusc mâinile în faţa mea, mi-a căutat cu unghiile ascuţite orbitele ochilor, ţipând ascuţit, asurzitor, şi m-a izbit cu genunchiul în vintre, toate astea întâmplându-se într-o singură secundă uluitoare, înspăimântătoare. Am reacţionat puţin cam târziu, dar nu prea târziu, încercând să fixez stângaci pistolul, cu degetul meu bandajat, pe trăgaci, când presupusa asasină mi-a dat peste mână, vrând, desigur, să dea pistolul la o parte, dar n-a reuşit; în schimb, m-a determinat să mă retrag instinctiv, făcându-mă astfel să apăs foarte uşor pe trăgaci şi capul femeii explodă; cu un sunet fluid, aerul ieşi din plămânii ei, iar ea se prăbuşi la pământ.

Calm, m-am lăsat în jos şi am percheziţionat-o, căutând inutil vreun document, hârtii sau un portvizit; am găsit doar un portofel mic, ce conţinea o sumă de bani elveţieni, probabil doar cât s-o ajute să-şi îndeplinească treaba din acea dimineaţă, iar apoi am fugit.

Timp de câteva secunde agonizante, în care am căutat-o pe Molly la „Grătarul” din Bar-au-Lac, *ştiam* că o păţise. Ştiam că puseseră mâna pe ea. Aşa cum se mai întâmplase o dată, înainte, supravieţuisem măcelului organizat de ei, dar ceilalţi puseseră mâna pe soţia mea.

„Grătarul” este un loc select, confortabil, cu un bar în stil american, un şemineu mare de piatră şi cu oameni de afaceri care stau la mese, mâncându-şi prânzul format din *émincé de turbot*[16] Hotărât lucru, nu era locul meu acolo, murdar de noroi şi de sânge cum eram, aşa că mi-am atras o serie de priviri ostile, dezaprobatoare.

Pe când mă întorceam ca să plec, o tânără într-o uniformă de chelneriță s-a apropiat spre mine şi m-a întrebat:

— Sunteţi domnul Osborne?

Mi-a trebuit un moment ca să-mi aduc aminte că ăsta era numele de acoperire.

— De ce mă întrebi?

A dat din cap cu timiditate şi mi-a înmânat o hârtie împăturită.

— De la doamna Osborne, domnule, spuse ea şi stătu acolo, aşteptând, în timp ce eu desfăceam hârtia.

[16] File de calcan (n. tr.).

I-am dat o bancnotă de zece franci şi a plecat grăbită.

„Fordul Granada albastru din faţă”, stătea scris de mâna lui Molly.

49

Era întuneric la München când am ajuns; ne-a întâmpinat o seară senină şi rece, în care se vedeau sclipind luminile oraşului. Ne recuperaserăm bagajele de la biroul de bagaje pierdute din *Hauptbahnhof* Zürich, şi ne suiserăm în trenul de 15:39 care sosea la 20:09 în *Hauptbahnhof* München. Am trecut printr-o scurtă perioadă de teamă în tren, în timp ce străbăteam frontiera germană, şi mi-am adunat toate forţele pentru controlul paşapoartelor. Fusese timp suficient pentru ca paşapoartele noastre false să fie transmise prin fax către autorităţile germane, mai ales dacă CIA o considera o prioritate, şi pun pariu că aşa era.

Dar vremurile se schimbaseră. Vremurile trecute, când erai trezit brusc din somn în mijlocul nopţii, când uşa de la compartimentul tău era deschisă cu violenţă şi o voce lătra în limba germană: *Deutsche Passkontrolle!* – vremurile acelea erau de-acum pierdute în istorie. Europa se unifica. Controalele paşapoartelor se făceau doar rareori.

Obosit, dar încordat, neliniştit şi tensionat, încercasem să dorm în tren, dar nu fusesem în stare.

Am schimbat nişte bani la un ghişeu al Băncii Deutsche Verkehrs din gară şi apoi am rezervat locuri la hotel, pentru noapte. Metropol, al cărui singur avantaj era aşezarea în faţa gării, avea toate camerele ocupate. Dar am reuşit să găsesc o cameră la Bayerischer Hof und Palais Montgelas, pe Promenadeplatz, în centrul oraşului – excesiv de scump, dar bun, ca orice port pe timp de furtună.

De la un telefon public i-am telefonat lui Kent Atkins, adjunct al şefului secţiei CIA din München. Atkins, un vechi tovarăş de băutură de-al meu de pe vremea când eram la Paris, era, după cum am mai spus, un prieten de-al lui Edmond Moore – şi, ceea ce este mai important, era cel care-i dăduse lui Ed documentele prin care îl avertiza că era ceva putred în toată chestia asta.

Era în jur de nouă şi jumătate când l-am sunat pe Atkins acasă. A răspuns după primul apel.

— Da?

— Kent?

— Da?

Vocea lui deveni ascuţită, atentă, dar suna de parcă fusese trezit din somn. Una dintre calităţile vitale pe care le căpătasem în munca asta era capacitatea de a te trezi brusc şi de a deveni perfect atent într-o fracţiune de secundă.

— Doamne, dar devreme te mai culci. Nici n-a trecut bine de nouă seara.

— Cine este?

— Părintele John.

— Cine?

— *Père* Jean.

Era o glumă veche, ştiută doar de noi; o referinţă de care speram să-şi aducă aminte.

Urmă o tăcere lungă.

— Cine-i – o, Doamne. Unde eşti?

— Putem să ne vedem la un pahar sau ceva de felul ăsta?

— Nu mai suportă amânare?

— Nu. La Hofbrauhaus, peste o jumătate de oră?

Atkins a răspuns repede şi sarcastic:

— Ce-ar fi să ne întâlnim în holul Ambasadei Americane? M-am prins şi am zâmbit. Molly mă privea cu îngrijorare; am dat din cap ca s-o liniştesc.

— Ne vedem la Leopold, spuse el şi închise.

Părea tulburat.

Ştiam – iar el ştia că ştiam – că Leopold însemna Leopoldstrasse, din Schwabing, partea de nord a oraşului. Asta însemna Grădina Englezească, un loc firesc de întâlnire, şi mai precis, Monopteros, templul clasic construit la începutul secolului al nouăsprezecelea, pe o faleză din parc. Un loc bun pentru o întâlnire cu un necunoscut, cum îi spuneam noi, spionii.

În loc să iau metroul direct din gară, ceea ce ar fi comportat anumite riscuri, am ieşit din gară şi m-am plimbat puţin spre Marienplatz, piaţa centrală a oraşului, veşnic aglomerată, dominată de monstrul gotic care se numea Primăria Nouă, cu faţada ei cenuşie, de prost gust, iluminată înspăimântător de puternic în timpul nopţii, şi apoi spre colţul dinspre sud-est, unde se afla clădirea unui magazin universal revoltător de modern, care compromitea complet dominaţia kitsch-ului gotic ce stăpânea piaţa.

În unele privinţe, Germania nu se schimbase deloc de când o văzusem ultima oară. Eram mulţumit să remarc o mulţime aşteptând ca o turmă de bovine lângă lumina roşie a stopului de pe Maxburgstrasse, deşi nu se zărea nici urmă de maşină şi toată adunătura aia ar fi putut să traverseze liniştit, fără ca cineva să bage de seamă, dar legea era lege. Un tânăr ţopăia de pe un picior pe altul, disperat şi nerăbdător, ca un cal care îşi muşcă zăbala, dar nici măcar el nu putea încălca eticheta socială.

Totuşi, Germania se schimbase hotărâtor în domeniile importante. Mulţimile din Marienplatz erau mai zgomotoase şi mai ameninţătoare decât grupurile politicoase care puteau fi de obicei întâlnite acolo. Capetele rase ale neonaziştilor se adunau în mici bande pline de ură, care aruncau epitete rasiale spre trecători. Inscripţiile scrise cu cărbune acopereau câteva dintre clădirile gotice altminteri curate. *Ausländer raus!* şi *Kanacken raus!* – „Afară cu străinii”, sub diferite moduri de exprimare. *Tod allen Juden und dem Ausländerpack* – „Moarte evreilor şi hoardelor străine”.

Deutschland ist stärker ohne Europa – „Germania este mai puternică fără Europa”. Erau atacuri la adresa foştilor est-germani: *Ossis-Parasiten!* Scrisă cu vopsea fosforescentă roz pe faţada unui restaurant altfel elegant, era o evocare a timpurilor mai vechi: *Deutschland für Deutsche*, „Germania pentru germani”. Şi un singur strigăt de jale: *Für mehr Menschlichkeit, gegen Gewalt!*, care însemna „Pentru mai multă omenie, împotriva violenţei”.

Zeci de oameni fără locuinţe dormeau pe cartoane puse deasupra grătarelor. Multe magazine aveau vitrinele acoperite cu placaj, căci geamurile fuseseră sparte fără a fi puse altele în loc şi multe afaceri păreau să moară. *Wegen Geschäftsaufgabe alle Waren 30% billiger!* spunea un anunţ: „Lichidarea afacerii, toate mărfurile la preţ redus cu 30%”.

München-ul părea un oraş scăpat de sub control. Mă întrebam dacă toată ţara, care se afla în cea mai mare criză economică de la perioada de dinaintea venirii lui Hitler la putere până acum, arăta la fel.

Molly şi cu mine am luat metroul din Marienplatz spre München Freiheit şi ne-am îndreptat spre aleile asfaltate ale Grădinii Englezeşti, trecând pe lângă lacul artificial şi pe lângă Tumul Chinezesc. Am găsit repede Monopteros, care îmi amintise întotdeauna de un Monument al lui Jefferson mai masculin, plin de coloane stângace şi de capiteluri ornamentale. Ne-am învârtit în linişte. În anii ’60, Monopteros fusese un loc de întâlnire al oamenilor de rând, al protestatarilor şi al altora de felul ăsta. Acum părea să fie punctul de întâlnire al adolescenţilor şi adolescentelor îmbrăcaţi în tricouri ale colegiilor americane şi în jachete de piele neagră.

— De ce crezi că banii au fost trimişi telegrafic în München? întrebă Molly. Nu este Frankfurtul capitala finanţelor germane?

— Da. Dar München-ul este centrul industrial. Capitala industrială şi, în egală măsură, capitala Bavariei. Adevăratul oraş al banilor. Uneori München-ul se mai numeşte şi capitala secretă a Germaniei.

Ajunseserăm devreme sau, mai bine spus, Atkins sosise cu întârziere, în vechiul său Ford Fiesta, care era ceva mai mult decât o grămadă de table ruginite unite la un loc printr-o bandă flexibilă. Dăduse radioul tare sau poate că era o casetă: Donna Summer cântând un şlagăr clasic al perioadei postdisco, *She Works Hard for the Money*. Mi-am amintit că în Paris avusese o supărătoare pasiune pentru discoteci. Muzica încetă doar atunci când Atkins opri motorul şi maşina rămase la o distanţă de cincisprezece metri de locul unde ne aflam.

— Frumoasă maşină! am strigat în timp ce se apropia. Foarte *gemütlich.*

— Foarte rablagită, replică el fără să zâmbească.

Pe faţa lui se citea o mare încordare, aceeaşi nelinişte pe care i-o simţisem în voce. Atkins avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, era sprinten, cu o coamă de păr albit prematur, care contrasta cu sprâncenele stufoase şi negre. Avea o faţă lungă, îngustă, şi practic nu avea buze, dar era atrăgător. Mai era şi homosexual, ceea ce, pentru mult timp, îl împiedicase să avanseze în carieră (eşaloanele superioare de la Langley se emancipaseră doar de puţină vreme).

Atkins îmbătrânise destul de mult de când îl văzusem ultima oară la Paris. Avea cearcăne adânci sub ochi, care vorbeau despre nopţi întregi de insomnie. Nu fusese genul de om care îşi făcea griji atunci când l-am cunoscut la Paris, dar ceva îl obseda acum şi ştiam despre ce era vorba.

Am dat să i-l prezint lui Molly, dar nu avea chef de glume de societate. Întinse o mână şi îmi strânse umărul:

— Ben, spuse el, cu o privire alarmată. Pleacă dracului de-aici. Pleacă dracului din Germania. Nu-mi permit să fiu văzut cu tine. Unde stai? întrebă el.

— Vier Jahreszeiten, am minţit.

— Prea public, prea vulnerabil. În locul tău, nici n-aş sta în oraş.

— De ce?

— Eşti PNG. *Persona non grata.*

— Aici?

— Peste tot.

— Şi ce dacă?

— Eşti pe lista celor urmăriţi.

— Ce înseamnă asta?

Atkins ezită, se uită la Molly şi apoi la mine de parcă ar fi cerut permisiunea să continue. Am dat din cap.

— Cauterizare.

— *Ce?*

În limbajul Agenţiei, un agent compromis sau descoperit era „cauterizat" pentru protecţia lui, fiind iute scos dintr-o situaţie neplăcută şi dus într-un loc sigur. Dar, din ce în ce mai des, termenul era folosit ironic – cu sensul de prindere a unui agent de către cei care l-au angajat, atunci când este considerat periculos pentru organizaţie.

Atkins îmi spunea că fuseseră împrăştiate ordine în toată lumea că trebuia să fiu prins de orice angajat al Agenţiei care se întâmplă să mă întâlnească.

— Decizia şefului. DDACI.

DDACI era orice directivă a directorului Agenţiei Centrale de Informaţii.

— Nişte ordine date de un rahat cu ochi de la Agenţie, pe nume Rossi. Ce faci aici?

Atkins se mişca repede acum, probabil datorită unui reflex subconştient al fricii. Ţineam pasul cu el; Molly fu forţată să intre într-un ritm pe jumătate mers, pe jumătate sprint. Se mulţumea să asculte, lăsându-mă să port toată conversaţia.

— Am nevoie de ajutorul tău, Kent.

— Am întrebat ce *faci* aici? Ţi-ai pierdut minţile?

— Cât ştii?

— M-au avertizat că poţi să apari. Te-ai retras sau ce-ai făcut?

— M-am retras când am plecat de la Agenţie şi am urmat Facultatea de Drept.

— Dar te-ai întors, mă repezi el. De ce?

— Am fost obligat.

— Aşa spun toţi. Nu poţi pleca niciodată.

— Rahat. Pentru un timp, am reuşit.

— Se spune că ai fost supus la un fel de program experimental ultrasecret. Un fel de program de cercetare menit să-ţi sporească gradul de utilitate. Nu ştiu ce înseamnă asta. Zvonurile sunt vagi.

— Zvonurile sunt bariu, am spus.

Înţelegea ce voiam să spun: „bariu" era un termen inspirat de KGB, denumind informaţiile false care li se dădeau celor suspectaţi de scurgeri, pentru a-i descoperi, la fel cum se folosea bariul în gastroenterologie.

— Poate, spuse el. Dar trebuie să intri în pământ, Ben. Amândoi. Să dispăreţi. Vieţile voastre sunt în pericol.

Când am ajuns într-un loc părăsit, un pâlc de copaci lângă o potecă de pământ, m-am oprit.

— Ştii că Ed Moore a murit.

Clipi des de câteva ori.

— Ştiu. Am vorbit cu el cu o seară înainte de-a fi ucis.

— Mi-a spus că eşti mort de frică.

— A exagerat.

— Dar te temi, Kent. Trebuie să-mi spui ce ştii. I-ai dat lui Moore nişte documente…

— Ce tot îndrugi?

Simţindu-i reţinerea, Molly ne anunţă:

— Mă duc să mă plimb. Am mare nevoie de aer curat.

Mâna ei îmi mângâie ceafa în timp ce se îndepărta.

— El mi-a spus, Kent, am continuat. N-o să răsufle nimic de la mine, promit. N-avem timp pentru asta. Ce ştii?

Îşi muşcă buza subţire de jos şi se încruntă. Gura lui era aproape o linie dreaptă, un arc cu colţurile uşor îndreptate în jos. Se uită la ceas, un Rolex contrafăcut.

— Documentele pe care i le-am dat lui Ed erau departe de-a fi concludente.

— Dar acum ştii mai mult, nu-i aşa?

— Nu am nimic scris. Nici un document. Tot ce am aflat este din auzite.

— Adeseori astea sunt informaţiile cele mai valoroase. Kent, Ed Moore a fost ucis din cauza asta. Am câteva informaţii care ar putea fi utile…

— Nu *vreau* afurisitele tale de informaţii!

— *Ascultă-mă!*

— Nu, spuse el. Ascultă-mă tu pe mine. Am stat de vorbă cu Ed cu câteva ore înainte ca nenorociţii să-l facă să se sinucidă. M-a avertizat în legătură cu un complot de asasinat.

— Da, am spus şi stomacul mi s-a încordat din cauza tensiunii. Împotriva cui?

— Ed avea doar frânturi şi fragmente. Speculaţii.

— Cine?

— Împotriva singurului tip care ar putea face curăţenie în Agenţie.

— Alex Truslow.

— Ai priceput.

— Lucrez pentru el.

— Mă bucur să aflu asta. De dragul lui şi de dragul Companiei.

— Mă simt măgulit. Ei bine, am nevoie de nişte informaţii. De curând, o sumă mare de bani a fost trimisă prin telex în contul unei corporaţii din München. La Commerzbank.

— Al cui cont?

Puteam să am încredere în el sau nu? Trebuia să mă bazez pe judecata lui Ed Moore. M-am aruncat cu capul înainte.

— Eşti de partea mea sau nu?

Atkins trase adânc aer în piept.

— Sunt cu tine, Ben.

— Numele primitorului era Gerhard Stoessel. Contul de corporaţie aparţine lui Krafft A.G. Spune-mi tot ce ştii.

Clătină din cap.

— Ai înţeles greşit. Doamne, ai înţeles totul pe dos.

— De ce?

— Tu ştii cine este Stoessel?

— Nu, am recunoscut.

— Hristoase! N-ai citit ziarele? Gerhard Stoessel este preşedintele lui Neue Welt, un concern-mamut care se ocupă de proprietăţile imobiliare. Se crede că deţine şi/sau controlează majoritatea proprietăţilor imobiliare comerciale din Germania unificată. Mai exact, Stoessel este consilierul pe problemele economice al lui Wilhelm Vogel, cancelarul ales. Vogel l-a numit deja ministru de finanţe. Vrea ca Stoessel să reconstruiască economia zdruncinată a Germaniei. Este cunoscut drept un fel de geniu financiar. Dar, aşa cum spuneam, ai înţeles totul pe dos.

— Cum?

— Compania de proprietăţi imobiliare a lui Vogel nu are nici un fel de legătură cu Krafft A.G. Ştii multe lucruri despre Krafft?

— Parţial, ăsta este motivul pentru care sunt aici, am spus. Ştiu că este o uriaşă întreprindere producătoare de armament.

— Cel mai mare producător de armament din Europa. Cu sediul la Stuttgart. Mult mai mare decât celelalte companii ale industriei de apărare germane – Krupp, Domier, Krauss-Maffei, Messerschmitt-Bolkow-Blohm, Siemens şi să nu uităm de Bayerische Motorenwerke. Mai mare decât Ingenieurkontor Lübeck, constructorii de submarine; sau decât Maschinenfabrik Augsburg-Nürnberg, AEG, MTU, Messerschmitt, Daimler-Benz, Rheinmettal…

— De unde ştii că Stoessel nu are legături cu Krafft?

— Legea. A existat o ordonanţă dată în urmă cu câţiva ani de Biroul Federal al Cartelurilor, când Neue Welt a încercat să cumpere Krafft. Biroul cartelurilor a hotărât că cele două companii nu au nimic în comun una cu alta şi că o fuziune ar crea un gigant ce nu putea fi controlat. Ştiai că însuşi cuvântul cartel vine de la germanul *Kartell*? Este un concept german.

— Informaţia mea este corectă, am spus.

În tot acest timp mă încordasem în timp ce vorbeam şi ascultam, încercând să prind ceva din gândurile lui Kent. Din când în când se auzea ceva. De fiecare dată, acest ceva îmi confirma ceea ce ştiam deja, că îmi spunea adevărul, cel puţin aşa cum îl cunoştea.

— Dacă – *dacâ* informaţia ta este corectă, şi n-o să te întreb de unde o ai, nu vreau să ştiu – asta este o dovadă al naibii de convingătoare că firma lui Stoessel a reuşit cumva, în secret, să cumpere Krafft.

M-am întors ca să mă asigur că Molly era în câmpul meu vizual. Era; se plimba înainte şi înapoi.

Asta însemna, am gândit, dar nu am spus cu voce tare, că Banca din Zürich vărsase miliarde de dolari către o corporaţie germană, cea mai mare firmă de proprietăţi imobiliare, combinată cu cel mai mare producător de muniţii… care se afla în spatele lui Wilhelm Vogel, viitorul cancelar al Germaniei… viitorul lider în exerciţiu al Europei.

M-am cutremurat, nevrând să mă gândesc la urmările acestui lucru, dar incapabil să mă opresc. Mi-am dat seama imediat; consecinţele erau mult mai rele decât mă aşteptasem.

50

— Se poate să fi fost vorba de o mită? am întrebat.

— Stoessel este cunoscut drept prototipul omului incoruptibil, răspunse Atkins.

— Ăştia sunt tipii care de cele mai multe ori primesc mită.

— Bine, nu spun că n-ar primi. Dar adevărul este că acum întreaga finanţare a companiilor este foarte îndeaproape urmărită în Germania. Asta pentru a-i împiedica pe aceşti giganţi industriali să controleze politica. Există un număr de mijloace de-a vărsa bani în secret, dar nici o corporaţie n-ar avea curajul s-o facă. Informaţiile germane sunt cu ochii în patru. Aşa că orice dovadă – *dovadă scrisă* – despre aşa ceva înseamnă pură dinamită politică.

Ce să mai spun? Nu aveam documente. Nu aveam decât gândurile pe care le recepţionasem din capul lui Eisler. Dar spune-i asta lui Atkins!

— Cu atât mai mult, am spus, motivul pentru care miliarde întregi de dolari sau de mărci germane au intrat clandestin în ţară ar fi extraordinar de valoros pentru un candidat. Dar nu înţeleg. Credeam că Vogel este un moderat oarecum populist.

— Hai să ne plimbăm, spuse el.

Cu coada ochiului, am zărit-o pe Molly. Am început să mergem şi ea ne-a urmat, păstrând distanţa.

— Bine, spuse Atkins, lăsându-şi capul în jos în timp ce mergea. Economia germană este la pământ, cum n-a mai fost din anii ’20, corect? Revolte la Hamburg, Frankfurt, Berlin, Bonn – în toate oraşele importante şi în multe dintre cele mai mici.

Neonaziştii sunt peste tot. Există un val de violenţă care bântuie prin ţară. Mă urmăreşti?

— Continuă.

— Aşa că acum germanii au alegerea asta grozavă. Dar ce se întâmplă cu câteva săptămâni înainte de ziua alegerii? O cădere puternică a bursei de valori? O catastrofă totală, absolută. Economia germană – vezi şi tu, ai auzit – este în ruină. O ţară pustiită. Se află într-o perioadă de depresiune care, în unele privinţe, este mai rea decât Marea Criză din Statele Unite, din anii ’30. Aşa că germanii intră în panică. Cel compromis este, fireşte, înlăturat şi se alege o figură nouă. Un om al poporului. Un om de onoare – un fost profesor, bun familist – care va da o altă întorsătură lucrurilor. Va salva Germania. O va face din nou mare.

— Da, am spus. Aşa cum a venit Hitler la putere în 1933, în mijlocul dezastrului de la Weimar. Vrei să spui că Vogel este, în secret, nazist?

Pentru prima oară Kent râse, dar îi ieşi mai degrabă un sforăit decât un râset.

— Naziştii – sau, ca să fim mai exacţi, neonaziştii – sunt de repudiat. Sunt extremişti. Nu reprezintă nici pe departe o majoritate

a electoratului german. Cred că germanii au primit multe acuzaţii pentru asta. Da, Hitler a existat. Dar asta s-a petrecut cu ani în urmă şi oamenii se mai schimbă. Germanii doresc să fie din nou mari. Vor să-şi revendice statutul de superputere a lumii.

— Şi Vogel?

— Vogel nu este ceea ce spune că este.

— Ce înseamnă asta?

— Asta încercam să aflu când i-am expediat documentele alea lui Ed Moore. Ştiam că este un om bun, cineva în care puteam să am încredere. Din afara Agenţiei. Afară de tot ce se petrecea. Şi în acelaşi timp un specialist în politica europeană.

— Ce-ai descoperit?

— Am fost transferat aici la câteva luni după ce căzuse Zidul Berlinului. Eram însărcinat cu strângerea de informaţii de la agenţii KGB, Stasi şi cei de teapa lor. Existau zvonuri – atenţie, doar zvonuri – că Vladimir Orlov scosese sume de bani din ţară. Majoritatea acestor tipi mărunţi nu ştiau nici ce îngroapă pisica. Dar, când am încercat să caut informaţii despre Orlov, am constatat că în toate băncile de date, în dreptul adresei lui era menţiunea „necunoscut”.

— Locul unde se afla era protejat de CIA, am spus.

— Corect. Ciudat, dar e-n regulă. Se întâmplă. Dar apoi am jumulit un tip de la KGB, un ofiţer cu o poziţie destul de înaltă, din Primul Directorat Principal, care… cred că tipul avea mare nevoie de bani, ca să fiu cinstit. A început să ciripească despre un dosar pe care îl văzuse şi care se referea la corupţia din CIA. Bun, sigur. Este CIA coruptă? Se cacă papa în pădure? Un grup de persoane oficiale, am uitat numele. Nu este important. Dar ceva m-a pus pe gânduri: acest tip de la KGB mi-a povestit despre un plan *american* – un plan *CIA*, pretindea el – de manipulare a bursei de valori germane.

Am aprobat din cap şi am simţit că inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

— În octombrie 1992, Bursa de Valori din Frankfurt a fost de acord să înfiinţeze o singură bursă de valori germană, centralizată, *Deutsche Borse*. Date fiind legăturile existente pe plan european, felul în care monedele europene erau corelate prin Sistemul Monetar European, un eşec la *Deutsche Borse* ar fi zguduit toată Europa, spune individul. Mai ales azi, când comerţul se face pe calculator şi hârtiile de valoare sunt asigurate, comerţul computerizat a înnebunit complet. Nu exista nici un întrerupător de circuit pe piaţa germană. Computerele erau programate să vândă automat, atrăgând după sine lichidări masive. În plus, era un moment de mare instabilitate valutară de când Bundesbank, banca centrală a Germaniei, fusese silită să mărească rata dobânzilor. Aşa că restul Europei nu avea de făcut decât să urmărească acest proces. Acest lucru a afectat evaluările de pe piaţa bursei de valori. Oricum, amănuntele nu sunt importante. Esenţialul este că acest tip de la KGB spune că există un plan care urmăreşte să submineze şi să distrugă economia europeană. Tipul era un specialist în finanţe, aşa că l-am ascultat. El spunea că toate pârghiile erau deja la locul lor; tot ce mai trebuia era o infiltrare rapidă şi bruscă de capital.

— Unde este tipul ăsta, kaghebistul?

— Pojar.

Kent zâmbi cu tristeţe şi ridică din umeri. Asta însemna un asasinat care trebuia să arate ca o moarte provocată de cauze naturale.

— Presupun că unul dintre ai lui au făcut-o.

— Ai raportat chestia asta?

— Sigur că da. E munca mea, omule. Dar mi s-a spus s-o las baltă. Să renunţ la toate eforturile de a mai cerceta afacerea; cică e dăunătoare pentru relaţiile germano-americane. Să nu mai pierd timpul cu asta.

Brusc, am observat că stăteam în faţa Fordului Fiesta al lui Atkins, rabla aia ruginită. Făcuserăm un ocol mare, iar eu mă concentrasem atât de mult, încât nu observasem. Molly ni s-a alăturat.

— Aţi terminat, băieţi? spuse ea.

— Îhî, am spus. Deocamdată.

Lui Atkins i-am spus:

— Mulţumesc, amice.

— E-n regulă, spuse el, deschizând portiera maşinii.

N-o încuiase; nimeni, oricât de sărac ar fi fost, nu s-ar fi deranjat să fure un astfel de vehicul.

— Dar acum ascultă-mi sfatul, Ben, te rog. Şi tu, Molly. Plecaţi dracului din țară. În locul vostru, nu mi-aş petrece nici măcar noaptea aici.

I-am strâns mâna.

— Te-ar deranja dacă ne-ai duce până în centrul oraşului?

— Îmi pare rău, spuse el. Ultimul lucru de care am nevoie este să fiu văzut cu voi. Am fost de acord să mă întâlnesc cu tine pentru că am fost prieteni. M-ai ajutat să trec prin nişte momente grele. Îţi rămân îndatorat. Dar luaţi metroul. Faceţi-mi favoarea asta.

Se sui la volan şi îşi puse centura de siguranţă.

— Succes, spuse el.

Trânti uşa, lăsă geamul în jos şi adăugă:

— Şi plecaţi de aici.

— Putem să ne mai vedem? am întrebat.

— Nu.

— De ce nu?

— Nu te mai apropia de mine, Ben, căci altfel sunt un om mort.

Răsuci cheia de contact, zâmbi şi adăugă:

— Pojar.

Am luat-o de braţ pe Molly şi am pornit-o în jos pe alee, spre Tivolistrasse. Motorul lui Kent nu reuşi să pornească la primele două încercări, dar la a treia îşi dădu drumul şi maşina se puse în mişcare.

— Ben, a început Molly, dar ceva mă nedumerea şi m-am întors ca să mă uit la Kent, care îşi dădea maşina înapoi.

Muzica, mi-am amintit.

Oprise maşina în timp ce cânta muzica, melodia aceea a Donnei Summer. Radioul, spusese el. Dar acum radioul tăcea.

Nu el închisese radioul.

— Kent! am strigat, năpustindu-mă spre maşină. Sari!

Se uită înspre mine surprins, zâmbind nesigur, de parcă s-ar fi întrebat dacă încercasem să fac vreun soi de glumă.

Acea jumătate de zâmbet dispăru brusc într-o explozie de lumină albă, un pocnet înfundat, absurd ca spargerea unei oale de

lut, dar erau geamurile Fordului Fiesta al lui Kent. Apoi am văzut o explozie cumplită, asurzitoare, ca un tunet, o văpaie galbenă care deveni portocalie şi roşie ca sângele şi care se întindea cu limbi de flăcări portocalii şi violete; pe urmă o coloană de fum cenuşiu formă nişte nori grei, care aruncau bucăţele din maşină sus în aer. Ceva m-a lovit în cap, pe la spate; cadranul imitaţiei lui de ceas Rolex.

Molly şi cu mine ne-am agăţat unul de altul, muţi de groază pentru o secundă, după care am fugit cât de repede am putut în întunericul Grădinii Englezeşti.

51

La câteva minute după ora amiezii am ajuns la Baden-Baden, vechea şi celebra staţiune balneară cuibărită între pinii şi mestecenii Pădurii Negre din Germania. În Mercedesul nostru 500 SL gri-metalizat pe care-l închinaserăm (cu tapiseria lui asortată, de piele vişinie, exact genul de maşină pe care ar conduce-o un tânăr şi ambiţios diplomat de la Ambasada Canadiană), scoseserăm un timp foarte bun. Ne luase mai puţin de patru ore de condus frenetic, dar atent, pe autostrada AB, la vest-nord-vest de München. Eram îmbrăcat într-un costum clasic, dar totodată modern, pe care îl luasem din rafturile magazinului Loden-Frey din Maffeistrasse, în drumul spre ieşirea din oraş.

Petrecuserăm o noapte chinuitoare de nesomn la hotelul nostru de pe Promenadeplatz. Explozia cumplită din Grădina Englezeasca, oribila moarte a prietenului meu, imaginile şi groaza se cuibăriseră în minţile noastre. Ne-am liniştit unul pe celălalt şi am vorbit ore în şir, încercând să ne alungăm unul altuia frica şi să înţelegem ce se întâmplase.

Ştiam că acum era obligatoriu să-l găsim pe Gerhard Stoessel, industriaşul german şi baronul proprietăţilor imobiliare care primise transferul prin telex de la Zürich. El era în centrul conspiraţiei, eram sigur. Trebuia să fac în aşa fel încât să mă plasez în apropierea lui Stoessel ca să recepţionez gândurile conspiratorului. Şi va trebui să ajung şi la Alex Truslow, la Bonn sau unde s-o fi aflând, ca să-l avertizez. Sau nu pleca din ţară, sau trebuia să-şi ia măsuri de securitate adecvate.

Dimineaţa devreme, după ce am renunţat să mă mai străduiesc să prind câteva ore de somn de care aveam atâta nevoie, l-am sunat pe un reporter finanţist de la *Derspiegel*, pe care îl cunoscusem vag la Leipzig.

— Elizabeth, am spus, trebuie să dau de Gerhard Stoessel.

— Marele Gerhard Stoessel în persoană? Sunt sigură că e la München. Acolo se află cartierul general al lui Neue Welt.

Dar nu era la München, după cum descoperisem din câteva telefoane preliminare.

— N-o fi la Bonn? am întrebat.

— Nu vreau să te întreb de ce vrei să-l găseşti pe Stoessel, spuse ea, simţindu-mi graba din voce. Dar trebuie să ştii că nu-i uşor să ajungi la el. Stai să dau nişte telefoane.

Mă sună din nou după douăzeci de minute.

— Este la Baden-Baden.

— Nu întreb ce sursă ai, dar presupun că este de încredere.

— Foarte de încredere.

Înainte să pot întreba ceva, ea adăugă:

— Şi stă întotdeauna la Brenner’s Park Hotel and Spa.

În secolul al nouăsprezecelea, Baden-Baden fusese năpădit de nobilimea europeană; acolo, după ce pierduse tot la cazinoul Spilbank, Dostoievski, în culmea disperării, scrisese *Jucătorul*. Acum germanii şi alţi europeni se duceau acolo să schieze, să joace golf sau tenis, să asiste la cursele de cai de la hipodromul Iffezheim şi să beneficieze de băile cu bogate ape minerale, alimentate de puţurile arteziene ce se aflau adânc sub muntele Florentiner.

Dimineaţa fusese înnorată şi foarte rece, iar la vremea când ne apropiam de Brenner's Park Hotel and Spa, înconjurat de un parc particular, în apropierea Râului Oosbach, începuse să cadă o burniţă rece. Baden-Baden părea un oraş obişnuit cu grandoarea; Lichtentaler Allee, mărginită de pomi, cu podoabele sale vii de rodondendroni, azalee şi trandafiri, era centrul atracţiei, celebrul loc de promenadă. Dar acum arăta uitat şi părăsit, duşmănos şi tainic.

Molly mă aştepta în Mercedes, în timp ce intram în holul spaţios şi liniştit al hotelului. Parcurseserăm distanţe aşa de mari în ultimele câteva luni, am cugetat. Atâtea lucruri ni se întâmplaseră din acea zi de martie, spălată de ploaie, din nordul statului New York, când aşezaserăm sicriul lui Harrison Sinclair în pământ şi iată-ne acum aici, într-o staţiune nemţească părăsită din Pădurea Neagră, unde ploua din nou.

Funcţionarul în uniformă de la recepţie care părea să se ocupe de înregistrări era un tânăr înalt, de vreo douăzeci şi cinci de ani, încrezut şi oficial.

— Pot să vă ajut, domnule?

— *Ich habe eine dringende Nachricht für Herm Stoessel,* am spus, dându-mi cât mai multă importanţă puteam şi ţinând într-o mână un plic mare. Am un mesaj urgent pentru domnul Stoessel.

M-am prezentat sub numele de Christian Bartlett, ataşat-adjunct la Consulatul Canadian de pe Tal Strasse din München.

— Vreţi să-i daţi această scrisoare? am spus în germana mea marcată de un accent puternic, dar folositoare.

— Da, sigur că da, domnule, spuse funcţionarul, întinzând mâna după plic. Dar domnul Stoessel nu este aici. A plecat chiar în după-amiaza aceasta.

— Unde e? am spus şi mi-am strecurat plicul în buzunarul de la piept.

— La băi, cred.

— La care?

Ridică din umeri.

— Nu ştiu, îmi pare rău.

În realitate, sunt doar două băi principale în Baden-Baden, amândouă aşezate în Romerplatz: Băile Vechi, numite şi Friedrichsbad, şi Termele lui Caracalla. La prima unde am ajuns, Termele lui Caracalla, am adoptat procedeul obişnuit şi am fost întâmpinat cu priviri bovine. Nu era nici un *Herr* Stoessel acolo, mi s-a spus. Totuşi, unul dintre îngrijitorii mai vechi trase cu urechea la conversaţie şi spuse:

— Domnul Stoessel nu vine aici. Încercaţi la Friedrichsbad.

La Friedrichsbad, îngrijitorul – un tip de vârstă mijlocie, solid şi cu faţa măslinie – dădu din cap. Da, spuse el. Domnul Stoessel era acolo.

— *Ich bin Christian Bartiett,* i-am spus, *von der Kanadischen Botschaft. Es ist äusserst wichtig und dringend dass ich Herm Stoessel erreiche.* Trebuie să ajung urgent la Stoessel.

Îngrijitorul clătină încet din cap, cu o încăpățânare de catâr.

— *Er nimmt gerade ein Dampfbad.* Este la baia de aburi. *Man darf ihn auf gar keinen Fall stören.* Ne-a instruit să nu-l deranjăm.

Cu toate astea, îngrijitorul era speriat şi impresionat de autoritatea mea, poate şi de faptul că eram străin, şi a fost de acord să mă conducă în baia de aburi particulară, unde se afla marele *Herr* Stoessel. Dacă era într-adevăr o chestiune urgentă, va vedea ce putea să facă. Am trecut pe lângă ospătarii în uniforme albe care duceau tăvi de argint cu apă minerală şi alte băuturi răcoritoare, şi pe lângă alţii care cărau grămezi de prosoape albe, groase, de bumbac; în cele din urmă am ajuns pe un coridor la care ceilalţi angajaţi păreau să nu aibă acces.

Lângă intrarea în saună stătea un bărbat mare, cu faţa ca un cartof, îmbrăcat în uniforma gri a ofiţerilor de la securitate, asudând abundent şi simţindu-se vizibil prost. Era clar că era o gardă de corp.

Îşi ridică privirea în timp ce ne apropiam şi strigă:

— *Sie dürfen nicht dort hineingehen!* Nu aveţi voie să intraţi acolo!

M-am uitat la el surprins şi am zâmbit. Cu o mişcare iute ca fulgerul, mi-am scos pistolul din buzunarul hainei şi l-am lovit cu tocul într-o parte a capului. Răsucind repede pistolul înapoi, în cealaltă direcţie, l-am izbit pe îngrijitor în cap, cu acelaşi rezultat.

Mişcându-mă repede, am târât ambele corpuri într-o cameră de serviciu din apropiere, ascunzându-le, şi apoi am închis uşile ca să împiedic accesul în zonă. Uniforma albă a îngrijitorului a fost uşor de îmbrăcat. Atârna pe mine, dar n-aveam de ales.

Am înşfăcat o tavă de pe tejgheaua goală de inox şi mai multe sticle de apă minerală dintr-un frigider mic, după care m-am îndreptat indiferent spre uşa de la camera băii de aburi. Am smucit-o cu putere şi ea s-a deschis cu un şuierat sonor.

Aburul năvălea în jurul meu, gros şi opac ca vata, o pânză groasă, vălurită. În cameră era insuportabil de cald, înăbuşitor, iar aburul era sulfuros şi înţepător. Puteam să-i simt gustul. Pereţii boltiţi erau acoperiţi cu ceramică albă.

— *Wer ist da? Was ist los?* Cine este acolo? Ce se întâmplă?

Prin ceaţa compactă puteam să zăresc doar două trupuri goale, masive, roşii. Se odihneau pe o bancă lungă de piatră, pe prosoape albe, ca nişte carcase într-un abator.

Vocea venea de la trupul care era mai aproape de mine, cu un piept păros şi rotofei. În timp ce înaintam prin norii groşi, ţinând tava în sus, puteam să-i disting urechile mari, creştetul chel şi nasul mare. Gerhard Stoessel. Îi studiasem fotografia din *Der Spiegel* în dimineaţa aceea; nu încăpea îndoială, el era. Nu vedeam prea bine cine era tovarăşul său, doar că era un alt bărbat de vârstă mijlocie, fără păr, cu picioare scurte.

— *Erfrischungen?* lătră Stoessel. Răcoritoare? *Nein!*

Fără să spun un cuvânt, am ieşit din cameră, închizând uşa în spatele meu.

Paznicul şi îngrijitorul erau încă inconştienţi. Repede şi cu hotărâre, am păşit pe coridoarele din apropierea băii de aburi, până când am găsit ce doream: o uşă fără geam, amplasată în ceea ce ar fi

trebuit să fie spatele camerei. Era spaţiul de întreţinere a bazinului, despre care ştiam că trebuia să fie acolo, în care muncitorii băii puteau să facă reparaţiile la ţevile de emitere a aburului. Nu era închis; nici nu avea de ce să fie. L-am deschis şi m-am vârât repede în spaţiul acela cu tavan jos.

Era întuneric beznă. Pereţii erau cleioşi din cauza umezelii şi a depunerilor de minerale. Pierzându-mi o clipă echilibrul, am întins mâinile ca să mă ţin şi, din greşeală, am apucat o țeavă fierbinte. Cu un mare efort am reuşit să-mi reţin un urlet de durere.

În timp ce mă târam în genunchi, am descoperit o rază de lumină şi m-am îndreptat spre ea. Garnitura din jurul ieşirii abuzului, pe acolo pe unde intra în zona băii, se desprinsese într-o parte, lăsând să pătrundă un firicel de lumină – şi un sunet înăbuşit.

După aproximativ un minut, urechile mele au devenit suficient de obişnuite cu calitatea slabă a sunetului şi am reuşit să înţeleg expresii, iar apoi fraze întregi. Conversaţia dintre cei doi bărbaţi se purta, bineînţeles, în germană, dar puteam să înţeleg destul de mult din ceea ce auzeam. Ghemuit în întuneric, cu mâinile proptite de betonul pereţilor cleioşi, ascultam cu o fascinaţie îngrozită, dominată de teamă.

52

La început erau doar fragmente izolate: *Bundesnachrichtendienst,* Serviciul Federal German de Informaţii. Serviciul Elveţian de Informaţii. *Direction de la Surveillance du Teritoire,* organizaţia de contraspionaj franceză, DST. S-a mai spus ceva despre Stuttgart şi despre un aeroport.

Apoi conversaţia a devenit mai fluentă, mai expansivă. O voce dispreţuitoare – a lui Stoessel sau a celuilalt bărbat? – a rostit:

— Şi în ciuda tuturor oamenilor, a spuselor, a bazelor de date, n-au nici cea mai mică idee cine este acest martor secret?

N-am putut auzi răspunsul.

Doar un fragment care s-a pierdut:

— Ca să asigurăm succesul…

Apoi:

— Confederaţia.

Şi:

— Dacă este s-avem o Europă unită, să fie a noastră. O astfel de ocazie nu se iveşte decât o dată sau de două ori într-un secol.

— Coordonare perfectă cu „Înţelepţii”…

Celălalt bărbat, despre care hotărâsem acum că era Stoessel, rosti:

— … în istorie. Sunt şaizeci şi unu de ani de când Adolf Hitler a devenit cancelar şi Republica de la Weimar a căzut. Să nu uităm că la început nimeni nu credea că va rezista până la sfârșitul anului!

Celălalt răspunse furios:

— Hitler era un nebun! Noi suntem întregi la minte.

— Noi nu suntem îndopaţi cu ideologie, se auzi vocea lui Stoessel, ceea ce înseamnă întotdeauna căderea…

A urmat ceva ce n-am putut auzi, după care Stoessel a replicat:

— Aşa că trebuie să avem răbdare, Wilhelm. În câteva săptămâni vei fi liderul Germaniei şi atunci vom conduce noi. Dar e nevoie de timp ca să ne consolidăm puterea. Partenerii noştri americani ne asigură că nu se vor băga.

Vei fi liderul Germaniei… Celălalt bărbat era, trebuia să fie, Wilhelm Vogel, cancelarul desemnat.

Mi s-a întors stomacul pe dos.

Vogel, eram sigur că era Wilhelm Vogel, scoase un zgomot, un fel de împotrivire înăbuşită, la care Stoessel răspunse tare şi foarte clar:

— … că vor privi şi nu vor mişca un deget. De la Maastricht încoace, cucerirea Europei este infinit mai uşoară. Guvernele vor cădea unul câte unul. Oricum, politicienii nu sunt buni conducători. Se bizuie pe liderii de corporaţii pentru că industria şi comerţul sunt singurele forţe capabile să guverneze o Europă unită. Nu au intuiţie. Pe când noi suntem vizionari. Putem vedea mult mai departe, dincolo

de ziua de mâine şi de poimâine. Dincolo de grijile imediate ale zilei de azi.

Un alt semn de neîncredere din partea cancelarului ales. Stoessel spuse:

— O cucerire globală este foarte simplă, pentru că se bazează pe ideea profitului pur şi simplu.

— Ministerul Apărării, spuse Vogel.

— Se va rezolva uşor, răspunse Stoessel. Vrea acelaşi lucru. De îndată ce armata germană îşi va recăpăta vechea glorie…

O altă remarcă înăbuşită, după care Stoessel continuă:

— Uşor! Uşor! Rusia nu mai este o ameninţare! Rusia este un nimic. Franţa… eşti destul de bătrân ca să-ţi aminteşti de al Doilea Război Mondial, Willi. Francezii vor înjura şi se vor plânge, se vor mai împăuna cu o linie Maginot, dar vor capitula fără nici o împotrivire.

Vogel păru să obiecteze din nou, căci Stoessel răspunse nervos:

— Pentru că vine în ajutorul celor mai bune interese economice pe care le au, de-aia! Restul Europei se va rostogoli, iar Rusia nu va avea de ales decât să se rostogolească şi ea.

Vogel spuse ceva despre Washington şi despre un „martor secret”.

— Va fi găsit, spuse Stoessel. Scurgerea va fi descoperită şi astupată. Ne asigură că vor avea grijă.

Vogel spuse ceva despre „înainte de asta” şi Stoessel răspunse:

— Da, exact. Se va întâmpla peste trei zile… Da. Nu, omul va fi asasinat. Nu va fi un eşec. Totul este pus la punct. Va muri. Nici o grijă.

Se auzi un zgomot, o lovitură puternică, şi mi-am dat seama că era uşa de la camera băii de aburi, care fusese deschisă.

Apoi, foarte clar, Stoessel spuse:

— Aha, ai apărut.

— Bine-ai venit, zise Vogel. Îmi place să cred că zborul la Stuttgart a fost lipsit de neplăceri.

O altă lovitură puternică; uşa era închisă.

— … voiam să-ţi spun, se auzi din nou vocea lui Stoessel, cât de recunoscători suntem. Cu toţii.

— Mulţumesc, spuse Vogel.

— Te felicităm din toată inima, adăugă Stoessel.

Nou-venitul le vorbea într-o germană fluentă, dar cu un accent străin, probabil american. Vocea era baritonală, sonoră şi oarecum familiară. Vocea cuiva pe care îl auzisem la televizor? La radio?

— Martorul trebui să apară înaintea Comisiei Senatoriale pentru Informaţii, spuse nou-venitul.

— Cine este? întrebă Stoessel.

— Încă nu avem un nume. Ai răbdare. Am căpătat acces la băncile de date din computerul comisiei. Aşa am aflat cu certitudine că acest martor secret va depune mărturie în cazul „Înţelepţilor”.

— Şi al nostru? spuse Vogel. Ştie despre Germania?

— Nu pot spune asta, spuse americanul. Dacă el – sau ea – ştie, este simplu să facă legătura între noi şi voi.

— Atunci trebuie eliminat, spuse Stoessel.

— Dar fără să cunoaştem identitatea martorului, spuse americanul, este imposibil să ştii pe cine să elimini. Numai când o să apară individul…

— Abia atunci? îl întrerupse Vogel.

— În acel moment facem treaba, spuse americanul. De asta pot să vă asigur.

— Dar vor lua măsuri de protecţie a martorului, spuse Stoessel.

— Nu există măsuri de protecţie perfecte, continuă americanul. Nu vă faceţi griji. Eu, unul, nu-mi fac. Problema presantă acum este cea de coordonare. Dacă emisferele sunt împărţite – dacă noi avem Americile şi voi aveţi Europa…

— Da, îl întrerupse Stoessel cu nerăbdare, vorbeşti despre coordonarea dintre cele două centre de guvernare a lumii, dar asta este uşor de realizat.

Era vremea să mă mişc.

Cât de uşor am putut, m-am întors cu stângăcie în acel loc strâmt şi m-am târât înapoi spre uşă. Am stat să văd dacă se auzeau zgomote de paşi şi, după ce m-am asigurat că nu trecea nimeni prin apropiere, am deschis-o repede şi m-am întors în holul care acum mi se părea grotesc de luminat. Pe genunchii pantalonilor mei albi, de bumbac, erau pete negre de noroi.

Am alergat spre intrarea de la camera de aburi, am găsit tava cu sticle cu apă şi am tras de uşă. Un val uriaş de abur opac a năvălit spre mine în timp ce păşeam în cameră. Stoessel părea să-şi fi schimbat puţin poziţia; se dăduse mai spre dreapta. Bărbatul despre care acum ştiam că era Vogel nu se clintise din locul unde stătuse mai înainte pe bancă. Ultimul sosit stătea tot pe bancă, mai departe de Vogel, în dreapta cancelarului ales, afară din raza mea vizuală.

— Hei, spuse americanul, tot în germană. Nu intră nimeni aici, m-ai înţeles?

Vocea era din ce în ce mai înnebunitor de familiară.

Stoessel m-a repezit în germană:

— Ajunge cu răcoritoarele alea! Lasă-ne în pace! Am dat instrucţiuni să fim lăsaţi în pace!

Stăteam acolo, fără să mă mişc, lăsându-mi ochii să se acomodeze cu aburul dens. Americanul părea să fie de vârstă mijlocie. Nu puteam fi sigur, dar avea o condiţie fizică mai bună decât a celor doi nemţi. Rafala de aer care venea de undeva din apropiere a pus în mişcare norii sulfuraşi, formând un vârtej care a despărţit puţin valurile de abur. Brusc, faţa americanului a apărut în faţa mea, uşor de recunoscut, şi preţ de o clipă nu m-am putut mişca.

Nou director al CIA. Prietenul meu, Alex Truslow.

VI. LACUL TREMBLANT

LOS ANGELES TIMES
GERMANIA SE ÎNARMEAZĂ CUMPĂRÂND ARME NUCLEARE. ACŢIUNEA ESTE SPRIJINITĂ DE WASHINGTON ŞI DE LIDERII DIN OCCIDENT

De CAROLYN HOWE
Reporter la *Times*

Uşurate de faptul că Germania a întors cu hotărâre spatele neonazismului, Statele Unite şi majoritatea guvernelor din lumea întreagă au acordat sprijinul lor noului Cancelar al Germaniei, Wilhelm Vogel, şi promisiunii sale de a „restaura mândria naţională a Germaniei”…

53

— *Wer ist denn das?* strigă Vogel. Cine este ăsta? *Wo ist der Leibwächter?* Unde este garda de corp?

Acum vedeam că părul argintiu al lui Truslow era pieptănat cu grijă; faţa lui era roşie din cauza căldurii înăbuşitoare, de mânie sau probabil că de amândouă.

M-am apropiat de el.

Cu o voce moale, grijulie şi blândă, mi-a spus;

— Te rog, Ben, opreşte-te acolo. Pentru binele tău. Nu-ţi face griji. Tocmai le-am spus că eşti prieten, că nu trebuie să ţi se facă nici un rău. N-o să ţi se facă nimic. N-o să fii rănit.

Trebuie să fie omorât, am auzit. *Trebuie să fie omorât imediat.*

— Te-am căutat peste tot, continuă Truslow cu o voce mieroasă.

Ellison trebuie să fie eliminat, gândea el.

— Trebuie să mărturisesc, continuă el liniştitor, că ăsta este ultimul loc din lume unde mă aşteptam să te întâlnesc. Dar acum eşti în siguranţă şi…

Am azvârlit tava spre Truslow, împrăştiind sticlele de apă minerală peste tot. Una l-a lovit pe Vogel în stomac; celelalte au zăngănit cu zgomot pe podeaua de ceramică.

Truslow ordonă în limba germană:

— *Halten Sie diesen Mann auf. Er darf hier nicht lebend herauskommen!*

„Opriţi-l pe omul ăsta!” strigase el. „Nu trebuie să iasă viu de-aici!”

Am năvălit spre uşă şi am alergat cu toată puterea şi cu toată viteza de care eram în stare spre cea mai apropiată ieşire şi apoi în Romerplatz, în vreme ce cuvintele lui Truslow îmi răsunau în minte. Atunci am ştiut că Alexander Truslow mă minţise pentru ultima oară.

Molly ţinuse Mercedesul la ralanti, la intrarea laterală de la Friedrichsbad. Puse maşina în mişcare, merse cu viteză spre periferia oraşului şi găsi autostrada AB. Aeroportul internaţional Echterdingen era la numai o sută de kilometri est şi la câţiva kilometri sud de Stuttgart.

Mult timp, n-am scos o vorbă.

În cele din urmă i-am povestit ce văzusem. A reacţionat la fel ca mine, intrând într-o stare de şoc, groază şi apoi furie absolută.

Amândoi ştiam acum de ce mă recrutase Truslow, de ce mă păcălise Rossi şi mă supusese Proiectului Oracol, de ce fuseseră atât de entuziasmaţi când descoperiseră că experimentul dăduse rezultate la mine.

Foarte multe lucruri se explicau.

În timp ce, graţie priceperii lui Molly, ne îndreptam glonţ spre autostradă, puneam totul cap la cap cu voce tare.

— Tatăl tău n-a comis nici o infracţiune, i-am spus. Dorea să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să salveze Rusia. Aşa că a fost de acord să-l ajute pe Vladimir Orlov să golească trezoreria sovietică de rezervele de aur, să le scoată în străinătate şi să le ascundă. Le-a mutat la Zürich, unde o parte din aur a fost pus la păstrare într-un subsol, iar o alta a fost convertită în bani lichizi.

— Dar unde au dispărut de acolo?

— Au căzut în mâinile „Înţelepţilor”.

— Ale lui Alex Truslow, vrei să spui.

— Corect. Rugându-mă să-l ajut să dau de urma acestei averi dispărute – despre care îmi spusese că a fost delapidată de tatăl tău – mă folosea de fapt, pe mine şi talentul meu, ca să găsească jumătatea de aur la care *nu putea avea acces*. Pentru că tatăl tău îl blocase departe, la Banca din Zürich.

— Dar cine este coproprietarul contului?

— Nu ştiu, am recunoscut. Truslow trebuie să fi bănuit că Orlov furase aurul. De aceea m-a angajat să-l găsesc pe Orlov, lucru pe care CIA nu fusese în stare să-l facă.

— Şi de îndată ce-l găseai?

— De îndată ce-l găseam, puteam, probabil, să-i citesc gândurile. Şi aflam unde pusese aurul.

— Dar tata era coproprietar al contului. Aşa că oricum Truslow ar fi avut nevoie de semnătura mea.

— Din nu ştiu ce motiv, Truslow a vrut să ajungem la Zürich. Ce-a spus bancherul? Dacă deschideai accesul la cont statutul său se modifica de la pasiv la activ.

— Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu.

Molly ezită şi lăsă un camion să ne depăşească.

— Şi dacă Proiectul Oracol n-ar fi avut nici un efect asupra ta?

— Atunci probabil că n-ar fi găsit aurul. Sau poate că l-ar fi găsit, dar oricum i-ar fi luat mult mai mult timp.

— Aşadar, spui că Truslow a folosit cele cinci miliarde la care a avut acces ca pe un mijloc de-a provoca prăbuşirea bursei germane de valori?

— Se potriveşte, Molly. Nu pot fi sigur, dar se potriveşte. Dacă informaţia lui Orlov este corectă şi „Înţelepţii” – include-i aici pe Truslow, probabil pe Toby şi pe alţii…

— Care conduc acum CIA…

— Da. Dacă „Înţelepţii” au folosit într-adevăr posibilităţile Agenţiei ca să adune informaţii despre pieţele străine şi au fost în stare să regizeze criza bursei de valori din SUA, în 1987, trebuie să fi fost aceiaşi oameni care au dus-o de râpă pe cea germană, care era şi mai mare.

— Dar *cum*?

— Trimiţi câteva amărâte de miliarde de dolari – sau mărci germane – în secret şi pe neaşteptate la bursa de valori germană. Folosite repede şi brusc de către experţi care au acces la conturile comerciale computerizate, ele pot ajuta la strângerea unor sume enorme de bani pe credit pentru a destabiliza o piaţă deja slabă. Pentru a obţine controlul unor valori mult mai mari. Pentru a cumpăra şi vinde la limită, tranzacţionezi folosind comerţul programat pe computer, cu o viteză posibilă doar în această epocă a computerelor.

— Dar de ce?

— De ce? am repetat ca un ecou. Uită-te ce se întâmplă. Vogel şi Stoessel sunt pe punctul de-a conduce Germania. Truslow şi „Înţelepţii” controlează acum CIA…

— Şi?

— Şi – nu ştiu.

— Dar cine va fi asasinat?

Nu aveam chiar un răspuns la asta, dar ştiam că exista o scurgere – cineva care ştia despre această conspiraţie dintre oamenii lui Truslow şi cei ai lui Stoessel, dintre Germania şi America. Iar această persoană, oricine ar fi fost, era pe punctul de a depune mărturie în faţa Subcomisiei Superioare a Senatului care se ocupa de audieri în cazul corupţiei din CIA. Corupţia cauţionată, altfel spus, de noul director al Agenţiei Centrale de Informaţii, Alexander Truslow.

Un martor secret era gata să arunce totul în aer peste două zile. Dacă nu era ucis înainte.

La Aeroportul Echterdingen am găsit o linie particulară şi un pilot care se pregătea să plece acasă chiar în seara aceea. I-am oferit un preţ dublu faţă de cât primea în mod normal pentru un zbor la Paris şi atunci s-a întors, şi-a pus vesta de zbor şi ne-a condus către micul său avion. A cerut dinainte prin radio permisiunea de aterizare, a primit-o şi apoi am decolat.

La puţină vreme după ora două noaptea am ajuns pe aeroportul Charles de Gaulle, am trecut prin cele mai scurte formalităţi vamale şi am luat un taxi spre Paris. Am coborât pe Rue Saint-Simon, în Arondismentul şapte, am trezit-o pe funcţionara de noapte care moţăia la recepţie şi am reuşit să obţin o cameră liberă. Nu se prea bucura că fusese deranjată. Cu jumătate de gură, Molly a insistat să mă însoţească în misiunea mea nocturnă, dar îi era greaţă din cauza sarcinii şi a fost uşor de convins să renunţe.

Pentru mine, Parisul nu era doar unul dintre marile oraşe ale lumii; era, sau cel puţin devenise, un decor pentru repetatele mele coşmaruri. Paris nu era Île, malul stâng şi Rue Royale. Era Rue Jacob, strada întunecoasă, îngustă, cu ecou, unde Laura şi viitorul meu copil fuseseră ucişi, iar James Tobias Thompson al III-lea paralizase pe viaţă, într-o succesiune care se tot repeta, devenind din ce în ce mai mult un ritual grotesc şi artificial. Parisul ajunsese un sinonim al tragediei.

Cu toate acestea, nu aveam altă soluţie decât să mă întorc. Acum mă aflam într-un studio fotografic, dintr-o casă tristă cu două etaje, fără lift, de pe o porţiune murdară din Rue de Sčze. Dedesubt erau mici faţade respingătoare, vopsite în negru, cu indicatoare pe care puteai citi SEX SHOP, VIDEO, SEXODROM şi LINGÉRIE LATEX CUIR, precum crucile şi verzi, luminoase, de la Grand Pharmacie de la Place.

Ceea ce părea să fi fost cândva un micuţ apartament cu un dormitor fusese transformat, întâmplător, în decursul anilor, într-o combinaţie jalnică de studio porno şi loc de închiriat videocasete porno. M-am aşezat pe un scaun murdar, turnat din plastic, aşteptând ca Jean să-şi termine treaba. Jean – nu-i ştiusem niciodată celălalt nume şi nici nu-mi dădusem osteneala să-l aflu – îşi dezvoltase o sănătoasă afacere colaterală, producând excelente

documente false, paşapoarte şi permise, mai ales pentru agenţii care lucrau pe cont propriu şi pentru escrocii mărunţi. Mai avusesem ocazia să fac afaceri cu el de câteva ori înainte, în timpul numirii mele la Paris, şi îl consideram o persoană de încredere şi un meseriaş priceput.

Puteam să am încredere în el? Ei bine, nimic nu este sigur în viaţă, presupun. Dar Jean avea toate motivele din lume să fie demn de încredere. Existenţa lui depindea de faima pe care o avea pentru discreţie şi care ar fi fost pătată pentru totdeauna dacă ar fi divulgat un singur secret.

Petrecusem patruzeci şi cinci de minute uitându-mă printr-o revistă plicticoasă şi jerpelită despre cinema, după ce mă săturasem inspectând cutiile goale de la casetele video înşirate pe tejgheaua lui. Erau acolo mai multe fetişuri şi variante ale afacerii pornografice decât mi-aş fi putut imagina vreodată *(La iuţeală, Tăria, Sex în trei* şi altele de care nu auzisem niciodată) şi toate puteau fi văzute acum pe video.

Trecuse de miezul nopţii. Fotograful încuiase uşa din faţă şi trăsese transperantul ca să se ferească de slaba circulaţie de la ora aceea din noapte. Din camera interioară auzeam bâzâitul unui uscător de fotografii cu aer cald.

În sfârşit, Jean apăru din camera obscură. Era un om scund, uscat, de vârstă mijlocie, chel, cu o figură îngrijorată şi cu ochelari mici, cu rame rotunde de sârmă. Mirosea puternic a soluţie de permanganat de potasiu, pe care o folosise pentru a-şi uza artificial documentele.

— *Voilà*, spuse el, punând hârtiile pe tejghea cu un gest ostentativ.

Zâmbea cu o oarecare mândrie. Treaba nu fusese foarte grea: putuse să lucreze cu întregul set de documente pregătite de CIA pe care i-l dăduserăm Molly şi cu mine ca să-l recicleze, folosind fotografiile noastre şi modificând cifrele acolo unde era nevoie. Ne furnizase un set de paşapoarte canadiene şi două de paşapoarte americane. Molly şi cu mine aveam acum documente complete, figurând fie ca cetăţeni americani, fie ca cetăţeni canadieni.

Am verificat cu grijă toate cele patru seturi. Făcuse o treabă meticuloasă. Preţul era revoltător de ridicat. Dar nu-mi permiteam să negociez.

Am aprobat din cap, i-am plătit recompensa şi am ieşit în stradă. Se auzea zgomotul motocicletelor şi puteai simţi mirosul înţepător al motorinei. Chiar şi la această oră din noapte, oamenii hoinăreau pe străzile din Place Pigalle, căutând satisfacţii rapide. Pe lângă mine trecu un grup de tineri costelivi, care păreau să fie elevi de liceu; erau îmbrăcaţi în hainele anilor ’60, care păreau să fie ultimul strigăt la francezi – jachete de piele negre sau maro, sau jachete de tip american, cu numele universităţilor pe ele (efectul era stricat de inscripţii ciudate, de genul *American Football*, care le făceau să pară mai mult nişte imitaţii); păr lung, blugi cu manşeta îndoită şi botine cu talpă ortopedică, la fel ca aceia purtaţi de surorile medicale. Cineva trecu valvârtej pe o motocicletă enormă, o Honda Africa Twin 750.

În minutele următoare am dat câteva telefoane vechilor mele relaţii din perioada când lucram la CIA. Nici una dintre ele nu era

legată oficial de serviciile de informaţii ale guvernului; fiecare lucra în condiţii ilegale (o deosebire greu de făcut când era vorba de spionaj): de la proprietarul unui restaurant suvlaki, care spăla bani pentru alţii (în schimbul unei taxe, bineînţeles), la proprietarul unui atelier de armament care modifica la comandă armele pentru asasini şi atacatori. Am reuşit să-l trezesc pe fiecare, cu excepţia unei singure păsări de noapte care se părea că ieşise la un club, cu o pipiţă şi un telefon celular. În sfârşit, cu ajutorul unui prieten vechi, care cu ani în urmă fusese util ca mesager, mi-am găsit ceea ce prietenii mei, agenţii francezi, numeau uneori un *ingenieur*, un „inginer” sau un tip priceput la şmecherii deştepte făcute la sistemele telefonice internaţionale. Într-o oră mă aflam în Arondismentul douăzeci, în apartamentul *ingenieur*-ului, într-un bloc dărăpănat, construit prin anii ’60 pe Avenue de la République. Se uită la mine prin vizor câteva secunde şi apoi deschise uşa. Apartamentul lui mobilat sărăcăcios, cu lucruri ieftine, mirosea a bere stătută şi a transpiraţie. Era scund şi îndesat, purta o pereche de blugi murdari, împroşcaţi cu vopsea, şi un tricou alb, pătat, pe care scria Hard Rock Café şi de sub care ieşea o burtă enormă. Evident, dormea, ca majoritatea locuitorilor Parisului; părul îi era în dezordine şi ochii pe jumătate închişi. Fără nici cea mai mică urmă de politeţe, şi-a îndreptat degetul spre un telefon alb, jegos, de pe o măsuţă de cafea acoperită cu un plastic termorezistent care imita lemnul granulat, ciobit pe margini. Lângă măsuţa de cafea era o oribilă canapea galben-muştar, a cărei umplutură ieşea prin mai multe locuri. Telefonul stătea într-un echilibru precar deasupra unui teanc de cărţi de telefon ale Parisului.

Ingenieur-ul nu-mi ştia numele şi, normal, nici n-a întrebat.

Se spusese doar că eram un *homme d’affaires*, dar la urma urmei toţi clienţii lui erau *hommes d’affaires*.

Câștigă repede cinci sute de franci pentru că mă lăsa să folosesc un telefon ce nu putea fi detectat.

De fapt, convorbirea pe care urma s-o fac era detectabilă, dar urma ducea la o moară de undeva din Amsterdam. Totuşi, de acolo legătura era dirijată, printr-o serie de contacte, spre Paris, dar nici un echipament de detectare inventat până acum n-o putea urmări atât de departe.

Ingenieur-ul îmi luă banii, grohăi ca un porc şi se năpusti în altă cameră. Dacă aş fi avut mai mult timp, aş fi preferat un aranjament mult mai sigur decât acesta, dar trebuia să mă mulţumesc cu atât.

Am observat cu scârbă că receptorul era murdar de urme soioase de degete şi mirosea a tutun de pipă. Am format numărul şi a urmat o succesiune de tonuri ciudate. Probabil că semnalul trecea ţopăind pe undeva prin Europa, pe sub Oceanul Atlantic şi poate chiar înapoi în Europa, înainte de a-şi croi, deja stabilit, drumul spre Washington, D.C., unde sistemul de telecomunicaţii cu fibre optice al Agenţiei urma să amplifice semnalul şi să-l introducă în propria frecvenţă electronică.

Am ascultat pocnetele şi bâzâiturile cunoscute şi am aşteptat al treilea apel.

La al treilea apel, vocea de femeie anunţă:

— Trei mii două sute.

Cum putea să răspundă la telefon mereu aceeaşi femeie, indiferent că era noapte sau zi? Poate că nici nu era o voce omenească, ci una sintetizată, de calitate superioară. Am răspuns:

— Interior nouă optzeci şi şapte, vă rog.

Alt pocnet, după care am auzit vocea lui Toby.

— Ben? Slavă Domnului. Am aflat de Zürich. Eşti…

— Ştiu, Toby.

— Ştii…

— Despre Truslow şi despre „Înţelepţi”. Şi despre nemţi, Vogel şi Stoessel. Şi despre martorul-surpriză.

— Iisuse Hristoase, Ben, despre ce dracu’ vorbeşti? Unde eşti?

— Las-o baltă, Toby, am izbucnit. Oricum, totul este pe cale să iasă la iveală. Am pus destule lucruri cap la cap. Truslow a încercat să mă omoare, ceea ce a fost o mare greşeală.

În fundal, se auzea slab un bâzâit static constant.

— Ben, spuse el într-un sfârşit. Greşeşti.

M-am uitat la ceas şi am văzut că legătura era făcută de zece secunde deja, destul de lungă pentru a stabili că telefonul venea din… Amsterdam. Îmi vor calcula poziţia la Amsterdam. Şi asta ar fi o greşeală utilă.

— Normal, am răspuns sarcastic.

— Nu, te rog, Ben. Se petrec lucruri care nu pot fi înţelese… fără a avea o perspectivă completă. Sunt vremuri periculoase. Avem nevoie de ajutorul oamenilor ca tine şi acum, cu talentul tău, e cu atât mai…

Am pus încet receptorul în furcă.

Da. Toby era amestecat.

M-am întors la hotelul nostru şi m-am vârât fără zgomot în pat, lângă Molly, care dormea dusă.

Frământat şi chinuit de insomnie, m-am dat jos din pat, am adus exemplarul memoriilor lui Allen Dulles pe care mi-l lăsase tatăl lui Molly şi am început să-l răsfoiesc la întâmplare. Nici măcar nu era o carte prea grozavă, dar era singura pe care o aveam în camera de hotel şi simţeam nevoia să-mi plimb privirea peste ceva, aveam nevoie să mă detaşez de gândurile mele ameţitoare. Am parcurs superficial un pasaj despre locuitorii oraşului Jedburgh, care fuseseră paraşutaţi în Franţa, şi despre Sir Francis Walsingham, spionul reginei Elisabeta, în secolul al şaisprezecelea.

M-am uitat din nou peste codurile pe care mi le lăsase Hal Sinclair şi m-am gândit la biletul neînţeles din subsolul din Zürich, care vorbea despre o casetă de depozitare sigură, dintr-o bancă de pe Boulevard Raspail.

Şi m-am gândit, pentru a nu ştiu câta oară, la tatăl lui Molly şi la secretele pe care ni le lăsase moştenire, secrete peste secrete. Mă întrebam…

Era mai mult o presupunere, sigur, nimic întemeiat, dar m-a făcut să mă dau jos din pat a doua oară şi să scot o lamă de ras din trusa mea de bărbierit.

Editorii din America aveau obiceiul să publice cărţi de o calitate mai bună în trecut, iar prin „trecut” vreau să spun doar anul 1963. Sub supracoperta de hârtie gri, roşu şi galben a cărţii *Arta informaţiilor*, scoarţa grea de carton era acoperită cu o pânză ţesută

fin şi pe ea era imprimată, în relief, emblema editorului. Legătura era cusută, nu lipită, cu pânză albă cu negru. Am examinat cartea căreia îi scosesem supracoperta de hârtie, sucind-o şi răsucind-o de pe o parte pe alta şi examinând-o din toate unghiurile.

Era posibil? Cât de deştept fusese oare bătrânul spion?

Cu grijă, am tăiat legătura cu lama. Am dat la o parte pânza neagră de la cotor, am curăţat căptuşeala de hârtia maro şi iată, strălucind în faţa mea ca un far, un semn trimis de Harrison Sinclair de dincolo de mormânt.

Era o cheie mică, de damă, cu o formă ciudată, pe care era imprimat numărul 322: cheia la ceea ce presupuneam că era explicaţia, răspunsul la misterul ascuns undeva, într-un seif de pe Boulevard Raspail din Paris.

54

În dimineaţa următoare mergeam cu paşi apăsaţi, repezi, pe Rue de Grenelle, spre Boulevard Raspail, la Banque de Raspail.

— Urmează să aibă loc un asasinat peste *două zile*, Ben, spuse Molly. Două zile! Nu ştim cine va fi victima; singurul lucru pe care-l ştim este că, dacă martorul-surpriză nu depune mărturie, ne putem considera cu toţii morţi.

Două zile. Ştiam; mă gândeam la ceasul care ticăia efectiv tot timpul. Dar nu am răspuns.

Un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat îngrijit cu un pardesiu albastru, venea spre noi; părul lui scurt şi alb era pieptănat spre spate şi avea ochi căprui, migdalaţi, în spatele ochelarilor cu ramă dreptunghiulară. A zâmbit politicos. Am aruncat o privire în vitrina unui magazin unde stătea scris IMPRIMERIE şi care etala *cartes de visite* prinse pe o suprafaţă de plută, ca mostre ale activităţii dinăuntru. În geam am surprins reflecţia unei femei, i-am admirat silueta şi pe urmă mi-am dat seama că era Molly, după care am văzut imaginea unui Austin Mini Cooper mic, roşu cu alb, care se deplasa încet, în urma noastră.

Am îngheţat.

Văzusem aceeaşi maşină de la fereastra hotelului, noaptea trecută. Câte maşini mici, roşii, marca Austin, aveau capota albă?

— Drace! am exclamat, lovindu-mi fruntea cu palma, cu o mişcare amplă, teatrală.

— Ce?

— Am uitat ceva.

Am arătat cu degetul în spatele meu, fără să mă întorc.

— Trebuie să ne întoarcem la hotel. Te superi?

— Ce-ai uitat?

Am luat-o de braţ.

— Hai.

Clătinând din cap, am întors-o înapoi şi am mers iar pe strada care ducea la hotel. Austinul, am văzut acum, aruncând pe furiş o privire rapidă, era condus de un tânăr cu ochelari, îmbrăcat într-un costum închis la culoare. A accelerat şi a dispărut în josul străzii.

— Ai uitat documentele sau ce? întrebă Molly, în timp ce răsuceam cheia în uşa camerei.

Am dus un deget la buze.

Mi-a aruncat o privire îngrijorată.

Am închis şi am încuiat uşa, aruncându-mi imediat mapa de piele pe pat. Am golit-o de seturile de documente, apoi am ţinut-o în lumină, trăgând fermoarul fiecărui compartiment, pipăind cu degetele fiecare îndoitură, uitându-mă la ea cu atenţie.

Molly mimă cu buzele un cuvânt: Ce?

Am spus cu voce tare:

— Suntem urmăriţi.

Se uită la mine întrebător.

— E în regulă, Molly. Poţi vorbi acum.

— Sigur că suntem urmăriţi, spuse ea exasperată. Am fost urmăriţi de când…

— De când?

Se opri şi îşi încreţi fruntea.

— Nu ştiu.

— Gândeşte-te. De când?

— Iisuse, Ben, *tu* eşti…

— Expertul. Ştiu. Bine. Cineva mă aştepta când am sosit la Roma. Am fost urmărit constant în Roma. Cred că i-am pierdut în Toscana.

— La Zürich…

— Da. Am fost urmăriţi şi în Zürich, în drum spre bancă şi după aceea. Poate că şi la München, deşi este greu de spus. Dar sunt al naibii de sigur că nu am fost urmărit noaptea trecută.

— De unde ştii?

— Ei bine, adevărul este că nu pot să fiu absolut sigur. Dar am fost atent şi m-am plimbat de colo-colo după ce m-am întâlnit cu tipul cu documentele şi, dacă a existat vreun indiciu, să fiu al naibii dacă l-am găsit. Sunt pregătit să mă uit după lucrurile de genul ăsta. Reflexul nu dispare, indiferent cât de mult te-ai ocupa de legislaţia proprietăţii intelectuale.

— Ce vrei să spui?

— Că *tu* ai fost urmărită.

— Şi înseamnă că este vina mea? Am plecat de la aeroport împreună, ai făcut în aşa fel încât taxiul să efectueze un adevărat tur al oraşului – spuneai că nu erai sigur că nu eram urmăriţi. Şi n-am părăsit hotelul.

— Să-ţi văd geanta.

Mi-a înmânat-o şi am vărsat conţinutul pe pat. Mă privea cu groază. Am cercetat totul cu grijă, apoi i-am verificat geanta şi căptuşeala. Am cercetat şi tocurile de la pantofii noştri; cu toate că era puţin probabil să descopăr ceva acolo, din moment ce fuseseră tot timpul sub ochii noştri. Nu. Nimic.

— Bănuiesc că acum eu sunt oaia neagră, spuse ea.

— Mai degrabă talanga de la gâtul oii, am spus cu mintea aiurea. Aha.

— Ce?

Am întins mâna. Şi, cu grijă, i-am ridicat medalionul şi lanţul de la gât, l-am tras în sus şi i l-am scos peste cap. Am deschis capacul de aur şi înăuntru am văzut doar cameea de fildeş.

— Pentru Dumnezeu, Ben, ce cauţi? Un microfon sau ce?

— Mă gândeam că merită să arunc o privire, nu?

L-am dat înapoi, dar apoi mi-a venit o idee şi l-am luat din nou.

Am desfăcut iar medalionul, după care m-am uitat cu foarte mare atenţie în interiorul capacului.

— Ce scrie înăuntru?

Închise ochii, încercând să-şi amintească.

— Nimic. Inscripţia este pe spate.

— Aşa-i, am spus. Şi atunci este foarte simplu.

— Simplu pentru ce?

Aveam o mică sculă de bijutier prinsă de lanţul de la chei, care era pe pat; am înşfăcat-o şi am introdus şurubelniţa mică, teşită, în capac. Un disc de aur, cu diametrul de cinci milimetri şi gros de trei milimetri, sări afară. Lipită de el era o micuţă bobină de sârmă subţire, ca un fir de păr.

— Nu e un microfon, am spus. E un transmiţător. Un radiocompas automat în miniatură, cu o rază de acţiune de maximum opt sau zece kilometri. Emite un semnal în radiofrecvenţă.

Molly se uită la mine cu gura căscată.

— Când oamenii lui Truslow te-au luat prizonieră în Boston, purtai asta, nu-i aşa?

Îi trebui mult timp până să răspundă.

— Da…

— Şi apoi, când te-au trimis în Italia, ţi-au dat asta înapoi, împreună cu restul lucrurilor.

— Da…

— Ei, asta era. Sigur că voiau să stai cu mine. În ciuda tuturor măsurilor noastre de precauţie, ştiau unde ne aflam în orice moment. Cel puţin, în orice moment când aveai medalionul cu tine.

— Chiar şi acum?

Am răspuns încet, nedorind s-o alarmez mai mult decât era nevoie.

— Da, am spus. Aş spune că nu e prea greu de ghicit că ştiu şi unde suntem în momentul ăsta.

55

Mică şi elegantă ca o bijuterie, Banque de Raspail din Boulevard Raspail numărul 128, Arondismentul şapte al Parisului, era o bancă comercială mică, particulară, care părea să deţină o clientelă formată exclusiv din parizieni bogaţi, discreţi, ce doreau servicii personale excelente şi care nu puteau fi obţinute la băncile la care aveau acces toţi nespălaţii.

Interiorul său era reprezentativ pentru caracterul ei exclusiv: nu se vedea nici urmă de client. Şi de fapt, nici nu prea semăna cu o bancă. Covoare Aubusson în culori palide acopereau podeaua, ici şi colo; de-a lungul pereţilor erau grupate scaune Biedermeier, tapiţate cu mătase de Scalamandre, fragile busturi italiene şi lămpi în formă de urne, aşezate pe măsuţe Biedermeier. Gravuri arhitecturale încadrate de rame împodobite erau agăţate în anumite spaţii pe pereţi, completând astfel efectul de eleganţă sobră şi de mare trăinicie. Sigur că nu mi-aş fi plasat banii într-o bancă ce cheltuia atât de mult pentru întreţinere, dar, ce-i drept, nu sunt francez.

Şi Molly, şi eu ştiam că acţionam sub presiunea lipsei de timp. Mai rămâneau două zile până la asasinat şi încă nu ştiam cine era ţinta.

Iar acum, ei – adică agenţii lui Truslow, probabil în colaborare cu agenţii care lucrau pentru Vogel şi pentru consorţiul german care stătea în spatele lui – descoperiseră unde ne aflam. Ştiau că eram în Paris. Poate că nu ştiau *de ce*; poate că nu ştiau de bileţelul cifrat al lui Sinclair, care se referea la Banque de Raspail, dar ştiau că aveam un motiv să fim aici.

Şi, cu toate că nu-mi permisesem să vorbesc cu Molly despre asta, ştiam că exista o mare probabilitate să fim ucişi.

Este adevărat, valoram foarte mult pentru informaţiile americane, din cauza capacităţii mele psihice, dar acum reprezentam în primul rând o ameninţare. Ştiam ce făceau oamenii lui Truslow în Germania, sau cel puţin ştiam ceva. Nu aveam nici o dovadă scrisă, nici o probă, nimic concret; aşa că, şi dacă aş face declaraţii publice – dacă aş telefona, să spunem, la *The New York Times* – pur şi simplu nu m-ar crede nimeni. Aş fi considerat nebun de legat. Molly şi cu mine trebuia să fim lichidaţi. Aceasta era singura cale logică pentru oamenii lui Truslow.

Dacă am reuşi să mergem înainte şi să descoperim cine urma să fie asasinat peste două zile la Washington, să împiedicăm asasinarea, s-o dăm în vileag şi să facem lumină, atunci am fi în siguranţă. Sau cel puţin aşa credeam.

Ceasul ticăia.

Dar cine putea să fie? Cine putea fi martorul-surpriză? Putea să fie un asistent de-al lui Orlov, un rus, cineva căruia îi încredinţase adevărul? Sau poate că era un prieten de-al lui Hal Sinclair, cineva în care avusese încredere.

Pentru scurt timp am luat în considerare chiar şi cea mai puţin plauzibilă posibilitate dintre toate. Toby? La urma urmei, cine altcineva ştia atât de multe? Toby era cel care urma să compară dintr-o dată în faţa Senatului, peste două zile, ca să depună mărturie împotriva lui Truslow, dând în vileag toată conspiraţia?

Era ridicol. Din ce motiv?

Înspăimântaţi, încordaţi şi la capătul puterilor, Molly şi cu mine ne certaserăm la Duc de Saint-Simon până când puseserăm la punct un plan plauzibil. Trebuia să părăsim hotelul cât de curând posibil, în câteva minute. Totuşi, trebuia să mergem pe Boulevard Raspail şi să vedem ce lăsase tatăl lui Molly în urma lui. Nu puteam risca să trecem cu vederea vreo piesă a jocului. Poate că nu descopeream nimic; poate caseta va fi goală; poate că la bancă nici nu mai exista o casetă de depuneri sigură pe numele lui. Dar trebuia să aflăm. *Mergi pe urma aurului*, mă îndemnase Orlov. Aşa am făcut. Iar urma aurului ducea inexorabil la această mică bancă din Paris.

Aşa că, dându-ne seama că ne rămăseseră puţine mijloace de acţiune, am făcut repede bagajele şi l-am rugat pe băiatul de serviciu să le trimită la Crillon, dându-i un bacşiş generos pentru discreţie. Molly îi explică faptul că făceam o muncă prealabilă pentru un proeminent om de stat străin, că era extrem de important ca mişcările noastre să fie secrete, că nu trebuia să spună nimănui unde ne trimisese bagajele.

Oricum, medalionul cu camee era o altă poveste. Nu mă îndoiam câtuşi de puţin că transmiţătorul de radiofrecvenţă din medalion i-ar fi atras în câteva minute pe următori în Saint-Simon. O soluţie ar fi fost să-l distrug, dar nu era cea mai bună. Am luat medalionul cu mine şi am hoinărit fără ţintă în afara hotelului, spre Boulevard Saint-Germain. Vizavi de staţia de metrou din Rue du Bac este o cafenea mai tot timpul aglomerată. Am intrat, m-am îndreptat spre bar şi am comandat o *demitasse*. Înghesuită lângă mine stătea o femeie între două vârste, foarte *soignee*, cu părul vopsit şi strâns într-un coc, ţinând în mână o poşetă enormă, încăpătoare, din piele verde şi citind un exemplar nou-nouţ din *Vogue*. Foarte indiferent, am strecurat medalionul în geanta femeii, mi-am terminat cafeaua, am lăsat câţiva franci şi m-am întors la hotel. Deoarece aceste transmiţătoare trimit semnale de radiofrecvenţă în linie dreaptă, urmăritorii noştri vor fi cu ochii-n ceaţă cel puţin pentru un timp; atâta timp cât prietena mea, cititoarea revistei *Vogue*, continua să circule prin mulţime, n-or să fie niciodată în stare să localizeze semnalul, nu vor putea niciodată să descopere de unde venea.

Am părăsit hotelul separat şi cu diferite mijloace de transport – o să vă scutesc de amănunte, dar ajunge să vă spun că era puţin probabil să fim urmăriţi – şi de la punctul de întâlnire, de lângă Obeliscul din Place de la Concorde, am făcut drumul înapoi într-un taxi, peste Sena, pe Pont de la Concorde, în jos pe Boulevard Saint-Germain, până când am cotit pe Boulevard Raspail.

Câteva tinere atrăgătoare, impecabil îmbrăcate, lucrau cu sârg la nişte mese de mahon, la o distanţă bună de uşile de sticlă şi lemn pe care am intrat Molly şi cu mine; două dintre ele îşi ridicară privirea cu ciudă, supărate de această întrerupere. Emanau afectare, dar cu un anumit aer specific franţuzesc. Apoi un tânăr se ridică de la una dintre mese şi se grăbi îngrijorat spre noi, de parcă ne aflam acolo ca să jefuim banca şi să-i luăm pe toţi ostatici.

— *Oui?*

Stătea în faţa noastră, blocându-ne calea printr-o poziţie incomodă. Tânărul bancher purta un costum de serj bleumarin, la două rânduri, cu o croială îndrăzneaţă şi ochelari cu rame negre, perfect rotunde, în genul celor purtate de obicei de arhitectul Le Corbusier (şi după el, de generaţii întregi de arhitecţi americani fandosiţi).

Am lăsat totul în seama lui Molly, care juca rolul femeii cu treburi oficiale. Purta una dintre ţinutele ei ciudate, dar şic, un fel de cămaşă de in negru, care s-ar potrivi la fel de bine şi pe o plajă, şi la un dineu dat la Casa Albă. Ca de obicei, nimeni nu era în stare să-şi poarte excentricitatea aşa cum o făcea ea. Începu să explice, în franceza ei foarte bună, situaţia în care se afla: că era urmaşa legală a averii tatălui ei, că, din raţiuni de rutină, dorea să i se permită accesul la caseta de depozitare a tatălui ei. Îi priveam pe cei doi vorbind ca şi cum m-aş fi aflat la mare distanţă şi mă gândeam la ciudăţenia situaţiei. *Averea tatălui ei.* Ne aflam acolo pe urma bunurilor tatălui ei, care păreau să însemne o avere imensă, ce nu-i aparţinea.

Ca un soţ tăcut, i-am urmat pe cei doi în sală, spre masa bancherului care urma să se ocupe de afacerea noastră. Deşi aceasta era abia a doua bancă pe care o vizitam în timpul dramei pe care o trăiam Molly şi cu mine de când căpătasem ciudata capacitate telepatică, mi se părea că de o săptămână încoace nu mai făcusem nimic altceva decât să vizitez bancă după bancă. Ritualul, formele, totul era dezgustător de familiar.

În timp ce stăteam acolo, m-am trezit cufundându-mă în acea zonă specială a creierului meu, care îmi devenise de asemenea foarte familiară, locul acela ciudat în care pluteau cuvinte şi fraze. Gânduri. Ciupeam ceva franceză, după cum se spune, adică aveam cunoştinţe rezonabile şi aşteptam ca gândurile galice ale bancherului să se facă auzite…

…dar nu venea nimic.

Timp de o secundă, mă cuprinse o spaimă cunoscută: oare acest talent straniu, care îmi fusese dat atât de neaşteptat, dispăruse acum la fel de brusc? Nu auzeam nimic. M-am gândit la plimbarea de după-amiază prin Boston, după ce plecasem de la Corporaţie, când am fost asaltat de incredibila avalanşă de gânduri ale celor din jur, crâmpeie de propoziţii, gândurile altora, fluşturatice, furioase şi pline de remuşcări, acele frânturi care soseau la mine fără să fie nevoie să mă concentrez cu adevărat.

În acel moment m-am întrebat dacă era posibil ca totul să dispară.

— Ben? am auzit-o deodată pe Molly.

— Da?

Se uită la mine curioasă.

— Spune că ne putem uita acum în casetă, dacă vrem. Nu trebuie decât să completez un formular.

— Atunci, hai s-o facem acum, am spus, ştiind că încerca să-mi ghicească intenţiile. *Dacă ai avea acea putere, Mol, n-ar mai trebui să întrebi,* mi-am zis.

Bancherul scoase dintr-un sertar un formular de două pagini, destinat evident unui singur scop: intimidarea. După ce ea a completat formularul, el l-a verificat, a strâns din buze şi apoi s-a dus

să se consulte cu un bărbat mai în vârstă, superiorul lui, probabil. Se întoarse după câteva minute şi, cu o mişcare aprobatoare din cap, ne conduse într-o cameră alăturată, plină de compartimente de alamă mată, a căror dimensiune varia între aproximativ zece centimetri pătraţi şi cel puţin de încă trei ori pe atât. Îşi băgă cheia într-una dintre cutiile mai mici.

Trase caseta cu faţa de alamă din compartimentul ei şi o duse într-o sală de conferinţe izolată din apropiere, unde o aşeză pe o masă, explicându-ne că sistemul francez presupunea folosirea a două chei pentru deschiderea casetei de depozitare: una aparţinea clientului şi cealaltă băncii. Cu un zâmbet scurt şi cu un gest formal al capului, ne lăsă singuri în cameră.

— Ei bine? am spus.

Molly clătină din cap, un gest mărunt, care exprima extrem de mult – teamă, uşurare, mirare, frustrare – şi introduse în a doua broască cheiţa pe care o ascunsese tatăl ei în cotorul memoriilor lui Allen Dulles. Lui Harrison Sinclair, odihnească-se în pace, nu i-a lipsit niciodată simţul ironiei.

Placa de alamă a casetei se deschise cu un pocnet slab. Molly îşi vârî mâna înăuntru.

Timp de o secundă, mi s-a oprit respiraţia. O priveam cu încordare. Am spus:

— Goală?

După câteva secunde, ea a clătinat din cap.

Am respirat uşurat.

Din cavitatea întunecată a casetei de depozitare, Molly scoase un plic gri, lung, care măsura probabil douăzeci pe zece centimetri. Uimită, deschise plicul şi scoase conţinutul: o notă scrisă la maşină, o bucăţică îngălbenită dintr-un plic şi o fotografie mică, lucioasă, în alb şi negru. Un moment mai târziu am auzit-o cum trage în grabă aer în piept.

— O, Doamne, spuse ea. Doamne Dumnezeule.

56

Mă uitam cu atenţie la fotografia care o luase prin surprindere. Era cel mai obişnuit instantaneu desprins dintr-un album de familie: şapte pe zece centimetri, margini dantelate, ca în anii ’50, chiar şi o pată maronie, groasă, de mucegai uscat, pe verso. Un bărbat înalt, atletic şi frumos stătea braţ la braţ cu o tânără frumoasă, cu păr negru şi ochi negri; în faţa lor, rânjind ştrengăreşte, se afla o fetiţă băieţoasă, de trei sau patru ani, cu ochi strălucitori, de culoare deschisă, cu părul negru tuns cu un breton perfect şi legat în codiţe în părţi.

Cei trei stăteau pe treptele tocite de lemn ale unei case sau ale unei reşedinţe mari de lemn, după cât se părea; genul de casă de vară confortabilă, neîngrijită, pe care îl puteai găsi lângă Lacul Michigan, în Ponco sau în Munţii Adirondack, ori pe malurile oricărui lac rustic din orice parte a ţării.

Fetiţa – era Molly, nu încăpea îndoială – era un ghem de energie şi imaginea ei abia putuse să fie captată de deschiderea diafragmei, în cele şaizeci şi patru de milisecunde sau câte or fi fost. Părinţii ei păreau mândri şi relaxaţi; un tablou de familie care îţi înmuia inima şi care era atât de tipic american, încât era aproape kitsch.

— Îmi amintesc de locul ăsta, spuse Molly.

— Da?

— Adică, nu-mi amintesc prea multe despre el, dar îmi amintesc că am *auzit* de el. Era casa bunicii mele de undeva din Canada – mama mamei mele. Casa ei veche de lângă un lac oarecare.

Tăcu şi continuă să se uite atent la fotografie, trecând în revistă detaliile: un scaun Adirondack pe veranda din spatele lor, căruia îi lipsea o stinghie; pietrele mari, inegale, care formau faţada unui cuibar primitiv pentru găini; haina de bumbac a tatălui şi papionul; rochia impecabilă, înfloratã, de vară, a mamei; mingea de cauciuc indian şi mănuşa de baseball care zăceau pe trepte, lângă el.

— Ce ciudat, spuse ea. Un fel de amintire fericită. Oricum, locul nu mai este al nostru. Din păcate. Cred că ai mei l-au vândut când eram mică. N-am mai fost niciodată acolo, cu excepţia acelei singure veri.

Am ridicat bucăţica de plic, care avea o adresă sau un fragment de adresă mâzgălit pe ea cu litere subţiri şi un scris european: *7, Rue du Cygne, 1er, 23*. Paris, era limpede, dar unde? De ce aici, închisă într-un seif?

Şi de ce se afla acolo fotografia? Un semn, un mesaj pentru Molly de la răposatul ei tată de dincolo de mormânt, scuzaţi banalitatea.

Am ridicat scrisoarea care fusese bătută la o maşină veche, mecanică, era plină de tăieturi şi de greşeli de maşină şi din anumite considerente, era adresată „Iubitei mele Snoops”.

M-am uitat la Molly, gata să întreb la ce dracu’ se referea introducerea, când ea a zâmbit timid şi a explicat:

— Snoops era numele cu care mă alinta.

— *Snoops?*

— De la Snoopy. Personajul meu preferat din desenele animate, când eram copil.

— Snoopy.

— Şi… de asemenea pentru că îmi plăcea să deschid sertarele încuiate când eram mică. Să cotrobăiesc prin lucruri despre care se spunea că nu mă priveau. O chestie pe care o fac toţi copiii, dar dacă tatăl tău era şeful secţiei CIA din Cairo, sau director-adjunct la Proiecte sau orice o fi fost, erai muştruluit ceva mai mult pentru curiozitatea ta. Aşa că mi-a zis Snoopy şi pe urmă Snoops.

— Snoops, am spus maliţios.

— Să nu îndrăzneşti, Ellison. M-auzi? Să nu te pună naiba să îndrăzneşti.

Am revenit la scrisoarea prost bătută la maşină pe hârtia netedă şi sidefie de la Crane, care purta antetul lui Sinclair, şi am început s-o citesc:

Iubitei mele Snoops:

Dacă citeşti asta – şi sigur că o citeşti, altfel aceste cuvinte nu vor ieşi nicicând la iveală – dă-mi voie mai întâi să-mi exprim, pentru a mia oară, admiraţia. Eşti un doctor minunat, dar ai fi putut să fii şi un spion de prima clasă dacă nu ai fi avut atâta dispreţ pentru profesiunea pe care mi-am ales-o. Dar nu o spun cu ostilitate: în anumite privinţe, aveai dreptate să ajungi să urăşti Informaţiile. Presupun multe lucruri reprobabile. Sper doar că într-o zi o să ajungi să apreciezi şi ce este nobil în această muncă – şi asta nu dintr-un sentiment de obligaţie filială, loialitate sau vină. Când cancerul mamei tale evoluase până în punctul în care era limpede că nu va mai fi printre noi mai mult de câteva săptămâni, m-a pus să stau în camera ei de spital – nimeni nu putea să organizeze o întâlnire mai bine ca mama ta – şi mi-a spus, agitându-şi arătătorul înspre mine, că nu trebuie să mă amestec niciodată în felul cum vei alege să-ţi trăieşti viaţa. Spunea că nu te vei încadra niciodată în tiparele convenţionale, dar că în cele din urmă, indiferent de locul unde te vei stabili, nimeni nu va avea un cap mai limpede, rădăcini mai ferm înfipte în realitate şi o perspectivă mai bună decât, „draga de Martha”. Aşa că sunt sigur că vei înţelege ce am de gând să-ţi spun.

Din motive care vor ieşi în curând la iveală, nu există nici o referire la această casetă printre hârtiile mele, în testament sau în altă parte. Ca să găseşti acest bilet, trebuie să fi găsit cheia pe care am lăsat-o (uneori cele mai simple şi mai demodate metode sunt cele mai bune) şi, de asemenea, să fi ajuns în subsolul din Zürich.

Ceea ce înseamnă că ai găsit aurul pentru care, sunt convins, o să fii de acord că este nevoie de nişte explicaţii.

Nu mi-au plăcut niciodată urmăririle şi vânătorile, aşa că te rog să crezi că intenţia mea nu a fost să-ţi fac tot felul de greutăţi – ci să fac greutăţi altcuiva. Nimic din jocul ăsta nu este simplu, dar dacă ai ajuns atât de departe, vei înţelege de ce am făcut-o. Totul este pentru a te proteja.

Scriu asta la câteva ore după o întâlnire importantă, la Zürich, cu Vladimir Orlov, al cărui nume probabil că-l recunoşti ca fiind al ultimului şef al KGB-ului. Am făcut cu el un aranjament pe care trebuie să ţi-l explic şi am aflat anumite lucruri pe care trebuie să ţi le spun.

Pentru că o să fiu ucis. Sunt sigur. Când vei citi scrisoarea asta, s-ar putea să fiu sau să nu fiu mort, dar vreau să ştii cauza.

După cum ştii mai bine decât oricine, Snoops, banii nu m-au atras niciodată, în afară de cei de care ai nevoie pentru masă şi casă. Aşa că sunt convins că, atunci când ţi se va spune că eram corupt, delapidator şi orice ar mai putea ei să spună când nu voi mai fi, vei şti adevărul. Vei şti că este o prostie.

Dar ceea ce probabil că nu vei şti este că, în timp ce scriam asta, am primit o serie de ameninţări cu moartea, unele neîntemeiate, altele foarte serioase. Ele au început (nu-i de mirare) la scurt timp după ce am fost numit director al CIA, când mi-am propus să fac curăţenie şi am lansat acea cruciadă de curăţare a CIA. Iubeam locul ăla; credeam în el. Ben, sunt sigur că înţelegi lucrul ăsta aşa cum cineva din afară nu poate s-o facă.

Se întâmplă ceva îngrozitor în străfundul Agenţiei. Există un grup mic care, de-a lungul anilor, a abuzat de informaţiile la care a avut acces pentru a strânge sume uriaşe de bani. Încă din prima mea zi ca director mi-am propus să-i demasc. Aveam teoriile mele, dar îmi trebuiau dovezi.

La acea vreme, atmosfera de la Langley era ca un butoi de pulbere gata să sară în aer la cea mai mică scânteie aruncată de Comisia de Investigaţii a Congresului sau de un reporter zelos de la The New York Times. Pe coridoare se vorbea mult şi pe faţă despre înlăturarea mea. Unii dintre cei vechi mă urau mai mult chiar decât îl urâseră pe Bill Colby! Întâmplător, ştiu că unii agenţi de la bursa puterii, persoane cu poziţii foarte înalte şi extrem de influente la Washington, s-au dus să se vadă cu preşedintele şi să-l convingă să mă înlocuiască.

Vezi tu, circulau zvonuri despre o corupţie de proporţii ameţitoare. Auzisem poveşti despre un grup mic, necunoscut, format din funcţionari vechi şi actuali de la Informaţii, cunoscut sub numele de „Înţelepţii" şi care se întrunea în cel mai mare secret. Se spunea că aceşti „Înţelepţi" erau amestecaţi în fraude uriaşe. Se credea că foloseau informaţiile adunate de Agenţie ca să strângă sume uriaşe de bani. Dar nimeni nu ştia cine erau aceşti oameni. Se părea că erau atât de influenţi, că aveau relaţii atât de sus-puse, încât putuseră să evite să fie descoperiţi.

Apoi, într-o bună zi, am fost contactat direct de un om de afaceri european – finlandez, de fapt – care pretindea că reprezenta, după cum s-a exprimat, „un fost lider mondial" care avea informaţii ce m-ar putea interesa.

Au început negocieri prelungite, cu mult timp înainte să fi aflat măcar că persoana pe care o reprezenta nu era nimeni altul decât ultimul şef al KGB-ului sovietic, Vladimir Orlov, care locuia într-o căsuţă mică din afara Moscovei şi voia să părăsească fosta Uniune Sovietică şi să plece în exil.

Intermediarul mi-a dat de înţeles că Orlov avea o propunere interesantă pentru mine.

Avea nevoie de ajutorul meu ca să salveze rezervele de aur ale Rusiei de durii care, credea el, vor răsturna într-o bună zi guvernul Elțîn. Dacă îl ajutam să scoată o cantitate masivă de aur – zece miliarde de dolari – era pregătit să-mi dea un dosar valoros referitor la anumite elemente corupte din CIA.

Orlov, spunea intermediarul, avea în posesia lui un dosar care dovedea cu documente, prezentând cele mai extraordinare amănunte, corupţia extinsă din cadrul CIA. Sume vaste acumulate de-a lungul anilor de un grup restrâns din cadrul CIA, care scotea sume colosale de bani folosind informaţiile strânse prin spionaj corporativ din lumea întreagă. Avea toate numele, locurile, sumele, documentele. Probe complete.

Bineînţeles că am fost de acord. Aş fi fost de acord să-l ajut oricum – ştii cât de mult doream să împiedic Rusia să se întoarcă la dictatură – dar ispita acestui dosar făcea oferta efectiv irezistibilă.

După cum s-a dovedit, Orlov a apărut la Zürich fără dosarul ăsta – îi fusese furat de sub nas, lucru care m-a înfuriat peste măsură. Iniţial, am bănuit că era o încercare de şantaj, dar mi-am dat seama că rusul era, în realitate, o victimă. Şi după ce am ajuns atât de departe, trebuia să duc la bun sfârşit înţelegerea.

Dar aveam nevoie de ajutor ca să fac o tranzacţie de asemenea proporţii – ajutor care să vină din afara Agenţiei. Departe de orice posibilitate de corupţie. Era un imperativ, dată fiind uriaşa sumă de bani cu care aveam de-a face. De asemenea, aranjamentele financiare trebuiau să se facă în întregime în cea mai mare confidenţialitate.

Aşa că m-am îndreptat spre singurul om din Agenţie care era acum în afară, un om a cărui integritate personală era dincolo de orice reproş: Alexander Truslow. A fost cea mai mare greşeală pe care am făcut-o vreodată.

L-am făcut pe Truslow coproprietarul contului de la Banca din Zürich, în care am dus jumătate din aur. Asta însemna că nici unul dintre noi nu putea să scoată aurul fără consimțământul celuilalt. Iar aurul putea fi mutat sau vândut numai atunci când contul era activat – un mecanism pus în mişcare de accesul fiecăreia dintre părţi. Dacă s-ar ivi vreodată o problemă, mi-am zis, amândoi eram absolviţi de orice vină. Nu puteam fi acuzat de furt la scară mondială.

Am aranjat ca cealaltă jumătate să fie transportată într-un container, prin Newfoundland, de linia maritimă St. Lawrence în Canada. Sau, aş putea spune mai degrabă că Truslow a aranjat asta.

Însă ceva mă sperie acum foarte mult. Mă tem pentru viaţa mea. După cum ştii, Ben, avem oameni la Langley care sunt într-adevăr foarte pricepuţi în a face o crimă să pară o moarte naturală.

Aşa că nu mai am mult de trăit pe această lume.

Foarte de curând am aflat că Wilhelm Vogel, care candidează pentru funcţia de cancelar al Germaniei, este manevrat de un cartel german extraordinar de puternic. În secret, ei încearcă să reînarmeze şi să reconstruiască Germania. Intenţia lor este să controleze nu numai Germania, ci prin ea o Europă unită.

Partenerii lor sunt membrii acestui grup din cadrul CIA. Mi s-a spus că aranjamentul are în vedere o împărţire pe cale paşnică a prăzii. Prin intermediul celor aflaţi la conducere, grupul din CIA va conduce CIA şi, prin extensie, economia Emisferei de Vest. Cartelul german va primi Europa. Toţi vor deveni extraordinar, neînchipuit de

bogaţi. Este un neofascism nou, de tip corporativ – care va prelua comanda pârghiilor guvernamentale în aceste vremuri nesigure.

Conducătorul americanilor este Alexander Truslow.

Şi nu pot să fac absolut nimic în această privinţă.

Dar cred că în curând o să am un mijloc de a-i pune capăt. Există documente care să demonstreze totul. Acestea trebuie să iasă la iveală.

Dacă sunt omorât, voi doi va trebui să le găsiţi.

În acest scop, vă las fiecăruia câte un dar.

Am avut foarte puţină avere pe care să v-o las drept moştenire, lucru care nu-mi face plăcere. Dar acum aş vrea să las fiecăruia dintre voi un mic cadou – ambele daruri sunt nişte informaţii care, la urma urmei, sunt cele mai valoroase averi.

Pentru tine, Snoopy, amintirea unui timp foarte fericit din viaţa ta, a mea şi a mamei tale. Adevăratele bogăţii le vei găsi, după cum o să afli, în sânul familiei. Această fotografie, pe care cred că n-ai văzut-o niciodată, îmi aminteşte întotdeauna de o vară foarte fericită pe care am petrecut-o toţi trei.

Aveai numai patru ani, aşa că sunt convins că nu-ţi aminteşti aproape nimic despre ea. Dar eu, cunoscut şi atunci pentru faptul că îmi dedicam tot timpul muncii mele, am fost obligat să-mi iau o lună de concediu după operaţia de apendicită la care fusesem supus de urgenţă. Cred că de fapt corpul meu mi-a spus să-mi petrec puţin mai mult timp cu familia.

Ţi-a plăcut acolo – prindeai broaşte în lac, învăţai să pescuieşti, să arunci mingea... Te mişcai tot timpul şi nu te-am mai văzut nicicând aşa de fericită. Am crezut mereu că Tolstoi a greşit complet când a scris, la începutul Annei Karenina, că toate familiile fericite seamănă între ele. Fiecare familie, fericită sau nefericită (şi familia noastră a fost şi una, şi alta) este unică precum un fulg de zăpadă. Am voie, draga mea Snoopy, să fiu şi eu, o dată în viaţă, sentimental şi demodat.

Ţie, Ben, îţi las adresa unei perechi care s-ar putea să mai trăiască la momentul când vei citi scrisoarea asta. Sper din tot sufletul că măcar unul dintre ei va fi în viață, ca să-ţi spună o poveste foarte importantă. Poartă peticul ăsta de hârtie la tine; îţi va servi drept bilet de intrare, un fel de parolă.

Pentru că eu cred că ceea ce îţi vor spune te va scăpa de cumplita povară pe care o porţi cu tine de atâta vreme.

Sub nici o formă, Ben, nu ai fost vinovat de moartea primei tale soţii, după cum îţi va confirma perechea asta. Cât de mult aş fi vrut să-ţi împărtăşesc acest lucru când trăiam. Dar, din diferite motive, n-am putut.

O să înţelegi în curând. Cineva – cred că era La Rochefoucauld sau unul dintre acei gânditori francezi din secolul al şaptesprezecelea – a spus-o cel mai bine: Rareori suntem în stare să-i iertăm pe cei ce ne-au ajutat.

Şi o ultimă referinţă literară, un vers din Gerontion al lui Eliot:. „După atâta cunoaştere, ce mai înseamnă iertarea?”.

Cu toată dragostea, Tati

57

Lacrimile îi curgeau pe obraji lui Molly, care îşi muşca buza de jos. A clipit repede şi s-a uitat fix la scrisoare, apoi, în cele din urmă, şi-a ridicat privirea spre mine.

Nu ştiam cum să încep, ce să întreb. Aşa că am luat-o în braţe, am strâns-o tare şi pentru mult timp la piept şi am tăcut o vreme. Simţeam cum spatele ei tresărea din cauza suspinelor tăcute. După un minut sau două, respiraţia ei deveni mai regulată şi ea se desprinse de mine. Ochii îi străluceau şi pentru o clipă au fost ochii fetiţei de patru ani din fotografie.

— De ce? spuse ea în cele din urmă.

— De ce… ce?

Ochii ei îmi cercetau faţa, de-a lungul şi de-a latul, şi totuşi tăcea, de parcă încerca să se hotărască ce vrusese să spună cu adevărat.

— Fotografia, spuse ea.

— Un mesaj. Ce altceva ar putea fi?

— Nu crezi că ar putea fi… un dar simplu, direct, din… inimă?

— Tu eşti cea care poate să-mi spună asta, Molly. Ar fi făcut aşa ceva?

Inspiră adânc şi clătină din cap.

— Tata era minunat, dar nu puteai să spui niciodată că era direct. Cred că a învăţat cum să fie misterios de la prietenul lui, James Jesus Angleton.

— E-n regulă. Unde era casa bunicii tale din Canada?

Clătină din nou din cap.

— Doamne, Ben, aveam patru ani. Am petrecut exact o vară acolo. Practic, nu-mi aduc aminte nimic.

— Gândeşte-te, am spus.

— Nu pot! La ce să mă gândesc? Nu ştiu unde era! Undeva, în Canada Franceză, probabil în Quebec. Iisuse!

Mi-am pus mâinile pe obrajii ei, i-am ţinut capul nemişcat şi am privit-o direct în ochi.

— Ce faci – termină, Ben!

— Cel puţin *încearcă*.

— Să încerc – hei, stai puţin. Avem o înţelegere. M-ai asigurat – mi-ai *promis* – că n-o să mai încerci să-mi citeşti gândurile.

Trem… tremur… Tremurător?…

Era doar un fragment, un cuvânt sau un sunet pe care l-am auzit deodată.

— Tremuri, am spus.

Se uită la mine întrebător.

— Nu, nu tremur. Ce faci…

— Tremur. Tremurător.

— Ce faci?

— *Concentrează-te!* Tremurător. Tremur. Trem…

— Despre ce vorbeşti?

— Nu ştiu, am spus. Ba nu, *ştiu. Ştiu.* Te-am auzit, l-ai *gândit…*

Se uită iar în ochii mei, mai întâi cu dispreţ, apoi cu uimire. După care, un moment mai târziu, spuse:

— Chiar nu am idee…

— Încearcă. *Gândeşte-te.* Tremurător. Trembley? Canada. Bunica ta. Trembly sau cam aşa ceva? Ăsta era numele bunicii tale?

Negă din cap.

— Era bunica Hale. Ellen. Bunicul se numea Frederick. Nimeni din familie nu se numea Trembly.

Am oftat nerăbdător.

— Bine, Trem. Canada. Tremurător. Canada…

… *tromblon…*

— A mai apărut ceva, am spus. Gândeşti – sau poate că rosteşti în subconştient – ceva, un gând, un nume, *ceva* despre care conştientul tău nu este pe deplin informat.

— Ce vrei?

Am întrerupt-o nerăbdător:

— Ce este *Tromblon*?

— Ce? O, Doamne – Tremblant. Lacul Tremblant!

— Unde?

— Casa se află pe malul unui lac din Quebec. Acum îmi amintesc. Lacul Tremblant. La poala unui munte mare şi frumos care se numea Muntele Tremblant. Casa ei era lângă Lacul Tremblant. Cum de-am ştiut asta?

— Ţi-ai *amintit*. Nu suficient de bine pentru a vorbi, dar oricum era acolo, în mintea ta. Probabil că ai auzit numele rostit de zeci de ori când erai mică şi l-ai păstrat în memorie.

— Şi crezi că este important?

— Cred că este *crucial*. Cred că de asta a lăsat tatăl tău fotografia aceea făcută într-un loc pe care nimeni în afară de tine nu l-ar putea recunoaşte. Un loc care probabil că nu se găseşte în nici un fel de document. Astfel că, dacă cineva ajunge cumva la caseta asta, o să se afle într-un punct mort. Tot ce-ar putea face cineva, în afară de tine, ar fi să te recunoască pe tine şi pe părinţii tăi, dar cu asta s-ar înfunda de-a binelea.

— Aproape că m-a înfundat şi pe mine.

— Cred că s-a bazat pe faptul că o să faci un efort ca să-i dai de capăt cumva. Asta era pentru tine. Sunt foarte sigur. Tatăl tău ţi-a lăsat ţie în grijă să descoperi.

— Şi…

— Şi să mergi acolo.

— Crezi că ăsta este locul unde… sunt documentele?

— Nu m-ar surprinde prea mult.

M-am ridicat şi mi-am aranjat pantalonii şi sacoul.

— Ce faci?

— Nu vreau să mai pierd nici un minut.

— Încotro? Unde te duci?

— Rămâi aici, am spus.

M-am uitat prin sala de conferinţe.

— Crezi că sunt în siguranţă?

— O să-i spun directorului băncii că o să avem nevoie de camera asta toată ziua. Să nu lase pe nimeni să intre. Dacă va fi

nevoie să plătim o taxă de închiriere pentru a o folosi, o plătim. O cameră de conferinţe încuiată, în subsolul unei bănci – nicăieri nu putem fi mai în siguranţă ca aici, cel puţin când totul este făcut în grabă.

M-am întors ca să plec.

— Unde te duci? strigă Molly.

Drept răspuns, am ridicat bucăţica de plic.

— Stai. Am nevoie de un telefon aici. Un telefon – şi un fax.

— De ce?

— Fă rost de ele, Ben.

Am privit-o surprins, am dat din cap şi am părăsit camera.

Rue du Cygne – Strada Lebedei – era o stradă mică, liniştită, la numai câteva case distanţă de ceea ce fusese cândva Le Marché des Innocents, marea piaţa centrală a Parisului, locul pe care Émile Zola îl numea *le ventre de Paris,* „pântecele Parisului”. După ce vechile împrejurimi au fost curăţate, la sfârşitul anilor ’60, s-au înălţat câteva clădiri moderne, gargantueşti şi cumplit de urâte, printre care Le Forum des Halles, galerii, restaurante şi cea mai mare staţie de metrou din lume.

Numărul 7 era o clădire sărăcăcioasă, de la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, apăsătoare, întunecoasă şi igrasioasă în interior. Uşa de la apartamentul 23 era din lemn gros, crăpat, împărţit în panouri care, cu mult timp înainte, fuseseră vopsite în alb, dar care acum ajunseseră cenuşii.

Cu mult înainte de-a fi ajuns la etajul doi, am auzit lătratul gros, ameninţător, al unui câine mare care se afla în apartament. M-am apropiat şi am ciocănit.

După mai mult timp, când lătratul câinelui era din ce în ce mai puternic şi mai insistent, am auzit paşi apropiindu-se încet, mersul unui bărbat sau al unei femei în vârstă, apoi zângănitul unui lanţ de metal care, am presupus, însemna că uşa era descuiată de partea cealaltă.

Uşa s-a deschis.

Pentru o clipă, nici o fracţiune de secundă, parcă m-am găsit într-un film de groază – paşii, zăngănitul lanţului – şi creatura care stătea acum în umbra uşii a deschis.

Era o femeie; hainele erau cele ale unei femei bătrâne, aduse de spate, iar părul îi era lung, argintiu şi strâns la spate într-un coc neglijent. Dar faţa bătrânei era aproape neverosimil de urâtă: o masă de vânătăi, excrescenţe şi gogoloaie înconjurau o pereche de ochi blânzi şi o gură mică, deformată, contorsionată.

Am rămas mut din cauza şocului. Chiar dacă mi-aş fi adunat toate forţele ca să vorbesc, nu aveam nici un nume, nimic altceva decât o adresă. Am păşit înainte şi, fără să spun o vorbă, i-am arătat bucata galbenă de plic. În spate, din fundul apartamentului întunecat, câinele scâncea şi se zbătea.

Fără să rostească nici ea vreo vorbă, se uită cu coada ochiului la hârtie, apoi se întoarse şi dispăru.

Câteva secunde mai târziu, la uşă veni un bărbat care părea să aibă în jur de şaptezeci de ani. Puteai să-ţi dai seama că fusese cândva puternic, solid chiar; părul lui aspru, sur, fusese odinioară negru ca tăciunele. Acum bătrânul era şubred, dar încă mergea cu un şchiopătat pronunţat, iar cicatricea lungă şi subţire de pe o parte

a feţei, de-a lungul maxilarului, cândva de un roşu urât, aprins, devenise acum de un alb nelămurit. În cincisprezece ani îmbătrânise dramatic.

Bărbatul a cărui faţă şi siluetă ştiam că nu le voi uita niciodată, pentru că le văzusem noapte de noapte.

Omul pe care îl văzusem ultima oară plecând şchiopătând din Rue Jacob, în urmă cu cincisprezece ani.

— Aşa deci, am spus cu mai mult calm decât îmi închipuisem că eram în stare. Tu eşti bărbatul care mi-a ucis soţia.

58

Nu-mi aminteam să-i fi văzut ochii, care erau de un albastru-cenuşiu apos: ochi vulnerabili, ce nu aparţineau unui specialist „executant” de la KGB, ci omului care îmi omorâse soţia frumoasă şi tânără, care îi trăsese un glonţ în inimă fără să clipească.

Îmi aminteam doar cicatricea roşie şi subţire de pe falca sa, claia de păr negru, cămaşa vânătorească în carouri şi şchiopătatul.

Un viitor fugar, un funcţionar KGB de la documentare, din secţia de la Paris, care se prezintă sub numele de „Victor”, are informaţii de vânzare. Informaţii pe care spune că le-a descoperit în arhivele de la Moscova. Ceva în legătură cu un criptonim, COŢOFANA.

Vrea să fugă. În schimb, vrea protecţie, securitate, confort şi toate lucrurile pe care se ştie că le oferim noi, americanii, spionilor care dezertează, ca un fel de Moş Crăciun al Informaţiilor.

Vorbim. Ne întâlnim pe Faubourg - St. Honoré. Ne vedem din nou într-o casă conspirativă. Ne promite nişte documente cutremurătoare, cu adevărat explozive, dintr-un dosar referitor la COŢOFANA. Interesul lui Toby este stârnit. Îl interesează foarte mult COŢOFANA.

Aranjăm să ne întâlnim în apartamentul meu din Rue Jacob. Este sigur, pentru că Laura e plecată, aşa cred. Ajung târziu. Un bărbat îmbrăcat într-o cămașă în carouri, cu o coamă de păr negru, se depărtează şchiopătând. Simt mirosul de sânge, înţepător şi metalic, cald şi acru, un miros care-ţi întoarce stomacul pe dos şi care strigă la mine din ce în ce mai tare pe măsură ce urc treptele.

Să fie chiar Laura? Nu se poate, sigur, nu poate să fie ea corpul acela răsucit, cămaşa aia de noapte albă, de mătase, pata roşie şi strălucitoare. Nu este adevărat, nu poate fi. Laura este plecată din oraş; este în Giverny; nu este ea; există o asemănare, atâta tot, dar nu poate fi…

Îmi pierd minţile.

Şi Toby. Grămada aceea cu formă umană e pe podeaua holului: Toby, aproape mort, paralizat pe viaţă.

Eu am făcut asta.

Eu le-am făcut asta amândurora. Mentorului şi prietenului meu. Adoratei mele soţii.

„Victor” examină bucata de plic şi apoi îşi ridică privirea. Ochii lui albaştri-cenuşii mă priveau cu o expresie pe care n-o puteam defini. Teamă? Indiferenţă? Putea fi orice.

Apoi îmi spuse:

— Intră, te rog.

Cei doi, „Victor” şi femeia diformă, se aşezară unul lângă altul pe o canapea îngustă. Stăteam în picioare, cu arma aţintită asupra lor, roşu de furie. Un televizor color mare mergea, cu sonorul închis, prezentând o veche comedie americană pe care n-o recunoşteam.

Bărbatul fu cel care vorbi primul, în ruseşte.

— Nu ţi-am omorât nevasta, spuse el.

Femeia – oare era soţia lui? – stătea cu mâinile tremurătoare încrucişate în poală. Nu mă puteam hotărî să mă uit la faţa ei.

— Cum te cheamă? am spus tot în ruseşte.

— Vadim Berzin, răspunse omul. Ea este Vera. Vera Ivanova Berzina.

Înclină uşor capul spre femeia care stătea în dreapta lui.

— Tu eşti „Victor”, am spus.

— Am fost. Timp de câteva zile, aşa m-am prezentat.

— Şi cine eşti în realitate?

— Ştii cine sunt.

Chiar ştiam? Ce ştiam de fapt despre bărbatul ăsta?

— Mă aşteptai? am întrebat.

Vera îşi închise ochii sau, mai bine spus, aceştia părură să dispară în carnea umflată. Mai văzusem o față ca a ei, acum îmi aminteam, dar era doar în fotografii şi în filme. *Omul-elefant*, un film dur, bazat pe povestea adevărată a celebrului John Merrick. Fusese desfigurat îngrozitor de o neurofibromatoză, boala lui Recklinghausen, care putea provoca tumori ale pielii şi deformări. De aşa ceva suferea şi femeia aceasta?

— Te aşteptam, spuse omul, dând din cap.

— Dar nu-ţi e teamă să-mi dai drumul în apartamentul tău?

— Nu eu ţi-am omorât soţia.

— N-o să te surprindă faptul că nu te cred, am spus.

— Nu, spuse el, zâmbind uşor. Nu mă surprinde.

Se opri şi apoi spuse:

— Poţi să mă omori pe mine sau pe amândoi, cu foarte mare uşurinţă. Poţi să ne omori chiar acum dacă vrei. Dar de ce ai face-o? De ce, înainte de-a asculta ce vreau să-ţi spun? Locuim aici, spuse el, de la destrămarea Uniunii Sovietice. Ne-am cumpărat fuga, aşa cum au făcut atât de mulţi tovarăşi de-ai noştri din KGB.

— Ai plătit guvernul rus?

— Nu, am plătit Agenţia ta Centrală de Informaţii.

— Cu ce? Cu dolarii pitiţi undeva, departe?

— Ei, haide. Cei câţiva dolari pe care i-am putut pune deoparte de-a lungul anilor nu înseamnă nimic pentru marea şi bogata Agenţie Centrală de Informaţii. N-au nevoie de prăpădiţii noştri de dolari. Nu, ne-am cumpărat fuga cu aceeaşi valută pe care toţi ofiţerii KGB…

— Sigur, am spus. Informaţiile. Informaţii furate din dosarele KGB. Ca toţi ceilalţi. Mă mir că ai găsit cumpărători interesaţi după ceea ce-ai făcut.

— A, da, spuse Berzin sarcastic. Am încercat să prind în cursă un strălucit tânăr ofiţer de la CIA, pe care Centrul de la Moscova era foarte supărat. Aşa că am aranjat o falsă fugă ca la carte, da?

N-am spus nimic, aşa că el a continuat.

— Mă arăt, dar tânărul ofiţer CIA nu este acolo. Şi aşa – deoarece răzbunarea nu este selectivă – o omor pe soţia tânărului ofiţer CIA şi rănesc un mai vechi om de la CIA. Am înţeles bine?

— Aproximativ.

— A, da. O poveste frumoasă.

Îmi lăsasem pistolul jos în timp ce vorbea, dar acum l-am ridicat din nou uşor. Cred că nimic nu face adevărul să iasă mai bine la iveală decât un revolver încărcat, în mâinile cuiva care ştie cum să-l folosească.

Pentru prima oară a vorbit şi soţia lui. De fapt, a strigat cu o voce clară, puternică, de contralto:

— Lasă-l să vorbească!

M-am uitat repede la femeia desfigurată şi apoi m-am întors la soţul ei. Nu părea înspăimântat; dimpotrivă, părea aproape amuzat de situaţie. Dar apoi expresia lui a devenit brusc gravă.

— Adevărul, spuse el, este acesta: Când am ajuns la apartamentul tău, am fost primit de un bărbat mai în vârstă, Thompson. Dar nu ştiam cine este.

— Imposibil…

— Nu! Nu-l întâlnisem niciodată şi nu-mi spuseseşi cine va fi cu tine. Din motive de compartimentare a informaţiilor, sunt sigur. Mi-a spus că fusese însărcinat să mă verifice, că dorea să înceapă interogatoriul chiar atunci. Am fost de acord. I-am povestit despre documentul COŢOFANA.

— Ce-i cu el?

— O sursă din informaţiile americane.

— O cârtiță sovietică?

— Nu tocmai. O sursă. Una de-a noastră.

— Cu numele de cod COŢOFANA?

Am folosit cuvântul rusesc *soroka*, pentru pasăre.

— Da.

— Aşadar era un nume de cod al KGB-ului.

Exista o listă lungă cu nume de cod date de KGB după nume de păsări, ceva mult mai colorat decât orice am putut noi inventa vreodată.

— Da, dar îţi spun din nou, nu era o cârtiţă în adevăratul înţeles al cuvântului. Nu era chiar un agent de infiltrare. Mai degrabă un agent pe care reuşiserăm să-l convertim, să-l atragem de partea noastră doar atâta cât să ne fie de folos.

— Şi COŢOFANA era…?

— După cum a ieşit la iveală, COŢOFANA era James Tobias Thompson. Sigur, n-aveam nici cea mai mică idee că mă adresam sursei în persoană, pentru că nu-i cunoşteam numele adevărat – dosarele KGB erau mult prea specializate. Şi iată-mă stând acolo şi ciripind despre dosarul pe care doream să-l vând şi care se referea la o operaţiune sovietică delicată şi tot acolo, chiar în faţa mea, stătea agentul care asculta cu mare interes cum încercam să-i vând informaţia care urma să-i dea la iveală acoperirea.

— Doamne, am spus. Toby.

— Brusc, acest Thompson a devenit violent. S-a aruncat spre mine, a aţintit asupra mea un pistol, un pistol cu amortizor şi mi-a cerut să-i dau documentul. Ei bine, nu eram chiar atât de prost încât să-l aduc cu mine, înainte de-a fi făcut un târg. M-a ameninţat; i-am spus că nu aveam documentul la mine. Şi tocmai era pe punctul de-a mă omorî, cred, când ne-am întors brusc şi am văzut o femeie intrând în cameră. O femeie frumoasă, îmbrăcată în alb, într-o cămaşă de noapte.

— Da. Laura.

— Auzise totul. Tot ce spusesem eu, tot ce răspunsese Thompson. Ne-a spus că dormise în cealaltă cameră, că era bolnavă şi că fusese trezită de zgomot. Şi acum, dintr-o dată, totul devenea confuz. Am profitat de întrerupere ca să mă ridic în picioare şi să încerc să scap. În timp ce fugeam, mi-am scos revolverul de serviciu ca să mă apăr, dar înainte să pot trage cocoşul pistolului, am simţit că-mi explodează piciorul. M-am uitat şi am văzut că Thompson trăsese în mine. Mă împuşcase, dar nu mă omorâse, îi alunecase braţul din cauza grabei, dar atunci reuşisem deja să-mi scot revolverul şi el a încremenit; am tras în el ca să mă apăr. Apoi am ieşit şchiopătând pe hol, am coborât scara şi am reuşit să dispar înainte să mă poată ucide.

Tot ce doream era să mă prăbuşesc pe podea, să-mi acopăr ochii şi să mă refugiez în somn, dar aveam nevoie de toate rezervele mele de voinţă. În schimb, m-am lăsat într-un fotoliu mare ca o ladă, am pus piedica pistolului şi am continuat să ascult în linişte.

Şi pe când alergam în jos pe scări, continuă Berzin, am auzit o altă împuşcătură înfundată şi am ştiut că fie că se omorâse, fie c-o omorâse pe femeie.

Am observat că ochii femeii desfigurate erau închişi; fuseseră închişi aproape tot timpul cât a durat povestirea lui. A urmat o tăcere lungă. Auzeam bâzâitul îndepărtat al motocicletelor, zgomotul unui camion, râsetele copiilor.

În sfârşit, am fost în stare să vorbesc.

— O poveste plauzibilă, am spus.

— Plauzibilă şi adevărată, zise Berzin.

— Dar nu ai nici o dovadă.

— Nu? Cât de atent ai examinat corpul soţiei tale?

N-am răspuns. Nu fusesem în stare să-mi adun curajul să mă uit la cadavrul Laurei.

— Exact, spuse Berzin cu blândeţe. Dacă un expert în balistică ar fi cercetat rănile, ar fi descoperit că glonţul a fost tras cu un pistol care îi aparţinea lui James Tobias Thompson.

— Uşor de spus, am rostit, când corpul este în pământ de cincisprezece ani.

— Trebuie să fi fost documente.

— Sunt sigur că au fost.

N-am mai adăugat: *Dar n-am avut acces la nici unul.*

— Atunci, am ceva ce o să-ţi fie de folos şi, dacă o să mă laşi să-l iau, consider că mi-am plătit datoria faţă de Harrison Sinclair. Socrul tău, nu-i aşa?

— El este cel care te-a scos din Moscova?

— Cine altcineva ar fi avut destulă putere?

— Dar de ce?

— Probabil pentru că într-o bună zi să-ţi pot spune povestea asta. Este pe televizor.

— Ce este?

— Lucrul pe care vreau să ţi-l arăt. Să ţi-l dau. Pe televizor.

Mi-am întors capul uşor, ca să mă uit la televizorul unde acum rula un episod din *M.A.S.H.* Pe consola sa de lemn erau mai multe obiecte: un bust al lui Lenin, în genul celor pe care puteai să le cumperi oriunde în Moscova; o farfurie lăcuită care părea să fie folosită ca scrumieră; un teanc mic de cărţi în ruseşte, publicate de

sovietici, culegeri de poezii ale lui Alexandr Block şi ale Annei Ahmatova.

— E în Lenin, spuse el rânjind. Unchiul Lenin.

— Stai acolo, am spus.

M-am dus la televizor şi am ridicat capul mic, gol, de fier. L-am întors. Pe o etichetă de pe postament stătea scris BERIOZKA 4.31, ceea ce însemna că fusese cumpărat dintr-unul dintre vechile magazine sovietice pe valută, la preţul de patru ruble şi treizeci şi una de copeici, o sumă cândva bunicică.

— Înăuntru, spuse el.

Am zgâlţâit bustul şi ceva s-a mişcat în interiorul lui. Am scos un cocoloş mic de hârtie, care părea să fie bun de aruncat; apoi a ieşit un mic obiect lunguieţ. L-am luat într-o mână şi l-am examinat.

O microcasetă.

M-am uitat întrebător la Berzin. Dintr-una dintre celelalte camere, câinele (care presupun că fusese legat) a început să schelălăie.

— Dovada ta, spuse el, de parcă asta ar fi explicat totul.

Fiindcă n-am spus nimic, el a continuat:

— Purtam un microfon.

— În Rue Jacob?

Dădu din cap încântat.

— O bandă înregistrată la Paris, în urmă cu cincisprezece ani, mi-a cumpărat libertatea.

— De ce dracu' aveai microfon?

Mi-a venit în minte un răspuns, dar nu se lega:

— Nu voiai să fugi în realitate, nu-i aşa? Chiar şi atunci lucrai tot pentru KGB, nu? Plantai informaţii?

— Nu! Era pentru *protecţie*!

— Protecţie? Faţă de cine? Faţă de oamenii la care voiai să fugi? E ridicol!

— Nu, ascultă! Acesta era un minicasetofon pe care cei de la Lubianka mi-l dăduseră pentru provocări, capcane, chestii de-astea. Dar atunci îl purtam ca să mă apăr. Să înregistrez orice promisiune, asigurare, chiar ameninţare. Altfel, dacă ar fi apărut vreo neînţelegere în privinţa celor promise, ar fi fost cuvântul meu împotriva cuvântului vostru. Şi ştiam că, dacă aveam un casetofon, îmi va fi de folos cândva. Ce altceva mai aveam?

Luă mâna soţiei sale, care observasem că era oarecum deformată de mici tumori, dar care nu arăta nici pe departe la fel de rău ca faţa ei.

— Asta este pentru tine. O înregistrare a întâlnirii mele cu James Tobias Thompson. Este dovada pe care o vrei.

Împietrit, m-am apropiat de cei doi bătrâni, am tras un scaun foarte aproape de ei şi m-am aşezat. Nu era uşor deloc, dacă luam în considerare faptul că îmi vâjâia capul, dar mi-am aplecat capul şi m-am concentrat. Mi-am încordat atenţia, până când mi s-a părut că aud ceva, aici o silabă, acolo o propoziţie şi atunci am fost *sigur* că puteam să aud ceva, eram convins că mă racordasem la gândurile lui disperate, îngrijorate, care practic *ţipau* la mine.

Foarte calm, metodic, am spus în ruseşte:

— Este foarte important pentru mine să spui adevărul despre toată afacerea asta – despre soţia mea, despre Thompson, despre toate.

— Sigur că spun adevărul, rosti el.

N-am răspuns; am *ascultat*; liniştea camerei era întreruptă doar de schelălăitul sonor al câinelui, dar apoi ceva mi-a pătruns în conştiinţă.

Sigur că spun adevărul!

Dar chiar mi-l spunea? Gândea el asta? Sau era doar pe punctul de a *spune* asta – două lucruri complet diferite? Ce mă făcea să cred că aveam capacitatea de a discerne adevărul?

Măcinat de această incertitudine, nu eram deloc pregătit pentru ceea ce am auzit imediat.

Vocea unei femei, plăcută şi profundă, de contralto, dar nu o voce rostită.

Vocea unui gând, calmă şi sigură.

Poţi să mă auzi, nu-i aşa?

M-am uitat la femeie şi ochii ei erau din nou închişi, pierduţi într-o masă înspăimântătoare de vânătăi şi tumori. Gura ei mică părea să se arcuiască uşor în sus, în ceea ce semăna oarecum cu un zâmbet; un zâmbet trist, atotştiutor.

Am gândit: *Da, pot*.

Şi, uitându-mă la ea zâmbind, am dat din cap.

A urmat un moment de linişte, după care am auzit: *Tu mă poţi auzi pe mine, dar eu nu te pot auzi. Nu am capacitatea pe care o ai tu. Trebuie să-mi vorbeşti tare.*

— Banda asta, începu Berzin să spună, dar soţia lui duse un deget la gură, ca să-l facă să tacă.

Uimit, rusul se conformă.

— Da, am spus. Da, pot. Cum de ştii?

Ea continuă să zâmbească, cu ochii încă închişi.

Am auzit de lucrurile astea. Ştiu despre proiectele lui James Tobias Thompson.

— Cum? am întrebat.

În timp ce soţul meu lucra ca funcţionar la Paris, eu eram ţinută acasă, la Moscova. Aşa le plăcea lor să facă – să-i ţină pe soţ şi pe soţie separaţi, ca să te poată manevra. Oricum, serviciul meu era foarte important. Prea important pentru mine ca să renunţ. Am fost secretară principală la trei şefi ai KGB-ului la rând. Eram, de fapt, păzitorul secretelor. Manevram toate documentele lor strict secrete. Corespondenţa.

— Deci tu ai fost cea care a găsit dosarul COŢOFANA.

Da, şi multe alte dosare.

Berzin era uimit.

— Ce se petrece?

Soţia lui îi spuse pe un ton liniştit:

— Vadim, te rog. Taci câteva momente. O să-ţi explic totul.

Şi continuă, gândurile ei fiind mai clare şi mai uşor de înţeles decât vocea vorbită.

Am suferit de boala asta toată viaţa.

Mâna stângă se îndreptă spre faţa ei.

Dar când am ajuns pe la patruzeci de ani, mi-a atacat faţa şi curând am devenit… nepotrivită… pentru a ocupa o funcţie în care eram atât de expusă. Preşedinţii şi ajutoarele lor nu mai puteau suporta să se uite la mine. La fel cum nici tu nu suporţi să te uiţi la mine. Aşa că m-au scos din circuit. Dar, înainte să plec, am luat cu mine un document care am considerat cel puţin că-i va permite lui

Vadim să plece în Vest. Şi când a venit să mă viziteze, la Moscova, i l-am dat.

— Dar cum, am insistat, cum ai ştiut despre – despre mine?

N-am ştiut. Am presupus. Datorită funcţiei mele, am aflat despre programul pe care dorea să-l dezvolte Thompson. Nimeni de la sediul Primului Directorat Principal din Iazenevo nu credea că era posibil un astfel de lucru. Dar eu am crezut. Nu ştiam dacă va reuşi vreodată. Însă ştiam că se poate. Dispui de un lucru cu totul remarcabil.

— Nu, am spus. Este un lucru îngrozitor.

Înainte să-i pot explica de ce, ea gândi:

Tatăl soţiei tale m-a scos din Rusia. A fost un lucru generos şi bun pe care l-a făcut. Dar aveam mai multe de oferit în afară de banda asta.

Mi-am încruntat fruntea, întrebând în tăcere: *Ce?*

Gândurile ei continuau să curgă, nepăsătoare şi clare.

Omul acesta, James Tobias Thompson. Mentorul tău. COŢOFANA. Continua să raporteze la Moscova. Ştiu; i-am văzut rapoartele. E vorba despre oamenii din interiorul şi din afara CIA, care plănuiesc să preia puterea. Ei cooperează cu germanii. Trebuie să-l găseşti. Thompson îţi va povesti. Regretă ceea ce a făcut. Îţi va spune.

Apoi dintr-o dată schelălăitul câinelui se transformă într-un lătrat ascuţit, sonor.

— Ceva se întâmplă cu Hunter, spuse Berzin. Dă-mi voie să merg şi să văd…

— Nu, am spus.

Lătratul ascuţit era din ce în ce mai puternic, mai repezit, mai insistent.

— Ceva e în *neregulă*, spuse Berzin.

Atunci lătratul deveni un scâncet ascuţit, oribil, un plânset aproape omenesc, un fel de ţipăt.

Şi apoi se lăsă o tăcere cumplită.

Am crezut că puteam să aud ceva, un gând. Numele meu, *gândit* cu mare insistenţă, venind de undeva de foarte aproape. Ştiam că acel câine tocmai fusese omorât cu brutalitate.

Şi că urmam noi.

59

Este într-adevăr uluitor cât de repede poţi gândi atunci când viaţa îţi este în primejdie. Şi Vera, şi Vadim tresăriră când auziră urletul pătrunzător, de agonie, al câinelui, după care Vera ţipă, sări de pe canapea şi începu să alerge greoi în direcţia sunetului.

— Stai! am strigat la ea. Nu te mişca, nu e sigur! Lasă-te în *jos!*

Dezorientaţi şi îngroziţi, cei doi bătrâni se îmbrăţişară, în timp ce braţele lor se mişcau cu înfrigurare. Acum, bătrâna începu să geamă tare şi bărbatul ei bolborosi repede, în semn de protest.

— *Linişte!*

Speriaţi, cei doi tăcură şi imediat în apartament se lăsă o linişte totală, nefirească. O linişte absolută în care ştiam că cineva – sau mai mulţi oameni – se mişcau tiptil. Nu cunoşteam planul apartamentului, dar mi-l puteam închipui: apartamentul era la al doilea nivel – *le premier étage,* cum îl numesc francezii – şi probabil că o scară de incendiu se răsucea în spatele clădirii, unde presupuneam că trebuia să fie bucătăria, unde fusese închis câinele şi pe unde intraseră invadatorii.

Invadatorii. Ce însemna asta?

Gândurile mele alergau: Cine ştia că eram aici? Nu exista nici un transmiţător care să-i îndrume pe urmăritorii mei; şi nu fusesem urmărit, din câte ştiam. Toby Thompson… Truslow… lucrau împreună? Sau aveau ţeluri opuse şi luptau unul împotriva celuilalt?

Fusese acest cuplu de ruşi bătrâni pe lista celor care erau ţinuţi sub observaţie? Se putea ca cineva care avea acces deplin la secretele Agenţiei – şi era atât cazul lui Truslow, cât şi al lui Toby – să ştie de târgul pe care îl făcuse tatăl lui Molly cu acest cuplu? Da, sigur că se putea. Şi se ştia că eram la Paris; deci, era natural să întăreşti o supraveghere care altfel ar fi putut rămâne pasivă…

În nici o secundă sau două, aceste gânduri mi-au trecut prin minte, dar, făcând o pauză de moment, am văzut că cei doi bătrâni se grăbeau, sau mai bine spus se mişcau greoi, spre holul mic şi întunecos, îndreptându-se probabil spre bucătărie. Proştii! Ce făceau? Ce credeau?

— *Înapoi,* am spus, aproape strigând, dar ei ajunseseră deja la uşă, agitaţi şi înnebuniţi ca nişte căprioare speriate, necugetaţi, lipsiţi de logică şi acţionând din reflex.

M-am năpustit spre ei ca să-i trag înapoi şi să-i dau la o parte din drum, ca să mă pot mişca nestingherit, fără să mai am grija siguranţei lor, dar, în timp ce mă deplasam, am zărit o umbră tremurătoare pe hol, silueta unui bărbat, după cât se părea.

— Jos! am strigat, dar chiar în acea clipă s-a auzit acel fâşâit monoton, şuierător, al pistolului automat cu amortizor şi atât Vera, cât şi Vadim au început să se lase greu înainte şi apoi au căzut cu o

mişcare înceată şi grotescă, de balet, la fel ca şi copacii care cad, acei copaci mari şi bătrâni care au fost retezaţi de la bază.

Singurul zgomot care se auzi fu geamătul slab şi profund scos de bătrân în timp ce se prăbuşea la pământ. Am îngheţat şi, fără să mă gândesc, am tras o rafală de gloanţe înspre holul întunecos. Se auzi un strigăt, un ţipăt ascuţit de durere care părea să indice faptul că nimerisem pe cineva şi mai multe voci bărbăteşti, grăbite, care strigau în acelaşi timp. Acum împuşcăturile îmi erau înapoiate, ciuruind tocul uşii. Un glonţ îmi trecu pe lângă umăr, altul lovi ecranul televizorului şi aparatul explodă. Am sărit în faţă, am apucat clanţa uşii şi am împins-o, trântind uşa de la salon şi răsucind cheia în broască în timp ce făceam asta.

De ce? Ca să mă închid în capcana acestei camere? Gândeşte, la dracu!

Singura cale de ieşire era prin hol, unde erau pistolarul sau pistolarii, şi nu avea sens să încerc, dar ce era să fac?

Nu aveam timp să mă gândesc; aveam timp doar să reacţionez cât de repede puteam, dar mă închisesem singur în colţul ăsta înşelător şi, în timp ce socoteam posibilităţile, o rafală de gloanţe fu trasă în uşă, *prin* uşa grea de lemn.

Încotro s-o iau acum?

Iisuse, Ben, *mişcă-te*, pentru numele lui Dumnezeu!

M-am răsucit ca o furtună, am văzut scaunul de lemn pe care stătusem cu numai câteva secunde mai înainte şi l-am aruncat spre fereastră. Fereastra se sparse şi scaunul se opri între fâşiile transperantelor veneţiene de aluminiu. Am alergat spre fereastră, am smuls scaunul şi l-am folosit ca să curăţ cioburile de sticlă rămase acolo.

Altă rafală de gloanţe se auzi în spatele meu; clanţa era scuturată, apoi răsunară alte împuşcături.

Şi tocmai când, nu ştiu cum, uşa se deschidea în spatele meu, am sărit – fără să mă uit – de la fereastra celui de-al doilea nivel direct în stradă.

Mi-am îndoit picioarele, pregătindu-mă pentru impact, cu braţele întinse ca să-mi protejez capul, în caz că aterizam în faţă.

Mi se părea că mă mişcam cu încetinitorul. Pentru o clipă, timpul se opri în loc. Mă puteam vedea căzând, de parcă priveam ecranul unui cinematograf, mă vedeam strângându-mi picioarele, vedeam strada care venea spre mine, cu tufele şi betonul trotuarelor, cu pietonii şi cu…

Şi într-o clipă am simţit cum mă izbesc de trotuar, o lovitură dură, zdrobitoare: aterizasem pe tălpi şi am sărit în faţă, aproape zvâcnind ca un arc în sus, cu braţele întinse, ca să-mi recâştig echilibrul.

Eram rănit, asta era clar, şi aveam dureri mari. Dar, slavă Domnului, eram viu, mă puteam mişca şi când am auzit şuieratul gloanţelor care veneau din spate şi de sus m-am răsucit într-o parte, încercând să ignor durerea ascuţită din tălpi, din glezne şi din pulpe. Alergam cu o viteză de care nici nu mă ştiam capabil, condus de instinct în josul străzii, spre Les Halles. În jurul meu, trecătorii strigau şi ţipau, unii arătau cu degetul, alţii se ascundeau de frică, în timp ce eu mă strecuram forţat prin mulţime, dar mulţimea mă putea salva, ştiam asta; mulţimea era adăpostul care împiedica înaintarea

urmăritorilor. Dar oare *existau*, în realitate, nişte urmăritori? Scăpasem complet de ei? Erau cu toţii sus, în apartamentul care aparţinuse ruşilor? Sau erau…

Dar nu erau sus. Nu. M-am uitat în urmă şi am văzut că mai mulţi bărbaţi în costume închise şi alţi câţiva, în haine banale de stradă, alergau după mine, pe feţele lor putându-se citi o hotărâre nezdruncinată. Am fugit în zigzag în jurul unui morman de cărămizi şi ceva în legătură cu ele m-a atras.

Azvârle cu afurisitele astea de cărămizi în ei, ce dracu!

Mi-am amintit că aveam ceva mult mai eficient decât cărămizile; aveam un pistol bun, sigur, cu probabil încă zece sau douăsprezece cartuşe în el, m-am întors brusc şi am tras o dată, ţintind cât de exact puteam, ca să nu rănesc pe cineva care nu avea nici un amestec, şi am văzut că unul dintre bărbaţii în costume închise căzuse la pământ şi acum n-a mai rămas decât unul; continuam să alerg, luând-o pe Rue Pierre-Lescot, pe lângă o tutungerie şi un bar, pe lângă o brutărie, croindu-mi drum prin mulţimea care inunda străzile la ora asta de vârf. Eram o ţintă mişcătoare, rapidă, cu o traiectorie neregulată; o ţintă nesigură pentru un – era doar unul? – urmăritor. Trebuia să se hotărască: fie să se oprească şi să ochească cu o precizie oarecare, fie să alerge cât de repede putea; strategia mea părea să funcţioneze: se hotărî să alerge şi să încerce să mă ajungă din urmă. Puteam să-l aud în spatele meu. Eram numai el şi cu mine acum, lumea se redusese doar la noi doi, pe viaţă şi pe moarte; nu mai exista mulţimea, nu mai existau trecătorii, doar bărbatul în costum închis, cu o pălărie de pâslă şi cu ochelari negri, care venea după mine, se apropia, iar eu alergam cum nu mai alergasem niciodată. Nu luam în seamă durerea, ignoram semnalele de avertisment, iar corpul mă pedepsea pentru asta. Acum, în timp ce alergam, abdomenul şi părţile laterale erau cuprinse de nişte crampe cumplite, ca nişte lovituri de cuţit. Tot ce puteam să fac era să merg înainte; corpul meu, neantrenat în anii în care practicasem avocatura, îmi comanda să mă opresc, să mă predau: *Oare ce puteau să dorească de la mine acum? Informaţii? Dă-le! Nu eram eu, cu capacitatea mea, prea valoros ca să fiu rănit?*

Chiar în faţa mea se ridica conturul modern al halelor şi în timp ce alergam spre ele – de ce? Care era scopul? Plănuisem să mă epuizez pur şi simplu, asta era? – corpul meu se războia, se încorda şi ţipa la hotărârea mea de oţel, supărându-se şi rugând, apoi ademenind mieros: *Predă-te, n-or să-ţi facă nici un rău, n-or să-i facă rău nici lui Molly, tot ce vor este să-i asiguri că vei tăcea şi, da, poate că nu te vor crede, dar poţi să câştigi timp, poţi să te joci cu ei, predă-te, salvează-te…*

Paşii, mai iuţi acum, bubuiau în spatele meu şi m-am trezit într-un fel de garaj de parcare doar cu parter, la capătul căruia era o uşă pe care era un semn roşu: SORTIE DE SECOURS şi PASSAGE INTERDIT; am deschis-o şi am închis-o după mine. A scos un scârţâit metalic ruginit şi m-am trezit pe o scară mică, slab luminată, care mirosea a gunoi. Lângă uşă era un tomberon înalt din care se revărsau gunoaiele.

Era făcut din aluminiu: prea uşor ca să fie folosit ca barieră.

De cealaltă parte, ceva se izbi cu putere în uşă. Probabil un picior sau un umăr; dar uşa n-a cedat. Disperat, am răsturnat

tomberonul. Gunoi, gunoi, mai mult gunoi… şi o jumătate tocită de foarfecă. S-ar putea să ajungă, merita să încerc.

Încă o lovitură înfundată în uşă, care de data asta se deschise puţin: o fărâmă de lumină clipi în cămăruţa întunecoasă şi apoi se stinse. Am întins mâna pe jos, am înşfăcat bucăţica subţire, îndoită, de oţel şi am strecurat-o într-o deschizătură din balamaua uşii, cât de mult am putut.

Uşa bubui din nou, dar de data asta nu se zări nici o fărâmă de lumină: nici o mişcare. Atâta timp cât foarfeca va rezista, uşa nu va ceda.

Am pornit în sus pe scările care dădeau direct într-un coridor ce m-a scos în curând într-un pasaj aglomerat.

Unde eram? O staţie – o staţie de metrou, da, asta era. Chatelet les Halles. Cea mai mare staţie de metrou din lume. Un labirint. Aveam multe direcţii în care puteam să merg acum; multe direcţii în care să scap de el, dacă, *doar* dacă şi corpul mi-ar rămâne credincios, dacă m-ar lăsa să merg mai departe.

Atunci am ştiut ce aveam de făcut.

60

Suntem cu cincisprezece ani în urmă şi sunt tânăr, mai tânăr, proaspăt absolvent la Camp Peary – CIA, de curând numit la Paris, cu caş la gură, cum îi plăcea şefului şi prietenului meu James Tobias Thompson al III-lea să mă ia peste picior. Laura şi cu mine am sosit la Paris în dimineaţa aceea, după ce zburaserăm cu o cursă TWA de pe Washington National şi eram epuizat. Laura doarme în apartamentul nostru gol, din Rue Jacob; eu sunt pe jumătate adormit aici, în biroul lui Thompson de la Consulatul SUA de pe Rue St. Florentin.

Îmi place tipul; pare să-i placă şi lui de mine. Este un început bun într-o carieră în legătură cu care avusesem mai multe temeri decât erau necesare. Majoritatea ofiţerilor de teren tineri îi urăsc de la început pe superiorii lor, care îi tratează ca pe nişte puştani necopţi şi nedemni de încredere.

— Eu sunt Toby, insistă el. Ori ne spunem amândoi pe numele de familie, în care caz tu eşti Ellison, iar eu trebuie să mă port ca un împuţit de ofiţer instructor de marină, ori suntem colegi.

Apoi, înainte să-i pot mulţumi, îmi pune în braţe un teanc de cărţi.

— Memorează-le, spune el. Memorează-le pe toate.

Unele dintre ele sunt ghiduri care stau la dispoziţia oricărui turist (Plan de Paris par Arrondissement: Nomenclature des rues avec la station du métro la plus proche), *altele sunt publicate de Agenţie doar pentru uz intern (hărţi detaliate şi secrete ale metroului din Paris, liste strict secrete ale amplasamentelor diplomatice şi militare din tot oraşul, căi posibile de scăpare, cu trenul sau cu maşina).*

— Sper că glumeşti, spun eu.

— Arăt ca şi cum aş glumi?

— Nu-ţi cunosc simţul umorului.

— Nu am aşa ceva.

Rostise asta cu o anume expresie a gurii care indica opusul.

— Ai o memorie fotografică. Poţi să reţii mult mai mult decât praful pe care l-am acumulat eu.

Am râs: are părul negru, este înalt, are un aspect tineresc.

Spune:

— Într-o bună zi, prietene, informaţiile astea îţi pot fi de folos.

Într-o bună zi, Toby, mă gândeam acum, aruncându-mi privirile prin uriaşa staţie de metrou, ca să mă orientez. Trecuseră ani de când nu mai fusesem pe aici. *Nu te-ai gândit niciodată că o să le folosesc împotriva ta, nu-i aşa?*

Din punct de vedere fizic, eram o epavă. Braţele mele, deşi mă dureau mult mai puţin, erau încă bandajate, picioarele, labele picioarelor, gleznele, toate îmi provocau spirale de împunsături

cumplite, declanşând durerea aşa cum declanşezi un foc de artificii în ziua de 4 Iulie[17].

Chatelet les Halles. *Cu patruzeci de mii de metri, este cea mai mare staţie de metrou din lume.* Mulţumesc, Toby. Mi-a prins bine. Ah, eu şi bătrâna mea memorie fotografică.

M-am uitat în spate şi n-am văzut nimic, dar nu mi-am permis să trăiesc acel sentiment de uşurare care poate fi confundat cu delăsarea. Fără îndoială că el mă urmărise sus, pe scări, întârziat doar de cinci milimetri de oţel ruginit şi uzat, care probabil că într-o secundă s-a şi rupt sau s-a îndoit sub loviturile repetate.

Când eşti urmărit, cea mai mare greşeală pe care o poţi face este să cedezi instinctelor omeneşti străvechi, atavice, de supravieţuire, cum ar fi acea reacţie luptă-sau-fugi care a salvat vieţile strămoşilor noştri din peşteri. Instinctul face ca reacţiile tale să fie previzibile, iar previzibilitatea este un duşman înrăit.

În schimb, pune-te în locul adversarului tău, judecă lucrurile aşa cum crezi că le-ar judeca el, chiar dacă asta înseamnă să-i atribui mai multă inteligenţă decât are în realitate.

Aşadar, ce-ar face el?

Chiar în momentul ăsta, dacă uşa nu a cedat, ar căuta cea mai apropiată intrare. Fără îndoială că trebuia să fie una prin apropiere. Ar intra în gară, s-ar pune în locul *meu*, ar decide dacă aş hotărî să părăsesc staţia în favoarea străzii – nu, prea riscant – dacă aş încerca să mă pierd în labirintul de coridoare (o posibilitate bună) sau dacă aş încerca să măresc cât se putea mai mult distanţa dintre mine şi el, căutând cel mai apropiat tren (o posibilitate şi mai bună).

Şi apoi, calculând, s-ar concentra, ar elimina cea mai bună (şi de aceea cea mai evidentă) cale de scăpare… şi m-ar căuta prin mulţime. Oriunde, în afară de peronul de tren.

Am trecut cu privirea prin mulţime. În apropiere, o adolescentă cu părul slinos cânta într-o engleză cu un accent franţuzesc, o imitaţie groaznică şi tremurată după Edith Piaf, „Pe strada unde locuieşti”, pe fundalul sintetizat de corzi amplificate şi de obligato-uri angelice, scoase de o staţie Casio. Oamenii aruncau franci spre haina aşternută pe jos în faţa ei mai mult de milă, cred eu, decât ca semn de apreciere.

Toată lumea părea să se îndrepte spre un ţel anume. Tot ce puteam să spun era că nimeni din gară nu venea după mine.

Şi-atunci, el unde era?

În staţie exista un număr stânjenitor de semne portocalii de *correspondances* şi de semne albastre de *sortie*, de trenuri care se îndreptau spre zeci de destinaţii diferite: Pont de Neuilly, Créteil-Préfecture, Saint-Rémy-Les-Chevreusses, Porte d’Orléans, Château de Vincennes… Şi nu numai obişnuitele trenuri de metrou, dar şi RER, Reseau Express Regional, trenuri rapide de navetişti către şi dinspre suburbiile pariziene. Locul era uriaş, întins, ameţitor, nesfârşit. Iar asta era în avantajul meu.

Cel puţin, pentru încă vreo câteva secunde.

M-am îndreptat în direcţia pe care urmăritorul meu ar considera-o cea mai evidentă şi de aceea – probabil – mai puţin realizabilă, direcţie în care părea să meargă cea mai mare parte a traficului: *Direction* Château de Vincennes şi Port de Neuilly.

---

[17] Ziua Națională a Statelor Unite ale Americii (Nota Editurii electronice Equinox).

În dreapta lungului şir de bariere rotitoare, exista o zonă cu semnul PASSAGE INTERDIT, care era izolată printr-un lanţ. Am mers în pas săltat spre ea, am accelerat şi am sărit peste lanţ. O coadă lungă de oameni care ţineau în mâini exemplare din *Pariscope* se încolăcea în jurul unei gherete unde se vindeau bilete de teatru la o jumătate de preţ ***(****Ticket Kiosque Theater: Les places du jour a moitié prix****),*** pe lângă o statuie ciudată din bronz, care reprezenta un bărbat şi o femeie, ambii diformi, într-o manieră artistică, întinzând oropsiţi mâinile unul spre altul. Am trecut grăbit pe lângă o ieşire care dădea în Centre Georges Pompidou şi în Forum des Halles şi pe lângă un grup format din trei poliţişti echipaţi cu radioemiţătoare, pistoale şi bastoane, care mă priveau suspicioşi.

Doi dintre ei au devenit atenţi şi au început să alerge după mine, strigând.

M-am oprit brusc în faţa unui şir de uşi pneumatice, înalte, care nu puteau fi sărite.

Dar de aceea a inventat Dumnezeu *la sortie de secours,* intrarea de securitate doar pentru oficialităţi, spre care m-am năpustit şi pe care, spre îngrijorarea sonoră a unui grup de muncitori de la metrou, am intrat ca fulgerul.

Strigătele s-au amplificat în spatele meu. Un fluier ascuţit, de trafic, a vibrat în aer.

Un răpăit de paşi.

Am trecut de un magazin de ciorapi şi apoi de un stand de flori *(Promotion – 10 tulipes 35F)*.

Acum ajunsesem la un coridor foarte lung, prin care un set de scări rulante îi duceau pe pietoni în sus. Cealaltă bandă îi aducea pe oameni înapoi jos, în direcţia din care venisem. Între cele două benzi transportatoare era o bandă de metal, lată de un metru, înaltă până la brâu, care se mişca în sus, ca un nesfârşit covor de oţel.

M-am uitat în jur şi am văzut că ofiţerii de la securitatea metroului care urcau după mine erau acum însoţiţi de o siluetă singuratică, îmbrăcată într-un costum de culoare închisă, care îi depăşea văzând cu ochii, apropiindu-se de mine cu o viteză înspăimântătoare, în timp ce eu mă aflam prins într-o mulţime de oameni care nu se mişcau, lăsând transportoarele de cauciuc şi oţel să facă toată treaba.

Bărbatul în costum închis: exact acela de care voiam să scap.

În timp ce el se apropia, iar eu mă întorceam din nou ca să măsor distanţa care ne despărţea, mi-am dat seama că mai văzusem faţa aceea înainte.

Ochelarii lui grei, cu rame negre, îi ascundeau doar într-o mică măsură cearcănele gălbui de sub ochi. Pălăria lui dispăruse, se pierduse în timpul urmăririi, probabil, dând la iveală părul rar, de un blond deschis, pieptănat drept, spre spate. Slab, palid ca o stafie, cu buze subţiri, palide.

Pe Marlborough Street din Boston.

În faţa băncii din Zürich. Nu aveam nici o îndoială, era acelaşi om. Un om care probabil că ştia foarte multe despre mine.

Era un bărbat care – gândul mi-a dat fiori reci pe şira spinării – nu se prea obosea să se ascundă.

Nu-i păsa dacă îl recunoşteam.

Chiar *voia* să-l recunosc.

M-am strecurat prin barajul de oameni, dându-i la o parte cu coatele din calea mea, şi am sărit pe banda metalică dintre scările rulante.

Împiedicându-mă, mi-am dat seama că suprafaţa de metal era întreruptă cam la fiecare treizeci de centimetri de lame de oţel ieşite în afară, puse acolo, sunt sigur, tocmai pentru a face ceea ce făceam eu, adică alergatul pe ea, greu de realizat.

Greu, dar nu imposibil.

Cum l-a numit femeia din Zürich?

Max.

E-n regulă, amice, mi-am zis.

Vino după mine, Max.

Indiferent ce vrei, vino şi serveşte-te. Încearcă.

61

Alergam fără să gândesc.

Pe marginea de metal, în sus. În jurul meu, de o parte şi de alta, se auzeau icnituri, ţipete şi strigăte: *Cine-i nebunul? Un criminal? De ce vrea să fugă?* Răspunsul era dat de îndată ce se uitau în jos, la mică distanţă, pe scara rulantă şi îi vedeau pe ofiţerii în uniformă suflând în fluiere, ca într-o variantă franceză a lui *Keystone Kops*, şi croindu-şi drum prin mulţime.

Şi acum, fără îndoială, spre uimirea privitorilor, nu unul, ci *doi* bărbaţi ţopăiau pe banda de metal, unul încercând disperat să scape de celălalt.

Max. Ucigaşul.

Aproape negândindu-mă deloc la ce făceam, am sărit de partea cealaltă a scărilor care coborau, câştigând pentru o secundă sau două un mic punct de sprijin, înainte de-a sări peste sticla din părţi şi apoi jos, de la o înălţime de trei metri, şi de-a o lua în sus pe scări. Nu-mi permiteam riscul de a mă uita înapoi, nu puteam să-mi întrerup fuga nici pentru o secundă, aşa că alergam pur şi simplu cât de repede mă lăsau gleznele slăbite, în timp ce toate sunetele din jurul meu erau estompate de ritmul rapid şi continuu al inimii, de inspirarea şi expirarea şuierătoare a aerului din plămâni. Departe, în faţa mea, la capătul scărilor, era un semn albastru: DIRECTION PONT DE NEUILLY. Un semnal luminos. Eram un ogar care urmărea un iepure; eram un prizonier care evada. În mintea mea înfierbântată eram orice, orice îmi trecea prin cap, orice mă putea face să merg înainte, să uit de durere, să ignor trupul care îmi striga să mă opresc, să încerc să nu iau seama la seducătoarele, mieroasele chemări de sirenă:

Renunţă, Ben. Nu-ţi vor face rău. Oricum nu poţi să câştigi, nu poţi să-i întreci, eşti în inferioritate, gândeşte-te doar la tine şi renunţă.

Nu.

El nu va ezita să-mi facă rău, am răspuns, prins în nebunescul meu monolog interior. O să facă orice.

Chiar în faţă, la capătul scărilor, apăru o scară rulantă îngustă.

Unde erau… urmăritorii?

Mi-am permis să arunc o privire în jur, printr-o mişcare iute a capului, înainte să mă duc spre scară.

Copoii de la metrou, toţi trei – erau doar trei? – renunţaseră la urmărire. Probabil că îi anunţaseră pe alţii prin radio.

Mai rămânea unul.

Vechiul meu prieten Max.

El nu renunţase, desigur. Continua să meargă cu paşi mari pe banda de metal, o siluetă solitară, încovoiată, care se apropia, se grăbea…

În vârful scării rulante era un mic palier şi la dreapta o scară rulantă cu indicatorul: SORTIE RUE DE RIVOLI. Ei, bine, pe unde? Spre stradă sau spre platforma trenului?

Rămâi la ce cunoşti.

Am ezitat doar o secundă, apoi am năvălit în faţă, spre platforma trenului, unde o mulţime de oameni intrau şi ieşeau din tren.

Era, probabil, la o distanţă de zece secunde în urma mea, ceea ce însemna că şi el se va opri pe palier şi, dacă aveam ghinion, mă va dibui în faţa lui, pe peron, o ţintă mare în bătaia puştii.

Am mers înainte.

Semnalele sonore electronice indicau că trenul se pregătea să plece şi ştiam că n-o să reuşesc. Am accelerat cu ultimele forţe, disperat, intenţionând să ajung la cea mai apropiată ușă deschisă, dar toate s-au închis cu brutalitate tocmai când mă aflam la o distanţă de douăzeci de metri.

În timp ce trenul se punea în mişcare şi îl auzeam pe Max intrând pe peron, am sărit nebuneşte înainte – spre trenul în mişcare – şi m-am agăţat de partea exterioară, iar mâna mea dreaptă s-a prins de ceva solid.

Un mâner.

Slavă Domnului.

Apoi mâna stângă a găsit un alt mâner, în timp ce eram purtat de-a lungul peronului, lăsând staţia Chatelet şi pe Max în urmă, lipindu-mi corpul strâns de trenul care se mişca şi sigur că norocul nu mai era de partea mea; era o idee îngrozitoare, tocmai eram pe punctul de-a fi ucis.

Cu privirea rătăcită, am văzut ce apărea în faţa mea abia când prima parte a trenului a intrat în tunel.

O oglindă rotundă, uriaşă, ieşea din peretele în care era montată, la intrarea în tunel.

Am putut să văd că trenul trecea la câţiva centimetri de ea, dar eu nu puteam, o bucată de carne umană atârnată care va fi despicată în două, cu aceeaşi precizie cu care un cuţit Sabatier taie o roată de caşcaval.

Ceva rămăşiţe de logică ieşeau acum la suprafaţa minţii mele înfierbântate: *Ce dracu' crezi că faci? Ce fel de nebunie mai este şi asta? Ai de gând să mergi călare pe tren prin tunelul lui îngust, ca să te storcească la fel ca pe o ploşniţă, să laşi pereţii tunelului să facă ce n-a putut face Max, asta vrei?*

Am auzit un strigăt prelung, sonor, ieşindu-mi involuntar din plămâni şi, chiar atunci când enormul disc metalic rotund se pregătea să mă decapiteze, am dat drumul la mânere şi m-am rostogolit pe peronul rece, tare.

Nici n-am auzit împuşcăturile din jurul meu. Eram într-o altă lume, un tărâm aproape halucinant al fricii şi al adrenalinei. M-am izbit de platformă, lovindu-mi capul şi umerii, şi lacrimi de durere mi-au ţâşnit din ochi, iar durerea era de nedescris, incandescentă şi pârjolitor de puternică, orbitor de aprinsă şi atotcuprinzătoare.

PASSAGE INTERDIT AU PUBLIC – DANGER

Un semn galben de deasupra mea îmi străpungea întunericul minţii.

Puteam să mă opresc şi s-ar fi terminat totul. Puteam să zac acolo şi să mă predau.

Sau – dacă trupul îmi dădea voie – mă puteam arunca înainte spre semnul galben, strălucitor, spre gura tunelului şi spre ce posibilitate aveam în realitate acolo.

Ceva din mine, o rezervă mare de energie, s-a deschis şi un şuvoi de adrenalină mi-a fost pompat în sânge; am mers împiedicându-mă înainte, spre nişte trepte mici, de beton. Semnul galben de avertizare era prins în balamale, aşa că l-am împins cu umărul la o parte, aproape că m-am rostogolit în jos, pe cele câteva trepte, în întunericul rece al tunelului, în curentul de aer provocat de trenul care tocmai plecase.

Era o trecere, un pasaj.

Sigur că era. Cum îi spunea?

Passarelle de sécurité. Pasarela. Construită pentru ca echipele de muncitori de la metrou să poată lucra în timp ce trenurile circulau, dacă era nevoie.

În timp ce alergam – nu, de fapt, *şchiopătam* – prin pasaj, am auzit un sunet în spatele meu, un sunet pneumatic, de frâne, un sunet slab, ascuţit, de metal, zgomotul altui tren care trăgea la peronul pe care tocmai îl lăsasem în urmă.

Venea spre mine.

Dar era în regulă, nu-i aşa? Eram în siguranţă, nu?

Nu. Pasajul era prea îngust; corpul meu era prea aproape de trenul care urma să vină. Puteam să pricep asta chiar şi în starea de nebunie provocată de adrenalină şi de frică. Şi sigur că urmăritorul meu n-ar avea suficient spirit de sacrificiu ca să mă urmeze; el ştia că eram ca şi mort; era suficient de deştept ca să mă lase să mă arunc prin tunele, spre o moarte inevitabilă, dar atunci am auzit ceva, un gând, şi am ştiut că nu eram singur.

M-am întors pentru o secundă. Era în tunel cu mine.

Sunt impresionat, Max.

Măcar acum o să murim amândoi.

Şi, de la o distanţă destul de bună, auzeam semnalele electronice sunând, apoi zângănitul uşilor care se închideau şi atunci am încremenit în tunel, în timp ce trenul începea să se mişte spre mine.

Am simţit ceva ca o ameţeală. O mâncărime în ceafă. Toate sinapsele mele tresăreau primind un mesaj chimic, al fricii – *mişcă mişcă mişcă mişcă* – dar mi-am înfrânt instinctul, m-am lipit de peretele tunelului, în timp ce curentul de aer anunţa venirea trenului, şi nu m-am putut opri să nu închid ochii când învelişul de metal al trenului, ca o umbră îngrozitoare, a vuit prin dreptul meu, atât de aproape, încât eram sigur că puteam să-l simt hârşâindu-se de mine.

Venea ca un tăvălug.

Şi mi-am deschis ochii.

Cu coada ochiului am văzut că Max – aflat poate la vreo zece metri distanţă – făcuse acelaşi lucru. Şi el se lipise de peretele tunelului.

Era animat stroboscopic de lumina fluorescentă, slabă, pâlpâitoare, de o culoare bolnăvicioasă, galben-verzuie, care venea de la becul montat chiar deasupra capului lui.

Dar era o diferenţă.

Ochii lui nu erau închişi. Priveau cu atenţie, drept în faţă; şi nu cu teamă: cu încordare.

Şi mai era o diferenţă.

Nu stătea nemişcat.

Aluneca foarte grijuliu spre mine.

Apropiindu-se.

62

Se apropia şi trenul continua să treacă. Părea a fi cel mai lung tren din lume.

Aveam impresia că încremenisem, stând în mijlocul unei tornade. În timp ce mă îndepărtam încet de el, intrând mai adânc în tunel, am zărit ceva chiar în faţă. O firidă în perete, luminată de un bec fluorescent. O nişă. Dacă aş putea…

Şi chiar la doi metri mai încolo, iată, o nişă adâncă. Siguranţa.

Încă puţin efort, ca să mă târăsc încet prin pasaj, prin îngrozitorul curent de aer, cu sticla, oţelul şi mânerele de oţel ieşite, trecând la cel mult cinci centimetri distanţă de nasul meu.

Şi eram acolo. În nişă. În siguranţă.

Nici o altă reţea de transport subteran din lume nu avea acest sistem de pasarele şi nişe, mi-am amintit. Puteam să văd pagina şi schemele. *Există o nișă la fiecare zece metri… între staţii există o distanţă medie de şase sute de metri… Rutele obişnuite dintre staţiile metroului parizian însumează două sute de kilometri de şine… A treia şină este extrem de periculoasă, deoarece este încărcată cu curent electric continuu de 750 de volţi.*

Nişa avea un metru adâncime.

Suficient de spaţioasă.

Acum puteam să scot pistolul, să-i înlătur piedica, să-l ridic, să scot mâna din nişă şi să trag.

Punct ochit.

Şi lovit. Se strâmbă de durere, se bălăngăni în faţă…

Şi imediat după ce ultimul vagon al trenului trecu huruind, căzu în faţă, pe şine. Dar nu era rănit grav, asta se văzu imediat după felul cum îşi încorda corpul, cu picioarele îndoite, ca să nu cadă iar.

Trenul plecase. În tunel rămăseserăm numai noi doi. Stătea pe pietrişul dintre şine; m-am retras în nişa îngustă ca să mă apăr. Mă trăsesem înapoi, afară din bătaia armei lui, dar el sări în faţă, cu pistolul întins, şi trase.

Am simţit o durere în piciorul stâng: mă nimerise.

Am apăsat din nou pe trăgaci, dar am auzit doar păcănitul acela slab, inofensiv, acel sunet batjocoritor, înnebunitor, care îmi spunea că nu mai aveam gloanţe. Nici nu încăpea vorbă să încarc iar pistolul; nu aveam muniţie de rezervă.

Aşa că am făcut singurul lucru pe care puteam să-l fac: cu un urlet puternic, scos din gât, am sărit spre asasin. I-am zărit doar expresia de pe chip, cu o clipă înainte de a-l doborî la pământ: o privire de o indiferenţă posomorită sau de neîncredere? În acea fracţiune de secundă a încercat să ochească, dar, chiar înainte să poată ridica pistolul, ne-am prăbuşit la pământ, iar spatele lui a scos un zgomot surd când s-a izbit de oţelul şinelor şi de pietrele cenuşii, ascuţite, dintre ele; am auzit pistolul lui zăngănind ceva mai departe, scăpat din mână.

Se trăgea în spate cu o putere colosală, dar eu aveam atât avantajul surprizei, cât şi pe cel al poziţiei – îi imobilizasem mâinile şi picioarele – şi puteam să-l ţin cu forţa pe spate, lovindu-l cu o mână în beregată.

Bolborosi, se încordă din nou şi vorbi pentru prima oară, câteva cuvinte cu un accent – oare german? – puternic.

— N-are… rost, a mormăit el, dar pe mine nu mă interesa ce avea de spus, îmi păsa numai de ceea ce îi trecea prin afurisita aia de *minte*, dar nu mă prea puteam retrage şi concentra, nu era vreme pentru asta, aşa că l-am prins de gât şi m-am izbit de corpul lui.

În spate, dinspre peronul trenului, se zărea sclipirea unei luminiţe, la circa treizeci sau patruzeci de metri distanţă.

Şi am *auzit* câteva crâmpeie de gând, propoziţii care păreau să vină spre mine cu o insistenţă bizară, sonore, dar nu foarte distincte. *Poţi să mă omori,* gândea el în germană, *poţi să mă omori, dar va veni altul. Altul îmi va lua locul. Altul…*

Şi doar pentru o secundă, împietrit, am slăbit strânsoarea din jurul gâtului. S-a încordat din nou, şi de data asta a putut să scape din strânsoarea mea, iar eu am căzut spre spate, pantofii mei alunecând pe pietriş ca pe o baltă de grăsime. Mâna dreaptă mi-a zburat prin aer când am încercat să-mi frânez căderea, dar nu aveam de ce să mă agăţ, decât de aer şi atunci…

curentul electric continuu de 750 de volţi

…vârful degetelor mele s-a apropiat foarte mult de oţelul rece, dur, al celei de-a treia şine, dar am reuşit să mi le smulg la ţanc, chiar la timp ca să-l văd zburând prin aer, spre mine.

Mi-am căutat arma, dar dispăruse.

Cu un avânt brusc, m-am împins în sus, lovindu-mă de el, trimiţându-l în zbor peste umărul meu, spre a treia şină electrificată, în timp ce trenul care se apropia era lângă noi, asurzitor, incredibil de zgomotos; i-am văzut picioarele tremurând din cauza curentului electric, cu doar o fracţiune de secundă înainte ca trenul şuierând să treacă peste el şi, Iisuse Hristoase, nu-mi venea să cred ce vedeam, picioarele încă îi tremurau, dar se terminau la coapse; partea de jos a corpului încă vibra, o grămadă sângerândă, complet retezata din talie, o halcă tremurătoare de came omenească.

Din față se auzea zgomotul bubuitor al altui tren care se apropia. Senin, cu un calm de gheaţă, m-am suit pe pasarelă şi am intrat în siguranţa celei mai apropiate firide. Trenul venea şi m-am lipit de peretele nişei. După ce a trecut, mi-am croit drum afară din tunel, fără să mă mai uit înapoi.

63

Orăşelul Mont-Tremblant era format dintr-un număr restrâns de clădiri – două restaurante franţuzeşti de ţară, un magazin universal Bonichoix şi un hotel cu o marchiză verde în faţă, ciudat de nelalocul său, arătând ca o variantă la scară redusă a marilor hoteluri din Monte Carlo. De jur împrejur se zăreau Munţii Laurenţieni din Quebec, verzi şi luxurianţi.

Din Paris, Molly şi cu mine zburaserăm separat spre cele două aeroporturi internaţionale ale Montrealului, pe două linii diferite, ea cu Mirobel, prin Frankfurt şi Bruxelles, eu cu Dorval, prin Luxemburg şi Copenhaga.

Folosisem câteva tehnici obişnuite ale meseriei pentru a mă asigura că nici unul dintre noi nu putea fi uşor urmărit. Amândoi puseserăm la bătaie paşapoartele canadiene pe care legătura mea franceză din Pigalle le falsificase pentru noi, ceea ce însemna că ambele seturi de paşapoarte americane pe numele domnului şi doamnei Alan Crowell şi ale domnului şi doamnei John Brewer erau încă virgine; puteau fi folosite cândva, pe viitor, dacă apărea vreo urgenţă. Plecaserăm de pe aeroporturi diferite, Molly de la Charles de Gaulle, eu de pe Orly. Ce era mai important, zburaserăm la clasa întâi, pe linii europene – Aer Lingus, Lufthansa, Sabena şi Air France. Liniile aeriene europene încă îi tratau pe pasagerii de la clasa întâi ca pe nişte personaje importante, spre deosebire de cele americane, care le dădeau pasagerilor de la clasa întâi un scaun mai mare, o băutură gratis şi atât. În calitate de personaj important, locul ţi se păstra până în ultimul moment; de fapt, ei bifau de obicei orice pasager de la clasa întâi care era pe listă, dar încă nu suise la bord. La fiecare escală a călătoriei ne îmbarcam chiar în ultima secundă, ceea ce însemna că paşapoartele noastre contrafăcute erau verificate în cea mai mare grabă, în timp ce eram conduşi la bordul avionului.

Deşi aleseserăm rute diferite, am putut, în chip miraculos, să aterizăm la o diferenţă de două ore şi jumătate unul de altul.

Închiriasem o maşină de la AVIS. Am luat-o pe Molly şi ne-am început călătoria de 130 de kilometri pe autostrada 15 Nord. Putea fi o şosea din orice colţ de lume, de la periferiile industriale şi suborăşeneşti din Milano, Roma, Paris sau chiar Boston. Dar când 15 a devenit 117 – *Autoroute des Laurentines* – şoseaua lată, bine pavată, a tăiat un drum minunat prin maiestuoşii Munţi Laurenţieni, prin Sainte-Agathe-des-Monts şi apoi prin Saint-Jovite.

Iar noi stăteam acolo, în faţa farfuriilor noastre cu *escargots Florentine* şi păstrăvi prăjiţi în tigaie, ca o pereche de boxeri năuciţi, care nu puteau să vorbească. Nu vorbiserăm deloc nici pe drum.

În parte pentru că eram amândoi foarte epuizaţi şi derutaţi din cauza diferenţei de fus orar. Dar în parte cred că eram tăcuţi pentru că în ultimele zile trecuserăm prin atâtea, împreună şi separat, încât aveam mult *prea multe* de vorbit.

Trecuserăm prin oglindă: totul era din ce în ce mai ciudat. Tatăl lui Molly a fost o victimă, apoi un ticălos şi acum… ce? Toby fusese o victimă, apoi un salvator, apoi un ticălos şi acum… ce?

Iar Alex Truslow, prietenul şi confidentul meu, noul director – cruciatul din CIA – era în realitate liderul facţiunii care de ani de zile profitase ilegal de pe urma Agenţiei.

Un asasin cu numele de cod Max încercase să mă omoare în Boston, în Zürich şi în Paris.

Ăsta cine mai era de fapt?

Răspunsul venise în ultimele câteva momente uluitoare ale capacităţii mele telepatice, în timp ce asasinul şi cu mine ne luptam pe şinele metroului parizian. Cu un ultim efort de concentrare, reuşisem; îi citisem gândurile.

Cine eşti? întrebasem.

Numele lui adevărat era Johannes Hesse. „Max” era doar un nume conspirativ.

Cine te-a angajat?

Alex Truslow.

De ce?

O lovitură.

Cine era ţinta?

Cei care-l angajaseră nu ştiau. Tot ce ştiau era că viitoarea victimă era martorul-surpriză care urma să apară înaintea Comisiei Superioare pentru Informaţii din Senat.

Mâine.

Cine era? Cine putea să fie?

Mai rămâneau aproximativ douăzeci şi patru de ore.

Cine era?

Ce căutam aici, în locul ăsta izolat şi îndepărtat din Quebec? Ce ne aşteptaserăm să găsim? O scorbură de copac care să conţină documentele? Un felinar scobit într-un dovleac, cu un microfilm în el?

Acum aveam şi eu teoriile mele, care ar putea explica totul, dar îmi lipsea ultima piesă a jocului. Şi eram convins că urma s-o găsim ascunsă într-o locuinţă de piatră, părăsită, de pe malul Lacului Tremblant.

Registratura orăşelului Mont-Tremblant îşi avea sediul în oraşul mai mare din apropiere, St. Jerome. Dar se dovedi a ne fi de foarte puţin folos. Francezul nepăsător care ţinea registrele, emitea permisele şi făcea diferite alte treburi birocratice, un bărbat care se numea Pierre La Fontaine, ne informă răspicat că toate registrele orăşelului Mont-Tremblant fuseseră complet distruse într-un incendiu, la începutul anilor ’70. Tot ce avea erau actele înregistrate de atunci încolo, dar nu găsi nici un act de vânzare-cumpărare a casei de lângă lac, în care să apară numele de Sinclair sau Hale. Molly şi cu mine am petrecut trei ore bune puricând împreună cu el documentele, dar fără folos.

Apoi am făcut o plimbare cu maşina, atât cât am putut, în jurul Lacului Tremblant, pe lângă Clubul Tremblant şi alte noi locuri de odihnă, Mont Tremblant Lodge, cu terenurile sale de tenis cu zgură şi cu plaja acoperită cu nisip din faţa locului, Manoir Pinoteau, Chalet des Chutes şi nişte case elegante şi rustice în acelaşi timp.

Presupun că ideea era că fiecare dintre noi sau amândoi puteam să recunoaştem locuinţa, fie din amintire (în cazul lui Molly), fie din fotografie. Dar nici acolo n-am avut noroc. Majoritatea caselor nu se zăreau de pe drumul murdar care mărginea locul. Tot ce vedeam erau numele de pe indicatoare, unele scrise cu litere de mână, altele desenate la marea meserie. Chiar dacă am fi avut timp să ieşim de pe şosea, s-o luăm pe fiecare cărare, spre fiecare casă de pe malul lacului – şi asta ne-ar fi luat cu siguranţă câteva zile – ar fi fost practic imposibil, pentru că unele şosele erau blocate ferm, împiedicând accesul. Şi apoi, câteva case erau aşezate în partea de nord, izolată, a lacului, unde nu se putea ajunge decât cu barca.

La capătul micii noastre misiuni de recunoaştere, descurajat, am tras maşina în faţa Clubului Tremblant şi am parcat.

— Acum ce facem? întrebă Molly.

— Închiriem o barcă, am spus.

— De unde?

— De aici, cred.

Dar n-a fost să fie. Nu se vedea nici un fel de loc unde se închiriau bărci şi nici unul dintre hotelurile la care ne-am oprit nu se ocupa de închirieri. Era clar că oraşul le făcea turiştilor viaţa cât mai grea cu putinţă.

Apoi, bâzâitul unui motor de barcă a spart liniştea lacului frumos şi lucios, de undeva de la distanţă, şi atunci mi-a venit o idee. La Lac Tremblant-Nord (care de fapt nu era punctul cel mai nordic al lacului, ci capătul şoselei, dincolo de care nu mai aveai acces) am descoperit mai multe barăci pentru bărci din aluminiu şi lemn, nepăzite, vopsite în gri. Sigur, erau încuiate. Aceasta părea să fie o zonă portuară pentru locuitorii din regiunea lacului, care nu aveau ieşire la mal.

Deschiderea lacătelor a fost o chestiune de câteva minute, înăuntru erau înşirate ambarcaţiuni mici, în majoritate bărci pescăreşti. Am ochit un Sunray galben, cu un motor de şaptezeci de cai-putere – o barcă bună, rapidă şi, ceea ce era cel mai important, ale cărei chei fuseseră uitate în contact. Motorul a pornit imediat şi, câteva minute mai târziu, printre nori de fum albastru, tăiam cu viteză suprafaţa lacului.

Casele erau de diferite feluri: vile elveţiene moderne şi cabane rustice, unele aşezate chiar deasupra apei, altele abia zărindu-se printre copaci; unele se ridicau chiar pe versantul muntelui. A fost o alarmă falsă, o casă din piatră şi mortar care a părut la început să fie cea care ne trebuia, dar care apoi s-a dovedit a fi ideea trăsnită a unui arhitect modern despre o locuinţă veche.

Şi apoi, fără nici un fel de avertisment, s-a ivit vechea locuinţă cu faţada de piatră de pe o colină mică, la circa o sută de metri de mal. O verandă dădea spre lac şi pe verandă erau două scaune Adirondack albe. Era fără îndoială casa în care îşi petrecuse Molly o vară. De fapt, părea că nu se schimbase deloc din ziua când fusese făcută fotografia, cu zeci de ani în urmă.

Molly se uită fix la ea, copleşită şi fermecată. Culoarea îi dispăruse din obraji.

— Asta este, spuse ea.

Am oprit motorul cât de aproape de ţărm am avut curajul s-o fac şi am lăsat barca să plutească restul drumului, după care am legat-o de digul şubred din lemn.

— Doamne, şopti Molly. Asta este. Ăsta e locul.

Am ajutat-o să se suie pe doc şi apoi m-am căţărat şi eu.

— Doamne, Ben, îmi amintesc de locul ăsta.

Vocea ei era o şoaptă ascuţită, emoţionată.

Îmi arătă cu degetul spre un şopron pentru bărci, făcut din lemn vopsit în alb.

— Tata m-a învăţat să pescuiesc acolo.

Începu să meargă pe dig, spre şopronul pentru bărci, pierdută în reveria ei nostalgică, când am prins-o de mâini.

— Cee?

— Linişte, i-am ordonat.

La început, sunetul abia se auzea, un fâşâit prin iarbă care venea de undeva din apropierea casei.

Un foşnet ciudat.

— Ce este? şopti Molly.

Am îngheţat.

Forma neagră părea că zbura spre noi, peste gazonul înalt, de pe deal, foşnetul amestecându-se acum cu un scheunat.

Un mârâit scăzut.

Mârâitul s-a transformat într-un lătrat puternic, înspăimântător, de avertizare, în timp ce creatura – un Doberman pinscher, după cum am văzut – se îndrepta spre noi, arătându-şi colţii.

Pentru că se mişca atât de repede, era practic ca o pată.

— *Nu!* ţipă Molly, fugind spre şopronul pentru bărci.

Stomacul mi s-a întors pe dos când Dobermanul a sărit în aer, acoperind o distanţă incredibilă, şi tocmai când îmi scoteam pistolul, am auzit vocea unui bărbat ordonând:

— *Halt!*

Am auzit un clipocit de apă în spatele nostru şi m-am întors ca fulgerul.

— Puteai să te răneşti în felul ăsta. Nu-i plac surprizele.

Un bărbat înalt, într-un costum de baie bleumarin, ieşea din apă. Apa îi şiroia din barba sură când se ridică de-a binelea, un Neptun bronzat, cu toată vârsta înaintată, venit din lumea de dincolo. O privelişte care era atât de lipsită de logică, încât nu putea fi acceptată de mintea mea.

Molly şi cu mine rămăseserăm amândoi cu gura căscată, cu ochii mari, muţi de uimire.

Apoi Molly alergă să-şi îmbrăţişeze tatăl.

VII. WASHINGTON

64

Ce-i de spus în asemenea momente?

Pentru un timp care mi se păru o eternitate, nimeni nu scoase o vorbă.

Locul era liniştit, apa lucioasă şi opacă. Nu se auzea bâzâitul nici unei bărci cu motor, nici un strigăt, nici măcar chemarea vreunei păsări. O linişte absolută. Lumea se oprise în loc.

Plângând, Molly îşi strângea braţele în jurul pieptului tatălui ei atât de tare, încât părea că voia să-l strivească. Era înaltă, dar el era şi mai înalt, aşa că a trebuit să se aplece în faţă ca să se poată îmbrăţişa.

Priveam cu o uimire prostească.

În cele din urmă, am spus:

— Nici nu te-am recunoscut cu barbă.

— Nu ăsta este scopul? spuse Harrison Sinclair solemn, cu o voce răguşită.

Apoi mi-a aruncat un zâmbet zbârcit, pieziş:

— Sper că te-ai asigurat că nu ai fost urmărit până aici.

— Cât de bine am putut.

— Ştiam că pot conta pe tine.

Brusc, Molly se desprinse din îmbrăţişare, se trase înapoi şi îşi plesni tatăl peste faţă. El se strâmbă.

— Lua-te-ar naiba, spuse ea cu o voce spartă.

Locuinţa era întunecată şi liniştită. Avea mirosul caracteristic al caselor care au fost închise mult timp; al nenumăratelor focuri care au trosnit de-a lungul anilor şi care s-au impregnat în podele şi pereţi; al camforului şi al naftalinei, al mucegaiului, al vopselei şi al uleiului de gătit rânced.

Ne-am aşezat împreună pe o canapea mică, a cărei tapiţerie de şifon era decolorată de praful aşternut de-a lungul anilor, iar Molly şi-a privit tatăl care vorbea. Sinclair stătea pe un scaun de canafas, suspendat cu un cablu de tavanul înalt.

Îşi pusese o pereche de pantaloni kaki scurţi şi largi şi un pulover mare, bleumarin. Cu picioarele întinse în faţă, încrucişate nepăsător la glezne, părea cât se putea de relaxat, o gazdă amabilă, stând la un pahar de Martini cu oaspeţii pe care îi găzduia la sfârşit de săptămână.

Barba lui Sinclair era stufoasă şi nearanjată; părea să fie rezultatul mai multor luni de creştere, lucru perfect logic. Stătuse mult la soare, probabil înotând şi plimbându-se cu barca pe lac, iar faţa lui arăta aspră şi tăbăcită, ca pielea unui marinar bătrân.

— Presimţeam că mă veţi găsi aici, spuse el. Dar nu atât de repede. Dar Pierre La Fontaine m-a sunat acum câteva ore şi mi-a spus că o pereche întrebase de mine şi de casă acolo, în St. Jerome.

Molly părea încurcată, aşa că el îi explică:

— Pierre este custodele registrelor, primarul din Lac Tremblant, şeful poliţiei. Şi, în general, şef peste toate. Este de asemenea îngrijitorul unor case ale căror stăpâni vin aici doar pe timpul verii. Un prieten vechi şi de încredere pentru mine. A avut grijă de casa asta multă vreme – de fapt, ani de zile. Demult, în anii ’50, el a aranjat vânzarea acestui loc – foarte inteligent, trebuie să recunosc – aşa că a ieşit din mâinile bunicii Hale şi practic a dispărut, dreptul de proprietate fiind încurcat şi greu de depistat.

Nu a fost ideea mea. A fost a lui Jim Angleton. Cu mult în urmă, când am început să mă implic în activităţi strict secrete, Jim a fost de părere că trebuia să am întotdeauna un loc unde să dispar, dacă lucrurile se înfierbântau prea tare. Canada părea să fie un loc la fel de bun ca oricare altul, de vreme ce era în afara graniţelor SUA. Oricum, Pierre îl închiria uneori vara şi mai des în timpul sezonului de schi. El reprezenta întotdeauna un investitor canadian inexistent, pe nume Strombolian. Veniturile scoase din chirie acopereau cu vârf şi îndesat întreţinerea şi comisionul lui. Restul rămânea în păstrare la Pierre.

Ne-a aruncat din nou zâmbetul acela încreţit.

— Este un tip cinstit.

Fără nici un avertisment, mânia lui Molly ieşi la suprafaţă. Stătuse lângă mine în tăcere, gânditoare, credeam eu, fiind fără îndoială într-o avansată stare de şoc. Dar, după cum se vedea, ea mocnise, ba chiar clocotise.

— Cum… ai putut… să-mi faci aşa ceva? Cum ai putut să mă supui la toate astea?

— Snoops… începu tatăl ei.

— La dracu’! Ai idee…

— Molly! ţipă el răguşit. Potoleşte-te! N-am avut de ales, nu înţelegi?

Îşi retrase picioarele lungi până când ajunse în poziţie dreaptă, apoi se aplecă în faţă, spre fiica lui, cu nişte ochi rugători, strălucitori.

— Când au omorât-o pe draga mea Sheila, iubita mea – da, Molly, eram amanţi, dar sunt sigur că ştii asta – mi-am dat seama că era doar o chestiune de ore până să ajungă la mine. Am înţeles că trebuia să mă ascund.

— Din calea „Înţelepţilor”, am spus. De Truslow şi Toby.

— Şi de încă vreo şase. Şi de forţele lor de securitate, care nu sunt chiar de neglijat.

Am spus:

— Asta are legătură cu ce se întâmplă în Germania, nu-i aşa?

— E complicat, Ben. Nu prea am…

— Ştiam că trăieşti, interveni Molly. Ştiam încă de la Paris.

Era ceva dur în tonul ei, o siguranţă calmă, aşa că m-am întors s-o privesc.

— Din scrisoarea lui, continuă ea, uitându-se la mine. Menţiona o operaţie de apendicită urgentă, care îl forţase să petreacă o vară întreagă cu noi aici, la Lac Tremblant.

— Şi? am îndemnat-o.

— Şi – sună banal acum, dar nu-mi aminteam să fi văzut vreo cicatrice în zona apendicelui. Faţa era destul de distrusă, dar corpul nu era şi cred că mi-aş fi amintit, s-ar fi înregistrat undeva, la nivelul subconştientului. Adică s-ar fi putut să fie acolo, dar *nu eram sigură*.

Înţelegi? Şi îţi aduci aminte că mai demult am încercat să fac rost de autopsie, dar era sigilată? Din ordinul procurorului districtual din comitatul Fairfax. Aşa că am tras nişte sfori.

— De-aia ai vrut faxul la Paris, am spus.

Atunci, îmi spusese doar că avea o ipoteză despre asasinarea tatălui ei, o idee, un mod de-a dovedi ceva.

Ea dădu din cap.

— Orice patolog – cel puţin toţi patologii pe care îi cunosc – păstrează o copie a documentelor cu care lucrează în propriul seif. Asta pentru cazul în care dai de bucluc mai târziu, ca să îţi poţi revedea notiţele şi aşa mai departe. Aşa că nu-mi lipsesc resursele. Am telefonat unui prieten patolog de la Spitalul General din Massachusetts, care a telefonat unui coleg de la Sibley, la Washington, unde s-a făcut autopsia. Întrebări de rutină, nu? Birocraţie. Este incredibil cât de uşor este să dai peste cap măsurile de securitate într-un spital, dacă ştii să tragi sforile.

— Şi? am îndemnat-o din nou.

— Mi s-a trimis raportul autopsiei prin fax. Şi, bineînţeles, se menţiona prezenţa unui apendice. În acel moment am ştiut că, indiferent unde se afla tata, nu era sub piatra aia de mormânt din District of Columbia, în nordul statului New York.

Se întoarse spre tatăl ei.

— Atunci al cui era cadavrul?

— Nimeni nu-i va simţi lipsa, răspunse el. Am şi eu propriile resurse.

Apoi adăugă calm:

— E o treabă împuţită.

— Doamne, spuse Molly, printre dinţi, cu capul plecat.

— Nu e chiar atât de rău pe cât probabil că îţi închipui, spuse el. O trecere atentă în revistă a câtorva cadavre de la morgile spitalelor ne-a scos în cale pe cineva cu aproximativ aceeaşi constituţie, vârstă şi – cea mai grea treabă – cu o sănătate bună. Majoritatea vagabonzilor sunt afectaţi de tot felul de boli.

Molly încuviinţă din cap şi zâmbi aprig. Spuse cu amărăciune:

— Şi ce contează un vagabond mai puţin?

— Faţa nu era importantă, am spus, de vreme ce oricum urma să fie distrusă în mare parte în accident, nu?

— Corect, răspunse Sinclair. De fapt, a fost distrusă *înainte* de accident, dacă vreţi să ştiţi. Artiştilor restauratori de la morgă, care nu aveau nici cea mai mică idee că nu lucrau la adevăratul Harrison Sinclair, li s-a dat fotografia mea, ca să se inspire. Fie că era expus public, fie că nu, lor le place în general să-l facă pe mort cât de prezentabil se poate.

— Tatuajul de pe umăr, am spus. Aluniţa din barbă…

— Simplu de făcut.

Molly păstrase tăcerea, urmărind acest dialog prozaic dintre tatăl şi soţul ei, şi apoi începu să vorbească din nou, cu o voce plină de amărăciune:

— A, da. Cadavrul arăta groaznic după accidentul de maşină. La care se mai adăugaseră şi umflăturile provocate de descompunere.

Dădu din cap şi aruncă un zâmbet larg, ce nu era deloc plăcut. Ochii ei străluceau cu sălbăticie.

— *Arăta* ca tata, sigur, dar cât de atent ne-am uitat de fapt? Cât de atent puteam *suporta* să ne uităm în astfel de momente, în astfel de condiţii'?

Se uită fix la mine, dar nu mă vedea; se uita *prin* mine. Acum era ceva groaznic în tonul ei: o voce cu accente de oţel, mânie, sarcasm.

— Te duc la morgă, deschid un sertar şi trag fermoarul de la sacul în care se află cadavrul. Vezi o faţă, distrusă parţial într-o explozie, dar ajunge ca să spui da, sigur, acesta este tata, acesta este nasul lui, din câte pot să-mi dau seama, atât cât vreau să văd, asta este o parte din gura lui, pentru Dumnezeu! Îţi spui, mă uit la carnea şi la sângele meu, la omul care m-a ajutat să vin pe lume, tipul pe umerii căruia călăream când eram copil şi nu vreau să-mi amintesc niciodată că l-am văzut în halul ăsta, dar ei vor să mă uit, aşa că o să arunc o privire fugară, poftim, acum luaţi-l de-aici!

Tatăl ei îşi dusese o mână la faţa colţuroasă. Ochii lui erau trişti. Aştepta şi nu spunea nimic.

O priveam pe draga mea Molly, vedeam că nu mai putea continua. Sigur, avea dreptate. Ştiam că nu era foarte greu să foloseşti măşti faciale şi ceea ce se numeşte artă restaurativă, ca să faci cadavrul cuiva să semene cu al altcuiva.

— Sclipitor, am spus, sincer impresionat, chiar dacă eram încă ameţit bine.

— Nu-i meritul meu, spuse Sinclair. Ideea mi-a venit de la vechii noştri duşmani de la Moscova. Îţi aminteşti de cazul acela ciudat pe care l-am prezentat în timpul unei instrucţii de la Fermă, Ben? Cam pe la jumătatea anilor '60, când ruşii au organizat la Moscova nişte funeralii cu sicriul deschis ale unui ofiţer de rang înalt de la Serviciul de Informaţii al Armatei Roşii?

Am dat din cap.

Sinclair continuă, adresându-i-se fiicei lui:

— I-am trimis ostentativ pe agenţii noştri să prezinte condoleanţe, dar în realitate doream să vedem cine se arăta la înmormântare, să facem fotografii în secret şi aşa mai departe. Se pare că acest ofiţer al Armatei Roşii fusese o importantă achiziţie pentru americani timp de vreo doisprezece ani.

Apoi, opt ani mai târziu, a ieşit la iveală că tipul încă trăia. Toată chestia fusese o operaţiune minuţioasă a contrainformaţiilor sovietice, adică o ţeapă. Complicată treabă. Evident, făcuseră o mască a agentului dublu – pe care îl transformaseră între timp în agent *triplu* – şi o puseseră pe un cadavru care se întâmplă să le stea la îndemână. În zilele alea, în frumoasa epocă Brejnev, ofiţerii de la vârf nu-şi făceau prea multe probleme să împuşte pe cineva când aveau nevoie, aşa că poate că au dat ordin să fie împuşcat un tip care semăna cu „cârtiţa", nu ştiu.

— N-ar fi fost mai simplu să spui că ai fost atât de tare ars în accident, încât n-a mai rămas nimic de identificat? am întrebat.

— Mai simplu, spuse Sinclair, dar în cele din urmă mai riscant. Un cadavru care nu poate fi identificat ridică tot felul de suspiciuni.

— Şi fotografia? întrebă Molly. Tu cu… cu gâtul tăiat?

— În zilele noastre, spuse Sinclair obosit, nici asta nu era imposibil. Un om de legătură, care a fost cândva afiliat la Media Lab, la MIT…

— Sigur, am spus. Retuşarea numerică a fotografiilor.

Aprobă din cap; Molly arăta uluită.

Am explicat:

— Îţi aminteşti că acum doi ani *National Geographic* publica pe copertă o fotografie în care mutaseră puţin piramida din Gizeh, astfel încât să se încadreze?

Ea clătină din cap.

— O mare controversă în anumite cercuri, am spus. Oricum, acum se pot retuşa fotografiile prin mijloace atât de sofisticate, încât este foarte greu să-ţi dai seama.

— Aşa este, spuse Sinclair.

Am continuat:

— Astfel încât în centrul atenţiei să nu fie întrebarea *dacă* ai fost omorât, ci *cum*.

— Ei bine, îi spuse Molly tatălui ei, m-ai păcălit. Am crezut că fuseseşi omorât, am crezut că îţi tăiaseră gâtul înainte de accidentul de maşină, că tatăl meu fusese omorât! Şi în tot acest timp erai aici, plimbându-te cu barca pe un lac din Canada!

Vocea ei era din ce în ce mai sonoră şi mai furioasă.

— Ăsta era scopul? Scopul era să mă faci pe *mine* să cred că fuseseşi ucis? Să-i faci aşa ceva propriei fiice?

— Molly… încercă tatăl ei să intervină.

— Să-ţi îngrozeşti şi să-ţi traumatizezi fata? De ce?

— Molly! spuse el aproape cu disperare. Ascultă-mă, te rog! Te rog, ascultă-mă până la capăt. Scopul era să-mi salvez viaţa.

Trase adânc aer în piept şi începu.

65

Camera în care stăteam – formată din geamuri mari şi o mobilă simplă, disparată – se întuneca din ce în ce mai mult, pe măsură ce se lăsa seara. Treptat, ochii noştri se obişnuiau cu întunericul. Sinclair nu se ridică să aprindă luminile; şi nici noi. Stăteam pironiţi acolo, privindu-i silueta din umbră, ascultând.

— Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut după ce m-am mutat în biroul directorului, Ben, a fost să cer de la arhivă transcrierea sigilată a procesului tău de la curtea marţială, de acum cincisprezece ani. Întotdeauna am avut bănuielile mele în legătură cu el şi, chiar dacă doreai să laşi totul în urmă şi să nu mai discuţi niciodată despre el, ţineam să ştiu adevărul despre ceea ce se întâmplase în ziua aceea.

Dacă s-ar fi întâmplat în grelele vremuri ale trecutului, toată afacerea ar fi fost îngropată. Dar Uniunea Sovietică se destrămase şi foştii agenţi sovietici ne deveniseră brusc foarte accesibili. Transcrierea procesului menţiona adevărata identitate a individului care încercase să fugă – Berzin – şi printr-o filieră complicată, pe care n-am s-o descriu aici, am reuşit să-l contactez.

Nu ştiu cum, ai lui aflaseră că încercase să fugă. Presupun că Toby îi informase. Aşa că Berzin a fost închis – din fericire, de când venise Hruşciov la putere, nu-şi prea mai împuşcau oamenii – şi, mai târziu, eliberat şi trimis să trăiască într-un oraş ca vai de el, la aproximativ şaptezeci şi cinci de kilometri nord de Moscova.

Ei bine, noul guvern postsovietic nu era deloc interesat de persoana lui. De aceea am putut să fac un târg cu individul. I-am aranjat o plecare sigură pentru el şi pentru soţie. În schimb, mi-a dat dosarul pe care încerca să-l vândă la Paris – şi care dovedea că Toby era sau, mai degrabă, fusese în serviciul sovieticilor şi avusese numele de cod COŢOFANA.

Molly îl întrerupse:

— Dar ce înseamnă „în serviciul sovieticilor”?

— COŢOFANA nu era un simpatizant al ideologiei comuniste, explică Sinclair. Treaba asta murise încă de prin 1956, dacă nu chiar mai înainte. Aparent, Toby fusese prins de un tip vigilent de la KGB delapidând fondurile Agenţiei. I s-a dat o şansă: ori cooperezi cu noi, ori le spunem celor de la Langley ce ştim şi suporţi consecinţele. Toby a preferat să coopereze.

Oricum, Berzin ăsta mi-a spus că avea înregistrarea întâlnirii cu tine şi cu Toby şi m-a pus s-o ascult. Totul se confirma. Ţi se aranjase o înscenare. I-am dat voie lui Berzin să păstreze caseta originală – eu am făcut o copie – cu condiţia să ţi-o dea ţie personal, când va veni momentul şi când o vei cere.

Am verificat şi am aflat că Toby nu mai ocupa o funcţie importantă. Conducea anumite proiecte externe, care mie mi se

păruseră lipsite de importanţă – percepţii extrasenzoriale şi chestii din astea – şi nu aveau nici o şansă să se realizeze.

— De ce nu l-ai arestat? am întrebat.

— Ar fi fost o greşeală să-l arestez până când nu-i aveam şi pe ceilalţi, spuse Sinclair. Nu puteam risca să-i pun în gardă.

— Dar dacă Toby era unul dintre conspiratori, m-a întrebat Molly, de ce era dispus să se apropie fizic aşa de mult de tine în Toscana?

— Pentru că ştia că sunt mult prea drogat ca să pot face ceva, i-am explicat.

— Despre ce vorbiţi? spuse Sinclair.

Aici, Molly s-a întors şi mi-a aruncat o privire semnificativă.

M-am întors şi eu; ce rost avea să-i explicăm, chiar dacă ne-ar fi crezut? Am spus:

— Scrisoarea ta arăta ce era cu aurul şi felul cum l-ai ajutat pe Orlov să-l scoată. Se pare că ai scris-o imediat după ce te-ai întâlnit cu el la Zürich. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Ştiam că apariţia aurului ăluia la Zürich va trage tot felul de semnale de alarmă, spuse el, dar nu aveam idee ce va însemna asta. Am trimis-o pe Sheila acolo să se vadă cu Orlov, să conducă o a doua rundă de negocieri şi să facă ultimele aranjamente. La câteva ore după ce s-a întors de la Zürich, în timp ce se deplasa pe jos în apropierea apartamentului ei din Georgetown, a fost ucisă.

Am fost distrus şi îngrozit. Ştiam că eram implicat până peste cap. Şi eram sigur că urmam la rând. Eram martor la un război care se purta pentru acest aur, declanşat probabil de către „Înţelepţi”. Nici nu mai eram capabil să gândesc – eram în stare de şoc şi o plângeam pe Sheila.

Deşi nu prea puteam să-i văd chipul lui Hal, îmi dădeam seama după înfăţişarea sa că avea faţa trasă, fie din cauza concentrării serioase, fie din cauza tensiunii mari, nu eram sigur. M-am concentrat, încercând să culeg ceva gânduri, dar nu venea nimic; nu era destul de aproape de mine.

— Şi pe urmă au venit după mine. Trecuseră câteva ore de la moartea Sheilei – doi oameni au intrat în casa mea. Ţineam un pistol lângă pat, normal, şi l-am omorât pe unul dintre atacatori. Celălalt – ei bine, nu era participant. Dar era limpede că nu voia să mă elimine pur şi simplu; avea planuri mult mai complicate. Trebuia ca totul să pară un accident. Aşa că era oarecum constrâns în acţiunea sa.

— L-ai mituit, am spus.

Molly a întrebat:

— Ce?

— Corect, răspunse Hal. L-am mituit. Am încheiat un târg cu el. La urma urmei, şeful CIA are resursele lui, nu? În esenţă, l-am dat pe brazdă, exact aşa cum fusesem învăţat să fac în timpul pregătirii pentru această muncă. Aveam bugetele mele discreţionare. Puteam să-l plătesc bine – şi ceea ce era mai important, puteam să-i asigur protecţia.

Am aflat de la el că Truslow îl trimisese să mă omoare, tot aşa cum ordonase şi moartea Sheilei. Iar aurul urma să fie scos din mâinile mele, din mâinile guvernelor american şi rus – şi urma să se treacă în mâinile „Înţelepţilor”. Truslow începuse deja pregătirile pentru a-mi face o înscenare; pusese să mi se facă fotografii false, care mă arătau în Insulele Cayman, foi de călătorie contrafăcute pe

calculator şi altele de felul ăsta. Urma să mă omoare şi apoi să pună căderea mea pe seama banilor lipsă.

Ştiam că Truslow era corupt. Că era unul dintre „Înţelepţi”. Că nu se va opri până când nu va intra deplin în posesia aurului. Şi că va trebui să dispar.

Aşa că eu însumi am realizat o fotografie, una care arăta foarte convingător că murisem. Era toată dovada de care avea nevoie, ca să i-o ducă lui Truslow şi apoi să-şi primească jumătatea de milion de dolari. Şi de îndată ce eu muream – de îndată ce sosia mea ardea în accidentul de maşină, el era în siguranţă. Pentru el era o afacere importantă. La fel şi pentru mine.

— Unde este acum? întrebă Molly.

— Undeva în America de Sud, cred. În Ecuador, probabil.

Şi pentru prima oară i-am auzit unul dintre gânduri lui Hal, limpede ca cristalul: *Am pus să fie omorât.*

De acum, toate începeau să se potrivească şi i-am întrerupt povestea.

— Ce ştii despre un asasin german cu numele de cod Max?

— Descrie-l.

Am făcut-o.

— Albinosul, răspunse Sinclair imediat. Aşa îi spuneam noi. Numele lui adevărat este Johannes Hesse. Hesse era specialistul de frunte al executanţilor de la Stasi, până în ziua când a căzut Zidul Berlinului.

— Şi apoi?

— Apoi a dispărut. Undeva în Catalania, în drum spre Burma, unde mai mulţi tovarăşi de-ai lui de la Stasi îşi găsiseră refugiul. Ne-am închipuit că lucra pe cont propriu.

— A fost angajat de Truslow, am spus. Altă întrebare: Te aşteptai ca „Înţelepţii” să caute aurul?

— Normal. Nu m-au dezamăgit.

— Cum…

Zâmbi misterios.

— Am ascuns numărul de cont în mai multe locuri unde ştiam că or să caute. Seifurile de la birou şi de acasă. Dosarele mele active. Era, bineînţeles, codificat.

— Ca să fie mai plauzibil, am spus. Dar n-ar fi putut cineva mai deştept să găsească o cale de a transfera banii la mare distanţă? Fără să lase urme?

— Nu, dat fiind felul cum era înfiinţat contul. De îndată ce eu sau moştenitoarea mea legală deschidea accesul la cont, acesta devenea activ şi Truslow putea transfera banii. Dar ar fi trebuit ca Truslow să meargă personal la Zürich şi deci să-şi lase amprentele.

— Iată de ce Truslow dorea să mergem *noi* la Zürich, am spus. Şi de ce – o dată ce am activat contul – oamenii lui au încercat să mă omoare. Dar trebuie să fi avut un om de încredere la Banca din Zürich.

Sinclair dădu din cap obosit.

— Trebuie să merg la culcare. Am nevoie de somn.

Dar am continuat:

— Şi aşa l-ai prins. Aveai „amprentele” lui, aşa cum te-ai exprimat.

— De ce mi-ai lăsat fotografia din Paris? întrebă Molly.

— Simplu, răspunse tatăl ei. Dacă eram găsit şi omorât aici, voiam să fiu sigur că cineva – de preferinţă tu – venea aici şi găsea documentele pe care le-am ascuns în casă.

— Deci ai dovada? am întrebat.

— Am semnătura lui Truslow. N-a fost prea mare vitejie din partea lui – oamenii lui îl supravegheau pe Orlov şi din câte ştia el, eu murisem.

— Bătrâna – soţia lui Berzin – mi-a spus să-l găsesc pe Toby. Spunea că va coopera.

Sinclair începuse s-o lase mai moale, pleoapele i se închideau. Începu să dea din cap.

— Ar fi fost o posibilitate, spuse el. Numai că, în urmă cu două zile, Toby Thompson s-a rostogolit în jos pe scară, acasă la el. În raport scrie că scaunul cu rotile i s-a prins de colţul unui covoraş. Mă îndoiesc serios că a fost vorba de un accident. Dar în orice caz a murit.

Molly şi cu mine am rămas fără grai timp de douăzeci sau treizeci de secunde. Nu ştiam ce trebuia să simt: oare poţi să plângi după un om care ţi-a omorât nevasta?

Sinclair întrerupse tăcerea.

— Am mâine dimineaţă o întâlnire cu Pierre La Fontaine ca să fac nişte aranjamente financiare urgente în Montreal. Din întâmplare, Banca din Zürich n-are nici cea mai mică idee cât aur are în trezorerie. S-a depozitat aur în valoare de cinci miliarde de dolari. Dar lipsesc nişte lingouri – mai exact, treizeci şi opt.

— Ce s-a întâmplat cu ele? întrebă Molly.

— Le-am furat. Le-am scos şi le-am vândut. La valoarea curentă a aurului, am obţinut ceva mai mult de cinci milioane de dolari. Ţinând cont de cât aur este în încăperea aceea, nimeni n-o să observe cât lipseşte. Şi cred că guvernul Rusiei îmi datorează mie – adică *nouă* – acest comision.

— Cum ai putut? şopti Molly uluită.

— E numai o părticică, Snoops. Cinci milioane de pitaci. Ai spus întotdeauna că doreai să deschizi o clinică pentru copiii săraci, nu? Ei bine, iată banii cu care s-o faci. Oricum, ce contează nişte amărâte de cinci milioane, în comparaţie cu zece miliarde, aşa-i?

Eram epuizaţi cu toţii şi nu peste mult timp Molly şi cu mine am adormit într-unul dintre dormitoarele libere. Dulapul pentru lenjerie avea aşternuturi de pat curate şi călcate, chiar dacă miroseau puţin a mucegai.

M-am întins lângă ea ca să trag un pui de somn, după care intenţionam să fac un plan de acţiune pentru ziua următoare, în schimb, am dormit mai multe ore şi am fost trezit dintr-un vis despre un fel de maşinărie ce bătea ritmic, ca un fel de perpetuum mobile, iar când am ţâşnit în sus, sub razele lunii care pătrundeau prin geamurile prăfuite, mi-am dat seama că visele mele fuseseră stârnite de un zgomot care venea de afară. Un zgomot la început slab, dar care era din ce în ce mai puternic.

O bătaie regulată. Un vâjâit oarecum familiar.

Sunetul palelor de elice.

Un elicopter.

După sunete, se părea că aterizase undeva, foarte aproape. Era vreo pistă pentru elicoptere pe proprietate? Nu văzusem nici

una. M-am întors să mă uit pe fereastră, dar aceasta dădea spre lac, iar elicopterul părea să fi aterizat într-o parte a locuinţei.

Ieşind în grabă din dormitor şi alergând spre o fereastră de pe hol, am zărit clar un elicopter care se ridica de pe o mică faleză a proprietăţii. După cum abia zăream, era o mică pistă asfaltată pe care n-o observasem înainte, în timpul zilei.

Sosise cineva?

Sau – şi gândul m-a făcut să tresar – cineva tocmai *plecase*?

Hal.

Deschizând uşa de la dormitorul lui Hal, am văzut că patul era gol. De fapt, era făcut: fie că îl făcuse înainte să plece (puţin probabil), fie că nu dormise deloc în el (mult mai plauzibil). Lângă dulapul lui era un teanc mic şi ordonat de haine, de parcă plecase în grabă.

Se dusese. Era limpede că îşi aranjase această plecare pe furiş, la miezul nopţii, fără să ne spună.

Dar unde se dusese?

Am simţit prezenţa cuiva în cameră. M-am întors: Molly stătea acolo, frecându-se la ochi cu o mână şi trăgându-se leneş de păr cu cealaltă.

— Unde este, Ben? Unde s-a dus? întrebă ea.

— N-am idee.

— Dar el era în elicopter?

— Aşa cred.

— Spunea că se duce să se vadă cu Pierre La Fontaine.

— La miezul nopţii? am spus, alergând spre telefon.

În câteva momente, aveam numărul de telefon al lui Pierre La Fontaine. L-am format; a sunat mult timp până când La Fontaine a răspuns cu o voce somnoroasă. I-am dat receptorul lui Molly.

— Trebuie să vorbesc cu tatăl meu, spuse ea.

Pauză.

— A spus că se va întâlni cu tine în Montreal, mai târziu, în dimineaţa asta.

Altă pauză.

— O, Doamne, spuse ea şi închise.

— Ce e? am întrebat-o.

— Spune că trebuia să vină aici să se vadă cu Hal peste trei zile. N-aveau nici un plan să se întâlnească în Montreal, azi sau în altă zi.

— De ce ne-a minţit? am întrebat.

— Ben!

Molly ridică un plic adresat ei, pe care îl găsise sub teancul de rufe.

Înăuntru era un bilet, mâzgălit în grabă:

Snoops – te rog să mă înţelegi şi să mă ierţi – nu puteam să vă spun – ştiam că ai fi încercat din răsputeri să mă opreşti pentru că m-ai mai pierdut deja o dată – o să înţelegi mai târziu – te iubesc.

Tata

Molly a fost cea care, cunoscând atât de bine ciudăţeniile tatălui ei – scrupulozitatea cu care îşi ţinea documentele – a găsit, în cele din urmă, dosarul cafeniu subţire, cu spirală, într-un sertar din camera pe care Hal o folosise drept birou. Printre diferitele

documente personale de care în mod sigur avusese nevoie în izolarea sa – înregistrări de conturi bancare, documente de identitate false şi aşa mai departe – era un teanc subţire de hârtii care, toate împreună, spuneau povestea de la cap la coadă.

Se părea că Sinclair închiriase o căsuţă poştală în St. Agatha sub un nume fals şi, în ultimele două săptămâni, primise mai multe documente.

Unul dintre ele era o fotocopie a programului unei audieri publice televizate în faţa Comisiei Speciale pentru Informaţii din cadrul Senatului. Audierea urma să aibă loc diseară, în sala 216 din Clădirea Hart, unde se afla Senatul Statelor Unite, la Washington.

Un punct din program era încercuit cu cerneală roşie: o apariţie la ora şapte, în seara asta – peste nici cincisprezece ore – a unui martor nenumit.

Atunci am înţeles.

— Martorul-surpriză, am murmurat cu voce tare.

66

Molly lăsă să-i scape un ţipăt.

— *Nu!* spuse ea. Doamne, *nu!* El e…

— Trebuie să-l oprim, am întrerupt-o.

Acum totul era limpede; toate căpătaseră un sens îngrozitor. Harrison Sinclair – martorul-surpriză – era cel care urma să fie asasinat. Mi s-a părut o ironie cumplită: Sinclair, pe care credeam că l-am îngropat, se dovedea dintr-o dată a fi viu şi în câteva ore avea să fie omorât de-adevăratelea.

Molly (căruia trebuie să-i fi trecut prin cap acelaşi gând) îşi încleştase mâinile şi le ţinea la gură. Îşi muşcă articulaţia degetului arătător, ca să-şi înăbuşe parcă strigătele. Începu să se plimbe în jurul biroului, în cercuri mici, frenetice.

— Doamne, şopti ea. Doamne. Ce putem face?

M-am trezit şi eu plimbându-mă. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac acum era s-o sperii şi mai tare. Trebuia să ne păstrăm amândoi calmul, să gândim limpede.

— Pe cine putem să sunăm? spuse ea.

Am continuat să mă plimb.

— La Washington, spuse ea. Cineva din Comisia Senatului.

Am clătinat din cap.

— Prea periculos. Nu ştim în cine putem să avem încredere.

— Cineva de la Agenţie…

— E absurd!

începu iar să-şi muşte degetul.

— Atunci altcineva. Un prieten. Cineva care poate intra la audiere…

— Şi ce să facă? Să se opună unui asasin de meserie? Nu. Trebuie să-l prindem.

— Dar unde?

Am început să gândesc cu voce tare.

— N-are cum să meargă cu elicopterul până la Washington.

— De ce?

— E prea departe. Mult prea departe. Elicopterul merge mult prea încet.

— Montreal.

— Probabil. Nu e sigur, dar am calculat că există o probabilitate destul de mare ca elicopterul să-l ducă la Montreal, unde fie că se opreşte pentru puţin timp…

— Fie că se suie într-un avion spre Washington. Dacă verificăm toate zborurile programate de la Montreal spre Washington…

— Sigur, am spus nerăbdător, asta dacă zboară pe un avion comercial. Mai plauzibil ar fi să închirieze un avion.

— De ce? Unul comercial n-ar fi mai sigur?

— Da, dar un avion particular este mult mai anonim în felul lui. Eu aş închiria un avion. Bine. Hai să presupunem că elicopterul îl duce la Montreal.

M-am uitat la ceas.

— Probabil că este deja acolo.

— Dar unde? Pe care aeroport?

— La Montreal avem Dorval şi Mirabel. Asta înseamnă două câmpuri de aterizare, ca să nu mai vorbim de nenumăratele câmpuri de aterizare dintre locul unde ne aflăm noi şi Montreal.

— Dar trebuie să existe un număr limitat de companii înregistrate care închiriază avioane, spuse Molly.

Trase o carte de telefon de pe podea, de lângă canapea.

— Dacă telefonăm la fiecare…

— Nu! am exclamat prea tare. Majoritatea n-or să răspundă la telefon acum, noaptea. Şi de unde ştim că tatăl tău a aranjat cu o companie de închiriat canadiană? S-ar putea să fie oricare dintre miile de companii din SUA!

Molly se prăbuşi pe canapea, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— O, Doamne, Ben. Ce putem face?

M-am uitat iar la ceas.

— N-avem de ales, am spus. Trebuie să ajungem la Washington şi să-l oprim acolo.

— Dar nu ştim unde o să fie la Washington!

— Ba sigur că ştim. Clădirea Hart a Senatului, sala 216, la audierile Comisiei Senatoriale pentru Informaţii.

— Dar înainte de asta? Habar n-avem unde o să stea înainte de asta!

Desigur, avea dreptate. Tot ce puteam face era să ne înfiinţăm în sala unde se făceau audierile şi…

Şi ce?

Cum Dumnezeu îl puteam opri pe tatăl ei, cum îl puteam apăra?

Mi-am dat seama brusc că soluţia era în mintea mea. Inima a început să-mi bată nebuneşte de emoţie şi frică.

Cu câteva momente înainte de-a fi ucis într-un mod atât de groaznic, Johannes Hesse, alias „Max”, gândise că un alt asasin îi va lua locul.

Nu puteam să-l opresc pe Harrison Sinclair, dar puteam să-l opresc pe asasinul lui.

Dacă putea cineva să facă asta, eu eram acela.

— Îmbracă-te, am spus. Ştiu cum facem.

Era trecut de patru şi jumătate dimineaţa.

67

Trei ore mai târziu – pe la şapte şi jumătate, în dimineaţa ultimei zile – micul nostru avion a aterizat pe un mic aeroport situat într-o zonă rurală din Massachusetts. Rămâneau mai puţin de douăsprezece ore şi, deşi era o perioadă de timp nesfârșită, mă temeam (pe bună dreptate) că nu va fi de ajuns.

De la Lacul Tremblant, Molly contactase o companie de închiriat avioane particulară pe nume Compagnie Aéronautique Lanier, care avea sediul în Montreal şi îşi făcuse reclamă că dispunea de un serviciu de urgenţă deschis douăzeci şi patru de ore. Telefonul ei îl trezise pe pilotul de serviciu al firmei. Molly explică faptul că era medic şi trebuia să zboare urgent spre Aeroportul Dorval din Montreal. Furniză cu precizie coordonatele cartografice ale pistei de elicopter a tatălui ei şi, o oră şi ceva mai târziu, plecam la bordul unui Bell 206 Jet Ranger.

La Dorval, am aranjat cu o altă firmă de închiriat să ne ducă de la Montreal la Baza Forţelor Aeriene de la Hanscom, în Bedford, Massachusetts. Din mai multe avioane – un Seneca II, un Commander, un avion cu reacţie King Air sau un Citation 501 – am ales Citation, care era de departe cel mai rapid, fiind în stare să zboare cu şase sute de kilometri pe oră. La Dorval am trecut repede prin vamă: paşapoartele noastre americane false (le-am folosit pe cele ale domnului şi doamnei John Brewer, ceea ce însemna că mai aveam un set nou-nouţ pentru cazul când ar fi trebuit să devenim domnul şi doamna Alan Crowell) au fost verificate în grabă şi, oricum, de îndată ce Molly a spus că era vorba de o urgenţă medicală, am fost repede lăsaţi să trecem.

La Hanscom am închiriat o maşină şi am parcurs cei aproximativ treizeci de kilometri cu cea mai mare viteză cu care am îndrăznit să conduc, respectând exact limita de viteză. De cum i-am explicat amănunţit planul meu lui Molly, între noi s-a lăsat o tăcere posomorită. Era îngrozită, dar probabil că îşi dădea seama că nu avea sens să se certe cu mine, de vreme ce nu putea să ofere un plan mai puţin riscant, care să-i salveze viaţa tatălui ei. Trebuia să-mi limpezesc mintea cât mai mult şi să iau în considerare orice posibilitate de eşec. Ştiam că lui Molly i-ar fi prins bine acum nişte asigurări, dar nu aveam nimic de oferit şi, în afară de asta, tot ce puteam să fac era să-mi gândesc planul până la capăt.

Ştiam de asemenea că ar fi fost un dezastru să fiu oprit pentru depăşire de viteză. Închiriasem maşina folosind un fals permis de conducere, eliberat de statul New York, şi o carte de credit Visa contrafăcută. Trecuserăm de agenţia care închiria maşini, dar n-am fi reuşit să trecem şi de verificarea de rutină a permisului, făcută de un poliţist al statului Massachusetts, control care însoţea inevitabil amenda pentru viteză. N-ar fi găsit nicăieri în banca de date a

computerului lor interstatal înregistrarea permisului meu de conducere şi tot jocul s-ar fi încheiat.

Aşa că mergeam cu atenţie prin traficul aglomerat de dimineaţă, spre oraşul Shrewsbury. Cu puţin înainte de opt şi jumătate, am ajuns la o casă din zona suburbană, mică şi galbenă, în stilul caselor de fermă, care aparţinea unui om pe nume Donald Seeger.

Ca să fiu cinstit, Seeger reprezenta un risc calculat. Era negustor de armament şi proprietarul a două magazine de la periferia Bostonului, unde se vindeau arme. Furniza arme de foc pentru poliţia statală şi, dacă era nevoie, pentru Biroul Federal de Investigaţii (ori de câte ori FBI-ul avea nevoie să procure repede arme personale, fără să mai treacă prin complicata filieră birocratică).

Seeger ocupa o anumită zonă gri de pe piaţa legală a armelor de foc, undeva între producătorii de armament şi clienţii care, dintr-un motiv sau altul, aveau nevoie de foarte mare discreţie şi nu puteau trata direct nici cu distribuitorii, nici cu reţelele tradiţionale de vânzare cu amănuntul.

Oricum, important era că îl ştiam destul de bine ca să am încredere în el. Un coleg de la Facultatea de Drept crescuse în Shrewsbury şi îl cunoştea pe Seeger în calitate de prieten de familie. Seeger, care avea rareori de-a face cu avocaţi şi (la fel ca toată lumea, se pare) dispreţuia această tagmă, avea nevoie repede (şi gratis) de consultaţii juridice referitoare la cooperarea cu un producător nemulţumit de arme mici, îmi spusese prietenul meu de la Drept. Sigur, nu era domeniul meu de specialitate, dar am pus un asociat să găsească răspunsul la problema lui. Seeger a fost foarte recunoscător şi m-a scos în oraş la o masă de mulţumire, undeva în Boston, unde se mâncau nişte cotlete grozave.

— Dacă pot vreodată să fac ceva pentru tine, îmi spusese el în timp ce mânca un *filet mignon* şi îşi ducea la gură cana cu bere Bass, dă-mi un telefon.

Atunci m-am gândit că n-o să-l mai văd niciodată pe tip. Cu toate astea, acum era momentul să-şi plătească datoria.

La uşă a răspuns soţia lui, îmbrăcat într-o rochie de casă decolorată, împodobită cu mici flori de caprifoi albastre.

— Don e la serviciu, spuse ea, cercetându-ne cu suspiciune. Pleacă de obicei între şapte şi jumătate şi opt.

Biroul şi depozitul lui Seeger erau o clădire de cărămidă lungă, îngustă, care nu avea nici un indicator şi se afla pe o şosea principală aglomerată, la câţiva kilometri distanţă, lângă un Ground-Round. Din câte se vedea pe dinafară, putea foarte bine să treacă drept un loc de depozitare public, poate o curăţătorie chimică, dar sistemul de securitate din interior era foarte sofisticat.

A fost, bineînţeles, surprins să mă vadă când am sunat, dar s-a grăbit spre uşă cu un zâmbet larg pe chip. Abia trecuse de cincizeci de ani, era într-o formă fizică bună şi avea un gât ca de taur. Îşi purta descheiat blazerul bleumarin, care era cam cu o măsură prea mic pentru el.

— Avocatul, nu? spuse el, conducându-ne pe lângă rafturile de metal umplute până sus cu cutii cu arme. Ellison. Ce dracu’ faci în fundătura asta?

I-am spus ce doream.

Seeger, care de felul lui era greu de păcălit, se opri o secundă şi mă privi cu atenţie.

Ridică din umeri.

— S-a făcut, spuse el.

— Încă ceva, am adăugat. Ai putea să obţii specificaţii pentru un detector de metale Sirch-Gate III, model SMD 200 W?

Se uită la mine multă vreme.

— Aş putea, spuse el.

— Este important.

— Mi-am imaginat. Da. Am un prieten consilier pe problemele de securitate. Pot să-l rog să le transmită prin fax în două minute.

Am plătit cu bani gheaţă, fireşte. Când am terminat tranzacţia, magazinul de tehnică medicală din Framingham, care se afla la aproape cincisprezece kilometri distanţă pe şosea, era deja deschis.

Magazinul, care se specializase în echipamentele pentru invalizi, prezenta şi câteva modele de scaune cu rotile. Pe majoritatea le-am refuzat imediat. De îndată ce-am explicat că voiam să cumpăr unul pentru tatăl meu, vânzătorul mi-a recomandat imediat să aleg unul dintre scaunele uşoare, care erau simplu de suit şi de scos dintr-o maşină. I-am spus totuşi că tatăl meu era ciudat şi destul de excentric, că prefera un scaun făcut din cât mai mult oţel şi cât mai puţin aluminiu. Dorea ceva solid.

În cele din urmă m-am oprit la un scaun cu rotile bun, rezistent, demodat, făcut de firma Invacare. Era extraordinar de greu; scheletul său era construit din oţel-carbon tubular, lipit cu alamă şi placat cu crom. Dar cel mai important lucru era că tubulatura de la braţe avea un diametru suficient de mare pentru scopurile mele.

L-am încărcat în portbagaj, aşa greu cum era în cutia de carton, şi am lăsat-o pe Molly la cel mai apropiat complex comercial ca să cumpere o serie de lucruri: un costum scump, albastru, cu dungi subţiri, cu două numere mai mari decât purtam de obicei, o cămaşă, butoni şi alte câteva lucruri.

În timp ce făcea cumpărăturile, m-am dus la un mic garaj auto care se afla lângă Worcester. Proprietarul, un fost puşcăriaş înalt şi gras, pe nume Jack D’Onofrio, îmi fusese recomandat de Seeger. Avea o fire iute, dar era un metalurgist de mare clasă, îmi spusese Seeger. Acesta sunase înainte şi îl informase pe D’Onofrio că eram un bun prieten de-al lui, că trebuia să aibă grijă de mine şi că, la rândul meu, voi avea grijă de el.

Cu toate astea, D’Onofrio nu era în toane bune. Cercetă scaunul cu rotile cu nervozitate şi dezgust şi studie dispozitivele de sprijin, din plastic gri, care erau fixate pe tubulatura de oţel a braţelor cu şuruburi cu fantă în cruce.

— Nu ştiu, spuse el în cele din urmă. Nu este uşor să încerci să frezezi tipul ăsta de plastic. Aş putea înlocui dispozitivele cu lemn de tei.

M-am gândit un moment şi am spus:

— Dă-i drumul.

— Oţelul n-ar fi o problemă. Tai şi pe urmă sudez. Dar va trebui să modific diametrul tubulaturii din faţă.

— Sudura nu trebuie să se vadă nici măcar la o cercetare mai atentă, am spus. Ce-ar fi să foloseşti un ferăstrău chirurgical ca să tai tubulatura?

— Asta şi aveam de gând să fac.

— Bun. Avem nevoie de el peste o oră sau două.

— O oră? gemu el. Cred că eşti al dracu' de glumeţ.

Îşi agită braţele mici şi grase prin atelierul ticsit.

— Ia uită-te aici. Suntem striviţi. Cocoşaţi de muncă. Până peste cap.

O oră, chiar şi două ore, era un timp scurt, dar nu imposibil. Desigur, omul negocia. Oricum, nu aveam timp de pierdut. Am scos un plic plin cu bancnote pe care i le-am fluturat pe sub nas.

— Suntem gata să plătim în plus, am spus.

— O să văd ce pot face.

Ultima întâlnire era cel mai greu de aranjat şi, în unele privinţe, cea mai riscantă. Din când în când, forţele de poliţie, FBI şi CIA, trebuie să apeleze la serviciile specialiştilor în tehnici de deghizare pentru a aranja o acoperire. De obicei, aceştia sunt pregătiţi în arta teatrului, a machiajului şi în utilizarea protezelor, dar deghizarea pentru acoperire este o artă rară, extrem de specializată. Artistul trebuie să poată transforma un ofiţer secret într-o altă persoană, s-o facă să fie complet de nerecunoscut, capabilă să reziste la cea mai minuţioasă cercetare. De aceea, tehnicile sunt limitate, iar artiştii puţini.

Am descoperit că poate cel mai bun în această meserie, un bărbat care lucrase din când în când pentru CIA (şi pentru o lungă listă de stele de cinema şi televiziune, precum şi câţiva lideri religioşi şi politici de marcă), se retrăsese în Florida. În cele din urmă, după mai multe telefoane date companiilor teatrale şi de costume din Boston, am făcut rost de numele unui veteran, un ungur pe nume Ivo Balog, care lucrase câte ceva pentru FBI şi deci era familiarizat cu recuzita artistica. Mi se spusese că reuşise să-l facă pe acelaşi ofiţer agent secret FBI să se infiltreze nu o dată, ci de două ori, în familia mafiotă care-şi avea sediul în Providence. Asta îmi ajungea. Lucra lângă o clădire administrativă veche din cartierul comercial al Bostonului, în calitate de coproprietar al unei firme care executa machiaje teatrale. L-am găsit puţin înainte de amiază.

Deoarece nu aveam timp să merg cu maşina până la Boston şi înapoi, am stabilit să ne întâlnim la Holiday Inn, în Worcester, unde rezervasem o cameră pentru ziua şi noaptea aceea. Ca să-şi facă timp pentru mine, trebuia să-şi elibereze restul zilei: i-am dat de înţeles că efortul lui va fi mai mult decât profitabil.

— Trebuie să ne despărţim, i-am spus lui Molly când am ajuns la Holiday Inn. Tu finalizează aranjamentele legate de zbor. Mă găseşti din nou aici după ce termini.

Ivo Balog se apropia de şaptezeci de ani, avea trăsături aspre şi faţa roşie a beţivilor. Se dovedi totuşi repede că, indiferent de defectele personale, era într-adevăr un vrăjitor.

Meticulos şi cu o inteligenţă ascuţită, petrecu în jur de un sfert de oră studiindu-mi pur şi simplu faţa şi conformaţia înainte să-şi deschidă trusa de machiaj.

— Dar cine anume vreţi să fiţi? întrebă el.

Răspunsul meu, care credeam că era perfect convingător, nu-l satisfăcu.

— Cum îşi câştigă existenţa cel pe care doriţi să-l întruchipaţi? întrebă el. Unde locuieşte? Este bogat sau nu? Fumează? Este căsătorit?

Am conversat câteva minute, punând la punct această falsă biografie. De câteva ori obiectă la sugestiile mele, repetând într-o engleză cu un accent puternic regula după care se ghida:

— Nu. Esenţa unui proiect bun este simplitatea.

Balog îmi decoloră părul şaten-închis şi sprâncenele, după care aplică o vopsea cenuşie.

— Pot să vă îmbătrânesc cu zece, poate cincisprezece ani, mă avertiză el. Mai mult ar fi periculos.

Habar nu avea de ce făceam asta, dar fără îndoială că simţise tensiunea existentă în amândoi. I-am apreciat meticulozitatea şi discreţia.

Îmi aplică pe faţă o loţiune pentru bronzare artificială, tamponând cu grijă, ca să evite dungile care m-ar fi dat de gol.

— Asta va avea nevoie de cel puţin două ore ca să-şi facă efectul, spuse el. Presupun că avem atâta timp la dispoziţie.

— Da, am spus.

— Bun. Hai să vedem hainele pe care le veţi purta.

Cercetă costumul şi pantofii negri, foarte lustruiţi, aprobând din cap. Apoi îi veni o idee.

— Dar armura…

— Aici, am spus, ţinând în sus tricoul Safariland Cool Max, făcut din fibre spectro ultrauşoare, despre care Seeger mă asigurase că era de zece ori mai rezistent ca oţelul.

— Frumos, spuse Balog cu admiraţie. Foarte subţire.

După ce crema de bronzat îşi făcuse efectul, Balog îmi aplică un email care să-mi înnegrească dinţii şi mă împodobi cu o barbă grizonată, îngrijit tunsă, care părea foarte adevărată, plus o pereche de ochelari cu ramă de baga.

Când Molly se întoarse în cameră, trase o spaimă adevărată, care o făcu să-şi ducă mâna la gură.

— Doamne, spuse ea. M-ai păcălit pentru un moment.

— Un moment nu este îndeajuns de bine, am spus, apoi m-am întors ca să mă uit, pentru prima oară, în oglinda din camera de hotel.

Şi eu am fost uimit. Transformarea era cu adevărat extraordinară.

— Scaunul este în portbagaj, spuse ea. Va trebui să-l cercetezi cu atenţie. Ascultă…

Se uită la artistul machior cu prudenţă. L-am rugat să meargă pentru câteva secunde pe hol, ca să putem vorbi.

— Ce este? am întrebat.

— A fost o problemă cu audierea, spuse ea. De obicei, audierile la Senat sunt publice, în afară de cele care sunt clar considerate închise. Dar de data asta, nu ştiu de ce – poate pentru că este preluată în direct la televiziune – au voie să intre doar reprezentanţi ai presei şi nişte invitaţi.

Am răspuns calm, nedorind să cedez sentimentului de panică:

— Ai spus că *a fost*. *A fost* o problemă.

Zâmbetul ei era slab; ceva o tulbura încă.

— Am telefonat la biroul obscurului senator din Commonwealth, Massachusetts, spuse ea. Am spus că eram asistenta

administrativă a unui oarecare doctor Charles Lloyd din Weston, Massachusetts, care se află în Washington pentru o zi şi doreşte să vadă pe viu cum decurge o audiere în Senat. Oamenii senatorului sunt oricând încântaţi să facă o favoare unui alegător. Un permis de trecere eliberat de Senat te aşteaptă la sala de audiere.

Se aplecă şi mă sărută pe frunte.

— Mulţumesc, am spus. Dar nu am nici un document de identitate pe numele ăla şi nu mai e timp să…

— Nu va fi nevoie de nici un document de identificare la intrare. Am cerut – le-am spus că ţi s-a furat portofelul; am sugerat să telefonezi la poliţia din District of Columbia în legătură cu asta. Oricum, ei nu cer niciodată documentul de identitate pentru intrarea la audierile publice – de fapt, rareori e nevoie de permis de trecere.

— Şi dacă verifică şi descoperă că nu există nimeni cu numele ăsta?

— Nu vor verifica şi, chiar dacă ar face-o, există o astfel de persoană. Charlie Lloyd este şeful secţiei de chirurgie de la Spitalul General din Massachusetts. Îşi petrece întotdeauna o lună în Sudul Franţei. Am verificat bine. Chiar acum, doctorul Lloyd şi soţia lui sunt în vacanţă în Îles d'Hyčres, mai jos de Toulon, pe Côte d'Azur. Desigur, telefonista care răspunde este instruită să le spună celor care îl caută că nu e în oraş. Nimănui nu-i place să afle că medicul lui trage la măsea în Provence sau cine ştie pe unde.

— Eşti un geniu.

Făcu o plecăciune modestă.

— Mulţumesc. Acum, să trecem la avion.

Am simţit imediat din tonul ei că nu erau toate în regulă.

— Nu, Molly. Nu e nici un obstacol la avion, nu?

Răspunse cu o umbră de isterie abia reprimată.

— Am sunat la toate companiile care închiriază avioane, pe o rază de o sută de mile distanţă. N-am putut să găsesc decât una singură care avea un avion disponibil acum. Toate celelalte şi-au închiriat avioanele de acum o săptămână.

— Aşa că îmi închipui că ai închiriat avionul ăla…?

Ezită.

— Da. L-am închiriat. Dar nu e aproape. Compania este la Aeroportul Logan.

— Asta este la o oră distanţă! am tunat.

Mi-am privit ceasul; trecuse de trei după-masa. Trebuia să fim la Senat înainte de ora şapte. Asta însemna că mai aveam patru ore!

— Spune-le să trimită avionul să ne aştepte la Hanscom. Plăteşte-le cât cer. Numai fă-o!

— Am făcut-o! explodă Molly la rândul ei. Am făcut-o, la naiba! M-am oferit să le dublez, chiar să le triplez tarifele! Dar singurul avion pe care-l aveau – un Cessna 303, bimotor – nu era disponibil până la amiază sau până la ora unu şi atunci trebuia să fie alimentat cu combustibil şi cu ce mai…

— Ce dracu', Molly! Trebuie să fim la Washington la ora şase, cel mai târziu! Afurisitul de taică-tău…

— Ştiu! ridică ea vocea care aproape că deveni un ţipăt ascuţit, pe când lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Tu crezi că nu sunt conştientă în fiecare secundă, Ben? Avionul o să fie acolo, la Hanscom, peste o jumătate de oră.

— Abia dacă mai avem timp! Zborul durează în jur de două ore şi jumătate!

— Există o cursă comercială care pleacă din Boston din jumătate în jumătate de oră, pentru Dumnezeu! N-ar trebui să fie nici o problemă…

— Nu! Nu putem lua un avion comercial. E o nebunie. Tocmai acum? Este mult prea riscant, fie şi pentru faptul că avem arme.

M-am uitat din nou la ceas şi am făcut un calcul rapid.

— Dacă plecăm acum, ar trebui să ajungem la Senat în ultimul moment.

L-am chemat pe Balog, l-am plătit, i-am mulţumit pentru ajutorul rapid pe care mi-l dăduse şi l-am condus afară.

— Hai să plecăm dracului de aici, am spus.

Era trei şi zece.

68

La câteva minute după trei şi jumătate, zburam deja.

Ca de obicei, Molly reuşise să iasă din încurcătură. Planurile de construcţie ale tuturor clădirilor publice din Washington D.C. sunt la dispoziţia tuturor şi se află la registratura oraşului. Totuşi, este o problemă să le obţii; dar un număr de firme particulare din Washington sunt specializate în astfel de operaţiuni în schimbul unei taxe. În timp ce eu deveneam un bărbat demn, mai în vârstă, condamnat să stea într-un scaun cu rotile, Molly luase legătura cu una dintre aceste firme şi – contra unei sume exorbitante pentru urgenţa serviciului – îi convinsese să-i trimită prin fax, la un magazin de copiat local, fotocopii ale planurilor Clădirii Hart a Senatului.

În vremea asta, ea intră în pielea unui editor de la *The Worcester Telegram* şi contactă biroul senatorului de Ohio care îndeplinea funcţia de vicepreşedinte al Comisiei Superioare pentru Informaţii. Şeful serviciului de presă al senatorului fu mai mult decât încântat să-i trimită prin fax acestui editor ultimul program al audierii istorice din seara aceea.

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru tehnica avansată, mi-am spus.

În timpul celor două ore şi jumătate de zbor, am consultat programul şi planurile, până când am fost sigur că planul meu se putea realiza.

Părea să fie perfect.

La şase patruzeci şi cinci, microbuzul pe care îl închiriasem la aeroport trăgea la intrarea Clădirii Hart a Senatului.

Cu câteva minute mai devreme, la cererea noastră, şoferul o lăsase pe Molly ceva mai departe, la o agenţie care închiria maşini. Era supărata în legătură cu acest aspect al planului meu: dacă îmi riscam viaţa să o salvez pe cea a tatălui ei, de ce să fie ea redusă doar la rolul de şofer al maşinii cu care urma să fugim? Mai făcuse asta în Baden-Baden şi nu voia s-o mai facă o dată.

— Nu vreau să fii acolo, i-am spus în drum spre Capitol Hill. Numai unul dintre noi trebuie să se expună acestui pericol.

A bombănit un protest, dar am continuat:

— Chiar dacă ai fi deghizată, este mult prea riscant să fim amândoi acolo. Oamenii se vor uita foarte atent – nu ne putem permite să fim văzuţi împreună. Oricare dintre noi ar putea fi recunoscut; prezenţa noastră acolo ar dubla în orice caz şansele de a fi reperaţi. Iar asta este o treabă pentru un singur om.

— Dar dacă nu cunoşti identitatea asasinului, de ce este nevoie de deghizare?

— Or să fie alţii – care lucrează pentru Truslow sau pentru germani – care fără îndoială că vor fi informaţi de apariţia mea şi vor primi ordin să mă găsească şi să mă elimine, am răspuns.

— Bine. Dar tot nu înţeleg de ce nu poţi să strecori pur şi simplu o armă în galeria presei şi să-l dobori pe asasin. Mă îndoiesc că există vreun detector de metale pe-acolo.

— Poate să existe în seara asta, deşi mă îndoiesc. Dar oricum, nu se pune problema doar de a strecura o armă înăuntru. Galeria presei este la etajul doi – prea departe de locul unde va sta martorul. Şi este prea departe de locul unde va trebui să se afle asasinul.

— Prea departe? obiectă Molly. Eşti un trăgător destul de bun. Hristoase, şi eu sunt o trăgătoare destul de bună!

— Nu asta-i problema, am spus brusc. Trebuie să fiu acolo, în apropierea asasinului, pentru a hotărî cine este. Galeria presei este prea departe.

O învinsesem şi a acceptat în silă. În problemele de medicină ea era experta; aici eram eu – sau cel puţin trebuia să fiu.

Clădirea de pe Capitol Hill se lumină în timp ce mă apropiam; cupola sa strălucea în întunericul serii. Circulaţia era îngreunată din cauza navetiştilor obosiţi care încercau să ajungă acasă de la slujbele lor guvernamentale.

În apropierea Clădirii Hart se adunaseră o mulţime de oameni: spectatori, martori şi ceea ce păreau a fi reprezentanţi ai presei. Un şir lung se formă în afara uşii, probabil oameni care aşteptau să fie lăsaţi în sala 216, demnitari şi cei cu relaţii sus-puse, cărora li se eliberaseră permise speciale.

Era o mulţime strălucitoare şi nu era deloc surprinzător: audierea extraordinară din seara aceasta era un adevărat spectacol la Washington, căci îi aduna la un loc pe câţiva dintre importanţii deţinători ai puterii din capitala ţării.

Inclusiv pe noul director al Agenţiei Centrale de Informaţii, Alexander Truslow, care tocmai se întorsese dintr-o vizită făcută în Germania.

De ce era aici?

Două dintre cele patru reţele americane de televiziune importante transmiteau în direct, renunţând la emisiunile programate de obicei.

Cum va reacţiona lumea când va vedea că martorul-surpriză nu era nimeni altul decât răposatul Harrison Sinclair? Şocul avea să fie extraordinar.

Dar era nimic în comparaţie cu asasinarea lui Sinclair, transmisă în direct la televiziune.

Când va apărea?

Şi de unde?

Cum puteam să-l opresc, să-l protejez, dacă nu ştiam când şi de unde va apărea?

Şoferul îmi fixă scaunul cu rotile pe platforma din spatele microbuzului şi o coborî pe asfalt. Scoase un scâncet mecanic, ascuţit. Apoi desprinse scaunul şi mă ajută să urc pe rampă.

După ce m-a împins până în aglomeratul hol de la intrare, l-am plătit şi a plecat.

Mă simţeam expus, vulnerabil şi foarte înspăimântat.

Pentru Truslow şi oamenii lui, ca şi pentru noul cancelar al Germaniei, mizele erau uriaşe. Nu puteau risca să fie demascaţi, asta era sigur. Doi bărbaţi – de fapt, doi oameni neînsemnaţi – stăteau între ei şi propria lor variantă de cucerire a lumii. Între ei şi împărţirea bogăţiilor unei lumi noi; între ei şi o avere incalculabilă.

Nu de cinci sau zece prăpădite de miliarde, ci de sute de miliarde de dolari.

În comparaţie cu asta, ce mai însemnau vieţile a doi agenţi, Benjamin Ellison şi Harrison Sinclair?

Mai exista vreo îndoială că nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să pună mâna pe noi, să ne neutralizeze, cum se spunea în meseria de spion?

Nu.

Iar acolo, în sala de dincolo de mulţimea în care mă aflam, dincolo de cele două seturi de detectoare de metal, dincolo de cele două şiruri de gardieni de la securitate, stătea Alexander Truslow, care tocmai începea să-şi rostească discursul.

Aşadar, unde era asasinul?

Şi cine era?

Mintea mea se învârtea cu viteză. Dar frica este iraţională uneori şi nu ţine seama de logică.

După toate aparenţele, eram o persoană cu picioarele amputate, într-un scaun cu rotile. Îmi îndoisem picioarele sub mine, astfel încât să stau pe ele. Scaunul pe care îl alesesem era destul de mare ca să-mi permită acest lucru. Balog, machiorul vrăjitor, îmi croise în grabă pantalonii de la costum, aşa că arătau ca un soi de modificare pe care ar fi făcut-o un infirm adevărat la un costum elegant. O pătură de picioare completa efectul. Nimeni n-ar căuta un bătrânel fără picioare, aşezat într-un scaun cu rotile.

Părul meu era de un cenuşiu foarte convingător, la fel ca barba, iar ridurile de bătrâneţe de pe piele puteau rezista la cea mai atentă cercetare. Mâinile aveau pete uşoare, trădând un ficat bolnav. Ochelarii cu rame de baga îmi confereau o demnitate profesională care, împreună cu toate celelalte, îmi schimbau radical înfăţişarea. Balog refuzase să facă ceva mai puţin subtil şi acum eram bucuros de asta. Arătam ca un diplomat sau ca un om de afaceri, un bărbat care se apropia sau care tocmai trecuse de şaizeci de ani şi care fusese supus pe nedrept ravagiilor bătrâneţii. Nu semănam deloc cu Benjamin Ellison.

Sau aşa eram convins.

Bineînţeles că Toby Thompson fusese sursa mea de inspiraţie pentru deghizare. Un om pe care n-o să-l mai văd niciodată, cu care n-o să mai pot niciodată să mă confrunt direct. Fusese ucis, dar îmi dăduse o idee.

Un om într-un cărucior atrage atenţia, dar în acelaşi timp o şi îndepărtează. Acesta este una dintre ciudăţeniile naturii umane. Oamenii se întorc să se uite la tine, dar la fel de repede – după cum vă va spune orice om silit să stea într-un scaun cu rotile – îşi întorc privirile, de parcă s-ar simţi prost că sunt surprinşi uitându-se. Ca urmare, persoana din scaun se bucură adeseori de un anume anonimat.

Avusesem grijă, de asemenea, să sosesc cât se poate de târziu, dar, desigur, nu prea târziu. Orice minut în plus petrecut în sala de audiere, unde exista o şansă cât de mică de a fi recunoscut, ar fi fost periculos.

Mai luasem o măsură de prevedere, care fusese ideea lui Molly. De vreme ce unul dintre cele mai puternice simţuri umane este acela al mirosului, care adeseori acţionează subconştient asupra noastră, ea îmi sugerase să aşez o cantitate mică dintr-o substanţă

chimică, mirosind înţepător a medicament, pe scaun. Acest miros de spital ar completa, subtil şi inevitabil, deghizarea. Mi s-a părut o idee sclipitoare.

Acum aşteptam în mulţimea agitată, uitându-mă în jur cu o gravitate care se potrivea cu pretinsa mea imobilitate, ca să găsesc un loc unde puteam să mă aşez la rând. O pereche de vârstă mijlocie îmi făcu cu amabilitate semn să intru în rând în faţa lor. Le-am acceptat oferta, m-am deplasat într-acolo şi le-am mulţumit.

Lângă detectoarele de metal era o masă lungă, unde se aflau tineri funcţionari de la Capitol Hill care dădeau permise albastre-deschis celor înscrişi pe listele de invitaţi. Când mi-a venit rândul la masă, am luat cartonaşul cu numele doctorului Charles Lloyd de la Spitalul General din Boston, Massachusetts.

Unul câte unul, oamenii erau îndrumaţi prin detectorul de metal. Aşa cum se întâmplă uneori, au fost câteva alarme false. Un bărbat din faţa mea a trecut prin cadru şi a declanşat alarma. A fost rugat să scoată toate cheile şi monedele din buzunare. Din specificaţiile de care îmi făcuse rost Seeger, ştiam că detectorul era un Sirch-Gate III şi că în centru era suficient de sensibil ca să detecteze 100 de grame de oţel inoxidabil. Ştiam, de asemenea, că măsurile de securitate erau extinse.

De aceea, bineînţeles, foloseam scaunul cu rotile. Ştiam că Toby purtase, de mai multe ori, un revolver atunci când trecuse prin detectorul de metal, punându-l pur şi simplu sub un strat de folie de plumb de sub perna de pe scaunul său. Nu aveam curajul să fiu chiar atât de îndrăzneţ. O armă ascunsă astfel putea fi prea uşor descoperită la o percheziţie superficială.

Derringer-ul american, Model 4, care este o armă destul de neobişnuită, fusese introdus în braţul scaunului. Nu se putea distinge de oţelul care îl înconjura.

Aşa că, în timp ce mergeam spre cadrul de depistare, eram destul de sigur că arma nu va fi găsită.

Dar inima îmi bătea tare şi repede în piept. Îmi asurzea urechile cu ritmul alert şi puternic care acoperea toate celelalte sunete.

Am simţit o picătură de sudoare coborându-mi de pe frunte peste sprânceana stângă şi căzându-mi în ochi.

Nu, bătăile inimii nu mi se puteau auzi. Dar transpiraţia care mă cuprinsese brusc era evidentă pentru toţi. Orice agent de la securitate pregătit să caute semne de stres sau nervozitate s-ar opri asupra mea. De ce transpira atât de tare acest domn aparent prosper, care stătea într-un scaun cu rotile? Holul nu era nici sufocant, nici deosebit de încălzit; de fapt, era chiar străbătut de un curent răcoros.

Trebuia să fi luat ceva ca să-mi controlez reacţiile nervoase independente, dar nu puteam risca să-mi amorţesc reflexele.

Şi în timp ce broboane de sudoare îmi curgeau pe față, unul dintre gardienii din securitate, un tânăr negru, îmi făcu semn să merg într-o parte.

— Domnule? spuse el.

M-am uitat la el, am zâmbit plăcut şi m-am dus spre locul unde stătea, într-o parte a detectorului de metale.

— Permisul dumneavoastră, vă rog?

— Sigur, am spus şi i-am înmânat cartonul albastru-pal. Doamne, când o să vină iarna? Pur şi simplu nu pot să sufăr vremea asta.

Dădu din cap neatent, se uită repede la permis şi mi-l dădu înapoi.

— Mie îmi place temperatura asta, recunoscu el. Aş vrea să rămână aşa tot anul. Iarna vine aici mult prea devreme, personal urăsc vremea rece.

— Mie îmi place, am spus. Îmi plăcea să schiez.

Zâmbi, cerându-şi parcă scuze.

— Domnule, sunteţi…

Am ghicit ce încerca să spună.

— Nu pot să mă dau jos din chestia asta blestemată prea uşor, dacă asta vrei să spui.

Am izbit suprafeţele strălucitoare de tec de pe braţele scaunului, aşa cum făcea Toby.

— Sper că nu stric ceva.

— Nu, domnule, deloc. Este clar că nu puteţi trece prin cadru. Trebuie să folosesc unul dintre aparatele de mână.

Se referea la detectorul de metale manual Search Alert, care emitea un sunet oscilant. Când se apropia de metal, frecvenţa sunetului se mărea.

— Dă-i drumul, am spus. Îmi cer din nou iertare pentru deranj.

— Nici o problemă, domnule. Nici un fel de problemă. Mie îmi pare rău că trebuie să vă fac asta. Doar din cauză că au mărit atenţia în seara asta pentru nu ştiu ce motiv.

De pe o masă ce se afla lângă cadru luă un mic dispozitiv de mână, o cutie legată de o bridă lungă, metalică, în formă de U.

— Am zis că e suficient să facă permisele astea. Dar au adus toată securitatea. Mai este un cadru acolo – arătă cu degetul spre punctul de securitate de la intrarea în sala de audieri, aflat la distanţă de câţiva metri – aşa că o să trebuiască să treceţi iar prin asta. Cred că v-aţi obişnuit, nu?

— Este grija mea cea mai mică, am spus nepăsător.

Dispozitivul a piuit când l-a apropiat de mine şi m-am încordat. Îl plimbă pe picioarele mele, peste genunchi şi brusc, când ajunse la coapse – şi la pistolul ascuns – cutia ţiui ascuţit.

— Ce avem aici? mormăi el mai mult pentru sine decât pentru mine. Afurisitul ăsta este prea sensibil. Metalul din construcţia scaunului îl declanşează.

Şi în timp ce stăteam acolo, scăldat în sudoare, cu sângele pulsându-mi în urechi, am auzit deodată vocea amplificată a lui Alexander Truslow, venind de la difuzoarele de pe hol.

— … doresc să mulţumesc Comisiei, spunea el, pentru că a atras atenţia publicului asupra acestei probleme grave care macină Agenţia pe care o iubesc atât de mult.

Gardianul răsuci butonul cu senzori şi trecu din nou aparatul peste mine.

Din nou emise un sunet metalic ascuţit, de îndată ce se apropie de braţul scaunului, unde era ascunsă arma.

M-am încordat din nou şi am simţit că broboanele de sudoare cădeau de pe frunte, urechi şi vârful nasului.

— Fir-ar al dracului, spuse gardianul. Scuzaţi-mi limbajul, domnule.

Din nou vocea lui Truslow, clară şi melodioasă:

— … cu siguranţă îmi fac treaba mai uşoară. Oricine este martorul acesta şi oricare ar fi conţinutul mărturiei lui, nu poate decât să ne fie de folos.

— Dacă nu te superi, am spus, aş dori să intru înainte ca Truslow să-şi termine mărturia.

S-a dat înapoi, a închis maşinăria dezamăgit şi a spus cu exasperare:

— Urăsc chestiile alea. Luaţi-o pe-aici.

M-a condus pe lângă cadrul detectorului de metal. Mi-am înclinat capul într-o parte ca un fel de salut şi am mers înainte, spre următorul punct de verificare. Se părea că exista o problemă; o mulţime destul de numeroasă era adunată acolo. Unii dintre cei aflaţi în zonă îşi înălţau gâturile, încercând să vadă ce se întâmplă în sala de audieri. Care era problema? De ce se întârzia?

Iar vocea lui Truslow se auzea prin difuzoare, calmă şi graţioasă:

— … orice mărturie poate deschide obloanele ca să lase să pătrundă înăuntru lumina zilei.

Înjuram în sinea mea, tot corpul meu ţipa: *Mişcă-te, la dracu'! Mişcă-te!* Asasinul era deja pe poziţii şi peste câteva secunde tatăl lui Molly avea să intre în cameră.

Iar eu stăteam aici, reţinut de o mână de copoi de ocazie!

Mişcă-te, lua-te-ar dracu'!

Mişcă-te!

Eram din nou dus într-o parte a cadrului detectorului de metale. De data asta era o femeie albă, de vârstă mijlocie, cu un păr arămiu şi o siluetă durdulie într-o uniformă albastră, care nu i se potrivea.

Îmi verifică cu acreală permisul, se uită la mine şi chemă pe cineva.

Iată-mă la un metru şi ceva, doar la *un metru şi ceva* de intrarea în Sala 216 şi afurisita asta de femeie abia se mişca.

Din sala de audieri am auzit lovituri puternice de ciocănel. Un murmur în mulţime. Luminile strălucitoare, orbitoare, ale aparatelor de fotografiat.

Ce se întâmplă?

Hal ajunsese în cameră?

Ce dracu' se întâmplă?

— Vă rog, am spus când femeia s-a întors cu o altă femeie de vârstă mijlocie, de culoare de data asta, mai slabă, care se părea că îi era şefă. Aş vrea să intru cât se poate mai repede.

— Staţi puţin, spuse blonda. Îmi pare rău.

Se întoarse spre şefa ei, care spuse:

— Îmi pare rău, domnule, dar va trebui să aşteptaţi până la următoarea pauză.

— Nu înţeleg, am spus. Nu! Nu se poate!

Din sala de audiere, se auzi vocea răsunătoare a preşedintelui comisiei:

— Vă mulţumim, domnule director. Apreciem cu toţi venirea dumneavoastră aici şi oferta de a vă acorda sprijinul în această perioadă dureroasă pentru Agenţia Centrală de Informaţii. În acest

moment, fără alte discuţii, vrem să aducem ultimul nostru martor la aceste audieri. Aş dori să nu se facă nici o fotografie şi să rămână toată lumea pe locuri, în timp ce…

— Dar trebuie să intru acolo! am obiectat.

— Îmi pare rău, domnule, răspunse şefa, dar avem instrucţiuni să nu mai lăsăm pe nimeni înăuntru până nu se cere o întrerupere, o pauză sau ceva de felul ăsta. Îmi pare rău.

Stăteam aproape paralizat de frică şi îngrijorare, uitându-mă rugător la cele două gardiene.

În numai câteva secunde, tatăl lui Molly avea să fie ucis.

Nu puteam să stau aşa. Ajunsesem prea departe – *ajunseserăm* prea departe – ca să las să se întâmple una ca asta. Trebuia să fac ceva.

69

Holbându-mă la ele de jos, cu nişte ochi fulgerând de indignare, am spus:

— Ascultaţi, este o urgenţă medicală.

— De ce fel, domnule?

— Medicală, la dracu'. Este personală. Nu mai am timp!

Am arătat în poală – vezica, intestinele sau ce voiau să creadă.

Aceasta era o mişcare disperată. Ştiam din planuri că în hol nu era nici o cameră de toaletă. Singura echipată pentru handicapaţi era lângă sala de audieri. Dar exista un grup social cu două etaje mai sus, unde aş putea ajunge fără să mai trec prin verificările de securitate. Eu ştiam asta, dar ele? Era un risc calculat. Şi dacă ştiau?

Negresa dădu din umeri, apoi se strâmbă:

— Bine, domnule…

Simţeam cum corpul meu se relaxa din cauza uşurării.

— … treceţi. Este o cameră de toaletă pentru bărbaţi mai încolo, spre stânga, care are şi facilităţi pentru handicapaţi. Dar vă rog să nu intraţi în sala de audieri până…

N-am mai aşteptat să termine. Cu un mare avânt, am mişcat roţile înainte şi spre stânga, spre intrarea în sala de audieri.

Un alt gardian păzea intrarea. De unde stăteam, aveam un excelent punct de observaţie. Sala 216 din clădirea Hart a Senatului era spaţioasă, modernă şi construită pe două niveluri pentru a permite televizarea. Reflectoarele fixe luminau întreaga cameră, în beneficiul camerelor de televiziune. Existau câteva nişe în perete care permiteau camerelor de luat vederi să fie îndreptate în jos, spre sala de audiere; tot la nivelul al doilea era şi galeria presei, în spatele unui panou de sticlă, spre fundul încăperii.

Dar unde era el?

În galeria presei? Asasinul se infiltrase folosind o legitimaţie falsă de ziarist? Era uşor, desigur, dar prea departe de partea din faţă a sălii pentru o împuşcătură precisă.

Mai mult ca sigur că trebuia să folosească o armă mică, probabil un pistol. Orice altceva ar fi fost prea uşor de descoperit într-o sală. Asta nu era situaţia clasică cu un trăgător aflat pe o terasă şi o mitralieră. Va trebui să folosească un pistol. Va trebui să introducă pe furiş un pistol în sală.

Ceea ce înseamnă că va trebui să stea la distanţa de eficienţă a armei. Va trebui să se aşeze undeva la mică distanţa. Teoretic, o armă de mână are precizie la o sută de metri sau mai mult, dar, cu cât te poţi apropia mai mult, cu atât mai sigură este împuşcătura.

Acum mă aflam în afara razei vizuale a gardienilor care îmi dăduseră voie să trec prin al doilea punct de control.

Înghiţind cu greu, am suit rampa şi am intrat direct în sală.

Un alt gardian în uniformă stătea la intrare.

— Scuzaţi-mă.

De data asta am trecut înainte, fără să-l bag în seamă pe gardian. Socoteala mea era exactă: nu-şi va părăsi postul ca să urmărească un bărbat care stătea într-un scaun cu rotile.

Acum mă aflam în încăperea principală. Am trecut cu privirea peste şirurile de scaune ocupate până la ultimul. Era imposibil să vezi pe toată lumea, dar ştiam că era aici, trebuia să fie aici, undeva.

Unde – şi cine – era asasinul?

Stătea printre spectatori?

M-am întors acum spre partea din faţă a sălii, unde stăteau senatorii, în semicerc, pe un podium de mahon. Unii dintre ei îşi consultau notiţele; alţii îşi ţineau mâinile peste microfoanele plantate în faţa lor, ca să poată vorbi între ei.

În spatele lor, lângă perete, era un şir de secretari, tineri şi tinere, bine îmbrăcaţi. În faţa podiumului înalt de mahon se aflau trei grefieri, două femei şi un bărbat, care stăteau în faţa claviaturilor, bătând totul la maşină, fără zgomot şi cu viteza fulgerului.

Iar pe peretele din spatele şirului de senatori, exact în mijloc, era o ușă spre care erau îndreptaţi ochii tuturor spectatorilor. Sala aproape că trosnea din cauza tensiunii. Aceea era uşa pe care intrau senatorii. Trebuia să fie uşa pe care va intra Sinclair.

Iar asasinul trebuia să fie la o distanţă de maximum treizeci de metri de uşa aceea.

Unde dracu' era?

Şi cine era?

M-am uitat într-acolo, spre boxa martorului, care se afla în faţa rândului de senatori. Era goală, în aşteptarea martorului-surpriză. În spatele ei era un rând de scaune goale, la care accesul era închis, probabil din motive de securitate. Cu câteva rânduri mai în spatele boxei martorului l-am văzut pe Truslow, îmbrăcat impecabil, într-un costum la două rânduri. În ciuda faptului că abia se întorsese din Germania, nu arăta deloc obosit; părul cărunt îi era pieptănat cu grijă şi despărţit de o cărare perfectă. Era oare în ochii lui o sclipire de triumf, de satisfacţie? Lângă el stătea soţia lui, Margaret, şi o pereche care bănuiam că erau fiica şi ginerele lui.

Am mers încet pe intervalul lateral, spre partea din faţă a camerei. Oamenii se uitau spre mine, apoi îşi mutau repede privirea în acel fel cu care mă obişnuisem.

Era timpul să înceapă.

Am trecut încă o dată în revistă amplasamentul sălii, fixându-mi imaginea în memorie. Era un număr limitat de poziţii din care putea trage un pistolar care voia să nimerească ţinta – şi apoi să încerce să scape.

Am respirat adânc şi am încercat să-mi pun gândurile într-o oarecare ordine. Am scos din discuţie orice punct care se afla la o distanţă mai mare de o sută de metri.

Nu, elimină-le şi pe cele care depăşeau şaizeci de metri. La maximum treizeci de metri, şansele creşteau astronomic.

În regulă. Dintre punctele care se aflau în cadrul distanţei de treizeci de metri, de departe cele mai bune erau acelea care se aflau lângă o ieşire. De vreme ce singurele ieşiri erau în față sau în spate, asta însemna că trăgătorul va sta probabil jos sau în picioare, în față-centru, faţă-dreapta sau faţă-stânga.

Apoi… dintre posibilităţile astea scoate-le pe cele care nu au o linie directă de tragere spre locul unde stă martorul. Ceea ce

însemna că puteam să elimin, fără probleme, nouăzeci şi cinci la sută dintre locurile din cameră.

De unde mă aflam puteam să văd mai mult dosul capetelor. Asasinul putea să fie bărbat sau femeie, ceea ce însemna că nu mă puteam baza pe căutarea imaginii standard – masculul tânăr, cu un fizic adecvat. Nu, erau prea deştepţi. Nu puteam să elimin posibilitatea că era o femeie.

Copiii erau scoşi din cauză… dar un pitic adult se putea da drept copil: da, era bizar, dar nu-mi puteam permite să exclud nici bizarul. Oricine din zona pe care o selectasem trebuia să fie privit cu atenţie. Sistematic, am observat fiecare persoană care se afla într-o poziţie strategică pentru tragere şi n-am putut să elimin decât două: o tânără care purta un guler de Peter Pan şi care era cu adevărat o fată tânără; şi o bătrână distinsă, despre care instinctele îmi spuneau că era într-adevăr o femeie în vârstă.

Dacă socotelile mele erau corecte, atunci grupul de posibili suspecţi se limita la vreo douăzeci de indivizi, toţi aproape de faţa camerei.

Mişcă-te.

Am accelerat viteza scaunului până am ajuns aproape în faţă. Atunci am încetinit şi am virat, ajungând la o distanţă de câţiva centimetri de oamenii care stăteau la marginea rândurilor.

Ici şi colo, simţeam că tresăream când recunoşteam pe cineva, dar, normal, auditoriul era plin de feţe familiare. Nu erau prieteni de-ai mei, desigur, ci demnitari. Personalităţi. Genul de oameni despre care se scria în *The Washington Post* în pagina mondenă şi care apăreau la emisiunea *Larry King live.*

Unde era?

Concentrează-te. La dracu', trebuia să mă concentrez, să-mi adun toate puterile de percepţie, să separ zgomotul care umplea încăperea de zgomotul gândurilor. Şi apoi să separ obişnuitul murmur de gânduri umane de gândurile unui bărbat sau ale unei femei care se pregătea să ducă la bun sfârşit un asasinat în public, înnebunitor de tensionat, executat metodic. Astea trebuiau să fie gândurile cuiva care se concentra cu mare intensitate.

Concentrează-te.

Apropiindu-mă de un bărbat îmbrăcat într-un costum cu vestă cu părul blonziu, de vreo treizeci şi ceva de ani, cu constituţia unui jucător de fotbal, aşezat la capătul celui de-al patrulea rând, mi-am aplecat capul şi am învârtit roţile uşor, de parcă îmi era greu să fac o manevră.

Şi am auzit:… *mă facă asociat sau nu, şi când? Pentru că, Doamne, dacă nu ştiu până…* Un avocat; la Washington erau câtă frunză şi iarbă.

Continuă.

Următorul era un băiat care se pregătea să-şi încheie adolescenţa, cu un aspect ponosit şi cu urme de acnee pe faţă, îmbrăcat într-o haină verde care prisosise marinei militare. Prea tânăr? Şi se auzi: *n-o să mă sune pentru că am de gând s-o sun eu primul…*

O femeie care părea să se apropie de şaizeci de ani, îmbrăcata cu grijă, cu o faţă dulce şi un ruj închis. *Bietul de el, cum se descurcă, săracul?* Se gândea la mine, asta trebuia să fie.

Acum mergeam niţel mai repede, cu capul tot aplecat.

…împuţit de cuib de spioni, sper că o să termine cu împuţita asta de treabă azi. Un bărbat înalt, de aproape cincizeci de ani, îmbrăcat cu o cămaşă de lucru, cu un cercel în urechea stângă şi cu coadă de cal.

Putea să fie el? Nu era ce aşteptam; nu era concentrarea intensă, ca raza unui laser, a unui ucigaş profesionist.

M-am oprit la jumătate de metru de el şi m-am încordat.

M-am concentrat.

… Merg acasă, termin bucata în seara asta, poate o revăd mâine dimineaţă să văd ce crede editorul de la Times.

Nu. Un scriitor, un activist politic. Nu un ucigaş.

Acum ajunsesem la rândul din faţă şi am început să rulez încet pe interval, chiar prin faţă, de-a lungul camerei, ostentativ.

Oamenii se uitau cu atenţie la mine, întrebându-se unde mergeam. *Tipul are de gând să meargă cu scaunul până în partea cealaltă, are voie să facă asta?*

Şi: *atât de aproape de toţi senatorii ăştia, cum aş putea ajunge mai aproape.*

Stop!

…să obţin autografele lor dacă or să mă lase…

Mişcă-te.

O femeie cu păr blond-cenuşiu, de vreo cincizeci de ani, ce părea că suferă de anorexie, cu obrajii supţi şi cu pielea feţei prea întinsă, ca urmare a deselor operaţii plastice – o persoană din înalta societate a Washingtonului, după cum arăta: *… cremă de ciocolată cu sirop de zmeură sau poate o felie zdravănă de prăjitură cu mere şi un munte de îngheţată de vanilie, că doar o merit, am fost atât de cuminte…*

Am rulat mai repede, concentrându-mă din răsputeri, uitându-mă din când în când la chipuri; cu capul aplecat, ascultând. Acum gândurile veneau ca un torent, un vârtej derutant, divers, aproape psihedelic, de emoţii, idei şi noţiuni, crâmpeie din cele mai intime sentimente, cele mai banale cugetări, furie, dragoste, suspiciune, emoţie…

… promovat înaintea mea, cum pot…

Mai repede.

… de la afurisitul de Departament al Justiţiei dacă…

Mişcă-te!

Tot timpul ochii mei măsurau şirurile de spectatori, apoi şirul de secretari senatoriali bine îmbrăcaţi şi grefierii care stăteau în faţa podiumului de mahon, în faţa claviaturilor silenţioase; cu toţii erau aplecaţi cu o concentrare feroce asupra tastelor.

Nu.

… n-am spus nimic în scris şi n-ar trebui să existe nici o dovadă…

Un murmur învălui încăperea. M-am uitat în faţa sălii în timp ce înaintam de-a lungul primului rând de spectatori şi am văzut uşa din faţă crăpându-se.

Mai repede.

… cina dată de Kay Graham când vicepreşedintele m-a rugat…

Îmi răsuceam disperat capul dintr-o parte în alta. Unde era pistolarul? Nici urmă de el, nici urmă, iar Hal era pe punctul să apară şi totul se va termina!

… picioarele bombonicii ăleia dacă aş putea să fac rost de numărul ei de telefon, poate o s-o rog pe Myrna să telefoneze la personal, dar atunci n-o să…

Şi brusc, tresărind, am văzut că omisesem complet locul cel mai evident dintre toate! Mi-am întors repede capul spre podium, spre locul unde se aflau stenografii şi, când am observat o discrepanţă ciudată, am simţit cum mi se strâng muşchii stomacului.

Trei grefieri. Doi dintre ei, cele două femei, băteau cu furie, foile îndoite de hârtie mişcându-se încontinuu afară din maşina de stenografiat şi căzând alături.

Unul, totuşi, nu părea să lucreze. Un tânăr cu părul negru, care se uita spre uşă. Ciudat că avea timp să se uite în jur când colegele lui nu aveau; ce uşor era să introduci un pistolar profesionist în zona grefierilor. De ce dracu' nu mă gândisem la asta? Mi-am împins cu o smucitură sălbatică scaunul spre el, studiindu-l din semiprofil, în timp ce grefierul privea leneş în jur, spre public, şi am auzit ceva.

Nu de la grefier, care era prea departe de mine ca să-i citesc gândurile. De peste umărul meu stâng, chiar în faţă.

Zwölf.

Doar un cuvânt scurt, care părea la început un cuvânt fără sens, dar care apoi a ajuns la mine cu claritate: era în germană. Un număr. Doisprezece.

Elf.

Din nou, tot de peste umărul meu. Unsprezece. Cineva număra în germană.

Mi-am răsucit scaunul împrejur, întorcându-mă cu spatele către şirul de senatori şi cu faţa spre public. Cineva părea să vină direct spre mine; puteam să văd o siluetă cu coada ochiului. Şi o voce, vorbită:

— Domnule? Domnule?

Zehn.

Un gardian se îndrepta spre mine, gesticula spre mine ca să eliberez locul din faţa sălii. Un gardian înalt şi tuns scurt, îmbrăcat într-un costum gri, ţinând un radioemiţător în mână.

Unde dracu'? Unde dracu'? Îmi plimbam repede ochii pe rândul din faţă, căutând un posibil pistolar, şi am zărit o faţă familiară, plăcută, probabil a vreunei cunoştinţe, vreun prieten vechi, dar am continuat să caut – Şi am auzit: *Acht Sekunden bis losschlagen.* Opt secunde până la lovitură.

Am văzut din nou plăcuta figură familiară şi am recunoscut-o: Miles Preston. La numai doi metri distanţă.

Vechiul meu tovarăş de băutură, corespondentul străin cu care mă împrietenisem la Leipzig, în Germania de Est, cu câţiva ani în urmă.

Miles Preston?

De ce era aici? Dacă făcea un reportaj despre eveniment, de ce nu era în galeria presei? De ce stătea aici?

Nu, sigur.

Galeria presei era prea departe.

Corespondentul străin cu care mă împrietenisem… Ba nu. El se împrietenise cu mine.

El venise la mine, care stăteam singur într-un bar. Se prezentase.

Şi era la Paris când eram şi eu.

Îmi fusese repartizat mie, băiatul nou-nouţ de la CIA. Un model clasic de cultivare secretă. Misiunea lui fusese să cultive o prietenie, să afle cu discreţie tot ce putea.

Corespondent străin: o acoperire ideală.

Gardianul începu să înainteze în salturi spre mine, repede şi cu o mare hotărâre.

Miles Preston, care ştia atât de multe despre Germania.

Miles Preston nu era cetăţean britanic. Era – trebuia să fie – un spion de la Stasi, un agent german care lucra acum pe cont propriu. *El era cel care gândea în germană.*

Zwölf Kuglen in der Pistole. Douăsprezece gloanţe în pistol.

Ochii noştri s-au întâlnit.

Sechs.

L-am recunoscut pe Miles, iar el – eram sigur – m-a recunoscut la rându-i. Sub deghizarea aceea, sub părul şi barba sură şi sub ochelari erau ochii mei, sclipirea de recunoaştere din ochi mă dădea de gol.

Îmi aruncă o privire fixă rece, aproape nepăsătoare; ochii lui se îngustară uşor. Apoi îşi întoarse privirea atentă exact spre centrul camerei. Spre uşa care era acum crăpată.

El era!

Ich verde nicht mehr als zwei brauchen. Nu voi avea nevoie de mai mult de două.

Pe uşa din faţa camerei intră un bărbat.

În cameră se auziră şoapte animate. Spectatorii îşi întindeau gâturile, luptându-se să zărească ceva.

Sicherung gelöst. Piedica trasă.

Era preşedintele comisiei, un bărbat înalt, cu păr sur şi cu pieptul bombat, îmbrăcat într-un costum gri-albăstrui. L-am recunoscut pe senatorul democrat din New Mexico. Era angajat într-o conversaţie cu cineva care intra în spatele lui, un bărbat din umbră.

Gespannt. Trăgaciul ridicat.

Am recunoscut silueta.

Ausgang frei. Ieşirea liberă.

Bărbatul din spatele lui era Hal Sinclair. Publicul nu îşi dăduse încă seama cine era, dar într-o secundă sau două îşi va da. Şi Miles Preston îşi va da seama.

Nu! Trebuia să acţionez, *acum!*

Hier kommt er. Los. Vine acum. *Bereit zu feuem.* Gata de tragere.

Chiar atunci, Harrison Sinclair, înalt şi mândru, îmbrăcat impecabil, cu barba rasă, cu părul tuns cu grijă, intră încet pe uşă, însoţit de o gardă de corp.

Se auzi un suspin în rândurile mulţimii şi apoi sala de audieri aproape că explodă.

70

Sala era plină de rumoare, iar şoaptele deveneau murmure sonore şi exclamaţii de surpriză din ce în ce mai mari.

Era de neconceput. Martorul surpriză era… un mort. Un om pe care naţiunea îl îngropase şi îl jelise cu luni în urmă.

Galeria presei fierbea. Mai mulţi oameni din spatele sălii alergau afară, probabil ca să telefoneze.

Sinclair şi preşedintele comisiei, conştienţi de şocul pe care îl provocase apariţia primului, dar neştiind ce avea să se întâmple, continuau să traverseze sala de audieri spre boxa martorilor, unde Hal urma să depună jurământul.

În timp ce gardianul tuns scurt se grăbea spre mine, cu mâna la tocul de piele al armei, micşorând distanţa dintre noi, apropiindu-se din ce în ce mai mult…

Miles se ridicase în picioare, neobservat în toată tevatura aia. Vârî mâna în buzunarul de la piept al hainei.

Acum!

Am apăsat pe butonul din capătul braţului drept al scaunului, ceea ce făcu să sară plăcuţa de tec în sus, lăsând pistolul la vedere cu tocul în sus, cu ţeava în jos, potrivit la fix în tubulatura de metal a braţului.

Doar două gloanţe.

Ăsta era inconvenientul Derringer-ului american, dar era un preţ pe care trebuia să-l plătesc.

Era deja armat. L-am scos, am înlăturat piedica cu degetul, şi…

Nu era liberă linia de tragere dintre mine şi asasin!

Gardianul care venea sărind cu paşi mari spre mine îmi blocase calea!

Şi brusc, haosul fu străbătut de un ţipăt asurzitor, strigătul unei femei care se afla undeva deasupra noastră şi sute de capete se întoarseră spre locul de unde venea ţipătul. Venea de la una dintre găurile pătrate din pereţi, una dintre nişele pentru camerele de televiziune; dar prin acesta nu ieşea lentila nici unei camere de luat vederi; în schimb, era o femeie care ţipa cât o ţineau plămânii.

Sinclair! La pământ! Tăticule!

Are armă!

La pământ!

Te vor ucide!

La pământ!

Molly!

Cum dracu’ ajunsese aici?

Dar nu am avut timp sa mă gândesc. Gardianul tuns scurt îngheţă, se întoarse spre dreapta, privi nedumerit şi acum, preţ de o secundă, ţinta deveni vizibilă.

Iar în acel moment, îndreptând arma drept spre asasin, am tras.

N-am tras cu un glonţ.

Nu, era prea mare probabilitatea de eşec cu un glonţ.

Era un cartuş Magnum 410, pentru puşcă de vânătoare, cu configuraţie specială, care conţinea cincisprezece grame de alice de plumb. O sută douăsprezece alice.

Un cartuş de vânătoare într-un pistol.

Explozia umplu camera, care deveni un vacarm de strigăte înspăimântate. Oamenii săriseră de pe locurile lor şi alergau spre ieşiri; unii se aruncau la podea, căutând să se adăpostească.

În cele două secunde care au trecut până ce garda să sară asupra mea, trântindu-mă în scaunul cu rotile, am văzut că îl nimerisem pe neamţul a cărui acoperire era Miles Preston. Îşi aruncase capul pe spate, uimit; braţul stâng îi acoperea ochii, dar era prea târziu. Sângele îi ţâşni pe faţă de îndată ce zecile de alice de plumb îl răniră, îl desfigurară, îl mutilară. Era ca şi cum ţi se arunca în față o mână de cioburi fierbinţi. Îşi pierduse echilibrul şi viteza. În mâna dreaptă ţinea un mic pistol automat, negru. Acesta se bălăngănea lângă el, nefolosit.

Am văzut că Sinclair fusese trântit la podea de cineva, probabil garda lui de corp, şi majoritatea senatorilor se ghemuiseră jos; întreaga sală era un Turn Babel de țipete şi strigăte asurzitor de tari, şi parcă toată lumea venea deodată repede spre mine, toată lumea care nu alerga spre ieşiri şi care nu se lăsase la podea.

Mă luptam cu gardianul, mă luptam să scot Derringer-ul din strânsoarea lui puternică. Abia reuşisem să mă rostogolesc din scaun, dar picioarele mele, pe care stătusem aşezat aproape o oră, nu voiau să mă susţină. Sângele fugise din ele; erau cuprinse de furnicături puternice, nu voiau să treacă la treabă. Nu mă puteam ridica în picioare.

— Stai! urlă el la mine, smulgându-mi pistolul.

Încă un glonț! Mai aveam un glonț. Un glonţ şi acesta, singurul care rămăsese în încărcător, era un glonţ de 45; dacă puteam să eliberez afurisita asta de armă şi s-o armez, îl puteam ucide pe Miles, îl puteam salva pe tatăl lui Molly, dar gardianul mă ţintuise la podea, lângă scaunul cu rotile, şi acum alţii veniseră asupra mea, iar Miles, ştiam sigur, Miles, ucigaşul profesionist, rănit şi desfigurat cum era, îşi ridicase pistolul automat, îl îndreptase spre Harrison Sinclair şi apăsase pe trăgaci ca să-l reducă la tăcere pe veci – şi chiar atunci se auzi detunătura.

Eram copleşit de o spaimă rece, în timp ce renunţam să mă mai lupt cu gardianul.

Mai întâi o împuşcătură, apoi două, una imediat după cealaltă, cu trei detunături puternice, care bubuiră în încăpere, după care urmă, pentru o fracţiune de secundă, o tăcere de mormânt şi apoi o explozie de ţipete şi strigăte înspăimântate.

Miles trăsese trei focuri.

Îl omorâse pe Harrison Sinclair.

Fusesem atât de aproape de punctul în care l-aş fi putut imobiliza pe Miles. Aproape că-l oprisem. Diversiunea lui Molly aproape că-l oprise. Aproape că îl împiedicaserăm pe asasin să-l ucidă pe tatăl lui Molly.

Dar fusese prea puternic, prea iute, prea profesionist.

Şi, ţintuit la podea de vreo şase gardieni de la securitate, cu glonţul de 45 nefolosit în pistolul pe care mi-l smulsese gardianul, mă simţeam cedând din cauza oboselii.

Lacrimi – de ciudă, oboseală şi o tristeţe inefabilă – au început să-mi curgă pe obraji. Nu mai puteam să gândesc.

Planul nostru, planul nostru sclipitor, dăduse greş. Eu însumi dădusem greş.

— E-n regulă, am spus, dar era o şoaptă spartă, răguşită.

Stăteam întins, cu spatele lipit de podeaua tare şi rece, în timp ce în jurul meu se auzeau strigăte de groază.

În timp ce gardianul tuns scurt scotea cătuşele, strecurându-mi-le mai întâi pe una dintre încheieturi, apoi pe cealaltă, mă holbam neîncrezător în față, în spaţiul dintre braţul gardianului şi pieptul lui, spre faţa sălii.

Nu-mi venea să cred ce vedeam.

Asasinul, Miles Preston, zăcea grămadă la baza boxei martorilor; fruntea îi lipsea, la fel ca şi o mare parte din faţă.

Deasupra lui, privind cu o neîncredere uluită, era silueta înaltă, slabă şi oarecum răvăşită a lui Harrison Sinclair.

Viu.

Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să mă ducă de acolo, ultima imagine, extraordinară şi minunată, practic un miracol, era Molly. Sus în nişa pentru camera de luat vederi, în gaura aceea pătrată din perete, în care începuse de fapt să ţipe.

În mâna întinsă ţinea un pistol negru mat şi se uita la armă cu ceea ce părea a fi neîncredere, dar sunt sigur că am zărit pe chipul ei strălucirea foarte slabă a unui zâmbet.

THE WASHINGTON POST
DEZVĂLUIRILE DESPRE CIA UIMESC NAŢIUNEA

În sala de audieri a Senatului explodează focuri de armă după surprinzătoarea apariţie a fostului director al CIA, Harrison Sinclair, considerat mort de multă vreme

De Erie Moffatt, redactor la Washington Post

Clădirea Hart a Senatului a fost seara trecută scena uneia dintre cele mai ciudate întâmplări care au avut loc în capitala ţării în ultima vreme.

În timpul transmisiei televizate în întreaga ţară a audierilor din faţa Comisiei Superioare pentru Informaţii din cadrul Senatului, în legătură cu presupusa corupţie din Agenţia Centrală de Informaţii, la ora şapte treizeci seara trecută, Harrison Sinclair, fostul director al Agenţiei de Informaţii, care fusese declarat mort în urma unui accident de maşină în luna mai, a apărut pe neaşteptate ca să depună mărturie sub jurământ, referitor la ceea ce el a numit „o conspiraţie internaţională de proporţii uriaşe”, în care era implicat actualul director al Agenţiei, Alexander Truslow, precum şi guvernul recent alesului cancelar german Wilhelm Vogel.

Dar, de îndată ce Sinclair a fost adus în sala audierilor de către gardieni înarmaţi, au izbucnit schimburi de focuri. Unul dintre trăgători, care a şi fost ucis, a fost identificat doar ca fiind de naţionalitate germană. Celălalt atacator a fost Benjamin Ellison, 40 de ani, avocat şi fost agent CIA. Nu s-au raportat alte victime.

THE NEW YORK TIMES

La o lună după incidentul care a avut loc în timpul audierilor Comisiei pentru Informaţii a Senatului, întrebările persistă

De Kenneth Seidman special pentru The New York Times

WASHINGTON, 4 ianuarie – Ca urmare a uimitoarelor evenimente care au avut loc în Senat luna trecută, naţiunea îşi păstrează interesul faţă de spectacolul oferit de un director CIA care a fost considerat mort, dar care şi-a făcut pe neaşteptate apariţia în transmisia televizată în direct, şi de la fel de uluitoarea tentativă de asasinat care a urmat apariţiei sale.

Dar, în ciuda tuturor articolelor care au ocupat prima pagină a ziarelor şi care au fost inspirate de afacerea Sinclair-Truslow, în ciuda săptămânilor de analiză a informaţiilor primite, multe probleme rămân încă un mister.

După cum se ştie deja, Harrison Sinclair, director al CIA până în luna mai a anului trecut, şi-a înscenat propriul deces pentru a scăpa de ameninţarea cu moartea pe care o formulaseră cei pe care încerca să-i demaşte. Se ştie de asemenea că, după incidentele şocante din Washington, timp de câteva ore domnul Sinclair a depus mărturie completă, într-o şedinţă închisă, în faţa Subcomisiei Superioare pentru Informaţii a Senatului, demascând activităţile lui Alexander Truslow şi ale colegilor săi.

Dar ce s-a întâmplat cu domnul Sinclair de la vărsarea de sânge din Clădirea Hart de luna trecută? Surse ale Agenţiei Centrale de Informaţii presupun că este posibil să fi fost ucis, dar refuză comentariile oficiale. La cinci zile după evenimente, fiica domnului Sinclair, Molly, şi soţul ei, Benjamin Ellison, au fost oficial declaraţi morţi, după ce s-a descoperit că mica ambarcaţiune cu care navigau la Cape Code se scufundase. Surse ale Agenţiei Centrale de Informaţii nu confirmă presupunerile că cei doi au fost ucişi, la fel ca domnul Sinclair. Soarta celor trei rămâne un mister.

Un purtător de cuvânt al serviciului de securitate de la Capitol Hill a declarat recent că se crede că domnişoara Sinclair ar fi intrat în sala de audieri prin docul de încărcare de sub clădire, dându-se drept furnizoare de alimente. Purtătorul de cuvânt a declarat că domnişoara Sinclair obţinuse planurile Clădirii Hart şi le cunoştea foarte bine.

COMPLOTUL GERMAN A FOST DAT ÎN VILEAG

Aşa-zisul atacator, un fost cetăţean est-german identificat drept Josef Peters, era un fost angajat al dispărutului serviciu secret de informaţii est-german Stasi. Conform unor surse din cadrul Informaţiilor, Peters era adevărata identitate a binecunoscutului ziarist Miles Preston care pretindea că era cetăţean al Marii Britanii. Locul naşterii înscris pe paşaportul lui Miles Preston este Bristol, Anglia, dar oficialităţile din Bristol nu au putut găsi niciun fel de înregistrare a naşterii vreunui Miles Preston. În prezent, se cunosc puţine lucruri despre Josef Peters.

în ceea ce-l priveşte pe Alexander Truslow, succesorul domnului Sinclair în funcţia de director al Agenţiei Centrale de Informaţii, el rămâne în închisoare, în aşteptarea judecării sale pentru trădare, care se va desfăşura la Tribunalul Suprem din Washington luna viitoare. Firma pe care a fondat-o, Truslow Associates Inc., a fost acuzată de complicitate la presupusul act de trădare a domnului Truslow şi a fost închisă de către autorităţile guvernamentale până la rezolvarea problemei.

Guvernul german al cancelarului Wilhelm Vogel a demisionat şi conducătorii a şase corporaţii germane, dintre care cel mai important este Gerhard Stoessel, preşedintele holdingului mobiliar Neue Welt, cu sediul la München, au fost acuzaţi şi trimişi în judecată.

Domnul Sinclair a susţinut că, sprijinit de directorul CIA Truslow, cancelarul Vogel şi adepţii săi au pus la cale crahul de la bursa de valori germană din toamna aceasta pentru a câştiga alegerile, după care au plănuit lovitura de stat corporativă a guvernului german şi instaurarea hegemoniei asupra Europei. Indiferent care este doza de adevăr conţinută de dezvăluirile lui Sinclair, ştirile despre complotul Truslow-Vogel au zguduit guvernele şi pieţele din întreaga lume.

Nu se ştie încă dacă am aflat întreaga poveste despre conspiraţia CIA.

UN PACHET DE DOCUMENTE

Săptămâna trecută, reporterul a primit recomandat prin poştă un pachet de documente pregătit şi trimis de un fost ofiţer CIA, James Tobias Thompson al III-lea, care a murit într-un accident în propria locuinţă, cu câteva zile înainte de evenimentele de la Washington.

Documentele par să susţină declaraţiile domnului Sinclair în ceea ce priveşte afacerile ilegale ale domnului Truslow cu consorţiul german.

Dar, conform autorităţilor de la Serviciul de Poştă, pachetul pare să fi fost violat. Un document menţionat de domnul Thompson în scrisoarea însoţitoare se referea la un program secret al CIA, intitulat Proiectul Oracol.

Cu toate acestea, documentul lipsea din pachetul domnului Thompson. Purtătorul de cuvânt al CIA neagă existenţa unui astfel de program secret.

Traducere din Tribuno de Siena, pag. 22

NOTĂ PUBLICĂ

Primăria din Siena salută cu bucurie întemeierea Clinicii Crowell din oraşul Costafabbri, regiunea Siena. Clinica Crowell este o clinică gratuită pentru copii şi este condusă sub îndrumarea a trei americani nou-sosiţi în Siena: Domnul Alan Crowell, soţia sa, doctorul Carol Crowell, care are o fetiţă, şi tatăl doamnei Crowell, Richard Hale.

Nota autorului

Deşi Proiectul Oracol este fictiv, povestirea se bazează pe o serie de fapte istorice puţin cunoscute şi ciudate. Faptul că o avere constând în aur sovietic lipseşte şi în ziua de azi este, după surse demne de încredere, o problemă cunoscută în rândul serviciilor de informaţii şi ale cercurilor Financiare din toată lumea. Iar interesul manifestat de Agenţia Centrală de Informaţii, de Departamentul Apărării al SUA şi de Serviciul Sovietic de Informaţii în cercetările din domeniul psihologiei este confirmat de multă vreme.